Het Egyptische

Moeder Dodenboek

Niet voor de Verkoop

HET EGYPTISCHE
MOEDER DODENBOEK

COAB

1970-2022

voorwoord bij de publicatie het egyptische moeder dodenboek

We zullen bij het begin beginnen. We zullen juist heel voorzichtig zijn met het verklaren van deze verzen. Het zijn hele krachtige verzen zoals gezegd, en het moet de mogelijkheid hebben om zich op allerlei manieren en op allerlei niveau's te kunnen uiten, vandaar dat het boek ook afzonderlijk en op zichzelf gepubliceerd moet zijn zonder verdere commentaren, zodat er alle kanten mee opgegaan kan worden. Er is dus een mogelijkheid om het boek dus te lezen alleen met de verzen, en er dan op te mediteren, vers voor vers. Zo is dat ook met bijvoorbeeld de bijbel en de koran. Je kan deze boeken op zichzelf lezen, of de verklaringen ervan. De reformatie heeft een heleboel verklaringen gegeven.

Wij raden u dus aan eerst de verzen te lezen en diep tot u te laten doordringen, en erover te mediteren. Ook zult u mogelijk dingen herkennen al van het onderwijs van de Vuh of van andere boeken in de tweede bijbel. Het helpt om een bepaalde achtergrond te hebben van de tweede bijbel. In het onderwijs zullen we ook zeker verder gaan met het verklaren van deze boeken. Ook kan het bij deze boeken helpen wat van de egyptologie te weten, zoals van het Egyptische Dodenboek, wat een belangrijke basis is. Ook de Egyptische Bijbel in de tweede bijbel is een belangrijke basis. Ook kan het nieuwe boek juist een aanzet zijn voor verdere studie in de tweede bijbel en de Egyptologie.

----

het egyptische moeder dodenboek

Welkom op de ark. Het is een nieuw level, een nieuw niveau : ‘new games, new prizes’. Elk boek van het nieuwe boek van voortgaande openbaring is een bovenaards en buitenaards natuurwezen, en zo is elk vers op zich ook een

geheel eigen energie en natuurwezen, waarmee de mens contact kan maken en mee kan communiceren. Daarvoor mag je de taal leren, en zo wordt er een loopplank tot de ark gemaakt. Er is een ark gegeven voor deze tijden. Het is als mijnwerkers van twee kanten lang genoeg doorboren en doorbeitelen, totdat hun tunnels kruizen. Zo zijn wij mijnwerkers geweest, en zij mijnwerkers, en van beide kanten van de muur was dus geboord en gebeiteld, en dan op een bepaald moment is de brug doorbroken. Dat moment is aangebroken.

Laat het je niet in slaap sussen. Er moet gebouwd worden, het moet uitgewerkt worden, ontraadseld. Welkom in je nieuwe huis. Nu moet het nog ingevuld worden, maar dat kan ook een hele avontuurlijke en spannende tijd zijn. Bewaak je huis goed.

Het eerste boek van het Egyptische Moeder Dodenboek is ‘Aton’. We zullen heel voorzichtig een paar verzen verklaren. Eerst zijn het de eigenlijke verzen, en dan daaronder als optie nog de verzen met de verzenverklaring.

Moge het nieuwe werelden voor u openen.

ALLEEN TEKST

ATON

1. En ik, Abassi, ook genoemd Awasi, Wasi en Nigeria, kwam van een zwerftocht over de aarde. En ik zag de waaiende bomen in hun pracht, vanaf de heuvel. En deze heuvel was groot, en droeg tien geheimenissen, die ik, Abassi, zaligheid van Nigeria, begeerde te zien.

2. De pracht van deze bomen sloeg mij als de bliksem, en ik werd als een beschonken vrouw. En ik werd één met deze bomen, en stortte mijn ziel uit over de aarde. En zo herschiep ik de aarde. Dit was lang geleden.

TEKST MET BETEKENIS

ATON

1. En ik, Abassi, ook genoemd Awasi, Wasi en Nigeria, kwam van een zwerftocht over de aarde. En ik zag de waaiende bomen in hun pracht, vanaf de heuvel. En deze heuvel was groot, en droeg tien geheimenissen, die ik, Abassi, zaligheid van Nigeria, begeerde te zien.

BETEKENIS :

In de Nigeriaanse mythologie werd er voor de mens op aarde gezorgd door de God(in), door Abassi, ook wel Awasi, Wasi, genoemd, bij de Efik, de Ibibio en de Annang stammen van Nigeria. Toen de mens zelf voedsel ging maken schrok Abassi van het lawaai en trok zich terug. De wederhelft van Abassi, Attai, zond toen conflict en de dood tot de mensen. De mensen hadden uitgevonden hoe ze zichzelf konden voortplanten, maar daar werd een stokje voor gestoken. Abassi bestond uit twee goden, en was dus dualistisch : Abassi Onyong, de god van de bovenwereld, en Abassi Isong, de god van de onderwereld. De Efik stelden dat de mens met de boven god konden communiceren door Abassi Isong. Er was ook nog een opper god, die de boven god en de onder god had

gemaakt, Abassi Ibom. Er was ook een reus die scheiding moest maken tussen hemel en aarde, dus tussen Onyong en Isong, maar de aarde viel in de oceaan, en de restanten werden de kust. De reus dook toen in de oceaan en verdronk, maar bezielde alles wat op aarde was.

Het gaat erom dat de mens technisch de verhoudingen kent, en niet zomaar zichzelf aanzet tot roekeloosheid, overgebruik en overheersing.

In de Noorse mythologie hadden de goden de ijsreuzen van het oer uit elkaar getrokken en er een nieuwe wereld van gebouwd. Je mag je dan afvragen of ze daartoe het recht hadden. Hadden de reuzen meer genomen dan ze mochten, of hadden de goden meer genomen dan ze mochten, of beiden ? De meeste reuzen en goden zouden ten onder gaan in Ragnarok. De boodschap is altijd weer : Neem niet meer dan je is toebedeeld, maar schuif je eigen plichten ook niet op anderen af.

In het Egyptische Moeder Dodenboek is Abassi een vrouw, een godin. Deze tekst vinden we ook terug in de Egyptische bijbel van de tweede bijbel, en in de Vur, maar dan in een andere vorm. In de Egyptische Bijbel wordt Bastet genoemd, in een geschrift genaamd ‘Het Derde Oude Testament’ in het boek Initiatie (1:1), en in de Vur wordt Bosse genoemd in boek 43 genaamd ‘de schepping door Bosse’ (:1). Bastet of Bast was oorspronkelijk een leeuwinnengodin van de oorlog, in beneden egypte (noord egypte), maar later werd ze steeds meer en meer voorgesteld als een huiselijke kat, probeerde men haar te domesticeren. In de tweede bijbel wordt zij weer in ere hersteld, in de Vur, als oorlogsgodin, genaamd Bosse. Abassi in Nigeria is een diepere vorm van de Egyptische Bast, dus vandaar dat het Egyptische Moeder Dodenboek daar mee verder gaat.

2. De pracht van deze bomen sloeg mij als de bliksem, en ik werd als een beschonken vrouw. En ik werd één met deze bomen, en stortte mijn ziel uit over de aarde. En zo herschiep ik de aarde. Dit was lang geleden.

BETEKENIS :

Abassi werd door de bomen, door de natuur, opgeroepen. We hebben het over een afrikaanse natuur school. We kennen het allemaal : de oproep om naar school te gaan, de oproep om naar de kerk te gaan, naar het werk of de oproep om te stemmen of de oproep van de dienstplicht of andere plichten. Als dan de bel gaat op school is er een oproep om tot de volgende les te gaan. Zo zijn er een heleboel aardse bellen. In de Nigeriaanse religie van verschillende volkeren heeft God(in), Abassi, ook wel Awasi genoemd, Wasi, ook een bel om de mens op te roepen, na dus zelf opgeroepen te zijn. De mens mocht niet van het vleselijke voedsel, het lagere aardse voedsel, nemen, maar moest het hemelse voedsel nemen, en zo werd de mens telkens opgeroepen. Telkens gingen er bellen opdat de mens de hemelse lessen zou volgen, opdat de mens niet overwijs, vleselijk wijs zou zijn, vol van de valse wijsheid van de mensen, de valse overleveringen, en ook om ervoor te zorgen dat de mens niet overkrachtig zou zijn, krachtig in het vlees, in de krachten van de zondemacht.

In de voortijdse Afrikaanse religie kwam de wereld, de lagere aarde, voort vanuit een gif gemaakt door een Afrikaanse vrouw, en in de Nigeriaanse volkerenreligies werd deze vrouw Atai genoemd, de wederhelft van Abassi. Atai. Die wilde dat de mens op de aarde zou wonen, zodat ze niet hoger dan hun voegen zouden gaan, niet overgeestelijk zouden worden ten koste van belangrijke principes. Het aardse leven zou hun karakter vormen. De mens moest zo gevoelig worden voor de bel van Abassi.

Die bel heeft een heel hoog, zacht geluid, heel anders dan de aardse, vleselijke bellen. Het is de hemelse bliksem waarmee eerst Abassi opgeroepen werd, en dit kwam vanuit de natuur, vanuit de bomen. De bel van Abassi was etherisch, als een bel van de natuur.

De mens werd ongehoorzaam aan de hemelse bel, en ging vleselijk werken en vleselijk zijn voedsel bereiden, en zo brak de hemel los van de aarde, en zond Atai haar gif, chaos, conflict en de dood.

Ons leven moeten wij offeren aan de hogere structuur, ons vleselijke leven

opofferen, en daarvoor zijn allemaal beelden gemaakt, die symbolisch zijn, niet letterlijk. Als er een offer wordt gebracht in de Afrikaanse religie, dan zijn de gieren een teken dat het offer is aangenomen. De gieren zijn de boodschappers van Abassi. Chaos, conflict en dood zouden de mens juist moeten aanzetten om de tocht terug te maken tot de hemel, tot Abassi.

ALLEEN TEKST

3. En ik hoorde de woorden van Suri, en de Onderwereld sprak tot het eeuwige verrezen koningschap. Haar voet was op de berg. Haar glorie was overal. Zij rees op met een schild.
4. En Suri had getriomfeerd over haar vijanden. Zij bleef stromen als een rivier, onophoudend. En het vijandschap werd geslacht. Velen gingen in gevangenschap die tegen haar hadden gestreden. En de Onderwereld had voor haar gestreden aan haar zijde, en Zij sprak grote en eeuwige woorden. En haar dienstknechten vielen op hun knieen voor haar.

TEKST MET BETEKENIS

3. En ik hoorde de woorden van Suri, en de Onderwereld sprak tot het eeuwige verrezen koningschap. Haar voet was op de berg. Haar glorie was overal. Zij rees op met een schild.

BETEKENIS :

Suri is een andere schrijfvorm van Osiris, Sar in het Egyptisch, en de vrouwelijke oervorm van Osiris, die in de Onderwereld troont. Het gaat hier om het eeuwige verrezen koningschap. Osiris had zijn eigen kruis te dragen. Hij werd eens door zijn broer, Seth, in een kist of kast opgesloten en in de Nijl geworpen. Dit wijst allemaal op wat ze de oergodin, Suri, hebben aangedaan. Zij heeft de dood overwonnen. Zij heeft de kooi overwonnen. De mens kan niet voor eeuwig dingen achterhouden. We zien een tafereeltje met haar voet op de berg. Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten van hen die het goede nieuws brengen, zegt Jesaja 52. De voet betekent in dat opzicht het oer, de geschiedenis, de diepte, en de berg heeft de betekenis van de prijs betalen, zoals je met een klimtocht geen stappen over kan slaan. Iedereen ziet de berg. Het is een beeld van de volle openbaring.

4. En Suri had getriomfeerd over haar vijanden. Zij bleef stromen als een rivier, onophoudend. En het vijandschap werd geslacht. Velen gingen in gevangenschap die tegen haar hadden gestreden. En de Onderwereld had voor haar gestreden aan haar zijde, en Zij sprak grote en eeuwige woorden. En haar dienstknechten vielen op hun knieen voor haar.

BETEKENIS :

In het Egyptische dodenboek komt het knielen vaak voor. Het is een beeld van dat je ruimte geeft voor het hogere. Het is een wezenlijk onderdeel van de eredienst tot de hogere kennis, het eren van de natuurkennis en de oerkennis, en daarvoor genoeg ruimte hebben gemaakt, als een open kanaal. Hiertoe moet het vat verbroken zijn, de hals van de fles opengebroken, opdat het kan stromen als een rivier.
Suri is in de voortijdse geschriften ook een beeld van die verbrokenheid. Osiris zou nooit in de onderwereld kunnen regeren als hij die verbrokenheid niet had. Hij moest een open kanaal zijn. Als wij willen dat de Onderwereld voor ons strijdt, dan moeten wij ook als een verbroken vat contact met haar hebben gemaakt, en in haar zijn afgedaald. Zo stroomt dan het grote en eeuwige

woord wat zo lang verborgen is gehouden. Het voorhangsel van het vlees is dan opengebroken.

ALLEEN TEKST

5. En zij had een psalmenboek in haar hand, en zij zong liederen van overwinning. En de Onderwereld deed haar dienstknechten ook triomferen over het vijandschap.

6. En zie, zij wierp het psalmenboek weg, en het werd tot een vogel. En Oru, het kruis, sprak tot de Onderwereld over de triomferende Suri. Het was het grote werk van de Onderwereld in haar zadel. Zij draagt het lijden, en de strijd, en zij heeft getriomfeerd.

TEKST MET BETEKENIS

5. En zij had een psalmenboek in haar hand, en zij zong liederen van overwinning. En de Onderwereld deed haar dienstknechten ook triomferen over het vijandschap.

BETEKENIS :

Psalmen zijn gewoven woorden voor allerlei functie. Als we denken aan de Israelitische psalmen, dan hebben die hun oorsprong in de Egyptische psalmen en spreuken van de dodenboeken met dezelfde strekking. Ook het Egyptische Moeder Dodenboek heeft psalmen en spreuken die bepaalde overwinning proclameren in een bepaald gebied. Als de hogere kennis een bepaalde overwinning heeft behaald dan mag degene die zich voor de hogere kennis

openstelt en de hogere kennis volgt en dient ook deelhebben aan dezelfde overwinning. Dat is dus een hemels aandelenschap.

6. En zie, zij wierp het psalmenboek weg, en het werd tot een vogel. En Oru, het kruis, sprak tot de Onderwereld over de triomferende Suri. Het was het grote werk van de Onderwereld in haar zadel. Zij draagt het lijden, en de strijd, en zij heeft getriomfeerd.

BETEKENIS :

Dit gaat over het ontstijgen van de psalmen, ze herleiden tot hun wortels. Suri triomfeert dus in exegese en etymologie, niet vasthouden aan de letterlijke betekenis, maar het verdiepen door kruis en strijd, telkens weer de lange rit maken en niet de korte weg nemen. Als we het over genezing hebben dan hebben we het over de genezing van timing, en de genezing van het studie proces. Boven alles moeten we bezig zijn de kennis te genezen, door te gaan tot de missing links. Dat zal een heel ander beeld geven op wat kennis is.

Het egyptische moeder dodenboek gaat over een jongen die religieus opgroeit, en diep het egyptische moeder dodenboek ingaat, waar hij vervolgens komt tot wonderbaarlijke verhalen die hem een heel ander zicht op zijn religie geven.

DEEL 1 – DE SPREUKEN OM DOOR DE ONDERWERELD TE KOMEN

1. ATON
2. DE VRIJMAKING VAN ABASSI
3. DE WOLK

DEEL 1 – DE SPREUKEN OM DOOR DE ONDERWERELD TE KOMEN

ATON

1. En ik, Abassi, ook genoemd Awasi, Wasi en Nigeria, kwam van een zwerftocht over de aarde. En ik zag de waaiende bomen in hun pracht, vanaf de heuvel. En deze heuvel was groot, en droeg tien geheimenissen, die ik, Abassi, zaligheid van Nigeria, begeerde te zien.

2. De pracht van deze bomen sloeg mij als de bliksem, en ik werd als een beschonken vrouw. En ik werd één met deze bomen, en stortte mijn ziel uit over de aarde. En zo herschiep ik de aarde. Dit was lang geleden.

3. En ik hoorde de woorden van Suri, en de Onderwereld sprak tot het eeuwige verrezen koningschap. Haar voet was op de berg. Haar glorie was overal. Zij rees op met een schild.

4. En Suri had getriomfeerd over haar vijanden. Zij bleef stromen als een rivier,

onophoudend. En het vijandschap werd geslacht. Velen gingen in gevangenschap die tegen haar hadden gestreden. En de Onderwereld had voor haar gestreden aan haar zijde, en Zij sprak grote en eeuwige woorden. En haar dienstknechten vielen op hun knieen voor haar.

5. En zij had een psalmenboek in haar hand, en zij zong liederen van overwinning. En de Onderwereld deed haar dienstknechten ook triomferen over het vijandschap.

6. En zie, zij wierp het psalmenboek weg, en het werd tot een vogel. En Oru, het kruis, sprak tot de Onderwereld over de triomferende Suri. Het was het grote werk van de Onderwereld in haar zadel. Zij draagt het lijden, en de strijd, en zij heeft getriomfeerd.

7. En ik bracht de aarde tot de kruik waaruit zij was voortgekomen, en dit was een urn, mijn urn. En ik zal de aarde blijven herscheppen.

8. Ik zal u leiden tot de geheimenissen van initiatie. Ik zal u de zeven lichten laten zien van Boetu-Suri, die u als een kroon op uw hoofd kunt dragen. Zij laten u dan de zeven delen van de reis van Boetu-Suri zien, die leed in het dodenrijk. En telkens weer werd deze verwekt en herschapen door eigen bloed. En deze Boetu-Suri leed door in te treden in de berg van intrede. En deze Boetu-Suri maakte haar reis door de verschillende dodenrijken, die voor u opgetekend zijn, opdat gij daar uzelf aan kunt hervormen.

9. De Boetu-Suri is dan het heerlijkste deel van Rebekkah-Boetu.

10. Hervormt dan uw gedachten, waarop ook uw lichaam vernieuwd zal worden, en gij in zult kunnen gaan tot de geheimenissen van Oru-Ismael, het kruis van Ismael.

11. Weet gij dan niet dat initiaties uw zielen tot eeuwig leven leiden ? Nu zijn er dan onder u hen die zeggen dat de ziel eeuwig is. En dit is ten dele waar, maar de ziel zal dan moeten sterven, vele malen.

12. Neem dan urnen van uw urn, want ziet, het is niets dan zaad, de vogel met het mensenhoofd. Zalig zijn zij die zichzelf hebben laten zuiveren, voortkomende uit het hart van Boetu-Suri. Ik ben degene die de geheimenissen van Oru-Ismael ziet.

13. Zij heeft haar hart laten overwinnen door te sterven. Wij brengen heil aan Oru. Haar hart is volkomen toegewijd aan Oru. Oh gij die volkomen zielen leidt tot de woning van Suri, leidt gij mij tot de woning van Suri.

14. De ketenen dan zijn van haar hoofd gebroken, want zij was de getrouwe. Oh, Suri, gij hebt in Abassi uw hart gevonden. Zij zullen de grote rivier des doods oversteken. Boetu zal u leiden, als de heilige boot des doods. Laten zij dan allen wachten totdat zij hen aanraakt, en zij de berg zullen betreden, om henzelf te volmaken. Want alle volmaaktheid is slechts ten dele. Gij dan die haar gezien hebt, vreest niet, want zij is als de kust oprijzende in een woeste zee.

15. Zij is dan de morgen komende vanuit het diepste der nacht, om u in de woestheid der nachturen te omhullen. Ja, en zij zal zelfs doordringen in uw nachtdagen, en de nachtjaren van vanouds.

16. Zij is dan de overtocht op boten, makende trage pas om uw hart te bereiken. Oh, Suri, in haar hebt gij eeuwig leven. Zij is het dan, die de Boetu-Suri heeft geschapen. Gij hebt uit haar waterput heil geschept.

17. Gij dan bent in de heilige wildernis. Suri kent u, en kunt uw naam.

18. Nob, zoon van Abassi, gij die tot haar huis bent gekomen, en gij die uw eigen huis hebt opgericht. Gij die zaligheid hebt gevonden aan haar kusten. De nagelen van het kruis hebben u diep doorkliefd. Zalig zijn zij die doorkliefd zijn door de nagelen van Oru, om tot Aton, tot Suri-K’t te komen.

19. Ziet dan, zij is de allerhoogste, Aton, Suri-K’t. Door haar huis brengt zij heil. Wie zal dan opgaan naar het huis van Aton, Suri-K’t, wanneer zij gesproken heeft ? Want niet velen zijn geroepen om tot haar te komen. Zij dan die heerst

over de nachtjaren is een woest beest. Ja, vanuit het oer is zij gekomen, om de dagen te herstellen.

20. Nob, zoon van Abassi, gij die tot haar huis bent gekomen, en gij die uw eigen huis hebt opgericht. Gij die zaligheid hebt gevonden aan haar kusten. De nagelen van het kruis hebben u doorkliefd. Laten zij dan hun huizen zuiveren.

21. Oh Nob, bestier uw huis dan goed, en bewaak uw boeken. Ziet, zij heersen over de dag en over de nacht. Weest uw moeder, Abassi, getrouw. Bouw voort op het werk dat uw moeder gevestigd heeft, als een trouwe werkman.

22. Wanneer dan vreemden aan haar deur kloppen, opent dan en zegt dat zij niet thuis is. Heb dan een ruime kamer in uw huis voor uw moeder, en geeft haar brood. Zij zal u dan een kamer in haar hart bereiden. En zij zal u geven de heilige Oru-Kelon, de heilige hartspier die de boeken bewaakt.

23. Ziet zij komen van het oer, en zij zullen wederom tot het oer gaan, opdat hun harten door het oordeel gezuiverd worden. Want elke god zal dan voor de troon van Aton, Suri-K’t moeten verschijnen. Ja, als de rivier die uit zijn bedding treedt, zo is Aton, Suri-K’t in haar kracht.

24. Alle goden dan moeten ontzag voor haar hebben. De Suri-Atnaton is die profeet die de wateren van Aton heeft doorkliefd, om de wateren van Name eer te geven.

25. Zo is dan het Woord uit Name voortgekomen. En zo is dan Aton de allerhoogste van dood en leven, ja, eeuwig leven is in haar, die aan dood en leven gelijkvormig is geworden.

26. Zij dan zijn de hartwakers. Zij dan hebben de groten in hun hand. Zij hebben de heilige Oru-Kelon tot hun koning. Zoveel malen werden zij gestoken door de pennen van de zee. Zij dan hebben macht wanneer de koning met zijn zweep slaat.

27. Wanneer Oru-Kelon opstaat, voert hij hen aan. Diep in het woud worden zij

verwekt. Mijn naam is een geheim, en ik ben niet geteld. Ja, tot in eeuwigheid zult gij zeggen : Oru leeft. Ja, water komt uit de hand van hem die in het huis van Abassi woont.

28. De koninklijke macht is in de handen van Oru-Aton, Oru-Suri-K’t, die door haar moeder Aton, Suri-K’t, is geschonken. Zo dan komen alle goden voort uit Aton, Suri-K’t. En zij heeft Oru-Aton, Oru-Suri-K’t aangesteld als de toppen om de machtigen te beroeren.

29. Ik kom tot hen zonder kracht. De zeven winden komen uit mij voort. Zij is dan die Nob heeft gevoed, om de heiligen te openen, en hen te brengen tot de melk der verzadiging. Zij dan liggen verborgen in de opgesloten geheimenissen van de Onderwereld.

30. Op een kier moge zij dan liggen. Als de melk van haar die Nob gevoed heeft vloeit zij. De duisternis heeft haar meegenomen, en zij heeft Aton, Suri-K’t, vrijgezet. Zij dan is de vloeiende, en haar melk stroomt als de tederheid. Als de verborgene is zij. Zij is de opstijgende Onderwereld.

31. Zij is dan als de tepel van Abassi. De tederheid siert haar lichaam, als de verborgene is zij, die de touwen viert door haar rijkdom. Een rijke vrouw is zij, als de tepel van Abassi. Rijk is zij, die vrouw, die het hart van Oru bemint.

32. Van de tepel van Boetu heeft zij gedronken. In diepe spelonken was zij gezonken, waar zij de geheimenissen van de Onderwereld vond. Het leven dan is de grootste Onderwereld, dieper dan de spelonken der aarde. Uit de dieptes kwam zij voort. Zij gaf leven aan hen.

33. Als rijke adem waren de winden. Zij keurde de harten van groten. Laat u dan niet zonder rein en veiligheid tot haar naderen. Een heilig vuur is zij, die de canopen draagt, die hun vuren kent, en uitzend.

34. Zij opent de kelen en doet de voeding vloeien. Als melk is zij, als de tepel van Abassi. Zij dan woont in het huis van Aton, Suri-K’t.

35. Ik heb lang gezocht naar mijn vijand. Hij is aan mij gegeven en zal niet

meer van mij weggenomen worden.

36. Oh, Abassi, waar Oru u heeft doorkliefd, daar hebt gij de wateren van Aton, Suri-K’t, gedragen. Hij heeft gereden, en u vele malen tot heerlijkheid geleid. Waar Oru u heeft doorkliefd, daar draagt gij een heilig masker. Ja, door de Onderwereld en modder was het bereid.

37. Zoveel stemmen hebben u laten oprijzen uit de rivieren van Boetu. Nu bent gij dan volgroeid, de aarde voortgebracht vanuit uw schoot en urn.

38. Oru heeft dan uw huis laten bouwen op tien heilige bergen die gij nog steeds begeerd te kennen, oh Abassi. Laat dan Oru wederom u doorkliefen, opdat gij het rode van Aton, Suri-K’t, kunt dragen.

39. Gij kunt mij niet volgen hier. Gij zult alles achter u moeten laten. De kano van deze man draagt de glorie van Suri. Gij kunt mij niet zien hier. Kom hogerop. Neem uw vrouw en kinderen mee. Laat niemand van hen achter. Waarom zou gij achterblijven ? U bent al ver gekomen.

40. Waarom zou gij achterom kijken ? Er is niets te winnen daardoor.

41. Ja, gij zult genoemd worden : Drager van de vlammen van Aton, Suri-K’t, en van haar vuur, en Drager van Haar Huis. Gij hebt haar een woning geschapen. Gij zult haar hart bewaken, en haar hoedster zijn.

42. Laat dan Oru u nu doorklieven. Gij dan die de moeder van Rebekkah-Boetu zijt, en de moeder der aarde : Oru dan heeft vele malen tot u gesproken, en is vele malen tot u gekomen. Gij dan die vele malen het hart van Oru hebt bedekt, nu zult gij het hart van Aton, Suri-K’t, bedekken.

43. Tot een dodenmasker is uw zoon geworden, tot een rivier van heerlijkheid. Oru heeft hij gedragen. Ja, tot een zoon van Aton, Suri-K’t, werd hij, die de goden gedragen heeft. Nob, gij zijt de wachter van het hart van Aton, Suri-K’t, van Boetu-Suri. Verzoen uw hart met het hart van Oru.

DE VRIJMAKING VAN ABASSI

1. Ik ben Oru die van de horizon gekomen is om te strijden tegen mijn vijand. Deze is aan mij gegeven en zal mij niet ontnomen worden. Ik ben de meesteres van de witte kroon. Ik ben gekomen tot de zee en de rivier van Suri.

2. En gij zult u voelen als één die tijden niet heeft gegeten, en gij zult u voelen als de wankele, wanneer gij door Oru bent geslagen. Gij dan zoudt niet dichterbij haar kunnen komen, wanneer zij u niet zou doorklieven.

3. Zij dan die uw harten week maakt bereid u voor tot het ontvangen van haar voedsel. Gij dan moet allen verschijnen voor haar, gij die kinderen van Abassi zijt.

4. Vreest daarom niet wanneer gij wankelt als een beschonkene, want deze zij de goede gaven van Oru. Heft dan uw dodenmaskers op tot Oru, opdat zij uw gezichten bedekke met haar heilige as. Zij verwekke u dan in de tweede schoot van Abassi, onder het licht van de Aton, Suri-K’t.

5. Zij zal u daar de heilige schenken, van Aton, Suri-K’t. Laten zij dan die de heilige hebben ontvangen knielen voor Aton, Suri-K’t.

6. Zo heeft zij dan Aton, Suri-K’t, tot zaligheid gebracht. Gij zijt de wachter van het hart van Aton's, Suri-K’t, van Boetu-Suri.

7. Gij dan hebt gehoord over Oru. Zij dan hebben het voedsel der leeuwen gegeten. Zij hebben gedronken van Aton, Suri-K’t, en zij zijn tot Suri gegaan.

8. Nu dan, zij hebben Boetu in hun hart ontvangen. Ja, geheimenissen en gaven gaf zij hen. En toen dan Abassi aan Aton, Suri-K’t, was gegeven, gaf Aton Boetu aan Oru. Aton, gij hebt dan uw ingangen wijd opengezet, opdat Boetu en Oru tot in eeuwigheid in Uw huis zullen verblijven.

9. En gij kwam tot het huis van Oru, om tot de verborgen kamers te gaan. Ja, gij hebt u nederig opgesteld voor de tronen van Oru, en gij hebt u nederig laten doorklieven. Zo hebben zij dan u opgericht.

10. Oh Aton, gij hebt dan nieuw leven gebracht aan Nob, en gij hebt hem gemaakt tot een lichtend licht. Zij die u volgen zullen dan uw huis openmaken en vragen naar Abassi, maar gij zult zeggen dat ze niet thuis is. Zo zult gij een

kamer in haar hart hebben, en haar verborgen kamers kennen.

11. En wanneer zij die u volgen aan u vragen om Nob, dan zult gij zeggen dat hij niet thuis is. En zo zult gij een ruime kamer in het hart van Nob hebben, hij, die uw zoon is. En dan zullen zij hun handen opheffen, en zij zullen u niet geloven.

12. En zij dan zijn verblind door het licht. En ziet, zij dan zullen niet eten en niet drinken. In alles regeert echter Aton, Suri-K’t.

13. Zo zult gij uw hart zuiver houden. En niemand zal u enig kwaad kunnen doen.

14. Zo is dan alles in de handen van Aton. En zij opent voor wie zij wil. Indien iemand is binnengegaan tot de kamers van Aton, gezegend is deze. En elke Nob die voor deze ingangen staat zal zeggen : heilig zijn zij die binnen zijn en binnen blijven, want zij zullen staande blijven voor de tronen van Abassi en de Onderwereld.

15. Oh Oru die in haar ei is in schitteringen aan de horizon, lichtende verschijnselen over de wateren der hemel. Zij is een slachter met een lasso.

16. De zegen van Aton zal op u vallen, bekrachtigd door Abassi.

17. En zij zal spreken in vreemde talen. En haar profeten zullen het vertalen, en haar tenten heroprichten. En wanneer gij dan de tenten van Abassi ziet rijzen, dan zult luisteren naar haar hartwachters en canopen, en gij zult zeggen : 'Oru heeft mij gezonden.'

18. Zij dan is de wegwijzer, en haar weg leidt tot Abassi. Wanneer zij spreekt in wilde talen, laten haar profeten dan deze die woorden vertalen. En gij zult dan zeggen tot zijn canopen : Gij die heilig zijt, worde heiliger, daar het woord van Aton op u rust.

19. Ik ben wedergeboren in Oru-Ismael, aan het kruis van Ismael. Ik ben een dienaar van Suri. Ik leid hen over de paden hiertoe tot Suri.

20. Niemand is dan groter dan Aton, en de eerste is Abassi. De tweede is Hiti-Oru, het kruis van de Hiti, die de doden voeden en hen vergezellen op hun tocht. De derde is Oru, de moeder der schepping. De vierde is Name, het graf

en de onderwereld van Aton. De vijfde is Kanaan, de brenger van melk en schepster der goden.

21. Boetu is als de boot van Aton, waarmee zij de rivieren van Name bevaart. En Kanaan-Boetu is de heilige van Aton.

22. Oh Nob, zij zal tronen naast Abassi, en zal de eerste zijn. Zij zal dan toegang hebben tot je hart.

23. Oh, Aton, stort Abassi uit als zoute regen, komende van de zee, en vul het land wederom. Doe het land wederom nederdalen in Name, het graf van Aton. En laat Boetu-Suri rijzen. Laat dan Abassi komen als de orkaan, als de storm, om ons terug te brengen tot u, oh zalige Aton, Suri-K’t.

24. Laat dan Abassi uw zijde kiezen. Ja, want gij waart van haar gescheiden naar de eis der wet, en door Boetu-Suri.

25. Stort haar dan uit als zoute regen, komende van de zee, om het land herboren te doen worden.

26. Want uit de zee zijt gij gekomen, en tot de zee zult gij terugkeren.

27. Aldus was dan de vrijmaking van Abassi.

DE WOLK

1. En ik zag haar lopen langs de zee, als een beschonkene. Zij was de koningin des doods. En zij strompelde de zee in. Zij was in lange gewaden. En een haai greep haar, en trok haar mee. En zij die het zagen vroegen : ‘Wie is deze vrouw ?’

2. En de onderwereld rees op uit de zee.

3. En de koningin des doods rees op uit de zee, in witte gewaden, en zij werd

steeds ouder, en schreeuwde tot de volkeren. En haar golven waren woest, maar toen overmeesterden ze haar weer en zogen haar de diepte in.

4. En weer greep een grote haai haar, maar weer kwam zij tot de oppervlakte van de zee, ditmaal in rode gewaden. En zij riep tot de volkeren om hen te verleiden, en velen volgden haar tot diep in de zee. En ouders lieten hun kinderen achter, en kinderen lieten hun ouders achter. En broeders lieten hun zussen achter, en zusters hun broeders.

5. En de koningin des doods troonde in de zee, en haar troon rees op uit de golven, en zij sprak de volkeren toe in rode gewaden.

6. En zij baarde een kind, een zoon.

7. En de zee kon hen niet overweldigen.

8. En grote stormen kwamen, maar ook zij konden hen niet overweldigen. En velen aanbaden de oude vrouw en haar zoon.

9. En zij was dronken en wist niet meer wat zij sprak.

10. En de volkeren geloofden haar.

11. En zij werd genoemd de onoverwinnelijke.

12. En zij liet een gif brengen tot de volkeren wat zij moesten slikken.

13. En niemand kon elkaar nog verstaan, en er was een grote oorlog onder de volkeren.

14. En zij verjongde haarzelf door het gif, en hoereerde met de groten der aarde.

15. En zij bracht een nieuw geslacht voort op de aarde.

16. En men noemde haar : zij die de zee heeft overwonnen.

17. En zij voerde handel met de volkeren.

18. Maar een wolk kwam tot de aarde om de aarde van haar en haar handlangers te verlossen.

19. En de mensen begonnen stemmen te horen en vroegen met grote verbazing : ‘Zijn de doden onder ons gekomen ?’

20. En ik zag de koningin der leugens hoog verheven zitten op een troon in de

hemel. En zij regeerde over de volkeren.

21. En de volkeren hadden de leugen lief.

22. En een man predikte tegen haar, en zij liet hem vervolgen en in de gevangenis werpen.

23. Maar weer daalde er een wolk neer om de aarde ook van haar te verlossen.

NAME

1. Zij dan die tot de boom van Rebekka gekomen zijn hebben toegang tot heling, en gij doet er wel aan uw zielen daar te reinigen.

2. Zij dan die het verborgene niet kennen hebben niks. Laten zij dan komen tot de Rebekka boom die tot in de dieptes der aarde reikt.

3. Vreest dan de duisternis niet, opdat hij niet van u wegvluchte. Want tot bevrijding werd hij u gezonden, en zo ook kwam Suri tot u, als boodschapper der goden.

4. Ja, op vleugelen der wind werd zij tot u geblazen, en zij pakte u bij de hand om u tot Rebekka te leiden, en tot haar boom.

5. Ja, ook bracht Suri u tot de boom van Kanaan-Boetu, om door haar te komen tot de Onderwereld. Beklimt dan de boom van de Onderwereld, en draagt haar kruis.

6. Tot het hart van de Onderwereld zijt gij gezonden als naar water.

7. Zij dan zal u meevoeren over de moerassen tot onbekende plaatsen, die in geen hart zijn opgekomen, en die boven denken heersen en leven.

8. Gij zult de diepe doodsdieptes niet meer vrezen, daar de zuster van Boetu bij u is. En zij zullen u verdedigen wanneer er dan huiszoekingen worden gedaan, en zij zullen voor u opstaan, wanneer soldaten buiten lopen.

9. En gij zult schuilplaats hebben in hun tenten, en zij zullen zeggen : Wij herbergen niemand. Dit alles is van ons.

10. En in de nacht zullen zij u meevoeren tot hun paden. En zij zullen u leiden tot de woningen van de moeders, en niemand zal u daar kunnen vinden.

11. En de zuster van Boetu zal de woonplaats der moeders omhullen. Tot hun holen en grotten zult gij gaan.

12. En ook als duisternis over de woonplaats der moeders valt, zal de Onderwereld daar leiden tot de verborgen holen.

13. Gij dan zult de verborgen holen zien boven en onder de huizen, want de zuster van Boetu is met u.

14. Zo zult gij dan tot Boetu komen. Zo is er dan alleen macht door de dood verkregen. En deze macht is dan vaak verborgen, daar zij uit de duisternis komt.

15. Ziet dan, zij gaat van verborgenheid tot verborgenheid.

16. Gij dan die door Rebekka zijt geslagen : Veracht haar stok niet, daar zij u tot leven leidt, al is het door duisternis heen. Vereert dan naast Rebekka ook haar heiligen, die haar beeltenis dragen. Zo zult gij dan leren bidden tot Rebekka.

17. En zo zult gij dan bidden tot Rebekka : Almachtige Moeder der aarde, Gij die onze aarde vruchtbaar maakt. Geeft ons heden ons dagelijks brood, en schenk ons uw roede, opdat wij zullen groeien.

18. Uw wil geschiede in ons leven, en Uw wil geschiedt op aarde. Rebekka, onze schuilplaats voor eeuwig.

19. Vergeeft ons onze schulden, gelijk wij onze schuldenaren vergeven. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van u is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, tot in Eeuwigheid.

20. En zo zult gij bidden wanneer gij in nood zijt : Oh Rebekka, toon ons uw

kracht en genade. Gij dan die ons dit kruis hebt geschonken zijt geheiligd en gezegend. Leer ons dit kruis te dragen. Breng dan ons kruis tot heerlijkheid. Leer ons dit kruis te zegenen.

21. En gij zult moeten leren bidden tot Boetu. Zo dan zult gij bidden : Almachtige Moeder, gij die onder de aarde zijt. Geeft ons heden wat wij nodig hebben. Wij danken u voor het kruis dat gij ons hebt geschonken. Geeft ons dan de kracht dit kruis te dragen. Gij bent onze heerlijkheid en goedertierenheid. Gij dan zijt trouw, en gij komt ons tegemoet.

22. Vergeef ons onze schuldenaren, gelijk ook wij onze schuldenaren vergeven. Verdedig ons in de rechtszaal. Laat woede ons dan niet vernietigen. Leer ons dan lof te offeren tot U, ja, leer ons u te aanbidden.

23. Leidt ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze, want van u is de kracht, het koninkrijk en de getrouwheid tot in eeuwigheid.

24. Zo zult gij in nood dan komen tot Boetu, en bidden : Oh, Boetu, toorn dan niet, Almachtige Moeder in de hemelen. Leidt ons door de stormen heen. Laat ons hart dan niet bezwijken voor u, maar heb genade.

25. Verzoek ons dan niet boven vermogen, gij die handelt vanuit getrouwheid. Gij dan voert oorlog in gerechtigheid. Toorn dan niet voor eeuwig, maar onderwijs ons, en vergeef ons onze schulden, daar wij onze schuldenaren vergeven.

26. Wij komen tot u om te bidden voor de doden. Wij danken u, dat u de mogelijkheid hebt gegeven voor hen te bidden. Zo leggen wij dan hen die ons dierbaar zijn voor uw troon, ook hen die wij niet kennen. Leert ons dan de doden kennen. Wij vragen u of u hen wil zegenen, en indien mogelijk genezing wil schenken.

27. Wij vragen u of u hen wil opnemen, om hen te voeden met het voedsel der doden.

28. Geef hen een hart, opdat zij kunnen ademen en spreken. Almachtige Boetu, luistert dan naar hun gebeden, en geef acht op hun smekingen. Breng hen dan recht, en verdedig hen, wanneer zij voor Aton verschijnen.

29. Almachtige Moeder, stort uw ziel en vlees over hen uit, opdat zij zullen

opklimmen tot Aton. Leert ons dan bidden voor de doden, en leert ons hen te zegenen en te genezen.

30. Zo zult gij dan naderen tot Abassi en aldus bidden : Heilige Abassi, wij naderen tot u, gij voor wie alles buigt. Toon dan genade tot ons, en schenk ons voedsel uit uw tuinen. Wij zegenen dan hen die uit de dodenrijken tot u roepen. Neemt hen op, en schenkt hen vrede. Heb genade over hen, oh Almachtige Abassi.

31. De doden brachten wij voor u mee, opdat gij leven in hen zoudt blazen. Groot is uw naam, genadig en trouw uw liefde.

32. Goed is alles wat gij geschapen hebt. Name.

HET GRAS

1. En toen kwam Boetu tot mij, en gaf mij een pen en sprak : gij dan zijt de uitverkorene der goden. Gij zult veel moeten schrijven. En zij gaf mij de geschriften van Rebekka, waarop de aardgebeden stonden.

2. En zij sprak : Gij dan zijt uitverkoren om het heilige gebed te herstellen. En ook gaf zij mij de geschriften van Boetu, en daarna leidde zij mij tot een ondergrondse gang, waar een bootje stond.

3. En we gingen van een schuine waterheuvel af, en kwamen in een diepere tunnel. Ineens stond de boot stil, en we konden aan de overkant uitstappen. Dit was je leven, zei Boetu. Toen ging er een deur open, en Rebekka kwam binnen. Zij had een stok in haar hand.

4. Met z'n drieen gingen we door de deur binnen waardoor Rebekka was gekomen, en we kwamen in een prachtig landschap terecht.

5. Ik kreeg van Rebekka een aantal andere geschriften. Je moet veel schrijven, zei Rebekka, om de aloude paden te herstellen. En dezen zouden gebouwd

worden door gebed.

6. En ik sprak in nieuwe tongen, de tongen van Boetu en Rebekka.

7. Bij hitte trekken zij zich niet terug, maar gaan tot de natuur. Als ze bewegen, bewegen ze snel, en zacht slaan ze toe, om hun stemmen te verhogen. Door hitte trekken zij zich niet terug, en als ze stilstaan, staan ze lang stil, om vervolgens weer zacht toe te slaan.

8. En zo dan brengt de natuur verzachting, en diepere spanning.

9. Jij droeg ze, al die verborgen dagen. Ben jij de natuur ? Heb je Rebekka gemeden of was je haar dienaar ? Heb je tegen haar gestreden ? Mocht je haar, of haatte je haar ? Ben je deel van de Rebekkieten, deel van de natuur ?

10. Ben je de natuur ? Heeft Rebekka je hart bedrogen, of schonk zij je de levenslust ? Heeft zij jou de militaire macht gegeven, of gaf zij jou armoede ?

11. Zij stond daar aan je deur, toen jij je opsloot in je kast. Buiten staan haar geweren in standaarden op het gras, gewoon tussen de huizen, en pakte zij jou, maakte zij jou tot de hare. Ben je bedrogen, heeft zij je gekust, heeft zij je gemist toen jij van haar probeerde te ontsnappen, weet mijn kind, je redt het tegen haar, als je haar in waarheid hebt bemint.

12. Ben je de natuur ? Heeft haar zwarte hond je gebeten, of heeft zij jou afgezonderd in verdriet in een diepe kast waar haar zwarte hond je niet zou raken. Wie haalde jou daar vandaan ? Wie heeft jou naar de sterren genomen ? Heeft zij genade geschonken ?

13. Boom van kracht, bij Rebekka deelde jij je smarten. Een huis van beweging, een huis van delen, waar Rebekka jou altijd heeft gemeden.

14. Kijk naar omhoog en vang de natuur regen op, wanneer de zwarte regen tegen je heeft gestreden. Die zwarte hond, die zij tot je zond, jou naar vervelende plaatsen heeft gebracht, door Rebekka voelde je je gemeden.

15. Al die soldaten tegen jou, zij zullen altijd tegen je strijden, totdat je Rebekka vindt in het verdriet. Ja, altijd heeft zij je gemeden, ja, altijd heeft zij tegen je gestreden, totdat je het verborgene ontdekt.

16. Door de natuur beweeg je, door de natuur leef je, zul je eeuwig leven. De rest is reeds verloren. Ik weet, je leeft in bevroren dromen. Ik weet je leeft in parels verborgen.

17. Rebekka is hier met al haar standaardgeweren, op de muren loopt zij, naar binnen kijkt zij niet. De rijen van Rebekka zullen ons meenemen naar de sterren.

18. Ben je de natuur ? Als een soldaat stond zij voor je, de bliksem sloeg in, waar heeft zij jou wel niet allemaal van losgetrokken. Je dacht dat je niets meer overhield. Maar heus, mijn kind het was beter, toen zij je daar sloeg.

19. Nu staat zij dan voor je, jouw kast opengetrokken, waar jij je in dieptes verborg, om complotten tegen haar te smeden. Ken je zorgen, ken haar verdriet. Als soldaat staat zij voor je, terwijl haar zwarte hond brult op de achtergrond.

20. Als soldaat staat zij voor jouw kast, waar jij diep in weg bent gedoken, als het verborgene ben je. Haar geweerstandaarden staan tussen de huizen, en zij loopt over de muren.

21. Als een soldaat stond zij voor je, als een soldaat gaf zij een klap in je gezicht. Zij is bij je in de kast gekomen, en haar hond bijt je.

22. Ben je nog steeds in strijd tegen Rebekka, tegen al haar soldaten en honden ? Of heb je je erbij neergelegd, en bij al haar plannen.

23. Van het geweer schrok je, zij staat op, schudt de boom, en raapt de veren. Van het geweer schrok je, van haar blaffende hond, als een soldaat stond zij voor je, met een geweer in haar armen, dat zij in je kast drukte. Ben je nog steeds voor haar op de vlucht ?

24. Als bliksem stond zij voor je, als bliksem, het deed pijn, als soldaat tussen de huizen, nam zij alles van je af. En bracht zij jou tot het bos, tot de natuur kennis, tot het mos, tot een dobbelsteen van hogere bomen, tegen hogere winden vocht je.

25. Als bliksem stond zij voor je, als bliksem het deed pijn, toen zij jou afzonderde toen zij jouw heupen brak, toen zij je kleed wegscheurde. Als bliksem kwam zij, als bliksem ging zij, met een hond die alleen kon bijten, en

jou kon laten wegslijten. In de natuur ben je gekomen.

26. Soldaten komen, soldaten gaan, Rebekka was hier. 'K heb je al het goede gegeven, de natuur kennis, en een tocht om de zwarte planeet, die eeuwig zal duren, in je herinnering, ja het zal groeien, opdat al je bomen vrij zijn, oh boom.

27. Rebekka stond voor je, nam je hand, maar de kast dook je in, achter de gordijnen, om te vluchten voor schuld, en zij gaf je het mijne. Rebekka stond voor je, Rebekka liet je niet gaan, als door de bliksem getroffen sprak je haar naam, gaf je haar al wat je bezat.

28. Ben je de natuur ? Zijn je bomen tot leven gekomen ? Tot Rebekka ben je gekomen. Soldaten voor de kasten, en wat loopt op de muren ?Zijn het de schaduwen van een duister verleden, als de zwarte nacht ?

29. Verraad me niet, verraad me niet, want het steekt door de dagen, als Rebekka tot de kasten komt. Ik zal jou ook behouden, als Rebekka tot de kasten komt. Ik ben de bliksem, waar de bomen staan, wanneer Rebekka tot de kasten komt.

30. Laat mij tot jouw kasten komen, laat me in, verdedig je niet, als Rebbeka tot de kasten komt. Vang voor mij die bliksem op, ik kan het niet verdragen, als Rebekka tot de kasten komt, als haar honden bijten.

31. Kom tot mijn kasten, wanneer Rebekka tot de kasten komt. Ben jij de natuur, een hartendief, een grote genade, een grote brief, wanneer Rebekka tot de kasten komt ?

32. Wees de standaard van mijn geweren, wanneer Rebekka tot de kasten komt, als een soldaat, een harde. Ik heb haar woorden nog niet begrepen, Zij heeft mij niet gegrepen.

33. Wees mijn geweren als standaarden tussen de huizen, als Rebekka tot de kasten komt, en haar bliksemen werpt. Wees mijn schutter, wees mijn gids, wees mijn hond, oh Abassi, als Rebekka tot de kasten komt.

34. Kom tot mijn kasten, wees mijn geweren in standaarden tussen de huizen, oh Abassi, en leidt mij weg. Loop rondom mijn muren, loop eroverheen, als Rebekka tot de kasten komt, en het harde in de straten valt.

35. Abassi, wees mij tot een harde, en ga mij voort, langs de huizen, langs de

standaarden, als Rebekka tot de nachten komt, als een hond van het verlee.

DE ZOEKTOCHT NAAR WIJSHEID

1. En ik zag een oude vrouw in de hemelen, zeer hoog verheven, en zij was een lichtend schijnsel. En zij was genaamd Betinda.

En bliksem sloeg in haar huis, en zij werd niet meer in de hemelen gevonden.

2. En zij gleed weg in een draaikolk van het moeras.

En zij balde haar vuisten tot Suri.

En een stem sprak : Gij hebt van het godenwater genomen.

En er was een grote aardverschuiving.

3. En de aarde slokte haar op en sloot zichzelf boven haar.

In een kooi der aarde was zij nu.

In haar leven had ze miljoenen gekooid, van hun leven beroofd.

En ik wilde haar niet oordelen en zocht naar wijsheid.

4. Maar een stem sprak : Laat haar niet ontkomen.

En ik had een gevecht met haar om een geschrift.

En ik had een gevecht met haar om Suri.

De kooi in de aarde kon haar niet houden.

En de oude vrouw kocht de volkeren om met geschenken.

5. En het geschrift scheurde in het gevecht.

En ik zag alleen maar halve woorden.

En ik bracht de halve woorden tot Suri.

En zij zegende het.

En de halve woorden waren haar tot kooi, en mij tot kooi.

6. En de halve woorden deden ons elkaar niet verstaan.

En wij hadden een gevecht.

En in een droom verscheurden wij elkaar.

En zo werden wij zelf tot kooien, en de oude vrouw kon ons niet meer ontsnappen.

7. En ze begon ons raadselen voor te leggen.

En wij begonnen haar en elkaar raadselen voor te leggen.

En dit waren kooien in kooien.

En in een diepere slaap werden de kooien in kooien tot sleutels.

8. Wacht maar tot Suri vist met haar fuiken.

In haar netten is er geen verschil tussen de vis en de visser.

Zij zijn slechts onderdelen van haar net.

9. Geen verschil tussen de jager en de prooi.

Wie wijsheid heeft zal dit berekenen.

En ik zag een geheimenis in de vrouw, in haar haren.

HET OPENEN DER EGYPTISCHE ZEGELS

1. En dit zijn dan de geboden van Rebekka : Hebt dan het oude lief, opdat gij daardoor verjongd wordt. Hebt dan het wilde lief, opdat gij uzelf tot orde kunt roepen.

2. Hebt dan het arme lief, opdat gij ware rijkdom zult vinden. En zoekt dan het ijs als kostbare edelstenen, en zondert uzelven af om heilige dienst te verrichten. Zo zult gij uw zielen behouden.

3. Zalig zijn zij die de klem van Suri-K't dragen, want zij zullen bevrijding kennen. Wie mijn klem niet heeft, zal nooit echt vrij zijn.

4. Nu is echter het hart zonder betekenis wanneer het afwijkt van de boom van Oru.

5. Vele huizen zijn dan gekomen tot hen die de boom van Oru met zich meedragen, en zij die haar huishouding kennen.

6. Ja, zwaar zijn hun passen, en afgemeten hun woorden, daar zij niet bij machte zijn energie te verspillen.

7. Zo is dan in Thebe Name aan top.

8. Zo is dan in Suri-K't Aton aan top, wat ook haar naam is.

9. Ik ben Rebekka-Oru, het kruis van Rebekka, komende uit de schoot van Suri-K't, Aton.

10. Als golven rijs ik op, als een machtige rivier. Niemand kan mij stoppen. Ik ben de Eeuwigheid.

11. Dat wij aan het kruis contact mogen maken met het kruis van Abassi. Immers ging Oru-Ismael tot Oru-Abassi. Zo was zijn pad. Zij kwam tot haar hol, als het hol van een leeuwin.

12. En zij bracht hem genade. Zij gaf hem brood te eten en melk te drinken, en gaf hem aarde onder zijn voeten. Hij was de gekruisigde die tot haar kruis ging.

13. En hij klopte op haar deur, en zij deed open.

14. En zo is Name deel van het nieuwe en een hogere vorm van monotheisme, namelijk Name-polytheisme, waar de goden rekenschap moeten afleggen aan Name. En Name zal hen allen hervormen.

15. Zo is dan Name ook de beschermer der goden, en hun schuilplaats.

16. En zo zult gij dan bidden tot Name : Heilige Name, wij komen tot U. Bescherm ons tegen de goden, tegen hun wraakzucht en hun verlangens. Bescherm ons, en weest ons tot een schuilplaats, en leidt ons door de godenrijken heen tot U.

17. Weest ons een gids, en leer ons u kennen. Vergeef ons onze zonden, en leidt ons tot U, tot een eeuwig pad. Laat Abassi onze gids zijn tot U. Zij dan is Uw Woord en Beschermer, gegeven aan U. Bescherm ons tegen de vijand en zijn wraakzuchten, en tegen al zijn monotheismen.

18. Bouw een heg tussen hem en ons, en bescherm ons met een doornenhaag. Laat hem onze gedachten niet aftappen, en laat hem ook de doden niet voor ons achterhouden. Laat hem ook de doden niet in zijn lichaam vasthouden.

19. Laat Abassi de muren van zijn huis breken, wanneer hij dingen voor ons achterhoudt, en wanneer hij plannen samensmeed in zijn huis om ons onheil aan te brengen.

20. Laat Abassi ook hen navolgen met wie hij samenwerkt tot in hun huizen, om ook hun muren te verbreken en als was te laten wegzinken.

21. Zo dient gij dan ernstig te streven naar de verlichting der armoede, en de verlichting van het ascetisme, opdat gij de wol der wespen ontvangt. Zij dan is u gegeven tot sieraad. En zij is als de haargroei.

22. Gij zult alle godsdiensten moeten ontgroeien, en hervormen. Dit dan is de ware Eredienst.

23. Zo zult gij dan niet meer verdrijven dat wat oud is, maar gij zult luisteren naar de stemmen van het oer. De Surieten zullen dan aan uw deuren komen en kloppen, en gij zult voor hen opendoen, en gij zult hen begrijpen. Zo zullen er dan vele oude strijden opgelost worden.

24. En aan het einde der dagen zult gij deze die woorden begrijpen en verstaan, daar zij voor lange tijd verzegeld waren. En zo zult gij één voor één

de zegels van het Egyptische Woord verbreken, en gij zult het oerlicht zien, als de weg die gij dient te gaan.

25. En dan zal Suri tot u komen om u te brengen tot de tenten en holen van haar geheimenissen. En dit zal een grote dag zijn.

26. En zo zal het openen der Egyptische zegels zijn als het openen van het onderbewustzijn. En de geslachten die hier staan opgesteld zullen tot u zeggen : 'Wij hebben recht,' en gij zult zeggen : 'Ja, gij hebt recht.' En zo zullen zij tientallen malen op uw deuren kloppen, en gij zult die allen vele malen opendoen. En gij zult hun getallen vol maken. En zo zult gij tegen uw buur zeggen : 'Wij hebben goed gehandeld.'

27. En zo is dan het eerste zegel dat geopend dient te worden het zegel der Kanaanieten. En ik hoorde een stem vanuit de hemelen zeggen : Vrede. En ziet, een man daalde neer op de aarde en opende een put in de grond, en er kwam grote vrees over de aarde.

28. En toen opende iemand het tweede zegel. En ik hoorde een stem en een bazuin. En een man kwam tot de aarde, zeggende : Ziet, Rebekka is groot. En hij boog voor haar, en nam een waterkruik in zijn armen, om water over de aarde te gieten.

29. En toen gebeurde het dat het derde zegel in de hemelen verscheen. En een man op een grijs paard kwam tevoorschijn, en hij droeg een grote schaal met een grote slang erin die grijs was. En hij goot de schaal uit over de aarde.

30. En de man raapte een schaar op en begon ermee te schreeuwen naar de hemelen, om de heiligen voor dertig dagen te achtervolgen. En na die dertig dagen werden er boeken dichtgeslagen.

31. En het vierde zegel dan werd verbroken, en de aarde werd rood en blauw, en gifstoffen begonnen zich te verspreiden. En zij die op de aarde woonden en waren overgebleven na de vorige rampen begonnen de hemel te lasteren.

32. En Kanaan zond iemand, en troostte enkelen onder hen, omdat zij zag dat zij als wezen waren. Zo is dan Kanaan zacht van hart, en vertroostend van karakter, daar zij de verwondheden der harten kent, en niet is als de mensen.

33. Zo zijn dan de vier zegelen om het Woord te openen, en zij zullen zijn als

de bruggen. Ja, als torens zijn zij in de handen van Kanaan. En Kanaan gaf een riet aan de volgelingen van Name om de dodenrijken te bewaren, en ja, zij gaf hen de sleutelen der dood. En zo gaf Kanaan de sleutelen van het lijden aan de volgelingen van Suri-K’t. En ziet zij dan openden vele graven.

34. En in het laatste der dagen zullen de Kanaanieten tot het huis van Oru komen. Zij dan zullen haar ster opnemen, en zij zullen haar welgevallig zijn tot in alle eeuwigheden.

35. En ook zullen de Abassieten hen volgen, en hen tot gids zijn. Ja, zevenvoudig zullen de Abassieten hen beschermen op het pad, en hen leiden tot de verborgen bronnen, en allen zullen zij zeggen : 'De Kanaanieten hebben goed gedronken,' en zij zullen zeggen : 'De Kanaanieten zijn hen die drinken.'

36. Ja, in de Suri-K’t zijn zij veilig, en de Onderwereld zal alle hun wonden verbinden en hun dorens uittrekken.

37. Zo zullen dan de Kanaanieten voor enige tijd onderwezen worden door hen van de Onderwereld. En de Kanaanieten zullen de plaatsen der machtigen innemen en zullen onverslaanbaar heten.

38. En de Kanaanieten zullen losgelaten worden uit hun kerkers onder de woestijnen, en zij zullen tot de oasen en waterbronnen des hemels geleid worden. Ja, met Suri-K’t zullen zij in huizen wonen, en hun gebeden zullen gehoord worden. En zij zullen genoemd worden : 'Zij die gehoord worden.' En Abassi zelf zal het zijn die over hen zal waken, en zij zal haar arm over hen uitstrekken.

39. En hun nageslacht zal zijn als Abassi. En onder het verbond tussen Kanaan en Abassi zullen zij tijden en wetten veranderen en hun betekenissen.

DE HEMELSE DICTATOR

1. Ik bracht de aarde tot de kruik waaruit zij was voortgekomen.

2. Oh, Suri, Gij hebt in Abassi uw hart gevonden. De Kanaanieten zullen de grote rivier des doods oversteken. Boetu zal hen leiden, als de heilige boot des doods.

3. Laten zij dan allen wachten totdat zij hen aanraakt, en zij de berg zullen betreden, om hen te volmaken. Want alle volmaaktheid is slechts ten dele.

4. Diep in het woud worden zij verwekt.

5. En zo werd Oru dan tot de tweede van Aton. En Oru schiep een nieuwe wereld.

6. Zo werd dan het licht als zeer gevaarlijk gezien, en moest het licht verslagen worden.

7. En Aton's macht was groot. En zij werd tot een groot legeraanvoerder der goden, en sprak woorden om groten te laten vallen. Ja, zeer ontwikkeld was zij in het breken van licht.

8. En zij leerde haar manschappen om vanuit de duisternis tegen het licht te strijden, en het licht te ontwijken, want het licht had macht om te verslaven.

9. Gij hebt dan Suri ontmoet, om tot diepere slaap te komen, en om rein te zijn bij de komende ontmoetingen.

10. Oh heilige Boetu, boog en beeld van Suri, laat ons dan onze voeten bewegen in het dodenrijk, en onze handen voortbewegen over de muren, om de knoppen van Abassi te vinden die tot zaligheid leiden.

11. In u ontwaakt dan ook Suri, om ons te brengen tot Abassi.

12. Zij dan die moed hebben zijn niet hen die durven te spreken, maar hen die hun mond durven te houden.

13. Suri uit het water gekomen, dragende de morgen in haar schoot, en tussen haar armen, 't ochtendgloren.

14. Het is alleen maar volgen, en zij volgen mij, volgen en zij volgen mij.

15. Ik heb het niet verloren. Ik zal het niet verliezen. Ik zal niet gaan, ik zal niet komen, ik zal alleen maar dromen. Dromen op mijn plek. Ik hoef niets te raken of geraakt worden. Dit is mijn plek.

16. Wegen van genade als een dromenpubliek. Er is niets waar ik me voor moet schamen. Er is niets om genade voor te moeten hebben. Dit is mijn weg.

17. Vergeving is het land achter mij. Er is niets te vergeven. Ik hoef niet te gaan, en ik hoef niet te komen.

18. Dit is mijn plek, geen vergeving of genade van node. Dit is mijn plek, ik moet niks. Niemand kan mij nog benauwen, alleen dat wat ik volg, en wat mij volgt.

19. Volgen en gevolgen worden, geen genade, geen vergeving, alles doe ik naar eigen keuze, naar eigen geweten, gedragen in de armen van Suri.

20. Niet om te komen, niet om te gaan. Geen vergeving, geen genade, want dat is allang achterhaald, allang achter mij gekomen. Toe, achtervolg mij niet meer. Ik bepaal wie mij volgt. Dat ben ik zelf, als de schaduw van een verleden, als de paradox van een held.

13. Telkens weer te vluchten tot het beseffen en de herinnering diep binnenin. Ik besef dat het hier is, maar het was er altijd al. Ik ben krachtig genoeg om daar te komen waar ik al ben.

14. Ik heb de strijd gestreden. Ik geloof in overwinning, altijd is het daar. Je sprak : Ik had verloren, en dat was de grootste overwinning. Geef mij het besef, wat ik eigenlijk al heb.

15. Geloof je dat ? 't is zo dichtbij ik kan het zien en voelen, ik kan het beseffen. Mijn zelf, ja, dat ben ik.

16. Ga weg, al gij dienstknechten van genade. Ik heb niet gezondigd. Ik heb niet het gevoel dat ik iets mis heb gedaan. 21.Ga weg van mij, al gij dienstknechten van vergeving. Ik ben mijn eigen rechter. Ga weg, oh politiek, gij bent een hok vol sectes.

17. Ik ben een mens en een god van anarchie, en communisme in vele lagen. Laat iedereen dan zichzelf berechten. Ik aangekomen, terwijl ik daar al was. Ik besefte het slechts. Maar komen en gaan bestaat niet.

18. Slechts ons bewustzijn beweegt. Ik heb een nieuw bewustzijn ontvangen. Nu lijkt het alsof ik in een nieuwe wereld leef. Maar ik was hier altijd al.

19. Ik heb K’t gevoeld en tot mij genomen, als krijgen wat ik al heb. Is het leven niet altijd zo ? Ik moet worden wie ik ben. Vergeving en genade is niet de weg, want dan neemt iemand anders mij weg. Ik moet verlicht zijn, anders duwen ze mij in duisternis.

20. Ik ben krachteloos, en kan niks incasseren. Dagenlang denk ik na over wat een mens mij zei. Er zijn wel betere dingen om mijn hoofd over te breken. Ik heb geen weerstand, geen tussenlaag, als bloot in een gevaarlijk oerwoud, kruip ik over 't mos, schichtig, want de dood ligt op de loer.

21. Ik ga elke dag dood, daal ik in de dieptes, tot een plaats waar ik niet meer doodgaan kan, als de eeuwige dood. Ik wordt elke dag gestoken, totdat ik niet meer gestoken kan worden.

22. Ik ben er nog niet, ik voel het nog steeds, of zijn dat hen die mij volgen, en hen die ik volg, kan ik mij hieruit niet losbreken ?

23. Maar ik ben op weg. Ik kom er wel, als ik besef er is geen komen meer en geen gaan. Ik nestel mij, ook worstel ik, maar het besef en de herinnering doet alles verstommen.

24. Ik moet alles maar accepteren, als de onontkomelijke weg tot verlichting. Elke stap die ik zet, zo velen hebben die stap gezet. In dat zijn wij allen één, als een spiritueel communisme, een communistisch lijdenskruis. Voetstap voor voetstap, nader ik, tot mijzelf, alleen mijn besef moest nog komen.

25. Een communistisch koninkrijk, in vele lagen, zal de weerstand ooit weer rijzen, met al z'n tussenlagen, als de zachte vliezen die de schok opvangen. Besef het, 't is al gebeurd, in 't verleden ligt de sleutel, tot het eeuwige kruis.

26. De stem van het verleden, smeekt om te worden ontleden. Een communistisch lijdenskruis, een communistische doornenkroon, en het spotkleed niet te vergeten, dat leidde ons tot de communistische troon.

27. Anarchie vindt elke verzadiging daar, anarchie bladert door alle boeken, om de communistische speer te vinden.

28. Egyptische goden houden de cirkel vast, totdat het anarchistische de banden breekt. Zinken tot een duistere nacht, waar een eerste zich heeft ontworsteld, allen volgen zij. Ja, wij herinneren.

29. Communisme maakt ons vrij van de voet van het kapitalisme, van al die politieke sectes die ons door democratie hebben overgeleverd aan de meerderheid.

30. Laat een goede communistische en anarchistische dictator komen, die ons onderwerpt aan gelijkheid en gelijke rechten. 40. Zo een dictator is als de Egyptische god, zijn besef hebbende.

31. Wij zien uit naar een Egyptische dictator, die ons vrijzet, die ons geeft wat we hebben, die ons besef bijbrengt, ons doet herinneren. Wij zien uit naar een Egyptische dictator, die ons verlost uit de moordende democratie van een bloedlustige meerderheid. Geen meerderheid, maar gelijkheid is wat wij willen zien.

32. Communistisch kruis, de zegen, de doornenkroon heeft ons hier geleid. Wij hadden niets meer om te eten, maar nu is overvloed ons deel, want communistische opstanding verspreid haar gaven rijk, gedreven door de meerderheid onderworpen aan gelijkheid, als gelijke gerechtigheid.

33. De democratische dictator is nu gevallen, als een secte is hij nu, als een wederzijdse ontmaskering. Dat weten we nu. Communistisch kruis, communistische zegen, de democratische leugen is gevallen als het democratische kapitalisme. Als er dan democratie moet zijn, dan is zij onderworpen aan het communisme en de anarchie.

34. Want gelijke rechten hebben wij allemaal, diep binnenin, en K’t spreekt. Communisme duurt in eeuwigheid, want als er één valt vallen wij allemaal. Als er één opstaat, staan wij allen op.

35. De zegen dient zich aan, in communistische taal, de banden doorgesneden, over water, over het grote wij. Suri, brengt de morgen op, in haar armen zijn wij. Oru, steeds komen wij, totdat wij besef hebben.

DE EGYPTISCH-GEREFORMEERDE ZIELZORG

1. En ik zag een katholieke man, en hij zei dat Allah de enige voor hem was.

2. Ik knikte, want ik kon hem verstaan. En ik zei : ‘Als je in de hemel bent geweest, vangt alles om je heen de schaduw op.’

3. En ik zag de ladder van de Onderwereld staan, de Suri-Oru.

4. En ik zag de bewaarder van de geschriften van Suri-Oru, Ismael en zijn moeder. Ik zag de inktpot en het palet van het schrijfgerei van Suri-Oru.

5. En het was het lichaamsvocht van Suri-Oru waarmee werd geschreven.

6. Elke dag gaan zij naar Oru.

7. Wij dan hebben de geschriften van Suri-Oru geopend.

8. Op de ladder van de Onderwereld, op de Suri-Oru, werd ik geroepen : ‘Leest dan van haar geschriften en daden, en tekent ze op.’

9. Zo zal Suri-Oru dan tot nieuwe adem zijn.

10. Weest gij dan bewaarders van het Woord van Suri-Oru, opdat zij u tot haar volgelingen zal nemen. Zo is er dan leven en adem in Suri-Oru.

11. Leert dan uw heil vinden door de paden van Suri-Oru te bewandelen.

12. Zij kent dan allen die haar volgen.

13. Zalig dan zijt gij als uw namen staan opgetekend in haar boek des levens.

14. Als het eeuwige licht van Oru rijzen zij.

15. Zo zal zij dan Abassi uitzenden om oogsten binnen te halen. Zij is dan de bereidster van het eeuwige en hemelse voedsel. Ziet dan op haar die eeuwig voedsel bereid.

16. Zo is dan Suri-Oru tot het oog der harten gegaan. Zo is dan Suri-Oru tot een belofte van trouw, dat gij die haar aanhangt in haar armen terecht zult komen. Ook daar waar het licht niet meer is, zal Suri-Oru u opwachten.

17. Nadert dan tot haar die het einde kent van alle paden. Daar zal zij u tot gids wezen.

18. Weest daarom standvastig, u vasthoudende aan de woorden van Suri-Oru, want zij zijn u tot vertroosting, en gij zult hoop hebben wanneer zij haar boeken opent.

19. Zo is dan Suri-Oru veelvoudig de brenger der hoop. Wacht dan op haar.

20. Alle deze dingen zijn in de geschriften van Suri-Oru opgeslagen, en zij zaligen en maken wijs hen die hen lezen.

21. Daarom zijn hen die tot Suri-Oru genaderd zijn vele geheimenissen ten deel gevallen. Zij dan hebben hun voeten staan in het paradijs, om te eten van de levensboom.

22. Vergaart dan de kennis die tot zaligheid leidt.

23. Zo is dan wie in Suri-Oru vrijgezet is, waarlijk vrij.

24. Zo is dan wie in Suri-Oru is een nieuwe schepping. Het oude is dan voorbijgegaan. Zie, het nieuwe is gekomen.

25. En die Suri-Oru, die Mozes haar wetten gaf, die Suri-Oru leve in u. En zo zal dan de liefde van Oru in u heersen.

26. Ja, zij die bidden naar de wil van Suri-Oru zijn haar zeer welgevallig. Zo moet dan een ieder die tot haar nadert, beseffen, dat zij aanwezig is en alles ziet.

27. Heilig dan zijn zij die naar de wil van Suri-Oru bidden, daar zij heilig is. 28. En Suri-Oru zal de gevleugelde gebeden tot zulke bidders zenden.

29. En daarom zult gij bidden tot Suri-Oru, zeggende : Oh Suri-Oru, gij die in de hemelen woont, en in het diepste der aarde. Geheiligd zij uw Naam en Uw koninkrijk kome. Uw Wil geschiede, gelijk u heilig bent.

30. Oh Suri-Oru, gij die onze Almachtige God bent, om ons te verzoenen met de Allerhoogste. Leert ons bidden en te spreken in uw Naam. Leert ons ook stil te zijn, en te doen wat U wil.

31. Maar leert ons bovenal in U te zijn, en te rusten, opdat gij Uw werk zult volbrengen. Oh Suri-Oru, vanuit onszelf kunnen wij niets, maar schenk ons uw

Zielzorg. Vul ons nu.

32. Gij dan bent het Koninkrijk tot in Eeuwigheid en in alle eeuwigheden. Gij bent de Glorie, de Heerlijkheid en de Goedertierenheid.

33. Zo is dan Suri-Oru de Goede weg der Waarheid en het Leven, gemaakt om u tot de Volle Waarheid te leiden, en het Volle Leven, dat ten overvloeden bruist.

34. Zo is dan Suri-Oru de opener der nieren, om de wapenen te tonen om de vijanden te verslaan.

35. Gij hebt dan gehoord dat Oru strijdt tegen de vijand, en Suri strijdt tegen Ismael, maar deze strijd is des Heeren.

36. Gij moet dan leren het goede te onderscheiden van het kwaad. De strijd is dan niet altijd ten dode, maar als een toets gegeven door de Heere.

37. Zo is dan Suri-Oru veelvuldig onderwijzeres, ja, ook in het strijden. Gij moet leren de verschillende soorten strijd te onderscheiden.

38. Laat Suri-Oru u dan leren uw wapenen te hanteren.

39. Zij dan zal u leiden tot de vaste overwinning.

40. Laat u dan vrijzetten in de Naam van Suri-Oru. Leert dan van haar die u heelt, en staat weer op, gij die gevallen zijt.

41. Zo is Suri-Oru dan binnengegaan tot de schuilplaatsen van het eerste, waar het onrein gevogelte is. 17.En zo heeft hij dan daar zich opgesteld als God, om zo velen uit te leiden die daar gevangen werden gehouden.

42. Want Suri-Oru verafschuwt het eerste, maar door het tweede wordt zij in het derde rein.

43. Zo is dan Suri-Oru veelvuldig tot God geworden.

44. Zo zal Suri-Oru niet langer verdragen de eerstelingen van het Eerste, maar zij dan allen zijn genaderd tot het derde, die in Suri-Oru is.

45. Zo is dan het derde tot de vreugde der laatsten, en is zij tot een geneesmiddel der vromen.

46. Zij dan is de eerste en de laatste, als een speer reikende diep in de

eeuwigheden.

47. En dan zullen de paden tot de doden wederom geopend worden, opdat gij daar leven zult vinden.

48. Maar scheuringen onder u moeten er wel zijn om te laten blijken wie de test heeft doorstaan.

49. Zo is zij dan niet gekomen om vrede te brengen, maar oorlog en scheuring.

50. Gij vindt schuilplaats in haar, en het kruis wat zij schenkt is u tot bescherming.

51. Zij zal in rust en trage pas tot u komen.

52. Zij die geloven haasten niet.

53. Zo zijn dan deze woorden streng, maar tot zaligheid, daar zij gegeven is om u niet als wezen achter te laten.

SPREUK OM NIET GEABORTEERD TE WORDEN IN DE ONDERWERELD

1. En zo zullen zij die opgaan tot Name gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid. Ja, tot ondergrondse schuilplaatsen zullen zij komen, en zij zullen de tenten van Name wederom doen oprijzen.

2. En de geslachten die vrijgekomen zijn, zullen gaan naar de schuilplaatsen der oude moeders en hun ondergrondse nederzetting, en zij zullen de armoe heiligen.

3. En oude geheimenissen zullen geopend en opgelost worden, en de zegelen van hun boeken zullen verdwijnen.

4. En Name zal hen toegang geven tot oernederzettingen, en er zal een

drievoudig snoer opgericht worden, en niemand zal in staat zijn het te verbreken.

5. En niets zal meer belangrijk zijn dan dit snoer, en de jongen zullen beschermd worden en opgeleid.

6. En dan zal het snoer tussen de oernederzettingen gaan bewegen, om ze vele malen tot heil te brengen.

7. En steeds weer zullen zij wederkeren tot de nederzettingen.

8. En zij zullen gaan tot de nederzetting der velden en de nederzetting der boeken, en zij zullen de verborgen geslachten vinden, en het zal hen in de nederzetting der wildernissen leiden.

9. Zij zullen komen tot de nederzetting der zeeen, en zij zullen de geschriften op de binnenmuren van de oernederzettingen begrijpen, daar Name de zegelen heeft verbroken.

SPREUK OM WONDEN TE GENEZEN IN DE ONDERWERELD

1. En zij die verwond zijn geraakt door de grote zwarte roofvogel van abortus in de onderwereld : Zo is dan de boom van Boetu tot uw zaligheid geschapen.

2. Zo zal dan Boetu in u vleesworden, gij allen die haar liefhebt. Maar zij zal door het derde en door de hogere weg in een ieder varen.

3. Maakt u dan op om tot haar berg te komen, alle gij volkeren, opdat gij genezing vindt, en vlees over uw botten.

4. Tot uw eigen dorre doodsbeenderen bent gij gekomen, en ziet, zij zal u opnieuw weven, en de levensader tot u uitstrekken.

5. Zo zijn er dan vele bronnen in Boetu en Kanaan-Boetu.

6. Zij dan kent de tijden der stenen. Genezing dan is in haar handen, en zij leidt hen door de bossen.

7. In raadselen spreekt zij, met vermommingen komt zij.

SPREUK OM TOT SCHOOL TE KOMEN IN DE ONDERWERELD

1. Gij dan maakt lange tochten tot uw scholen, maar zalig zijn zij die hun scholen tot hun woning maken, want zij hebben doorgang tot de grotten van Kanaan-Boetu en haar winkels, ja, tot de rivieren die tot Rebekka leiden.

2. Lange tochten maakt gij tot uw scholen, maar zalig zijn zij die thuis studeren, want zij hebben de Abassi tot onderwijzeres. Houdt vast wat zij u gezegd heeft, want naar waarheid heeft zij u onderwezen.

3. In de Onderwereld vindt gij vertroosting, en hebt gij de wildernis tot uw onderwijzeres.

4. Ziet dan hoe lieflijk het is wanneer zij samenwonen. Tot Abassi komen zij, en Abassi geeft hen overvloedigheid in alle dingen.

5. Het is lieflijk waar zij tezamen wonen, want zij delen zachtheid, en zij kennen het groen van Rebekka. Ja, tot haar huis zijn zij gekomen, en tot haar tenten.

SPREUK OM WATER TE VINDEN IN DE ONDERWERELD

1. Zij die Abassi tot ons bracht, aan haar is de glorie. Zij leidt ons tot water in

de wildernis. Ja, Abassi heeft zij tot ons doen komen. Wij hebben onze pijnen niet herkend. De hare waren zij.

2. Nu zijn wij verlicht, tot het spelen van eeuwige liederen. Ja, Abassi is tot ons gekomen, en heeft ons tot het bos gebracht.

3. Wij hebben haar niet herkend. Wij dachten dat wij geplaagd werden.

4. Zij dan brengt de raadselen, en lost hen op in het diepste der nacht.

5. Tot vele geheimen zult gij gaan, en water en vuur zal niet over u heengaan. Gij dan zult drinken en verzadigd worden, daar zij voor u zorgt.

6. Zoveel malen werd gij gestoken door de pennen van de zee.

7. Ja, water komt uit de hand van haar die in het huis van Abassi woont.

8. Zij is dan als de tepel van Abassi, om de heiligen te openen, en hen te brengen tot de melk der verzadiging.

9. Zij dan liggen verborgen in de geheimenissen van de Onderwereld.

10. Zij dan is de vloeiende, en haar melk stroomt als de tederheid.

11. Ik dronk, ik dronk, en daalde af. Niet wetende wat ik tegen zou komen.

12. Maar in het dodenrijk kwam ik boven, en zij leidden mij tot de hoge bomen. Ja, ik dronk, vuil lag op de wateren, en ik daalde diep.

13. Tot haar holen bracht zij mij. Ik dronk, en zij liet mij in het hol afdalen. Teruggaan kan niet meer.

14. Ik ging in door grote verdrukkingen. Vanuit diepe verlammingen stroomt het water om de kracht der organen op te wekken.

SPREUK OM WERK TE VINDEN IN DE ONDERWERELD

1. Gij hebt dan net genoeg energie en tijd gekregen om uw werk te doen. 2. Gij hebt dan net genoeg warmte gekregen, en net genoeg kou.

3. Gij hebt net genoeg klederen, en net genoeg te eten. Maak dan van het kleine iets groots.

4. En al zou zij u voorzien met armoe, beschouw het als de grootste gave. 5. Ja, volg de armoe na, opdat gij haar kunnen volgen en zult kunnen werken.

6. Zij die rijk zijn kunnen niet veranderen.

7. Denkt dan niet dat u van zulk een hoogte zijt gevallen. Want wat diepte en hoogte is bepale zij.

8. Leert bovenal in Haar te zijn, en te rusten, opdat zij uw werk zal volbrengen. Vanuit uzelf kunt gij niets.

9. Ja, een groot werk is zij begonnen.

10. Zij dan spreekt in raadselen door het woord, en in het geheim heeft zij haar werken.

SPREUK OM SLAAP TE VINDEN IN DE ONDERWERELD

1. Weest niet boos op het lijden dat je ondergaat, want het is de tunnel tot mij. Je wilt toch in je hart verbonden zijn aan mij ?

2. Ik spreek in jouw hart met een stem van duisternis. In mijn hallen vinden overal dingen plaats die lijken op meedogenloosheid, maar die niets anders zijn dan inwerkingen.

3. Ja, het is een hoge prijs. Het steekt diep om je los te kunnen maken.

4. Ook de worstelingen die je met de goden hebt zijn niet om je pijn te doen, maar om je vertrouwd te maken ermee, anders komt er geen eeuwige relatie tot stand.

5. Het lijkt allemaal erg overtrokken en overbodig, maar het moet juist over de rode lijn gaan om dingen te laten stollen en smelten op een hoger plan.

6. Het steekt diep, daar ze de beste hormonen moeten aanmaken om je door de schijnbaar meedogenloze tijden heen te brengen.

7. De ingangen van Name waardoor je gevormd wordt zijn nauw.

8. Genees ons aldus op onze tocht.

9. U leidt ons tot de slaap. U hebt genezing laten stromen en voeding vanuit de slaap.

10. Wij sluiten onze ogen nu, en denken aan hen die de zielen in de Onderwereld mogen leiden, zij die zachte woorden spreken in hun slaap.

11. Vanuit diepe duisternissen zijn wij gekomen. Wij dan zijn gevlucht.

12. Laat dan ons niet meer tot hun vlees zijn, maar redt ons, en verzegel de deuren achter ons.

13. Neem ons op in uw gebieden.

SPREUK OM UIT HET MOERAS TE KOMEN IN DE ONDERWERELD

(Spreuk om weg te komen van moerasgebied in de onderwereld)

1. Gij vindt schuilplaats in het kruis wat zij schenkt, wat tot uw bescherming is.

2. Heiligt dan het kruis wat zij schenkt en drinkt dan van haar wateren.

3. Tot een hal van dorre doodsbeenderen daalde u af, maar het was om u een goede schuilplaats te geven.

4. Zo hebt gij dan door uw adem de beenderen tot leven gebracht en met vlees bedekt. Gij dan zijt zalig in uw wonden.

5. Zij dan die niet van haar wateren hebben gedronken, hebben geen schuilplaats, en zij zullen door haar achtergelaten worden aan de oppervlakte van het moeras, om in de nacht gegrepen te worden.

6. Zo zijn dan deze woorden streng, maar tot zaligheid, daar zij gegeven is om u niet als wezen achter te laten.

7. Zij dan zal u meevoeren over de moerassen tot onbekende plaatsen, die in geen hart zijn opgekomen, en die boven denken heersen en leven. Deze plaatsen zijn heilig en zoet.

8. Ja, als het zoete van Suri zijn zij, om u volkomen uit te leiden.

9. Want de uittocht staat voor de deur, om u te leiden tot de hogere weg. 10. Zij klopt op uw deuren. Doet dan open om haar tot uw kamers te leiden, en tot de kamers onder en boven uw huis.

11. Neemt haar tot uw huis, opdat zij uw moeder zal wezen.

12. Zij zal u meeleiden tot de plaatsen waar zij hun voedsel vandaan halen.

13. En in de nacht zullen zij u meevoeren tot de oude moeders, en niemand zal u daar kunnen vinden.

14. Tot hun holen zult gij gaan, en zij zal daar nieuwe deuren openen tot de verborgen kamers.

15. Zij heeft u bij de hand en zal u niet laat terugzakken.

16. Zij is de eeuwige wijsheid. En zo zult gij dan lezen van haar woorden, opdat zij vlees in u worden.

17. En dan zal door de slagen het oog van Abassi ontwaken, en gij zult weggevoerd worden tot het eiland der ballingen.

18. En in de omgang met Abassi zult gij gaan van eiland tot eiland.

19. Zo zult gij telkens gereedschappen terugvinden op de eilanden, en zij zullen door haar omgevormd worden.

20. En haar speer zal tot genezing zijn.

21. Zij dan allen die met Abassi arm zijn geworden, zullen in de zee zijn. 22. En zo zullen zij terugkeren tot hun land, ja, alle stammen die verstrooid zijn.

23. En zij zullen hun namen vinden in de boot van Name, de boot die door de hemelen vaart, en zullen ze komen tot de boot van K’t, de nachtboot, die door de duisternis en de aarde gaat.

24. En wanneer gij tot de boom van Name en de boom van K’t zijt gekomen : eet van haar vruchten, opdat gij toegang hebt tot hun wildernissen.

25. Luistert wanneer zij tot u spreken. Dan zult gij zalig zijn.

26. En zo zullen zij opstaan om te spreken.

27. En zij zullen de zaligen toespreken, en hen uitzenden.

28. Nu dan leiden hun wegen tot de hoge bomen.

29. En gij zult zeggen : Hier hebben wij lang op gewacht.

30. Zo zijn deze bomen dan zalig onder Oru, waar gij veelvoudig zult komen tot vleeswording.

31. En zo is er dan in het derde ruime vleeswording mogelijk. Zo zal dan uw denken gevleugeld worden, en gij zult eeuwige visioenen zien, die vanuit Oru komen.

32. En zo zal Oru u leiden.

33. Maakt u dan op om tot haar berg te komen, alle gij volkeren, opdat gij genezing vindt, en vlees over uw botten.

34. Tot uw eigen dorre doodsbeenderen bent gij gekomen, en ziet, zij zal u opnieuw weven.

35. Zij als het het zalige van Rebekka, en als de stok van Suri is zij.

36. Zij is dan als de uitgestrekte wateren van de dag, die de doden geeft.

37. En Kanaan-Boetu is als de wateren van de nacht.

38. Zo heeft Oru dan in hen de levensader gevonden, en is zij het die haar boom daarmee heeft gevoed.

39. Zo zijn er dan vele bronnen in Boetu en Kanaan-Boetu, en zij zijn als de voedsters van bomen, en Oru is der wildernissen.

40. Ja, zij is het dan die haar boom voedt, en voor haar voedsters zorgt. En door de vruchten maken de zielen van de Onderwereld steeds tochten tot de dag.

41. Tot de geur van Kanaan-Boetu zijn zij, en tot de stranden van Boetu, waardoor zij hun weg vinden.

42. Telkens weer neemt zij hen met zich mee, en voedt hen met de vruchten der onderwereld.

43. Zo zijn als de zachte banen der aarde, en als de schuilplaatsen van Name zijn zij.

44. Zo zijn dan hen van Kanaan-Boetu de schuilplaatsen van K’t.

45. Hier dan zult gij Abassi vinden.

46. Acht daarom de wonden die gebeten zijn niet gering, want Abassi heeft u toegang gegeven, en zo hebt gij haar huishouding leren kennen.

47. Leert dan ook de huishouding van Kanaan-Boetu kennen, en de huishouding van Boetu. Want eerstens zijt gij wel gestorven in Kanaan-Boetu, maar gij bent in Boetu opgestaan.

48. Zo bent gij dan door de dood en de traagheid heen, tot het dodenrijk der snellen gekomen.

49. Zij dan zijn als de geuren der vruchten, om duisternis te brengen tot de dag, als de droom der wildernissen.

50. Ziet, gij hebt uw ziel daar zien liggen, maar op de heuvel zijt gij dan vrijgekomen, en hebt gij de bron in de wildernis gezien.

51. Wijsheid is dan voor een ieder weggelegd, en tot een ieder gezonden, die tot de hoge bomen is gekomen en daar zijn hart heeft. 15. Nu is echter het hart zonder betekenis wanneer het afwijkt van de boom van Oru.

52. Vele huizen zijn dan gekomen tot hen die de boom van Oru met zich meedragen, en zij die haar huishouding kennen.

53. En zo ook rust de hand van Suri op het huis van Name.

54. En zo heeft de wildernis de haren uitgezonden om in de wereld godsdiensten en filosofieen te stichten.

55. En zij hebben de leiding over de lageren van de Onderwereld, die op hun beurt weer leiders zijn over miljarden.

56. En de onder-heiligen leiden de koren.

57. De volgelingen van Oru zijn dan als de aartsvolgelingen.

58. Zo zult gij dan hen niet geringschatten, en zij zijn het die u hebben uitgeleid.

59. Ja, in snelle kasten hebben zij u uitgeleid, als het toeslaan van Rebekka.

SPREUK OM TE KUNNEN ADEMEN IN DE ONDERWERELD

1. Zij is dan als de tepel van Abassi. De tederheid siert haar lichaam, als de tentenmaakster.

2. Ja, de geheimenissen der armoede hebben zich geopend tot haar.

3. Zij dan, nu, is één van hen, als de verborgene.

4. Van de tepel van Boetu heeft zij gedronken, zij die haar leven gaf.

5. Het leven dan is de grootste dood, dieper dan de spelonken der aarde. Uit de dieptes kwam zij voort. Zij gaf leven aan hen.

6. Als adem waren de winden. Zij keurde de harten van groten.

7. Zij opent de kelen en doet de voeding vloeien. Als melk is zij, als de tepel van Abassi.

8. En aan het kruis is Boetu-Abassi u tegemoetgekomen, en heeft u omringd door haar zachtheid.

9. Ja, Boetu-Abassi is daar u ten hulpe.

10. Zij hebben u dan omhoog gehaald, en u opgericht, tezamen met Boetu-Suri-K’t, die u door haar zachtheid heeft binnengehaald.

11. En zij hebben uw hart dapper gemaakt, en u moed gegeven. Ja, over groten lieten zij u heersen, en zij hebben uw voeten gezet op hoge bergen.

12. Zo is dan de heilige Boetu-Abassi gekomen om het verlorene te vinden. Ja, de krachtige is zij, en de zachte.

13. Zij leidt tot hoge bergen. Haar mond is dan een oceaan, uitgezonden om

het verlorene te vinden.

14. Zij is dan met de dwalenden. Zij verstaat harten van verre.

15. Ja, zij en Boetu-Suri-K’t staan dan op de boot om die te hoeden, vaardig in oorlog en handel.

16. Ja, zij verspreiden hun wateren als zachtheid, en hun monden zijn als zachte en warme oceanen.

SCAVIA

1. Wanneer gij dan uw reis door de onderwereld begint, kniel dan voor Balla, Bilha, het egypto-islamo amalgaam. Betaalt de armenbelasting.

2. Omdat gij dit veracht hebt zijn uw vrije groepen ontstaan. U hebt de islam niet verdiept, en zo kon het verletterlijken, met als gevolg de tegenpool van de overmatige en roekeloze vrijzinnigheid.

3. Gij hebt de islam niet willen verdiepen tot haar Egyptische wortels, en zo kon gij ook Egypte niet verdiepen, en bleef de Afrika brug voor u gesloten.

4. Bouw dan de brug tussen Egypte en de islam, zodat gij ook dieper Afrika binnen kunt gaan. Er wacht een hemelse wildernis en hemelse heerlijkheid op u.

5. De islam is van de L, de afzondering, en Egypte is van de B, de voet, de geschiedenis, het oer, de diepte. Gij hebt beiden nodig. Kniel daarom tot B-L, Balla, zij die ook Bilha genoemd is.

6. Laat u hierdoor kastijden, opdat gij richting vindt en een leidsraad op uw pad.

7. Uw vrije groepen stinken, zij die zijn afgedwaald van het oude. Ze hebben de fundamenten veracht en zijn tot de new age gegaan en allerlei zweverigheid. Zij horen de profetische roep om terug te keren niet.

8. Hun oren zijn vet geworden, en hun ogen zijn uitgepuild.

9. Zij laten zich makkelijk beinvloeden door vreemde wind van leer. De discipline leren zij niet. Zij hebben zichzelf vreemde leermeesters naar binnen genomen, geheel toegewijd aan de moderne tijd.

10. Zij verdiepen zich niet in de symboliek. Waren ze maar sprookjesachtig, maar zelfs dat zijn ze niet.

11. Ze zijn liberaal, en hebben maar één doel : zichzelf te verrijken. Zij willen vrijheid ten koste van verbondenheid, ten koste van de hogere, allesomvattende kennis. En zo leven zij als parasieten, als monsters, maar zij zien het niet.

12. Geestelijken hebben telkens weer te maken met klagende mensen als de hemelse paden worden getoond en de hemelse boodschappen worden gebracht, net zoals bij Mozes in de wildernis.

13. De mensen zijn niet leergierig maar gemaksgierig. Ze hebben geen discipline, ontwikkelen geen ware vaardigheid. Ze hebben een schijnwerkelijkheid gebouwd.

14. De Vur, de Bilha en het Egyptische Moeder Dodenboek zijn een machtig drievoudig snoer. En zij leggen elkaar uit.

15. Ja, door het Egyptische Moeder Dodenboek zult gij de Vur en de Bilha ontsluieren en verklaren, door het egypto-islamo amalgaam.

16. Er is geen dwang in de godsdienst, maar het komt aan op het onderscheiden tussen goed en kwaad.

17. Op uw reis door de onderwereld komt gij dan uiteindelijk tot de egypto-islamo zon, de zon van de onderwereld, in haar diepte.

18. Zo zult gij worden als de egypto-islamo zon, en tot een diepere onderwereld gaan, want zij is een sleutel.

19. De egypto-islamo zon is gematigd en minderend licht, en gematigd en verminderend vuur, om over te gaan in andere substanties, dus we spreken hier over een bron.

20. Ja, de koran dient gelezen te worden met een leidsraad, namelijk de

egypto-islamo zon, opdat gij langs de poortwachters van de onderwereld komt.

21. Gij gelovigen, bestrijd het ongeloof in uw nabijheid en laat hen vastberadenheid en hardheid in u vinden, wetende dat Balla met hen is die hun plicht voldoen.

22. Wat zegt dit dan ? Het gaat over de worsteling met de poortwachters, de obstakels in de tocht door de onderwereld, opdat gij door de deuren kunt gaan.

23. En de poortwachters van het ongeloof zullen zich afwenden, want Balla heeft hun hart verhard, omdat ze zich niet hebben willen bekeren, geen berouw en boetvaardigheid hebben getoond.

VAN EGYPTE TOT DE WILDERNIS

1. En als gij dan in Egypte bent aangekomen, en Egypte hebt verkend, ren dan tot de wildernis, gij dienaren van Tanga.

2. En als gij vraagt hoe daar te komen : Kent gij de tien geheimenissen van de heuvel van Abassi, van Nigeria ? En kent gij de zeven lichten van Boetu-Suri ?

3. Ziet, het Tanga geheimenis troont in de wildernis : de reformatie.

4. Oh, dienaren van de Tanga, hebt gij de waarheid in de Koran gevonden ?

5. Kent gij de spreuken van het dodenboek ?

6. Werkers leg uw gereedschappen neer en ren.

7. Bouwers leg uw stenen neer en ren.

8. Soldaten en wachters : leg uw wapens neer en ren.

9. Komt tot de wildernis, rent tot haar, maar zij zal van u wegvluchten. Gij moet haar zoeken en haar volgen, oh gij dienaren van de Tanga.

10. Het oordeel is over de stad gekomen.

11. Ezau slaakt een kreet, en Ismael komt van zijn troon af. Oh, dienaren van de Tanga, komt tot de rivier van Edom’s tranen.

12. Rachel weent, want haar kinderen zijn niet meer.

13. In de stad is een vuur ontstoken.

14. Oh dienaren van de Tanga, verzwaart haar lijden toch niet, en ren tot de wildernis.

15. De wildernis zal haarzelf niet laten kennen. Gij moet het hemelse woord kennen.

16. De Egyptenaar staat daar met zijn zweep en speer, om Israel te onderdrukken. Oh dienaren van de Tanga, leert toch van haar raadsel en vlucht.

17. Kent gij de tien geheimenissen van de heuvel van Abassi ? Het eerste is het dik worden van de vrouw, het tweede het minder worden van de man, het derde het gebonden kind, het vierde het slaan van de zweep, het vijfde is de speer, het zesde is het oerhart van de zwijn, het zevende is het ophalen van de vis, het achtste is het voorhangsel, het negende is het hart van de soldaat, het tiende is de jager die zich verbergt in het riet.

18. Kent gij dan de zeven lichten van Boetu-Suri ? De eerste is het donker worden van de vrouw, de tweede is het blanker worden van de man, de derde is dat stilte meer moed vereist dan te spreken. Het vierde is het wegvluchten van de wildernis, het vijfde is de buffeljacht, het zesde is het aankomen in het kamp, het zevende is de rivier die alles wegwast.

19. Hoe komt gij tot de wildernis ? Gij klaagt tot de waterval totdat gij ontwaakt.

HET INSECTISCHE DODENBOEK

1. Zonder de insecten kunt gij niet tot de wildernis komen. Zij zijn uw adem, de

genezing van wonden.

2. Zo zijn er velen tot u uitgetrokken.

3. Zij regelen de temperatuur. Zonder de insecten is het oerwoud nergens. Zij regelen ook de vochtigheids-graad.

4. Zij sluiten de paden af voor de boosdoeners.

5. Een jongen staat aan de waterkant, insecten overal in het land.

6. Een jongen staat tussen het riet, insecten wonen hier niet.

7. Ze leven aan de andere kant. Ze kennen hun gebieden en geheimen.

8. Onderwijs mij in oorlog. Ik ren tot de wildernis, maar het vlucht van mij weg, als golven die omkeren.

9. Ziet gij bent naakt, groot in oorlog.

10. Onderwijs mij in oorlog, maar uw woord vlucht van mij weg.

11. Ik moet stil worden om het te verstaan. Ik moet leren volgen en leren gehoorzamen.

12. Ik moet het woord in mijzelf vinden.

13. Groot in oorlog bent u, groot in genade en barmhartigheid.

14. U wijst mij erop dat de oorlog is aan mezelf te sterven.

15. Buiten u om is geen groei.

En in de diepte van het egyptische moder dodenboek begonnen de egyptische nachtverhalen tot hem te komen, vogels die hem opnamen en hem verder brachten, en dolfijnen die hem over de zeeen brachten.

DEEL 2 – DE EGYPTISCHE NACHTVERHALEN OM DOOR DE ONDERWERELD TE KOMEN

DE STIEFOUDERS

Juul Strijner fietste van school naar huis. Zijn vader was gym leraar en had weer zo lopen schelden. Toen hij thuiskwam ging het gescheld gewoon verder. En maar naar de drank grijpen, die man. Juul kon er niet mee leven. Hij kreeg overal de schuld van. Als er iets fout ging had hij het altijd gedaan. Zijn moeder deed niks om hem te verdedigen.

Toen zijn moeder overleed werd zijn vader wat rustiger, en beterde zijn leven wat, greep niet meer zo snel naar de drank, maar Juul vertrouwde het niet. Juul kreeg een stiefmoeder. Zijn vader hertrouwde. Juul was dol op zijn stiefmoeder. Zijn stiefmoeder had veel begrip voor hem, luisterde naar hem, en kwam voor hem op. Het duurde niet lang voordat zijn vader ook stierf. Al gauw hertrouwde zijn stiefmoeder. Juul was al snel dol op zijn stiefvader. Deze mensen waren zo anders. Hij kon nu eindelijk over zijn verleden heenkomen.

Juul Strijner fietste naar huis. Fluitend. Hij was gelukkig. Hij had een geweldige stiefmoeder en een geweldige stiefvader. Niets van hen deed hem herinneren aan vroeger. Deze mensen waren zo anders, alsof ze uit de hemel waren gekomen om Juul uit de hel te halen waarin hij leefde.

Toen hij thuis was gekomen omhelsde hij zijn stiefouders. Toen ging hij naar boven om zijn huiswerk te maken. Hij droomde weg. Even moest hij aan zijn moeder denken die hij aan kanker had verloren, en even aan zijn vader die een hartstilstand had gehad. Dat was zijn oude leven, en dat was nu ten einde gekomen. Die mensen waren geen mensen, maar monsters. Hun hele leven hadden ze over Juul gelogen en leugens verspreid naar anderen, allemaal lopen stoken. Vaak wilde Juul niet meer leven. Maar met zijn stiefouders zag hij het leven weer zitten.

Op een avond kwam zijn stiefvader naar boven. ‘Zit je er nog erg mee ?’ vroeg hij, terwijl hij een arm om Juul’s schouder legde.

‘Het gaat beter,’ zei hij tegen zijn stiefvader en omhelsde hem.

‘Jullie zijn engelen, he,’ zei hij tegen zijn stiefvader.

‘We hebben je gered,’ zei zijn stiefvader.

‘Het had niet veel langer moeten duren,’ zei Juul. Toen kwam ook zijn stiefmoeder naar boven.

‘Ik had bijna een overdosis pillen genomen,’ zei Juul, ‘die rommel die mijn ouders mij lieten slikken.

‘Wij zijn nu jouw pil,’ zei zijn stiefmoeder glimlachend.

Juul keek naar zijn stiefmoeder en omhelsde haar ook. Juul keek toen naar buiten. ‘Ik was bijna met mijn fiets op de rails gegaan, de trein tegemoet.’

‘Wij zijn nu je trein,’ zei zijn stiefmoeder glimlachend.

Juul had tranen in zijn ogen. ‘Hoe kon ik met zulke ouders leven ?’

‘Het heeft je hier gebracht,’ zei zijn stiefvader.

‘Ik was op sterven na de dood,’ zei Juul.

De volgende dag fietste hij fluitend naar school. De leraren en leraressen hadden het erg met hem te doen. Ze herinnerden zich allemaal het drankorgel dat zijn vader was. Ze probeerden hem een beter leven te geven. Ze deden erg hun best. Ze vonden Juul dapper. Juul was een echte doorzetter. Ze waren er voor hem. Hij kon altijd met ze praten als hij dat wilde of nodig had.

De hele dag moest hij denken aan zijn stiefvader en zijn stiefmoeder. Hij was in een heel nieuw leven gekomen. Op een dag ging hij op een wereldreis, samen met zijn stiefouders. Het was vakantie. Zijn oma zou op het huis passen, en op de kat. Ze gingen met een groot cruise schip. Ergens midden op de oceaan raakte de hemel de aarde. De boot werd gewoon opgenomen. Toen ze weer terugkwamen was de kat blij, en zijn oma was blij. Hij maakte een boek van de reis. Ook maakte hij een boek van zijn hele leven. Maar oh, wat liep hij erin te fantaseren. Toen hij klaar was met het boek dacht hij : ‘Maar dit is niet meer mijn leven, maar dat van iemand anders.’ Hij had het in verhaalvorm geschreven. Het was ergens zwaar overdreven, maar op andere plaatsen veel te zacht gezegd. Nee, hij herkende zichzelf er niet meer in, de manier waarop hij het had opgeschreven. Dit ging meer over de buurjongen. Hij had lopen mixen en mengen. Maar het was een mooi verhaal, dat wel. Ook zijn stiefouders werden er veel beter opgezet dan ze waren, want ze waren eigenlijk helemaal niet zo geweldig, maar zo maakte hij ze. Hij was een fantast, en een overdrijver, vroeger al, en daarom lieten zijn ouders hem medicijnen slikken. Hij was namelijk door zijn grote fantasie een gevaar voor zichzelf en anderen, en die medicijnen hielpen hem. Het waren goede medicijnen, waardoor hij goed kon denken, alles weer zag zoals het was. Zijn ouders kwamen zo slecht in het boek te staan, terwijl ze helemaal niet zo slecht waren. Dat verzon hij er allemaal bij. Ja, Juul Strijner was een grote fantast. Zijn ouders deden geen vlieg kwaad. Ze waren de beste ouders die je je maar kon voorstellen. Toch koos Juul liever voor zijn stiefouders. Het gras bij de buren is immers altijd groener.

Het boek werd in vele talen vertaald en overal gelezen. Er werd een standbeeld van Juul Strijner gemaakt, wat later door familie weer werd afgebroken, omdat ze het een leugenboek vonden. Alleen in Rusland was een standbeeld van Juul Strijner wat zo goed bewaakt werd dat ze het niet konden afbreken. De leugenvorst noemden ze hem. Iemand die zo wonderbaarlijk kan liegen, die verdient wel een standbeeld. Het was maar een verhaal, maar wat familie van Juul Strijner vonden dat ze er zo verkeerd op waren gezet dat ze een beeldenstorm waren begonnen, en zo moest ook Rusland het ontgelden, maar ze kwamen niet ver. Het beeld stond in het Kremlin, zwaar bewaakt. De familie gaf het niet op, maar Rusland ook niet. Daarom kwamen ze allemaal in de

gevangenis wegens poging tot standbeeldschennis. Uiteindelijk werden ze naar een Siberische gevangenis afgevoerd, waar ze zouden horen waar Juul Strijner wel niet allemaal doorheen was gegaan. Leugens of niet ? Het was maar een verhaal. Ze kregen te horen dat Juul Strijner helemaal niet bestond. Dat hadden zij allemaal verzonnen. Juul Strijner was slechts een personage uit een verhaal. Ze moesten afkicken van hun leugens. Ze waren gebrainwashed. Ze moesten helemaal gedeprogrammeerd worden met shock therapie. Ze zeiden dat ze bewijzen hadden, maar ze konden het niet hard maken. Papieren buiten Rusland waren in Rusland niet geldig, en al helemaal niet in Siberie.

Juul Strijner was een verzinsel, iets waarmee ze veel geld wilden verdienen. Ze hadden het allemaal op lopen kotsen, en allemaal drama lopen maken zodat ze zelf de dans zouden kunnen ontlopen, maar hier in Siberie zou dat niet gebeuren. Hier waren ze er goed bij. Hier zouden ze er niet mee wegkomen. Het was een stripfiguur. Zij maakten de dienst niet uit. Zij deelden de lakens niet uit. Juul Strijner was een code naam voor een Russische gevechtsmachine. Ze waren goed in de problemen. Ze stonden schuldig aan spionage en vervalsing van bewijsmateriaal. Ze stonden schuldig aan meineed wegens al hun leugens.

MEDUSA

Hoofdstuk 1. De Zonderling

Ik denk dat ik doodga als ik naar haar kijk. ‘Dit is het rijk van de dood,’ zei ze. Ze had een suikerzoet jurkje aan, met de geur van een herfstbos. Ik draaide

mijn gezicht om en keek naar buiten, naar de grauwe stenen. Het was alsof ze lang uitgestrekt op de daken lag, alsof ik haar met mijn ogen niet kon ontwijken. De bus stopte dichtbij, mensen stapten in de bus, en het was alsof zij tussen de rijen stond. Ik denk dat ik doodga als ik haar aankijk, dat ik het dan gewoon niet overleef. Ze pakt me bij mijn hand, en trekt me naar beneden. Het is etenstijd. Zij smeert het brood, kijkt naar buiten naar de heg. Ik ruik haar suikerzoet jurkje, alsof het belegd is met hemelse rijkdommen, maar naar haar kijken durf ik niet. Ik ben laf. Ik voel haar hand nog steeds, terwijl ze me allang heeft losgelaten. Ze voert me.

Ze is als een rots waarvan ik af kan springen, daarom beklim ik haar niet. De pot pindakaas voelt nog warm aan van haar hand. Ze was hier. Nu is ze in de kelder. Omdat ze zo lang wegblijft drink ik de laatste slokken melk en thee, en dan ga ik naar bed. Het was een dag des doods, in de tuin van spot. En gisteren was ik in de tuin van wreedheden. Mijn herinneringen zijn daar. Mijn hersenen bloeden. Ze leest me een boek voor, terwijl ik probeer te slapen. Ik hoor haar stem echoen door mijn hoofd. Het zaad van de lindeboom houd ik stevig vast, en meng het met mijn tranen. Dan smeer ik haar lichaam in, met het mengsel dat lijkt op natte tarwe, griesmeel, het is als brood, en het bed is de oven. Zij is de vrouw van de bakker, en ik ben de bakker. Ik maak haar klaar voor het kostelijke dinner in het diepste van de nacht, en dan slaap ik.

Ze is als de boom aan de rivier. Ik krab aan het hout, het is alsof de sterren breken. Ik denk aan de tuinen waarin wij waren, de hoge poorten in de heggen, de vruchten die zijn als de meest kostelijke snoepjes. Wie plantte hen daar ? Ik keek naar haar gezicht toen ze sliep. Nu was het veilig. De lazarus-koekjes bungelden aan haar lichaam, slap, uitgedroogd, de nacht heerste hier over de dood, de gouden dood. Voor mij was het een vakantie, ze was even geen roofdier meer. Ik kuste haar lippen, en dan slaap ik, vrij, blij, zonder angst, want ze slaapt. Een diepe nacht die mijn bewustzijn breekt, ik ben er even helemaal uit. Tante Connie controleert later de kamers nog even, of alle lichten wel uit zijn voor de nacht, want als de nacht komt, dan moet de nacht echt goed komen. Zo praat ik ’s nachts als met een pop. Ik hoor tante Connie op de

gang lopen, als een lijzige boom, verzwakt door het gewicht van haar ouderdom, met passen als het slaan op de koekjestrommel. Ja, haar hele wezen klinkt me als muziek in de oren. Altijd is ze mijn lievelingstante geweest, daarom wonen we hier samen, maar de herinnering aan haar verzwakt. Ik leef hier in een dorre tuin, spot gemengd met wreedheden, de souvenirs van het duistere gat van het verleden. Geen lichtjes konden dat goedmaken, geen gouden pollepel van welke grootmoeder dan ook. Ik voel me verminkt.

Oom Joop is een man met humor, maar ook hij kon mij niet redden. Als ik wakker word zit er iemand op me, wassende mijn rug. Het is zij. Ik durf haar niet aan te kijken. Ze pakt me beet, laat dan los, pakt me steviger beet, en dan laat ze me helemaal los, om op te staan. Ik ben te moe, en het zonlicht kwelt me. Er liggen hier snoep papiertjes overal. Ik hoor haar lachen. Er is geen tuinman die de wilde tuin van mijn ziel op orde kan krijgen. Ik lig hier voor Jan Worst.

Ze is de laatste van de rozentuin, dus ik kan haar niet wegdoen. De geschiedenis van de graaf, en zijn kinderen. Zij is als de erfenis. Uit mijn gedachten is ze niet. Ze speelt de piano. Ik kijk naar buiten, en probeer langzaam grip te krijgen op de dag. De muren buiten lijken hoog, zoals zij hoog is, van adel. Tante Connie komt binnen, en sleept zichzelf over het tapijt. Het lijkt voor haar een woestijnreis om aan ons bed te komen, en alles lijkt verwaterd. Haar rumoerig kapsel was vroeger deftig en hehoudend. Ze staart in de spiegel. ‘Ik moet me nog opmaken voor de dag, je weet wel, het harnas aandoen,’ zegt ze. Ze gaat tegen de verwarming aanzitten, en luistert naar de piano. De schotel die ze in haar handen heeft maakt haar bijna als een bedelaar. Ze heeft behoefte aan een gesprek, en ik ben te moe. De dochter van de graaf daarentegen is vol energie, en begint het gesprek met haar in zinderende vaart. Ze zijn als een stel vogels. Al snel prakken de vorken een maal. Ik krijg niks, want ik behoor niet tot de dag. Het is alsof ze elkaar voeren.

In de middag ligt ze weer op me. Het lijkt wel alsof ze draadjes aan me

bevestigt om me op te hijsen. Er is nog maar een klein stukje van de dag over en dat eist ze helemaal voor haarzelf op, als met gloeiende handen. Buiten hoor ik de bus, mensen stappen in, verveeld, uitgeput. Ik vraag me af of ze ooit zullen aankomen. Zwetend en puffend kom ik aan bij de lift op de gang. Ik wil naar de zolder. Maar de lift schijnt niet te werken. Ik strompel naar de trap, want een dag met de dochter van de graaf is te veel voor mij. Ik zie bij de trap naar de zolder een andere vrouw staan, in wit kant. Ze helpt me op de trap. Ik plof even later op haar bed neer. Zij is de vrouw van de zolder, en ik heb de zolder bereikt, niet te bereiken voor de dochter van de graaf, de dochter des doods. Maar ik hoor haar krijsen beneden, als iemand die zich geprikt heeft bij het naaien. Ja, toe maar, druk die speld maar diep naar binnen, je verdient het, kreng, denk ik bij mezelf. Maar dan word ik ineens mild door de zachtheid van de vrouw hier. Ze komt dichterbij, spreid haar benen waarmee ze mij vastklemt. ‘Ho, doe normaal,’ zeg ik. Ze verzwakt de klem een beetje, maar ik voel haar gewicht op me. ‘Slapen ?’ vraagt ze.

‘Nee, dank je, ik heb net geslapen,’ zeg ik.

Ze loopt naar een kastje, haalt wat brood eruit en besmeerd het. Daarna voert ze me. De lucht is donker hier, en ik hoor de dochter van de graaf nog steeds krijsen. Als ik naar buiten staar is het alsof ze zich heeft uitgespreid over de daken.

‘Waar kom je vandaan ?’ vraagt de vrouw van de zolder.

‘Vanuit de tuin,’ zeg ik.

‘Oh, de tuin der edelheden en martelingen ?’

Ik knik.

‘Zo’n zoet-bitter iets,’ zegt ze. Ik knik weer. De verdiepingen onder de zolder lijken ver weg. Ik staar weer naar buiten, alsof ik mijn ziel zie vliegen. ‘Waar ben ik ?’ vraag ik.

- Bij mij.

Ze pakt een schotel en een kom, en voert me dan soep. ‘Ik wil niet meer terug,’ zeg ik. Ik kwam van een nachtelijk gebrul, en nu was ik hier, een plaats vol protserige spulletjes, over en weer gelakt en opgepoetst. Vanaf de zolder kon ik de tuinen zien, de heggen, met de hoge poorten. ‘Ik ben een vergiftigd mens,’ zeg ik. ‘Een dwaallicht, een pop.’ Ze knikt. Als ik naar buiten keek zag ik mijn weerspiegeling. Zij stond ineens voor de spiegel, en maakte zich op, met allerlei smeerseltjes. ‘Goed spul van de bomen,’ zei ze. ‘Het is voor mijn huid. Ik ga niet naar het feest vanavond, ik blijf wel hier met jou.’

Het is alsof ik met haar hang tussen de verdiepingen, alsof ik met haar zweef boven de tuinen. Ik voel haar gewicht, en ben bang dat we naar beneden vallen, maar ze rekt me uit. Ik zie de begroeiing op de muren, en herinner de begroeiing van de tuinen, de dorens, de valstrikken, puur natuur.

‘Ik ben de maker van de tuin,’ zegt ze plotseling. Ik schrik. ‘Hoe kun je zoiets maken ?’ vraag ik. Ze zwijgt, als het graf. Ik merk dat ik kwaad word van binnen, maar dan voel ik ineens genade. Al snel voel ik niets meer, ik kijk alleen maar in een onbekend gat, als een mist, een waas. Ik kan niet meer nadenken. ‘Wat is er aan de andere kant van de tuin ?’ vraag ik.

- Een snoepwinkel. Ze verkopen eigenlijk gewoon zoete vruchten.

Ik kijk naar haar kanten jurkje. Het is als een snoep jurkje. Ineens heb ik zoiets

van : Als ik nog verder naar haar kijk, dan ga ik dood.

Ik rol van het bed af naar de trap, en laat mij naar beneden vallen. De dochter van de graaf vangt mij op, en de vrouw van het zolder stormt naar beneden. ‘Hij zit toch aan touwen vast, elastiek, draden, kettingen, dus wat wil je,’ schreeuwt ze.

‘Is dit de oorlog van de feeen,’ vraag ik, ‘of van de indianen.’ Ze grijpen elkaar in de haren. ‘Uit dat licht,’ roept de vrouw van de zolder. Ik staar doelloos naar de hoeken van de trap. Dan voel ik de hand van tante Connie, die mij naar haar kamer neemt. ‘Thee ?’ vraagt ze.

Ze maakt brood voor me, opgepoft en zacht, een beetje nat, met wat soep en pudding. ‘Je moet goed eten, jongen,’ zegt ze. Ik zie haar kauwen. Het zal wel avondetens-tijd zijn. Ik hoor vrouwen krijsen. Buiten hoor ik vogels krijsen. Het klinkt me als muziek in de oren. Bij tante Connie is alles altijd anders. Ze zorgt voor me, grijpt in wanneer het nodig is. Oom Joop zit aan de andere kant van de kamer. Een verfrommelde papieren zak ligt naast hem, met oud brood. De gouden klok tikt, en het is een rustgevend geluid. Ik probeerde vat te krijgen op de structuur van dit huis, maar het was alsof ik van de daken afgleed, of was dit huis slechts de weerspiegeling van de tuin. Het was niet bepaald mijn Eden, en toch wilde ik dit huis doordringen. Ik voelde mij een zwerver in dit huis, een huis wat ik nooit echt binnen kon gaan. Na een paar uur zaten de twee vrouwen keurig netjes tegen elkaar aan, in keurige zoete kleertjes, als feestbroodjes bij de bakker. Rozen op hen vastgespeld alsof er iemand jarig was, en de spelden gingen diep in hun vlees. ‘Ja dieper, dieper,’ dacht ik. Ik wilde het voelen bloeden. Het was al aan het bloeden. Het bloed sijpelde op de grond. Tante Connie raakte in paniek, en ik ook, omdat ik toch meer waarde hechtte aan de beoordelingen van tante Connie dan aan mezelf. ‘Waarom doen jullie dat !’ riep ze.

‘Dit is ons verbond,’ zeiden de twee vrouwen. ‘Ons bloed-verbond.’

‘Zie je,’ dacht ik bij mezelf, ‘dan had ik het wel goed ingeschat.’

‘Geef me de speld,’ zei ik. ‘Ik wil ook deel hebben aan het bloed-verbond.’ Het was een hele opluchting toen ik de speld in mijn vlees voelde gaan, en ik de zachtheid van de roos tegen mijn huid aanvoelde. Ik voelde me een plak vlees bij de slager.

‘Nu kun je het dak opkomen,’ zeiden de vrouwen. ‘Nu kon je de tuin bezaaien en besproeiien.’ De poort van mijn hersenen leek open te gaan, en de waas leek even te vertrekken. Ik wilde meer van zulke lichaams-spelden. Ik herinnerde de dorens, ik herinnerde hoe genadeloos diep ze gingen, totdat alles binnenin me brak, en ik begon te zweven. Ik was nu boven het dak, maar de huizen om ons heen waren veel groter. Ik kon de zolders inkijken en zag de vrouwen. Ze leken eenzaam, en ik was eenzaam. Ik was met een helm op geboren, maar die ontplofte nu. Ik zweefde bij iemand binnen. En hier zag ik bomen groeien door het hele huis. Ik was nog steeds in de tuin. Hier hingen zoveel gouden klokken aan de muur, die allemaal heerlijk tikten, zo licht, zo zacht, zo helder, ontwakende de diepste roerselen van mijn hersenen. Ze waren als een vuur in mijn lichaam. De mensen die hier woonden hadden allemaal dialogen. Het moest vooral ergens over gaan, maar ze kwamen er nergens mee. Ze leefden in een cirkeltje. Ik had ze al snel door. Toch was het allemaal erg verrijkend voor mij. Jurkjes hingen er aan de muur, vruchtjes lagen op schaaltjes, gezet op oventjes. ‘Is dit de weg naar de stad ?’ vroeg ik.

- Welke stad. Oh, de overstad.

Ik knikte. ‘Daar heb ik vaker over gehoord,’ zeiden ze. Ze lieten me ladders van touw zien. Ik klom en klom, dit huis was lang, als een herenhuis wat maar niet ophield. Mensen leefden hier als vogels. Ik wist niet waar ik moest kijken. ‘De parel van de tuin,’ zeiden ze, ‘is daar,’ en dan wezen ze omhoog. De ladder

was glibberig, en ik gleed weg. In spiegels zag ik mezelf klimmen. Ik had weer het gevoel dat ik van de daken gleed, alsof ik het huis niet kon binnengaan. Tante Connie legde haar hand op mijn hoofd. Haar hand was gloeiend heet, of was mijn hoofd gloeiend heet. ‘Waarom ?’ vroeg ik. ‘Waarom is er hier geen doorkomen aan ?’ Tante Connie zei niks, zweeg als het graf. Ook de twee vrouwen zeiden niets. Het was als een schijnbaar open weg die dood liep. Een zwakte maakte zich van mij meester, en ik was gelijmd aan de grond. Met wilde maar beheerste ogen keek de dochter van de graaf naar mij, alsof ze een wild paard probeerde te temmen, met de koele zelfverzekerdheid dat dat haar aardig lukte. Even stond de tijd stil, en was het alsof zij de muziek van het moment perfect kon berijden. Als ze zou vallen zou ze aan draden verbonden zijn, als aan elastiek, zodat ze niet in de vlammen van het hellemeer zou vallen. Ik snakte naar adem. Ik hoorde haar ogen roepen. Toen greep ze me vast. ‘Ik laat je nooit meer los,’ zei ze. ‘Nooit meer.’ Even dacht ik dat ik thuis gekomen was. Ik probeerde me zo lang te maken als zij zich waardig voelde. ‘Wie ben jij eigenlijk ?’ vroeg ik.

De vrouw van het zolder liep terug naar de trap. In gedachten zweefde ik langs het huis, en de dochter van de graaf lag uitgestrekt op de daken. Wij konden dit huis niet binnenkomen. Wij waren in de tuin. Het zonlicht was aangenaam, en het was alsof we beiden smolten en naar beneden sijpelden, om in elkaar te versmelten ? Waren wij de vruchten van deze tuin ?

Hoofdstuk 2. De Sleutel

Tante Connie legt gouden bestek op de tafel voor het feestmaal. Oom Joop komt aan tafel zitten. Ik zit naast de dochter van de graaf. Ze houdt mijn hand vast. Tante Connie brengt dan de pan met het avondeten, en met een grote lepel laat ze het ploffen op onze borden. ‘Is zij van het zolder niet uitgenodigd ?’ vraag ik.

‘Ze heeft haar eigen,’ zegt tante Connie. Ik heb het gevoel dat ik wat mis, en

ga na een tijdje naar het zolder. Ik voel me op en top. Ze ligt op bed, en staart door het raam. Ik ga bij haar zitten. Haar ogen kijken dwars door me heen, alsof ze me niet ziet. Als ik naar buiten kijk, zie ik haar weerspiegelingen daar, alsof ze uitgestrekt is over de daken, en langs de muren, als begroeiing. ‘Zoveel mensen kennen me niet,’ zegt ze. Dan staat ze op en geeft mij een bord. Het schijnt hier ook etenstijd te zijn. Ze schept op. We staren elkaar de hele tijd aan, en als ik dan later naar buiten staar is het al donker, en haar weerspiegelingen zijn als de lichten in de nacht, als woeste paarden over de daken. Ik hoor tante Connie beneden roepen. Het is tijd voor de nacht, maar ik wil niet slapen. Ik houd de hand vast van de vrouw van het zolder. Mijn hoofd voelt als een stad met huizen, grote huizen, hoge huizen, lange huizen, met bomen er tussen, met plaats voor de tuin. Het is alsof de vrouw van het zolder op mijn hersenen danst, en het doet pijn, en ik word al snel moe. Pudding voert ze me. Grote lange draden voel ik door mijn lichaam gaan, totdat ik het gevoel heb dat ik kan zweven. Haar bed is ineens zo dik en ver weg, haar kamer twee keer groter. Nee, naar buiten wil ik niet meer. Ik ben hier buiten. Zij is mijn wereld. Ik heb een kinderlijk geloof in haar.

Tante Connie laat me de schoonheid van het huis zien, van alle plekken, en ja, ik moet haar gelijk geven. Ze heeft een plaats in mij, alle dingen in dit huis hebben een plaats in mij. Ik heb ze nodig. Ik ben er bijna ziekelijk afhankelijk aan. Het is mijn levenswarmte. Maar toch voelt het alsof ik heen en weer gesleurd word. Ik heb nergens grip op, ik glijd telkens weg, dieper. Dit is een doodlopende weg, een fuik, van vuur. Ik zie ze het glas heffen. Zij zijn als de vlammen in mijn hoofd. Ik durf niet naar ze te kijken, want dan ga ik dood. Het zijn de hoofden van de Medusa. De mensen die hier wonen zijn net zo steen als dit huis, en iedereen die naar hen kijkt verandert in steen. Zo is het leven. Is dit de sleutel weg uit de tuin, of is dit de sleutel tot de tuin.

In de nacht danst de vrouw van de zolder als een zwaan, als een brandende struik. Ik probeer me om te draaien, maar ik kan niet. Deze dans is dodelijk, of misschien wel leidende naar de poort van de hel. Ik sta verstijfd. De uitsteeksels en aanhangsels van haar jurk raken mij. Ik kijk naar haar door mijn

glas wijn. De poort brandt. Ik probeer me ergens aan vast te klampen, maar zonder success, totdat ik de stem van tante Connie hoor. Ik kan niet terugroepen. Iemand knijpt mijn keel dicht, maar ik heb geen verlangen om terug te roepen. Ik ben als een boom geworteld in de grond. Ik heb het geheim van Medusa gezien : Alleen met de ogen van wijn kunnen wij haar bekijken. Ze gilt en schreeuwt nu ik het geheim heb ontdek. Ik gooi de wijn in haar gezicht, want ze wil me verscheuren. Dan staat ze in vlammen, en het gehele huis brandt. Ik moet hier weg. Maar de trappen zijn hier van vuur. Alles is van vuur. Ik besluit te blijven. Medusa schijnt aardiger dan ik dacht. Haar hoofden leven hier in een vreemde vrede. Roofdieren bespringen mij en verscheuren mij, en mijn hart is blij. Het is mijn vuur, het is omringd door mijn hart. Ik heb mijn weg hier doorheen gebeten. Een huis met standbeelden. Het is als een brandend strand, en een brandend oog leidt mij uit, om dieper in te gaan. De brandweerman houdt mij stevig vast. Zijn jas is glibberig. En dan brandt hij ook.

Tante Connie doet alsof er niets gebeurt is en staart mij aan. ‘Nog wat koffie, jongen ?’ vraagt ze. Ik zeg niks. Tante Connie schenkt nog wat voor me in. Wie zwijgt stemt toe. Mijn oude bed in de kamer van de dochter van de graaf is versleten, scheuren in de matras, en de piano is vals. Maar niet minder mooi dan de gouden spulletjes van tante Connie. Als tante Connie lacht heb ik het gevoel dat ze op de daken fietst. Ik keek naar de vrouw van de zolder. Waren we niet net als Adam en Eva die door de brandende heg probeerden terug te keren naar het paradijs ? En was dit paradijs een mengsel tussen huizen en blote benen ? Ik keek naar de dochter van de graaf. Ik probeerde een weg door haar heen te graven. Maar ze hield alles tegen. Tante Connie dient de pudding op. Ik kan de borsten zien van de vrouw van het zolder, door haar doorzichtige jurk heen, en ze heeft haar jurk ook wel flink open. Haar borsten druipen nog, als de moederlijke fontein, maar er zijn geen babies. Ik besluit niets te eten. Hier kan ik niet tegen, en het is dodelijk. Als ik naar de dochter van de graaf kijk, dan zie ik hetzelfde tafereel. Het is onbeschoft tegen tante Connie om pudding te laten druipen terwijl zij pudding opdient. Ik kan oom Joop goed begrijpen dat hij zo ver mogelijk van de tafel afzit, als een bibberend hondje. Maar plotseling is het alsof de stoppen bij mij doorslaan. Ik voel me een baby,

een hond zelfs, die gevoed moet worden. Wat een drama. Tante Connie ziet het aan mijn gezicht en raakt in paniek. Zelfs oom Joop staat op. Iedereen zit verstijfd. Ik begin met grote happen van de pudding te eten, zodat al snel mijn hele gezicht eronder zit. Oom Joop lacht mij uit. Dit is de tuin van spot. Waarom zijn Adam en Eva hier teruggekeert. Ook de twee vrouwen lachen mij uit, terwijl ze hun jurken nog meer open trekken. En dan smeren ze de pudding over hun lichaam heen en gaan op de tafel liggen. ‘Ik heb al brood gehad,’ zegt oom Joop. Ik kan hier niet tegen. Zelfs een hond wordt beter behandeld. Ik word er erg stil van, en ga bij oom Joop zitten. ‘Je weet hoe vrouwen zijn,’ zegt oom Joop.

‘Dodelijk is het,’ zeg ik. ‘We hebben niet zomaar met een stel hoofden te maken. Het zijn de hoofden van Medusa.’

‘Kijk naar hen door het glas wijn,’ zegt oom Joop. Tante Connie loopt naar de vrouwen toe, en giet wijn over hen heen. ‘Wat een vertoning,’ zeg ik. ‘Dit is toch niet meer normaal.’

‘Ik dacht ook dat ik naar een ander feestje was gegaan,’ zei oom Joop.

‘Kom op, nu weten we het wel,’ zeg ik. ‘Zo lopen we de fanfare niet. Moet je dat nou eens kijken, ze vervuilen die hele tafel.’

‘Nee hoor,’ zegt de dochter van de graaf. ‘Dit is de oerbron, de big bang.’

‘Als je je maar niet verroert,’ schreeuwt tante Connie. ‘We gaan hier geen polonaise in de kamer houden, al mijn spulletjes worden vies. Is er nog respect in dit land ?’

‘Likken, bloedvriend,’ zegt de vrouw van het zolder tegen haar wederhelft.

‘Alsof je leven er vanaf hangt.’

‘Als jullie niet eten wat de pot schaft,’ zegt tante Connie, ‘dan sodemieteren jullie maar op.’

‘We vonden het eten heerlijk,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar we hebben onze eigen toetjes meegenomen.’

‘Contractbreuk,’ zegt tante Connie. ‘Dat hadden we niet afgesproken zo, en voor half geld komen jullie er echt niet langs. Ik voel me door jullie verschrikkelijk door de tang genomen, als je dat maar weet. Ik heb nog wat blokken hout nodig voor het tuinvuur.’

‘Ik dacht anders dat Adam wel tegen een grapje kon,’ zei de vrouw van het zolder, ‘maar mijnheer loopt daar in het hoekje te kniezen.’

‘Oh, toe maar, geef mij maar weer de schuld,’ zei ik. ‘Het is nu oorlog.’ Ineens stormden de vrouwen op mij af, en peperden mij in met pudding, en trokken me op de tafel. ‘Dit is nog eens een kersttoetje, een vijf-gangen toetje is aan ons welbesteed,’ zei de vrouw van het zolder. Ik was woedend. ‘Als ik ooit loskom, dan zul je wat beleven,’ riep ik.

Het was alsof alle machines ineens stilstonden. We staarden elkaar allemaal aan, maar deden niets. ‘Ode aan de kok,’ zei de dochter van de graaf. Na een tijdje lagen we in het bad, en het was nog gezellig ook. Het was als een lange brandende dag aan het strand. Ik was moe, ik had mijn portie wel gehad. Het was een vreemde gewaarwording dat roosjes zo konden zijn. Ik zou vanaf nu veel meer op mijn hoede zijn. Dit mocht niet nog een keer gebeuren. Tante Connie zou het niet overleven. Er groeiden sinds die dag struiken op het behang, die ervoor zouden moeten zorgen dat deze dingen nooit meer zouden

gebeuren. Tante Connie was het goed zat, en huurde bewakers in, die een oogje in het zeil zouden houden. Ook liet ze overal cameras planten. We voelden ons vanaf die dag in ons huis bekeken. Maar de volgende keer dat we aan tafel zaten schoten bij mij weer de stoppen door. Ik verlangde zo naar de oermoeder, dat ik boven op de vrouw van het zolder klom, de stoel brak, en we vielen beiden op de grond. Een wachter schoot een pijl door mijn hoofd, net op tijd, en ik werd aan de muur gespietst. ‘Geef hem melk,’ zei tante Connie rustig. ‘Jullie moeten niet zo paniekerig doen.’ Pudding droop uit de borst van de vrouw van het zolder. Ik kon me niet bewegen. ‘Eerste hulp bij ongelukken,’ zei tante Connie. ‘Hij is dood, hij heeft een pijl dwars door z’n kop. Geef hem de melk des levens, stelletje koeien. Nou, waar wachten jullie op.’

‘Hij hangt te hoog, tante,’ zeiden de vrouwen.

- Nou dan spuit je maar. Druk de knopjes maar goed in.

‘Nee, hij is dood. Hij heeft Medusa gezien, en wie van haar melk drinkt gaat naar de hel.’

- Ik ben niet gelovig, stop met die onzin.

‘God, zelfs als je de tepels van Medusa ziet ben je al overgeleverd aan de vlammen van de hel, en haar duistere hulpjes.’

- Ja, die ken ik, rijden die hier niet de hele tijd rond ? Medusa is al openlijk te kijk gezet, je hoeft het knopje van de tv maar aan te draaien.

‘Arme jongens.’

Ik kon naar de melk fluiten. De dames gingen ieder hun eigen kant op. Ik was in de tuin der wreedheden, ik was op sterven na de dood met die pijl in m'n kop. Oom Joop was behulpzaam en trok de pijl uit mijn hoofd. Maar dat deed nog veel meer pijn, dus ik drukte hem er weer in. Even later klopte ik bij de vrouwen aan de deur, maar ze deden niet open. Ik sliep die nacht bij tante Connie en oom Joop in de huiskamer. De dag erna zaten ze allemaal aan tafel alsof er niets was gebeurd. 'Zo, de meer dan dodelijke borsten van Medusa zijn ook weer van de partij,' zei ik. De vrouwen zeiden niets. Ze aten gulzig en verslikten zich een paar keer. Het ging zoals gewoonlijk weer nergens over. 'Leuk,' zei ik. 'We zitten hier aan tafel met vergif. Killers.'

'Houd je mond,' zei tante Connie. 'Jij bent ook niet een van de braafsten.' Plotseling stonden de vrouwen als een vrouw op, als Medusa, en de muren om ons heen begonnen te branden. 'Zie,' riep tante Connie. 'Ik wist het. Medusa is gekomen om wraak te nemen. Ren voor je leven.' Oom Joop gooide een deken om ons heen, en trok ons naar zijn kant. Hij was de slimste geweest want sinds de dames hier aten zat hij bijna nooit meer aan tafel. Een golf van geweld sloeg ons neer. Maar oom Joop gedroeg zich als een duivel, en dat moest wel, anders had hij niks bij Medusa in de pap te brokkelen. Ik heb oom Joop nog nooit zo te keer zien gaan. Al snel stond Medusa buiten het raam. 'Ik wist wel dat die wijven een grote pot met vergif waren,' zei hij. Ik had nog nooit zo'n groot machts-spel gezien. Ik trilde als een hondje. Oom Joop was een held.

Omdat Medusa ons bleef bezoeken kregen we een ander huis in een andere straat. Er groeiden hier zogenaamde borsten-struiken die vruchten hadden als tepels waaruit een sap voortkwam wat bestand was tegen het borstgif van Medusa. We konden zelfs hierdoor Medusa genezen van haarzelf. De vloek was al snel verbroken. Er hoefde verder geen apocalypse aan te pas te komen. Onze vriendschappen werden hersteld, en al snel leefden we hier weer met elkaar. Alles was veilig nu. We hadden onze condomen-boom gevonden.

Een vrouw leefde tussen de verdiepingen in, een vrouw in mijn hoofd,

onderdrukt door de hedendaagse maatschappij, een deel gesloten door de hersenen. Medusa was de oorlogsgodin, weggepest door een maatschappij van valse vrede. Een vreemde vrede bracht haar terug. Zij kende de tuin van spot ook. Ze had die zelf gemaakt. Ook kende ze de tuin van edelheden en wreedheden, op maat gesneden. Ze had zich een weg door die tuin gebaand, terug naar het paradijs. Ze ontmoette haar Adam in de lucht, en leidde ook hem terug. Door de brandende heg gingen zij, en helemaal opgebrand kwamen zij aan. Heel snel kwamen zij erachter dat zij een cirkeltje hadden gelopen. Zo slaan dan al snel de stoppen door, en vinden ze de liefde in zichzelf, die na korte tijd niets dan haat blijkt te zijn. Het is alles niet wat het lijkt. Ik kreeg een fatalistische, nihilistische kijk op het leven door deze dingen. We waren weer terug bij af. Heel wat dromen waren kapot gesprongen, en we begonnen ons oude huis te missen, maar daar woonde een nieuwe familie in.

Waar we dan ook naartoe gaan, het is altijd hetzelfde. Laten we daarom naarbinnen keren, en elkaar daar vinden, of hele andere personen die eindelijk onze dromen kunnen waarmaken, maar dit is slechts ijdelheid, illusie. We jagen lucht achterna, iedereen weet het, maar we blijven proberen. We blijven happen naar de koek die voor ons wordt gehangen. We zijn geconditioneerd, slaven, hondjes van Pavlov. Alles is hier misleiding op misleiding. Ik begon een pessimist te worden, zwaar somber. Ik wilde niemand valse hoop geven, niemand voorliegen. We liepen de leugen achterna omdat er geen waarheid was, of was de waarheid gewoon in een heel klein hoekje ergens, daar waar we het onmogelijk zouden kunnen vinden ? Maar alle dingen zijn toch mogelijk voor hen die geloven. En zo ging ik geloven. Niet in het kerkelijk geloof, maar in die vrouwen hier met hun gekke spelletjes. Misschien dat de grootste leugen ook diep in haar de waarheid droeg. Ik had kans, want ik had een pijl door mijn hoofd. Denken was fataal. Het moest van een andere kant komen. Maar ik merkte al snel dat die vrouwen een gesloten boek waren. Ik kwam er niet ver mee. En ik wilde toch ergens in geloven. Een grote trots was er, ergens diep binnenin. Iets wat mij over het ravijn kon laten zweven, iets wat ik niet kon beschrijven, een mystiek gevoel. Oom Joop zei altijd dat een boek ons erdoor zou helpen, maar hij wist niet welk boek. Een popperige papieren kermis leek het. Tante Connie had een pop in een schoenendoos verborgen, een pop

waarin ze heilig geloofde dat deze ons allen redden zou. Vaak sta ik op het balkon en voel me tussen de huizen, tussen de bomen, tussen de rivieren, overal tussen.

Het is een wonder dat ik nog leef met die pijl door mijn hoofd. Op een dag voel ik me door het gevoel dat die pijl in mijn hoofd geeft zo in de wolken, zo extatisch, dat ik merk dat ik kan vliegen. Heel voorzichtig vlieg ik van het balkon, tussen de huizen door. Mensen vallen flauw achter de ramen. ‘Bedrieger,’ roept er iemand. Ik kan er niet mee zitten. Ook al zou het bedrog zijn, ik heb er een goede tijd mee. Ik vlieg naar de top van het hoogste huis in de buurt. Als ik naar beneden kijk is alles wit. Ook het hoge platte horizontale dak waarop ik sta. Ik ruik bosgeuren. Dan vlieg ik over de stad. Wat als ik dit alles zou kunnen ontsnappen. Ik besluit naar de volgende stad te vliegen, daar waar de fabrieks-wolken zijn. Ik houd van de rook. Ik hoop dat we er allemaal in verzuipen. Dat is beter dan wat we hadden. We hebben niets te verliezen. Maar dan roep ik mezelf tot orde. Er staan wat meiden voor een raam. Ze kijken verwonderd. Ik zwaai naar ze. Ze wenken me. Een van hen opent het raam, en ik vlieg naar binnen. ‘Kijk, die kan vliegen,’ zegt er een. ‘Een truc,’ zeg ik. ‘Leer het me,’ zegt een van de meiden. Ik vertel hen over de pijl in mijn kop. Ze giechelen een beetje. Al snel hangen ze aan me. ‘Mag ik in jullie geloven,’ vraag ik. ‘Ik wil ergens in geloven.’

- Wij geloven in de dominee.

‘Okay, maar dat is niet wat. Kan ik in jullie geloven ?’

- Ik weet niet of ik daartoe bevoegd ben.

‘Ik geloof in je.’

- Wat moet ik nu doen ?

‘Vlieg met me mee.’

- Ja, maar ik kan niet vliegen. Waarom blijf je niet gewoon hier. We hebben het hier erg naar onze zin.

‘Okay.’

Ik bleef bij ze staan, en ze trokken me aan tafel. Ik moet zeggen ze waren een stuk netter dan de vrouwen die ik kende, de Medusa-vrouwen. Ze aten deftig, met mes en vork, geen geklieder. Ik staarde naar buiten, allemaal rook. Ik kon niet veel zien. Ze sliepen allemaal in de huiskamer op matrassen. Ik kreeg ook een matras. Ik sliep al snel. Ik merkte al snel dat ik in mezelf aan het bidden was tot hen. Ik was op zoek naar een geloof. De volgende dag namen ze mij mee naar de kerk. Ik moet zeggen dat het mij aardig beviel. De dominee was erg aardig. Hij had ook wel wijze dingen te zeggen, en liep voortdurend met zijn sleutels te rinkelen. Had hij misschien de sleutels om Medusa te openen ? Na de kerkdienst liep ik op hem af om het hem te vragen. Zonder nadenken nam hij een sleutel van zijn sleutelhanger af en gaf het aan mij. ‘Probeer het maar uit,’ zei hij. Maar eigenlijk wilde ik hier niet meer weg. Deze mensen waren geweldig. Weer ging ik met de meiden mee naar hun huis. Omdat ik heel veel aan Medusa dacht, ben ik even later toch teruggegaan naar mijn eigen stad en huis. Ik begon direkt aan de Medusa-vrouwen te sleutelen. En het werkte, tot mijn eigen verbazing. Voor het eerst had ik het gevoel dat ik met hen ergens kwam. Alsof we de boom des levens hadden bereikt. We dronken koffie op het resultaat. Ik wilde de dominee bedanken, en vloog terug naar de andere stad. De meiden waren blij me weer te zien, en samen gingen we naar het huis van de dominee. De dominee was net zijn huis aan het schilderen. Na het bedankje nam ik afscheid van de meiden, en ging weer terug naar mijn eigen huis. Ik had Medusa verlost uit haar kooi.

Hoofdstuk 3. De Gespleten Aarde

De meiden hebben al snel ons huis gevonden, en de dominee ook. Ze waren met de dominee meegereden. De sleutel had namelijk een zendertje van binnen. Natuurlijk waren ze van harte welkom, maar de Medusa-vrouwen werden snel jaloers. Daar wist de dominee wel wat op, want die had veel meer sleutels. Wat me opviel was dat alles snel verstijfde. Alsof de sleutels veel openden, maar tegelijkertijd viel er ook zoveel dicht. We kregen het idee dat er een vloek op de sleutel lag. De dominee was niet overtuigd, want die geloofde heilig in zijn sleutels. Omdat hij zich steeds arroganter opstelde heeft tante Connie hem even later het huis uitgezet. Ik bewaarde de sleutels sindsdien. Die waren veel te gevaarlijk in de handen van een dominee. De meiden aanbaden inmiddels Medusa aan haar voeten. De dominee was woedend en noemde hen afgodendienaars. Ze waren niet meer welkom in zijn stad. Het bleek dat hij ook nog eens de burgemeester was. Medusa begon trouwens door deze aanbidding ook steeds meer te eisen. Haar voeten moesten gekust worden, anders zou ze alles vertrappen. Ik had allang spijt dat ik haar had verlost, maar het kwam allemaal door die sleutels. Op een gegeven moment was ik het zo zat dat ik de sleutels inslikte. Maar sindsdien ging het niet goed met mij. Ik begon zelf een Medusa te worden. Wie had dat ooit durven dromen dat ik ooit de god der wrake zou worden. Het liep uit op een gevecht met de andere Medusa om de macht. De Medusa begon een gevaarlijk mechanisme te worden. Voordat het nog erger zou worden besloot ik een volgende vliegtocht te beginnen. Ditmaal kwam ik in een andere stad met de hoogste gebouwen. Een oud vrouwtje deed haar raam open, en nodigde mij uit. Toen ik haar het verhaal over de sleutels vertelde scheen ze mij te kunnen helpen. Zij was namelijk een heks. Ik moest een bepaald kruidendrankje drinken, en dan zou ik de sleutels kunnen uitspuwen, en dan zou zij de sleutels omsmelten. Maar alles pakte anders uit. Het kruidendrankje werkte niet. Ik had de krachten van Medusa. Ik was immuun tegen hekserij. Ik moest onder ogen komen dat ik in een monster aan het veranderen was.

Ik strompelde naar de uitgang van deze tuin. Ik had het in zicht nu, en greep naar mijn buik. Ook al verdween de uitgang en de buitenste heg in het niets, en leek het alsof het verder van me af begon te liggen, ik liep toch door. Ik greep om me heen als tastende in het donker. Ik greep het touw mij toegeworpen. Een vriendelijk vrouwengezicht keek me aan. Rozensappen dropen in een fles. Ik hoorde gegorgel en gezang. Bloedende tuinen, zover het oog reikt, vermengd met regen, waar het oog van Medusa over waakt. Het koren dat het goud omhoog haalt, het licht der sterren weerkaatsende, haar vrucht wordt vastgehouden. Medusa waakt. Het houten huis kraakt onder het getal van de lelies. Hier heeft ze haar woning. Hier voedt zij haar raadsel, haar mysterie, waar prinsen op paarden al eeuwen naar zoeken. Nee, zij zullen niet vinden, want Medusa waakt over haar geheim. Haar kroning was een bespotting. Haar lijden was een ontmaskering, maar niemand is ooit tot haar parel gekomen, niemand heeft ooit haar zwaard gedragen. Allen sterven zij door een blik op haar te slaan. Tot steen werden zij in alle eeuwigheden. Haar discipel is zoek, haar beker verloren. Zij heeft haarzelf nog nooit gezien. Zou zij het weten, dan zou zij sterven, daarom weet zij maar half. De rozengrachten hier zijn vol met parels. De mensen hier weten dat Medusa een geheim heeft, alleen ze kennen het niet. Ze hebben er alleen een glimp van opgevangen, en die glimp heeft hen voor altijd verblind.

Ik zit op mijn houten paard, mij hobbelpaard van vroeger, met mijn lange speer, mijn lans. ‘Open de poort,’ roep ik, maar alles zwijgt. Ik vlieg hoog, over de muur heen, maar hier is niks. De aarde is dus toch plat. Is dit het onverbiddelijke geheim van Medusa ? Ik stort hier uit alles wat ik nog in mijn hoofd heb, alle puinhopen, alles gaargebraden, en kijk in de enorme diepte. Nee, het is een ravijn. De aarde is gespleten. Een groot werk moet dat geweest zijn, met de schaar des hemels. Daar aan de overkant weten de mensen niet dat ze niet weten. Ik vlieg weer terug, en omhels mijn Medusa, en mijn meiden. ‘Ik ben aan de andere kant van de schaar geweest,’ zei ik. ‘Daar moeten we ook niet wezen. Vernietig alle spiegels. We staren wel in een glas wijn, met wijn van borsten-struiken.’ Ik strek mij uit. Ze zijn blij dat ik terug ben. Ik solliciteer bij de zeevaart. Ik waarschuw hen dat de aarde wel degelijk plat is, en dat verklaart ook waarom er zoveel schepen zijn gebleven. Ik word er kapitein. Als

ik thuis ben speelt oom Joop vaak op het orgel. Maar ik ben niet veel thuis. Ik moet de zee afbakenen. Een hoge rand moet er gemaakt worden, waar niemand meer overheen kan tuimelen. Medusa is als een moeder die haar kinderen terugroept. Zij heeft de tuin gebouwd, en haar muren, en die moeten we eren, omdat het buiten veel erger is. Er is geen paradijs aan de andere kant van de heg, maar de heg spreekt tot de verbeelding. Ik zie nog meer paradijs in een pot pindakaas. Als ik thuis ben zijn de vrouwen blij, dan is het feest, maar een paradijs zal het nooit zijn, en hebben we dat wel nodig. We hebben toch elkaar.

Op een dag ga ik met de meiden voetballen op het pleintje. Via een tunnel komen we in een ander deel van de stad, in een winkelstraat. We slenteren door de straten. Ik neem hen mee naar de bakker, en koop wat special brood voor hen. Brood kan mij nooit te luxe zijn. Het is een levensnoodzaak. Bij de speelgoedwinkel wanen ze zich in het paradijs. Bij het tuinhek laten we alle zorgen achter ons. Voor de chocolade-winkel danst de vrouw van chocolade. Ze roept herinneringen bij me op, ze danst als een zwaan. We gaan de stoffige winkel binnen. Een grote notenkraker-eekhoorn staart ons aan. ‘Ja,’ zegt de winkelier, ‘veel noten altijd in de chocolade, we hebben een verdrag met de noten-industrie. We kregen dit beeld van hen, toch aardig, vindt u niet.’ Ik knikte. De meiden keken de man vriendelijk aan. We konden aan hem zien dat hij er blij van werd. ‘Ik zal u vertellen, ik ben mijn vrouw verloren,’ zei de winkelier. ‘Ik mis haar echt, en er is nu een zee van ruimte boven, want ze had zoveel spullen en die zijn allemaal in haar graf meegegaan. Komt u maar even mee, dan laat ik het u zien.’ Boven stond alles leeg. Ik staarde naar buiten, waar de chocolade-vrouw nog steeds danste. Ze was een zwerfster, en werd zo altijd genoemd.

Grote poppen van chocolade stonden in kasten. De man deed er erg zakelijk over, en kraste wat op papieren. Even later stonden we weer op straat. Aan het eind van de straat was een fontein. We zagen tante Connie lopen met een zware tas. ‘Tante Connie,’ riep ik. Ze had koffie gekocht, in allerlei soorten. Samen liepen we naar huis. Ik hielp haar de tas te dragen, en de meiden

hielden ook wat spullen vast. Medusa wachtte ons op.

JETJE’S MOEDER

Jetje’s moeder was een heks. En niet zomaar een heks. Ze at mensenvlees. Jetje’s moeder kwam nooit beneden. Ze woonde op zolder. Jetje durfde hier nooit te komen. Haar vader zei altijd : ‘Kom daar maar niet.’ Het stonk er ook verschrikkelijk. Op een dag kwam er een meneer aan de deur. Jetje’s vader moest een hoge rekening betalen, maar hij had er het geld niet voor. ‘Ja, mijn vrouw heeft al het geld,’ zei Jetje’s vader tegen de meneer. ‘Maar ziet u, zij is een heks en woont op de grote zolder. Ze eet mensenvlees, dus ik kan daar maar beter niet komen.’

‘Ja, maar ik moet dat geld toch hebben,’ zei de meneer.

Midden in de nacht ging Jetje’s vader naar de grote zolder. ‘Ik heb wat geld nodig,’ zei Jetje’s vader tegen de heks.

‘Nee, dat krijg je niet,’ zei de heks. ‘Breng me eerst maar wat jongetjes, dikke jongetjes, vetgemest, want ik heb honger.’

‘Nou, je kunt toch gewoon uit de koelkast eten,’ zei vader.

‘Nee, ik wil mensenvlees,’ zei de heks.

‘Maar dat kan echt niet hoor,’ zei vader. ‘En ik moet het geld nu hebben, anders komt morgen die meneer terug, en dan zwaait er wat.’

‘Laat die meneer maar hier komen,’ zei de heks.

‘Goed,’ zei Jetje’s vader, ‘als je dat zo wil. Dan kun jij het aan hem uitleggen.’

En zo gebeurde het. Jetje’s vader stuurde de meneer de volgende dag naar het zolder. Na een uur was de man nog niet beneden, en Jetje’s vader ging weer naar het zolder om te kijken hoe het was afgelopen. De heks had de meneer in een kooi opgesloten. Oh, oh, dat ging helemaal niet goed. De meneer was woest.

‘Zeg, laat die meneer eens even los,’ zei Jetje’s vader. Maar de heks wilde dat niet. ‘En ga nu maar weg, anders stop ik jou ook in een hok,’ zei de heks. Toen is Jetje’s vader maar naar beneden gegaan, en wilde er nu echt nooit meer komen.

Maar op een mooie zonnige dag toen Jetje eens iets van het zolder moest halen kwam ze erachter dat haar moeder er niet meer woonde. Alle spullen waren weg. Er lag een briefje op de grond, waarop stond geschreven : ‘Lieve Jetje, ik woon nu in het bos. Groeten van de heks. Kom je me eens opzoeken ?’ Nou, dat durfde Jetje natuurlijk niet, maar op een dag besloot ze er toch met een paar vriendjes en vriendinnetjes naartoe te gaan. De heks woonde nu heel diep in het bos, en daarvoor moesten ze een eind fietsen. Dat ging niet zo snel, want Kareltje was nogal dik, en kwam maar moeilijk vooruit. ‘Kareltje, mijn moeder is nogal gevaarlijk,’ zei Jetje. ‘Ze eet mensenvlees.’ Maar Kareltje

moest erom lachen, en zei met zijn mond vol dat hij dat niet geloofde.

Toen ze bij het huisje van Jetje’s moeder aankwamen was het een keurige boel. Jetje’s moeder kwam naar buiten met de krulspelden in, en ze leek op een echte dame. ‘Zo, mams, verwacht je visite ? De koningin ofzo ?’ vroeg Jetje.

‘Nou, jullie zouden toch komen ?’ zei Jetje’s moeder. Jetje knikte. ‘Mams, dit zijn Kareltje, Benno, en nog wat vriendinnetjes. Jetje’s moeder gaf alleen Kareltje en Benno een hand. Benno was aan het eten zoals altijd. Hij had altijd zijn mond vol, net als Kareltje, maar hij was nog niet zo dik als Kareltje.

‘Je bent niet zo dik als Kareltje,’ zei Jetje’s moeder tegen Benno. ‘Maar dat komt nog wel.’

‘Waarom dan, mevrouw ?’ vroeg Benno.

‘Oh, als je zoveel eet,’ zei Jetje’s moeder, ‘dan zal dat vast wel lukken.’ Kareltje en Benno keken elkaar even vreemd aan. Wat een rare moeder had Jetje dat ze zulke dingen zei. Maar al gauw viel Jetje’s moeder goed bij Kareltje en Benno in de smaak, want in de woonkamer stonden de overheerlijkste taartjes en toetjes. ‘Zo, ik dacht laat ik jullie eens goed verwennen,’ zei Jetje’s moeder. ‘Jullie moeten er nog van groeien.’ Dat lieten Kareltje en Benno zich geen tweede keer zeggen. Snel holden ze op de tafel af, en begonnen te eten dat het een lieve lust was. Maar de meisjes aten niks. ‘Zeg, waarom eten jullie niet ?’ vroeg Jetje’s moeder. ‘Ik heb het speciaal voor jullie gemaakt.’

‘Oh, ik had thuis al genoeg gegeten,’ zei Lizzie.

‘Ja, en ik heb niet zo’n honger,’ zei Daphne.

‘En jij dan, Jetje ?’ vroeg Jetje’s moeder.

‘Oh, ik heb ook niet zo’n zin. Ik ben een beetje misselijk,’ zei Jetje.

‘Dat kan,’ zei Jetje’s moeder, ‘maar ik heb anders wel zin hoor. Dan eet ik wel een extra taartje voor jullie.’

‘Lekker spul, moeder van Jetje,’ zei Benno.

‘Ja,’ zei Kareltje met zijn mond vol. ‘Mogen we nog eens komen ?’

‘Jullie mogen zo vaak komen als jullie maar willen,’ zei Jetje’s moeder. ‘Jullie mogen wel logeren, want het is toch weekend.’

‘Graag mevrouw,’ zei Benno. Kareltje knikte instemmend. De meisjes lieten zich pas na lang praten overhalen, maar Jetje wilde absoluut niet blijven. Jetje was bang dat haar moeder nog steeds was zoals vroeger. Opeens keerde ze zich om, rende naar buiten naar haar fiets, en reed weg.

Toen ze thuiskwam vertelde ze alles aan haar vader. ‘Ach,’ zei haar vader. ‘Misschien is ze nu wel veranderd. Ze heeft een nieuw huis, en ze gedraagt zich nu als een echte dame. Zullen we samen eens bij haar op bezoek gaan ? Maar Jetje wilde er niet meer komen. Toch begon ze zich een beetje bezorgd te maken over haar vriendjes en vriendinnetjes, maar even later dacht ze dat ze zich aanstelde.

Na het weekend kwamen de kinderen vrolijk terug. ‘Je hebt een geweldige moeder, Jetje,’ zei Kareltje. Ook Benno en de meisjes knikten volop. ‘Zie je nou

wel,’ zei Jetje’s vader. ‘Er is niets aan de hand. Misschien is ze erg veranderd.’

‘Dus ze is nu geen heks meer ?’ vroeg Jetje.

‘Ik denk het niet,’ zei vader. Maar toen schrok Jetje. Ze keek naar Kareltje, en zag hoe er een schroefje uit zijn broekspijp viel. Jetje raakte het op, en keek Kareltje in de ogen. Kareltje bewoog niet meer. En toen zag Jetje ook een schroefje op zijn hoofd zitten. Dit was Kareltje helemaal niet, maar een robot. Ook zag ze die schroefjes op de andere kinderen zitten, en toen schrok vader ook. ‘Dat is niet pluis, Jetje,’ zei vader. ‘We moeten direkt naar het huisje toe.’

‘Nee,’ krijste Jetje. ‘Dan sluit ze ons ook op. Dat heeft ze al eens eerder gedaan met die meneer, weet je wel ?’

Vader knikte. Toen zijn ze samen maar gaan afwassen. ‘We moeten echt wat doen, Jetje,’ zei vader.

‘Ja, maar wat dan ?’ vroeg Jetje.

‘Ik weet het niet,’ zei vader. ‘Laten we er eerst maar een nachtje over slapen.

Maar de volgende dag waren vader en Jetje het alweer vergeten. Totdat Jetje op een dag weer op de zolder kwam en ontdekte dat haar moeder er weer woonde. Ook stonden er kooien met de meneer van de rekening, Kareltje, Benno, en haar twee vriendinnetjes Lizzie en Daphne. Ze waren allemaal verschrikkelijk dik geworden. ‘Mams, wat heb je met ze gedaan ?’ vroeg Jetje, ‘en waarom woon je nu weer hier ?’

Maar toen schrok Jetje. Haar moeder was gaan roesten, en dat was geen goed

teken. Dat betekende namelijk dat haar moeder ook een robot was. Helemaal in paniek rende ze naar beneden. Direkt vertelde ze het aan haar vader. ‘Oh ja,’ zei Jetje’s vader, ‘dat is waar ook. Dat was ik helemaal vergeten. Ik heb haar zelf eens gemaakt. Ik had haar roestvrij moeten maken, en verder had ik nog wat foutjes gemaakt.’

‘Nou, ik vind het anders oerdom,’ zei Jetje. ‘Wie maakt er nou zo’n gevaarlijke heks als mijn moeder ?’

‘Ach,’ zei vader, ‘stel je niet zo aan. Trouwens, die meneer was ook maar een robot hoor, en ook Kareltje, Benno, Lizzie en Daphne. Zelfs de juffrouw is een robot. Ik heb ze allemaal eens gemaakt.’

‘Nou, je hebt me er behoorlijk bang mee gemaakt,’ zei Jetje. Maar toen ontdekte ze ineens iets anders. Wat zat daar bij het oor van haar vader ? Dat was een heel klein schroefje. Toen ze er aan draaide stopte haar vader ineens met bewegen en keek strak voor zich uit. ‘Vader ?’ zei Jetje. ‘Ach nee, hè ? Is mijn vader dan ook een robot ?’ In paniek rende Jetje naar het huis van de juffrouw. De juffrouw was in de woonkamer aan het breien. Direkt begon Jetje haar te onderzoeken. ‘Ach kind, wat doe je allemaal toch ?’ vroeg de juffrouw.

‘Even kijken of mijn vader gelijk heeft,’ zei Jetje. En ja hoor, even later vond ze wat schroefjes. Nu kon ze niemand meer vertrouwen. Huilend slenterde ze naar huis terug. Ze durfde die nacht bijna niet te slapen. Ze was helemaal alleen in zo’n groot huis met robotten. De volgende dag werd er aangebeld. Het was een meneer met een snor en een hoed op. De meneer stak zijn hand uit naar Jetje en zei : ‘Hallo, ik ben jouw vader. Je hebt het eindelijk ontdekt over de robotten ? Je mamma is ook echt heel blij. Ga je met ons mee ?’

‘Ja, maar wie bent u ?’ vroeg Jetje. ‘Wie heeft dan al die robotten gemaakt ?’

‘Ach, die heb ik zelf ooit eens gemaakt. Heel dom van me. Ik dacht dan had je wat speelkameraadjes, want je mamma en ik waren vaak weg. Maar ze gingen met je op de loop,’ zei de meneer. Jetje stapte even later in de mooie grote auto, en al gauw kwamen ze aan bij een prachtig groot huis. Die dag ontmoette Jetje voor het eerst haar moeder, en vader en moeder stroopten beiden hun mouwen op om te laten zien dat ze echt geen robotten waren.

Het Duistere Sprookje van de Donkere Kaas

Een jongen moest van zijn moeder naar de kaasmarkt om een pond kaas te halen.
Toen hij daar aankwam stonden er drie indiaanse vrouwen met blote voeten op de tafel van een marktkraam, en er was alleen maar donkere kaas. De jongen moest de vrouwenvoeten kussen voordat hij de kaas meekreeg. Ook moest hij betalen, en het was erg duur. De jongen vond het een beetje vreemd, maar hij wist dat hij niet moest proberen zonder kaas thuis te komen, dus hij stemde er mee in en kuste de vrouwenvoeten. Toen hij het verhaal aan zijn moeder vertelde was die woedend. Ze pakte de jongen bij de hand en ging met hem naar de kaasmarkt.

De jongen en zijn moeder werden vervolgens neergeslagen. Later werden ze wakker in een kooi. Twee bandieten keken hen aan. De jongen probeerde te praten, maar merkte dat hij niets kon zeggen. Zijn moeder was woest. "Wat heeft dat te betekenen ?" brulde ze. De bandieten glimlachten. "We kunnen er niets aan doen, mevrouw," spraken ze. "Er is een nieuwe directeur, en die wil donkere kaas."

"Maar waarom zijn we hier ?" brulde de vrouw woest. "Wat heeft dit in

godsnaam te betekenen ?"

"Sorry, mevrouw," sprak één van de bandieten. "Orders van de baas."

"En wat nu ?" vroeg de vrouw. "Dus we kunnen niet eens meer zomaar een markt bezoeken zonder overvallen te worden, en mijn zoon moet eerst de voeten van drie indiaanse vrouwen kussen en veel betalen voordat hij kaas meekrijgt, en dan ook nog donkere kaas ?"

"Wat is er mis met donkere kaas, mevrouw ?" vroeg de bandiet.

"Helemaal niks," zuchtte de vrouw. "Maar wat heeft de rest er allemaal mee te maken ?"

"Zo wordt nu eenmaal donkere kaas geserveerd, mevrouw," spraken de bandieten.

"Het is me nogal een zootje," sprak de vrouw. "En wat nu ? Gaan jullie mij ook nog mijn zoon afnemen ?"

"U gaat opgehangen worden," spraken de bandieten.

En zo gebeurde het. De vrouw werd opgehangen, en de jongen moest op de donkere kaasmarkt werken.

Een man stopte met lezen. "Ik heb nog nooit zo'n dom verhaal gehoord," sprak de man tegen zichzelf. "Moet je dit eens lezen," zei hij even later tegen zijn vrouw. Toen de vrouw het had gelezen barste ze in lachen uit. "Donkere kaas ? Is dit echt of een verhaal ?" vroeg ze verbaasd.

"Echt denk ik," sprak de man. "Het is de krant."

"Dat zegt vandaag niet zoveel," sprak de vrouw. "Bij de krant werken allemaal grapjassen vandaag de dag. Ik zal eens kijken in de supermarkt morgen, of ze nu ook daadwerkelijk donkere kaas verkopen."

"Ik zou het maar niet doen," sprak de man. "Waarschijnlijk gebeurd dan hetzelfde met jou als met de vrouw uit het verhaal."

De volgende dag kwam de vrouw thuis met donkere kaas, en hield een pond voor de neus van haar man. "Zie, niks gebeurd," sprak ze trots.

"Dat moet nog gebeuren," sprak de man. "We kunnen de krant maar beter serieus nemen, anders horen we er niet meer bij, en sluiten ze ons misschien wel op in het gekkenhuis."

"Ach, klets niet," sprak de vrouw. "Je hebt teveel babbels en teveel tv gekeken."

In de nacht stierf de vrouw. Toen de man 's ochtends ontwaakte slaakte hij een gil. Het moest wel van de donkere kaas komen. Hij maakte de dag ervoor maar wat grapjes, maar nu bleek het toch menens te zijn. Misschien was er wel een duistere vloek op de donkere kaas.

"Ik kan het niet geloven dat nu mijn vrouw dood is," sprak de man tegen zichzelf, "maar het was niet zo'n beste, en lang leve de lol. Ik ga er op uit, en zal een betere vrouw vinden."

Een man klikt de tv uit. "Teveel rommel op de tv vandaag de dag. Donkere kaas ? Wat een stelletje gekken." Hij gaat naar bed, en heeft die nacht nachtmerries over donkere kaas. Hij moet de voeten van indiaanse vrouwen kussen. "Zeg, ben ik dan nu op tv ?" bulderde de man. "Want gisteren was dit op de tv, en nu ben ik hier, net zoals die jongen uit dat verhaal. En nu moet ik zeker ook duur betalen voor die donkere kaas ?"

Toen werd hij op zijn hoofd geslagen en werd wakker in zweet. Hij begon om zich heen te grijpen en had ademhalings-moeilijkheden. De volgende dag vertelde hij het aan de dokter. De dokter dacht dat hij gek aan het worden was, en liet hem niet meer gaan. "Alzheimer waarschijnlijk," sprak de dokter. "U heeft betere zorg nodig," sprak de dokter.

"Ja, maar ik ben nog jong," sprak de man.

"Niets mee te maken," sprak de dokter. "U komt hier niet meer weg."

"Het moet die donkere kaas zijn," sprak de man tegen zichzelf.

Hij werd opgesloten en stierf een eenzame dood, en hij kon alleen maar denken aan donkere kaas.

De scherpschutter

Ik was ontsnapt.
Het sneeuwde.
Er lag hier overal ijs.
Ook het meertje was bevroren.
Ik kon zo over het ijs lopen en door de bomen gaan.
Die stonden erg dicht tegen elkaar. Naaldbomen.

Ik was bijna bij de brug aangekomen en toen zag ik de trein al weggaan.
Ik had de trein gemist.
Ik wist niet waar de anderen waren.
Ik keek achterom en zag niemand en hoorde ook niemand.

Ik ging verder het bos in.
Plotseling raakte ik in een gevecht met een beer.
Ik werd zwaar toegetakeld.
Ik overleefde het ternauwernood, en strompelde weg.
Ik wist niet eens meer waar de beer was, en ik zag hem ook niet.

Hevig bloedend ging ik dieper het bos in, en kwam aan bij een huisje na een tijd strompelen.
Een oude vrouw deed de deur open en nam me direct naar binnen.
Ze begon me allemaal vragen te stellen waarop ik geen antwoord wist.
Het gevecht met de beer had mijn geheugen gewist.
Ik wist alleen dat ik was ontsnapt, maar ik wist niet waarvan ik was ontsnapt.
Ook wist ik nog dat ik de trein had gemist, maar verder wist ik niets.

De oude vrouw verzorgde mijn wonden, en keek mij telkens bezorgd en liefdevol aan.
Ze liet me een dennennaald zien.
Dit soms ? vroeg ze.
Het zat in je wond.

Ja, ik moest langs naaldbomen, zei ik.
Waar kom je vandaan ? vroeg ze weer.

I... ik weet het niet, zei ik.
De beer zat achter me aan, en pakte me.
Nu weet ik niet meer zoveel.

Ik had ook een hoofdwond.
Ze pakte een tangetje en haalde er een kogel uit.
Nee, zei ze. Je bent beschoten.
Het is een wonder dat je nog leeft.

Ik keek haar vreemd aan, en keek vreemd naar de kogel die onder het bloed zat.
I.. ik weet daar niks van.

Scherpschutters, zei ze.
Ik maak het wel vaker mee.
Ze jagen op hen die ontsnapt zijn.

Ontsnapt waarvan ? vroeg ik.
Ik weet het niet, zei de vrouw.
Ik ben zelf ook eens ontsnapt, maar wist toen ook niet meer waarvan.
Scherpschutters en beren, zei ze, dat is alles wat ik weet.
Ze jagen op de ontsnapten, en soms wolven.

Ik ben blij dat ik geen wolven ben tegengekomen, zei ik, maar die beer was al erg genoeg.
Of ik ben ook wolven tegengekomen en het weer vergeten.

Laat maar, zei de vrouw.
Het is niet meer belangrijk.
Blijf maar hier.
Morgen praten we verder.

Toen ze mijn wonden had verbonden bracht ze mij naar een kamer met een bed, en ging zelf in een andere slaapkamer slapen.

Die ochtend werd ik wakker in de sneeuw.
Ik keek om me heen en zag geen huisje.
Ik zag wel bomen.
Ik vroeg me af wat er was gebeurd.

Mijn wonden waren nog steeds goed verbonden.
Ik stond op, en zocht naar het huisje, maar vond het niet.

Veel later vond ik tot mijn grote schrik de oude vrouw liggende in de sneeuw.
Doorzeefd met teveel kogels.
Ze was dood.
De scherpschutters hadden haar waarschijnlijk gevonden.

Ik keek om me heen, terwijl ik me afvroeg waarom ik nog leefde.
Ik weende toen om de vrouw die zo goed voor me was geweest.

Ik vond het leven oneerlijk.
Ik herinnerde me ineens waaruit ik was ontsnapt.
Maar toen vaagde het weer weg, en wist ik het niet meer.
Het was slechts een flits, en ik kon het niet grijpen.
Het frustreerde mij.

Scherpschutters kwamen toen op me af.
Maar ze schoten niet op mij.
Waarom hebben jullie haar neergeschoten en mij niet ? vroeg ik.

We hebben je wel neergeschoten, zeiden ze.
Met kogels van dromen, je droomt slechts.

Ik schudde mijn hoofd in ongeloof.
Kom mee, zeiden ze.

Ik liep achter ze aan.
Waar kon ik anders naartoe ?
Toch ben ik even later weggerend, en alhoewel ze niet schoten dacht ik aan de kogels van dromen.

Ik werd toen pas echt wakker in het huisje van de oude vrouw, in de kamer waarin ze me had gebracht. Bij het ontbijt vertelde ik haar over de droom en ze glimlachte.

Maar wat als ik nog steeds droom ? vroeg ik aan haar.
Dromen zijn … sprak ze, maar haar stem begon weg te vagen en ik werd wakker daar waaruit ik dacht dat ik was ontsnapt … Ik herinnerde me alles weer … Tegelijkertijd besefte ik dat dit ook een droom kon zijn … De scherpschutter, de scherpschutter … dacht ik bij mezelf …

Einde

de sigarenfabriek

De wilden hadden de sigarenfabriek omsingeld.
Er lag hier een boodschap in verborgen, een geheime boodschap.
Dat had iemand hen verteld.
De sigarenfabriek had vele geheimen, en nu was het omsingeld.
Geen werker kon er meer uit, en ze werden allemaal uitgehongerd.
Wie kan er nu alleen leven van sigaren ?

Sigarenbandjes waren hun boeien.
Ik kon het niet geloven.
Ik keek ernaar met grote ogen.
Ik wees erop. Ik was nog maar een kind.
Grootvader liet het me zien in een boek.

Er stonden wel meer indianenverhalen in, maar het verhaal over de sigarenfabriek heb ik goed onthouden. Wat een indruk maakte dat op mij als kind.
Er was een dag waarop de wilden de sigarenfabriek binnengingen, en er was zoveel rook.
Er was zoveel rook dat er geen verschil meer was tussen wilde en werker.
Hier was het waar dingen mis begonnen te gaan.

En geen enkele indiaan kon de boodschap verstaan.
Dit was gewoon teveel rook.
De boodschap was erin vergaan.

Maar er was één slim jongetje, niemand wist wie hij was, of hij nu wilde was of werker,
die helemaal over de metalen trap naar boven ging. Dat was een hele lange trap, en bovenin waren zij die helmen droegen, de regeerders van de sigarenfabriek, en wat bleek, wat bleek ? Zij hadden al die verhalen gemaakt. Zij hadden de indianen gestuurd, opdat de werkers harder zouden werken. Want nu konden ze telkens dreigen : als je niet werkt, als je niet werkt, dan komen de indianen.

En het jongetje zei : Nu is het afgelopen. Geef die verhaaltjes maar aan mij.

Maar ja, je raadt het al. De sigarenfabriek bestaat nog steeds. En het jongetje ? Niemand weet of hij wilde is of werker …

ARABISCH AMALGAAM

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoegen meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheistische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeen. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op

kolonies, het creeeren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen, zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeld dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnoutsen zijn naam veranderen in Van Aernoutsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi's, maar de bezetting door de nazi's is groter dan ooit, door de medi-nazi's, de psychinazi's en de nazi's van de mond, de orale nazi's. En dit is dan ook de drieeenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi's fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kanditaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het

altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltreerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet schermpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die schermpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden

reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

28 Januari 1971

De flower power beweging groeit nog steeds, meer dan ooit. Ook de ‘Baas in Eigen Mond’ beweging groeit hard, vooral onder de jeugd. Ik kan weer een beetje lopen. De wonden zijn aardig genezen. De naaktstranden zijn dichtbevolkt nu. Overal wordt geprotesteerd en gedemonstreerd tegen de bezetting, tegen de grote drie, maar het ministerie is niet onder de indruk. Het is volgens hen door de gezondheidsraad bewezen dat de grote drie geen kwaad hebben verricht en een bevordering zijn voor de volksgezondheid. Inmiddels grijpt de bevolking massaal naar speciale tandpastas voor gevoelige tanden, want nieuwe zogeheten vullingsoorten zorgen ervoor dat zelfs duikers niet meer zo diep konden duiken als voorheen, doordat ze de druk op de mond niet meer aankunnen vanwege deze nieuwe aanwinst in de pharmaceutische

industrie. Dit wordt door het ministerie ontkent. De nieuwe zogeheten vullingsoorten zijn prima. De bezetting kan er alleen maar van profiteren. Er wordt alleen vanuit het hogere elite-ras gedacht. Het leken-ras is niet interessant. Steeds meer jongeren beginnen zich tegen de flower power beweging te verzetten, omdat er maar niets gebeurt. Het is allemaal te soft, en de meesten worden gezien als watjes die niets ondernemen dan mantras zingen en mandalas tekenen. De heavy metal beweging begint te groeien, en kaapt veel van de flower power beweging weg. De zogeheten underground wordt een grote attractie voor degenen die maar geen aansluiting konden vinden in de flower power beweging, of hen die erin teleurgesteld waren en grote vraagtekens hadden.

Bert Ootjes begint een nieuwe pseudo-industrie en wordt door de politie opgepakt en vastgezet. Hij is inmiddels de grootste verzetsstrijder die het verzet kent, en de bekendste. Hij wordt ook wel de Vader van het Verzet genoemd. In de gevangenis vindt Bert Ootjes een nieuw hormoon uit wat tanden weer kan laten aangroeien. Wel zorgt dit hormoon ervoor dat de tanden om de zoveel tijd gewisseld worden, en dat betekent dus tegelijkertijd het einde van de hele zogeheten tandheelkunde. Het hormoon is een mengsel van een stof die door haaien en krokodillen wordt gedragen, en die door een simpele injectie in een mens ingebracht kan worden, eens en voor altijd. Vanaf het moment van de injectie maakt het lichaam de stof zelf aan. Het hormoon slaat in als een bom, en naast het verdwijnen van de zogeheten tandheelkunde valt ook de geestelijke gezondheidszorg en ook het medische bewind. Nu een van de grote drie is gevallen blijkt het dat ze hun belangrijkste schakel kwijt zijn. Mensen worden gezonder doordat ze niet meer als een afvalput van gifstoffen worden behandeld. Ook het kerkelijk geloof valt hierbij in, en onze erfenis bleek niet veel meer te zijn dan een zogeheten vulling na de besnijdenis, en nu de besnijdenis was verdwenen daalde ook de behoefte naar een zogeheten vulling, maar de dwang was er nog steeds. De grote twee adopteerden toen het kerkelijk geloof als nummer drie, maar de geloofwaardigheid hiervan was tot een minimum gedaald, en velen lieten zich niet zomaar meer afzetten.

3 Januari 1980

Bert Ootjes komt vrij, en zorgt ervoor dat ons land de onafhankelijkheid krijgt. De geestelijke gezondheidszorg en het medische geloof worden tot liefde-werk gereduceerd. Het kerkelijk geloof mag daarbij helpen, maar verliest haar macht. Nelson Lincoln wordt de nieuwe anarchistische leider, en ook Joost Achterbergen speelt hierin een grote rol. Zij worden de nieuwe grote drie. Een man genaamd Tutuc zet een geheel nieuwe religie op gebaseerd op liefde en sex. Maas-Middelland wordt de nieuwe hoofdstad, waar professionele prostituees zich zetelen en de stad leiden. Er worden meer naaktstranden geopend, en het land wordt voor vijftig procent naturistisch. Tutuc richt de Naturistische Anarchistische Partij op, de NAP, en krijgt zestig procent van alle stemmen. Velen hebben een andere definitie van naturisme, die volgens hen veel meer is dan gewoon naakt lopen. Binnen het naturisme komen vele stromingen. Er wordt fel uitgehaald naar de mode beweging die wordt gezien als sexuele onderdrukking en het creeeren van een underdog. Nog steeds dertig procent van de bevolking hangt de mode beweging aan, en ze hebben grote invloed, vooral op scholen, waar andersdenkenden al snel als leken-ras worden gezien. De mode wordt steeds meer gezien als manipulatie en als een belemmering voor de vrijheid.

28 Augustus 1981

Het land heeft de status van Utopia bereikt. Er is vrede overal. Men kan elkaar weer waarderen, men voelt zich weer veilig bij elkaar, er is weer vertrouwen, rust, maar ook onafhankelijkheid. Ik kan inmiddels weer goed lopen en alles weer doen. Veel ga ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer, het plantsoen. Hier kom ik helemaal tot rust. We hebben het vaak over onze schooltijd. Ik ben erg veranderd volgens mijn vriendin, minder druk. De roosjes beginnen uit te komen langs het zwanenmeer, en ze brengen wit sap voort. De grootste zwaan van het plantsoen gaat stoer over het riviertje dat het slot omgeeft. Altijd ruikt het hier naar zeewier. Als ze van die grootste zwaan niet zouden zeggen dat

het een zwaan was, dan zou ik denken dat het een paard was. De bloemen komen hier laat uit, en niemand weet waarom. Altijd pas na de mid-hitte van de zomer. De criminaliteit is hier tot een nulpunt gedaald. Ik voel me weer veilig op straat.

In andere landen is het nog geen Utopia, en zijn missionarissen van Bert Ootjes vaak niet welkom. Heel veel buitenlanders emigreren naar ons land, en er komen steeds meer flats, die ook steeds hoger worden, en dit schijnt een goede uitwerking te hebben op de onderlinge vrede. In de politiek in andere landen gaat het er hard aan toe, ze geven Bert Ootjes geen kans. En ons land noemen ze de nieuwe toren van Babel. Dan wordt Bert Ootjes in het buitenland vastgezet wegens het smokkelen van zwaar alcoholische dranken. Hier schrijft hij zijn apocalypse. In ons land wordt een standbeeld van hem opgericht. Zijn geboortedag wordt een nationale feestdag. Met de diertjes gaat het helaas nog steeds niet goed. Ze worden nog volop geslacht, en er wordt nog volop van hen genoten. Wel heeft Nelson Lincoln al heel veel voor hen gedaan. Vegetariers proberen heel wat, maar worden aan alle kanten tegengewerkt. Hun hoop is eigenlijk op Bert Ootjes, maar die zit in de gevangenis. De dieren hebben zo nog steeds geen onafhankelijkheid, en behoren nog steeds tot het leken-ras. Slagers beginnen steeds meer reclame te maken, met de meest idiote, uit zijn verband gerukte, betuttelingen, en proberen de massa met liedjes en slagzinnen in hypnose te houden. Leuk, zo’n arm diertje slachten, en dan ook erbij gaan zingen. De zingende slagers zijn populair, en er worden veel platen verkocht. Ook banketbakkers werken veel vaker met vlees. De warme broodjes met vleesvullingen gaan pijlsnel over de toonbank heen. En ze vinden steeds weer nieuwe dingen uit, en verleggen hun grenzen voortdurend. Voor de dieren is het nog geen Utopia. In het buitenland hebben de dieren het beter.

In de ogen van de dieren zijn de slagers en hun consumenten de bezetters. Zij vinden het racisme, maar niemand schakelt in op hun frequentie, en zij hebben geen diploma’s. Nee, dit land is met zijn kar vol diploma’s aan de rand van de afgrond terecht gekomen, ook al noemen ze het een Utopia. Maar in de apocalypse hebben de dieren het laatste woord.

2 Augustus 1982

Grillen zijn ‘in’. Er wordt veel gebarbecued, veel gezongen en gedanst. Voor de dieren lijkt het alleen maar erger te worden. We zijn in de tachtiger jaren beland. Vlees wordt een handig weggevertje, een uitstekend kado voor speciale gelegenheden, en een bewijs van eeuwige trouw en liefde. Huwelijks-taarten worden meer en meer omgezet in bouwsels van vlees, en de miniaturen van zowel bruid als bruidegom op de top van de vlees-cake zijn steeds meer naakt, als een propaganda voor het naturisme, wat natuurlijk op zich niet verkeerd is. Steeds meer wordt er de nadruk gelegd op practische collectieve ambacht, waarin de vlees-eter moet zien wat hij eet. Veel demonstraties van openlijke slachtingen worden vertoont, en het vlees bestemd voor een huwelijks-feest wordt op het feest zelf geslacht. Door dit soort openlijke vertoning steeg allereerst het aantal vegetariers dramatisch, maar later werd het als cultuur-goed gezien, als educatief. Zo werd alles geheel gestileerd, en elke zenuw lamgelegd. Woorden als ‘traditie’ werden gebruikt, terwijl die traditie er nooit was. Vegetariers hadden ingezien waar het anarchisme het land naar toe had geleid, en begonnen te verlangen naar een milde vorm van communisme. Een bekend schrijver sprak : ‘Het educatieve zwaard heeft een praalwagen gemaakt voor het bandeloze verstand.’ Het werd een chaos in het land. Iedereen zag uit naar de terugkomst van Bert Ootjes. Maar die kwam maar niet, want die zat vast in het buitenland. Joost Achterbergen promoveerde weer ergens met een verslag over de carnivorische problematiek, maar dat haalde allemaal niets uit. Men was ergens in aan het vastroesten en kwam er niet meer uit. Er kwam een wet dat iedereen die nog vlees wilde eten de dieren zelf moest fokken en slachten. Negentig procent van de bevolking werd hierdoor boer. Nelson Lincoln had gehoopt dat ze door deze wet zouden terugschrikken, maar nee hoor, het werd een sport, een trend, een ritueel, ja, een geloof. En er werd zoveel mogelijk nonsense over verkocht. Het land kwam in een draaikolk van schaamteloos geweld en arrogantie tegen dieren. Dieren werden gewoon door de steeds naturistischer wordende bevolking als minderwaardig gezien, als ondergeschikt aan, als plezier-leken die uitgebuit moesten worden. Het werd een agrarisch land van veeteelt

waarin iedereen betrokken werd, en de vegetariers zonderden zich veelal af. Zij konden dit zinloze geweld niet bevatten, en velen van hen vertrokken naar het buitenland.

Zovelen konden hun worstjes met karbonaatjes niet missen. Ze moesten er toch niet aan denken om zonder de speklapjes en de frikandellen door het leven te gaan. Vleesproducenten haalden zelfs stunts uit door het vlees te laten regenen op speciale dagen. Het land had een nieuwe bezetter. Men begon een hogere ethische en morele waarde aan vlees te hechten. Het zou gezond zijn en zelfs noodzakelijk voor het instandhouden van het menselijk ras. Het dierlijk ras stond dus zichtbaar op een lager plan volgens deze bezetter. En dieren konden niet spreken, dus die konden zich niet verzetten. De nieuwe orale bezetters waren gekomen. Het geloof in vlees redeneerde als volgt : Mensen waren engelen, en dieren waren gevallen engelen, duivels. Zo verdedigden ze hun handelwijzen, en daarmee beweerden ze ook nog eens dat wanneer zij die dieren verslonden, dan werden hun zonden vergeven. Ik legde me er bij neer. Ik kon niets doen. Vaak ging ik met mijn vriendin naar het zwanenmeer om te bespreken wat we konden doen, maar er was niet veel wat we konden doen. We voelden ons machteloos, en besloten te genieten van de dieren die er nog waren, en die met rust gelaten werden : zwanen. Vaak gingen we ‘s nachts naar het meertje, trokken onze kleren uit en gingen daar zwemmen met de zwanen. Op een dag nam de grootste zwaan ons op zijn rug, en bracht ons naar het slot. Er woonde hier niemand meer. Het slot stond vol met ridder-pantsers. We zijn toen naar boven gegaan en gingen op een oud bed liggen. We waren helemaal naakt. Ineens kwam de zwaan binnen met een pluimhelm op. Dat was wel het zotste wat we ooit gezien hadden, en we moesten beiden heel erg lachen. Boven het bed hing een schilderij met naakte vrouwen en een wereldbol. We wisten dat het een naturistisch slot was. Het was vrij toegankelijk voor iedereen. Overal waren ook spinnewebben. Op een verdieping hoger waren nog meer schilderijen met naakte vrouwen. We besloten weer terug te gaan, zwommen het meertje over, en klommen even later ons bed in. Een man scheen het allemaal op camera te hebben vastgelegd. Hij had een zwarte hond met manen. Hij liet het ons zien en zei dat het het mooiste was wat hij ooit op kamera had vastgelegd. We voelden ons

niet bespied ofzo. We vonden het wel dapper van hem, en bovenal knap. Hij wilde ons wel meer beeldmateriaal laten zien. Het waren veelal naaktscenes. Ik kwam dichter bij zijn zwarte hond met de zwarte manen. De hond had zulke prachtige ogen en ik moest hem gewoon omhelzen. Het dier was één en al geconcentreerde kracht. Het dier leek wel van adel. Alles was rust hier en vredig, en we kregen een goed contact met de man.

Hij wilde ons wel vaker filmen, en we stemden toe. Hij was een filmmaker die op zoek was naar unieke, zeldzame tafereeltjes. Wat deze man deed was kunst, hij had de gave om de climaxen en het goede van het leven te vereeuwigen. Mijn vriendin kreeg hem lief. Hij was van haar leeftijd. Ik zei : ‘Ga je gang.’ Ik kon me voorstellen dat ze iemand nodig had van haar leeftijd. Ik was altijd veel te jong voor haar, alhoewel ik me ouder voordeed dan ik was. Nu was ik me dan steeds kinderlijker gaan gedragen, omdat ik daar vroeger nooit de ruimte voor had gehad. Ik beleefde mijn jeugd nu voor de eerste keer in mijn leven. Ik ontmoette een jonge vrouw, jonger dan mij, een buitenlandse, en we werden smoorverliefd. We deden alles samen. Ook gingen we ’s nachts vaak zwemmen in het zwanenmeer, en bezochten we vaak het oude slot. Ik bleef wel gewoon hele goede vrienden met mijn vroegere vriendin en haar nieuwe geliefde. Ik had het gevoel dat zij veel beter bij elkaar pasten, alhoewel we altijd een fantastische relatie hadden gehad. Het was goed zo. We waren beiden verzadigd van elkaar. Ik begon een nieuwe hoodstuk in mijn leven, en zij ook, en ik was nog steeds verliefd op haar en zij op mij. En de liefde was mooi en goed. De man die van haar leeftijd was had haar op het moment meer te bieden dan ik had, en hij kon heel wat leegtes vullen die door het leeftijds-verschil tussen haar en mij waren ontstaan. Zij had mijn moeder kunnen wezen. Ik had nu behoefte aan iemand die op één lijn stond met mij, van dezelfde leeftijdscategorie, of iets jonger, omdat ik mezelf nu ook jonger gedroeg dan ik was.

De tuin rondom het slot leek Arabisch, hier in Rotterdijk. Het had een beetje een pseudo-religieus-communistische gloed, wel heel mooi trouwens, bijna sprookjesachtig. Het was alsof de zwanen de sleutel ergens bewaarden. Mijn

nieuwe vriendin had grote volle borsten die vol leken te hangen met melk, net zoals mijn vorige vriendin. Het leeftijdsverschil hoefde nu niet echt opgevuld te worden, want we scheelden niet zoveel in leeftijd, maar wel kon het lengte-verschil opgevuld worden. Zij was kleiner dan mij, maar verder absoluut niet klein. Omdat ze bruin was zei ze altijd dat ze chocolade-melk had, maar dat was natuurlijk maar een grapje. We hadden beiden een bepaalde orale fixatie en dat was tegelijkertijd om te overleven. Er woedde nu eenmaal een orale oorlog. We waren schaakmat gezet in een machtsspel. De gelovigen zeiden altijd dat het paradijs van Arabisch-Babylonische oorsprong was, dus voor ons was het gebied rondom het slot altijd paradijselijk. Hier moest ergens de sleutel hangen. Met mijn nieuwe vriendin dwaalde ik door de gangen van het grote slot, diep in de nacht. Overal hingen naaktschilderijen die ons denken leken te programmeren. Veel van die schilderijen waren enigmatische paradijselijke taferelen. Sommige vrouwen werden met een blinddoek beschilderd, naakt en met een zwaard. Soms een weegschaal vasthoudende, of een schaal met daarin een soort zwarte of grijze stof. Ze hadden een rechterlijke of richterlijke uitstraling of houding, als een vrouwe Justitia. Ook gaven zij mannen die stof te drinken. Ik moest ineens weer aan die amalgaam-toestanden denken. Zou het een vonnis zijn gebaseerd op in het verleden gepleegde misdaden ? De vrouwen waren van bruine huidskleur, maar niet altijd. Zou de bron van dit alles in het paradijs te vinden zijn ? Zou daar wat mis zijn gegaan ? Waarom gaf Eva haar man van de giftige vrucht ? Ik viel bijna naar achteren toen we in een kamertje kwamen met nog een schilderij. Dit schilderij was heel hoog opgehangen, boven een deur die een open haard verborg. De man was geblinddoekt in dit schilderij. De vrouw niet. Zij had twee ogen als rode appels waardoor ze naar hem keek. Hij zat op een stoel. Zij had een zwaard en een sigaar. Boven het schilderij was nog een schilderij met een geblinddoekte vrouw met een zwaard die stond alsof ze klaar was om te kappen. Maar dat was het schokkendste niet : Beide vrouwen waren als etalage-poppen, werkende voor een industrie, en ze hadden geen borsten. Die waren afgekapt. Ze konden hun moedermelk niet geven. Hun vagina’s waren afgedekt met metaal en een slot. Zij waren kinderloos, ontdaan van hun sexualiteit. Daarom gaven ze niets dan gif en verderf. Mijn nieuwe vriendin schrok er ook van. Het deed haar denken aan de vaginale besnijdenis in Afrika.

‘Zouden dieren zich ook zo voelen ?’ vroeg ik. ‘Zij worden besneden tot de dood.’ Mijn nieuwe vriendin knikte. Ik voelde me onwennig. Toen zijn we maar teruggegaan. ‘Bij de indianen,’ zei ik, ‘in het amazone-gebied, werden soms de borsten van vrouwen geamputeerd zodat ze beter hun pijl en boog konden gebruiken.’

‘Ja,’ zei zijn vriendin, ‘en in Fenicie wat nu Turkije is werd Attis aanbeden, een aan zijn lot overgeleverde jongen die door wilde schapen werd grootgebracht, en zichzelf ontmande door een vloek. Uit zijn bloed kwam de naaldboom voort, en hij was een vroegere Jezus.’

Als in Turkije daadwerkelijk het paradijs heeft gelegen, dan ging daarachter nog steeds deze gruwelijkheid schuil : een dieper kruis, een genitale afsnijding, een sexuele apartheid. En dit had grote orale gevolgen. Het moederschap en de mannelijkheid werden ingeruild voor de oorlog, de jacht, de dood. Attis had zijn geliefde, Cybele, verlaten voor een sterveling, en werd door Cybele getroffen met de vloek van waanzin, vanwege de jaloezie. In de Joodse legendes duikt ook de naam van Lilith op als de eerste geliefde van Adam, maar zij werd al heel snel de hof uitgestuurd, omdat zij zich niet aan Adam wilde onderwerpen. En dit kruis was een enigma met vele gevolgen. Lilith zwoer dat zij de kinderen van Adam, de mensen, zou vernietigen. Zij kwam terug als de slang om Adam en Eva het gif aan te bieden. Ik ging op mijn buik liggen, en mijn vriendin ging op me liggen. Ik was niet getroffen door een vloek omdat ik een andere vriendin had nu, en mijn vorige vriendin had ook een andere vriend nu. Er was geen jaloezie. Er was vrijheid. Er waren geen rekken in onze monden meer.

Hoofdstuk 2.

‘Een vrouw zonder borsten heeft alleen gif te voeren,’ wordt er weleens

gezegd, figuurlijk dan. Dat betekent dat een vrouw die geen verantwoordelijkheid draagt, geen moederlijke empathie, een gevaar is voor de samenleving. Dat was de slang in het paradijs, maar we zagen al dat er vele kanten aan het verhaal zaten, vele factoren speelden een rol, en het is niet echt eerlijk om alles zwart-wit neer te zetten met vurig religieus fundamentalisme. Er waren andere kanten. Wie hakte de borst van de vrouw af ? Waarom was ze zo woedend op de man, en wilde ze hem berechten ? Is er een kant van het verhaal die wij niet kennen ? Of heeft ze haar borst zelf afgehakt, als een amazone, om zo macht te kunnen voeren over de man ? En met welke redenen ? Voelt ze zich bedreigd door de man ? Of wil ze gewoon dwars haar zin doorvoeren.

Ik besluit met mijn vriendin terug te keren tot het slot. Ditmaal gaan we nog hoger. Op een hogere verdieping vinden we veel olie-lampen, veel Arabische spulletjes. De schilderijen zijn veel bloederiger hier, met veel naakte vrouwen die oorlog voeren. Ook zijn er veel jacht-tafereeltjes. We lopen naar de volgende verdieping, waar het enigma al snel toeslaat : afgehakte koppen van bizons staan op de schilderijen. Ook zijn er veel azteekse schilderijen, waar azteekse priesters de harten uit hun slachtoffers snijden en omhoog houden. Het is een dolle boel van besnijdingen en afsnijdingen, allemaal om apartheid te creeeren. Weer een verdieping hoger staat een enorm schilderij met de toren van Babel. De toren van Babel is een verhaal uit de bijbel waarin mensen een toren proberen te bouwen naar de hemel, en naam te maken, maar dan daalt God neer om hen te verwarren en te scheiden, zodat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. Nog een verdieping hoger staat een standbeeld van een engel, waarachter een schilderij is met de boom des levens. De engel lijkt op een wachter, zelfs op de engel des doods. Ik houd mijn vriendin vast. We zijn beiden naakt, en staren verschrikt naar de engel en het schilderij. Naast ons is nog een klein trapje naar boven, naar een zoldertje. We horen een stem : ‘Wie wil het ei uitbroeden, wie eet het, en wie staart naar de dop ?’

‘Zei jij dat ?’ vraag ik aan mijn vriendin. ‘Nee,’ zegt ze. ‘Jij ?’ Ik schud mijn hoofd. Dan vliegt er een papegaai van het zoldertje naar beneden. ‘Opkrassen,’

schreeuwt hij. ‘Wie heeft jullie gezegd hier te komen. Het ei zal rotten.’ We lopen naar boven naar het zoldertje en zien overal rotte eieren liggen. Het stinkt hier ook verschrikkelijk naar rotte eieren. ‘Te laat,’ krijst de papegaai, ‘te laat. Jullie hadden eerder moeten komen om het geheim te zien. Nu is het weg, voor eeuwig. Dit is wat jullie krijgen voor jullie optreden : Rotte eieren.’ Tussen de eieren ligt een klein kruisje waaraan een staafje hangt dat lijkt op een mannelijk geslachtsdeel. ‘En nu oprotten,’ roept de papegaai. Het beest begint ons te pikken, en we rennen naar beneden. Het best blijft ons pikken totdat we uit het slot zijn. Snel rennen we door de tuin het water in, en zwemmen naar de overkant, maar nog steeds houdt het beest niet op met aanvallen. Dan komt de grootste zwaan ons te hulp. We houden er heel wat plekken aan over, en willen voorlopig niet meer naar het slot.

Blijkbaar is de vruchtbaarheid aan het lijden verbonden, onlosmakelijk, als twee tegengestelden, het naakte aan het bedekte. We moeten maar wachten totdat daarin vrede is gekomen. In de grondtekst van de bijbel is het paradijs Sheool, het dodenrijk, oftewel de tuin der doden. Ook de val was een werking van het paradijs, om het offer te doen rijpen. De ruwe diamant moest geslepen worden. Ze ligt op mijn rug en heeft haar armen onder mijn oksels door en houdt mijn schouders vast. Ze probeert me op te trekken, maar ik ben moe. Dan vallen we beiden in slaap.

Een oosterse tuin van geheimen, met religieuze valstrikken. Ik schrik wakker. Zij houdt me vast. Ik val weer in slaap. Voor een tweede keer schrik ik wakker. Zij houdt me weer stevig vast, en ik val weer in slaap. In wiens armen lig ik, of is dit weer een strik van de dood. Hoe dan ook, ik heb het nodig om door de dag te komen. Het is mij gegeven. Ze staan daar voor huizen als paardjes, paardjes van de apocalypse om de volle druiven te betreden, te vertrappen. De maan schijnt, de sterren vallen, een droomweb houdt mij vast. Houd mij vast, laat mij jouw trekpop zijn, in dit speelse paradijs is het beter te zijn, beter dan daarbuiten. Het paard van religie trapt hard, ongenadig, straft voor eeuwig, zet schaakmat, en trapt dan de druiven van het genot in, één voor één, en soms meerderen tegelijk. Een hard besluit, van een jaloerse God, een erfenis, van

lang geleden, een raadsel dat brult, smeekt, dwingt. Kijk naar de vrucht, niet naar de dop, eet niet, want het is slechts vergif, maar zoek naar haar geheimenis, broedt het uit, en ren wanneer je kan, zweef over de wateren, als een afstandelijke liefde, veilig en ver weg als de zon. Laat de hoop je niet ontnemen, laat je niet zeggen dat ver weg alleen maar koud is, want kijk naar de zon, die het verste weg is van ons allemaal, en schijnt en warmte geeft zoals niemand anders dat kan. De zon, de astronaut, op zoek naar geheimenissen, het grote broeden.

Ik maak een verkeerde beweging en er knapt iets in mijn rug. Toch nog een complicatie van de steekpartij. Ik vecht tegen de dood, en heb een bijna-dood-ervaring. Ik kom in het paradijs, waar naakte vrouwen zijn, overal. Zij houden een geheim vast, een ei, een groot ei, een doorgang, een weg. Het is een ei vol van bloed. Ik bekijk het ei vol belangstelling. En het bloed stolt, en brengt een lichaam voort met orale en genitale vrijheid. En er is een harmonie tussen die twee, en er is vrede. Na een paar dagen ben ik weer de oude. Er is iets veranderd in mij. Ik heb de dood ontmoet, en daardoor het leven. Ik sta aan beide kanten. Ik ben de brug tussen twee naturen.

Er stonden vele narcissen in onze tuin, vechtend tegen de koude dood. Zij gaven het leven warmte, de mensen een warme deken. Alles was bevroren, bevroren legers. Er werd gehandeld in mensen. De koude hand des doods greep hen, en wie kon daar tegen opvechten. Sommigen dachten harmonie in bloed te zien, anderen alleen maar twist. De raven kwamen over de stad. De stad was snel opengebroken. Er was plaats voor het enigma nu, men staarde niet alleen maar naar de dop. Men at niet meer van het vergif. De broeders waren gekomen. In de heldere zon stonden zij daar, in de Arabische zon. De raven waren uit het oosten gekomen. Oosterse wachters waren nu in de stad, kloppende op de deuren. Zij brachten dat andere nieuws. Zij geloofden dat zij het hart waren binnengegaan, op de zwaan waren zij geklommen, en het bracht hen hier. Ook zij hadden hun verwachtingen, hun verlangens, hun logica. De Arabische zon was heet. Zij waren de paarden van de apocalypse, maar niemand heeft hen begrepen. Zachte hoeven hadden zij, manen overal,

lange wimpers, dromerige ogen, bruin, dromend van zachte winters, sneeuwwitte daken, waarop het paarse zou neerdalen. De paarse hand zou hen allemaal wegnemen. Zij hadden hun schuilplaats in het oosten wanneer de winter zou vallen, en dan zou het pas echt hard en koud zijn. En de drop-verkopers zouden er rijk van worden, de banketbakkerijen vol, want iedereen wilde daar ineens slapen. Men zou vluchten tot het orale als de genitale klem zou worden gebroken. Nu lag zij nog vastgebonden op de grond, maar de wachters waren dichtbij haar. Ik hoorde een schreeuw. Zij stond op, en bedekte haar naakte lichaam met een nachtjapon. Zij ging de nacht in met een fakkel, zij was de moeder der raven. De paarse hand bracht haar op de punt van de kerktoren. Een sneeuwwitte dag zou het worden, nu Doornroosje was ontwaakt. Niet door een kus. Neen. Door een warme hand, een innige omhelzing.

Het was een paarse dag met lange manen, een koninklijk feest. Doornroosje was opgestaan. Zij stond tussen haar vader en moeder in, de oude koning en koningin. Zij bracht hen de smeltende chocola die voor eeuwen verborgen was gehouden. Iedereen zou wel met haar willen dansen, iedereen zou wel een veeg van haar chocola willen krijgen. Maar zij was selectief in haar genade, zeer selectief. Zij bedekte de edele vruchten met chocola, en schoof hen in de ogen. De bakker stond buiten op een kist en zong van haar. Zo lieten zij het feest ten einde gaan. Maar tot diep in de nacht werd er nagenoten. De bakker stond bij de notenboom met een bijl, en brak het open. Kisten vol mandarijnen stonden hier, kisten vol oude mandarijnse koningen, met een mandarijns accent. Een zetel gaf zij aan de oude man die zij door het licht had geleid. De baard van de oude tovenaar die vastzat in de boomspleet was losgesneden door het zwaard van haar ogen. Haar ogen spoten vuur, en lieten de koralen zien. Dit allemaal in flitsen, niet teveel, want teveel van dit goede zou de draken opwekken. Zij wilden Doornroosje voor eeuwig laten slapen, en niet slechts voor honderd jaar.

Ik keek met haar over de rivier van gisteren, naar de dampen ervan en de spoken, en wij wilden er niet wezen. Wij waren gevangen door het morgenland,

waar de prinsessen en prinsen van gisteren niet meer regeerden. Wij konden het, ja, wij konden het wat we jaren niet gekund hadden. In het midden van de stad was zij verlicht. Wij werden door haar gevuld als roomsoezen. Van taai vlees waren haar vullingen, niet om te eten, maar om te broeden. De kok van de slacht werd terechtgesteld, en dit allemaal na een reeks lovende woorden. Morgen zou de maaltijd zijn, niet vandaag. Nooit meer zouden wij van onrijpe druiven eten waardoor de tanden van onze kinderen slee waren geworden. En deze komende maaltijd was een maaltijd voor vogels, raven, want zij waren bestemd voor dat uur om het eerste aan tafel te gaan en te eten. Het oog van de stad wilde haar verlichten, want de stad had haar nodig, en wilde haar nooit meer uit het gezicht verliezen, maar op die dag vertrokken de zwanen naar het oosten. De raven hadden de stad nu, en zij werden ingenomen, zoals zij eens innamen. Het pasen met zijn versierselen van drop was nog steeds een ingrijpende gebeurtenis. Ik keek haar aan, zij keek naar mij. Ik had mijn oude jeugdliefde teruggevonden. Zij had kleine borsten, niet gevuld, zij was teder, intens, voorzichtig, zacht. Nooit zou er meer een zondvloed komen na die dag. Haar regenboog was een teken daarvan aan haar hemel. Ik schraapte de damp er vanaf. Een standbeeld werd van haar opgericht in de stad. Wij zouden haar nooit vergeten.

Na die week speelden de kinderen spookje in de stad, en werden de oude hobbelpaarden uit de schuur gehaald. Zij speelde, ik droomde. Het was de slag der herinneringen, rijkelijk belegde het mijn brood. Ik liet de raven er van eten. Ik at de worst van het verleden door de berg naar de andere kant, en daar werd het varken van de toekomst geslacht. Tijd was niet meer. De bezetters hadden de stad en het land ingenomen, weer vanuit het oosten, door de Arabische zon. En ik kon alleen maar glimlachen. Ik vond het wel grappig, al die vogels. Wij voerden de vogels aan het zwanenmeer, maar de zwanen zijn hier nooit meer teruggekomen. Zij hadden het geheim ergens anders gebracht. Ook voerden wij de paarden die dag, de paarden van deze apocalypse. Beschuit was haar lievelingsvoer, en rozen haar lievelingsbloemen. Een paard zwom door de grachten. Ik keek erna, en mijn rug maakte mij los van de aarde. Ik zweefde er boven, als een grote broer, als de lange neef. Ik verzorgde de aarde als mijn broertje.

Het regende buiten. Ik zat met mijn jeugdliefde op de bank. Aan al het oude was een einde gekomen, nu ik het oudere had gevonden. Het was als een harem in mijn gedachten, een doornenkroon, een rozenkrans, de cirkelzaag boven Bagdad, de ster van Betlehem. Een zoete ster was het, van genadeloos geduld. Haar licht was verblindend, en toen konden we ineens weer voelen, elkaar voelen. Voelen datgene wat zo lang was weggeweest. Zij liep zo langzaam in haar lange nachtjapon, een oosterse avondjurk, leren schoentjes met riempjes, met allerlei gaten, gelakt, en haar sokjes waren kinderlijk als de bloesem. En nog steeds dacht ik aan de zwanen. Waar zouden ze zijn ? Verblindend was haar licht, des te zoeter haar aanrakingen, haar verschijning. Teer licht, weeskind, wolf, onbegrepen. Ongezadeld in de nacht. Ik borstel haar, er is rust. Zij neemt haar pijl en boog, en gaat de stad in. In de stad staan beelden van zwanen, als een herinnering aan die dag. De zwanen zijn van steen, niet van vlees. De stad is verlaten van zwanen. De oorlog is dood. Elke knie zal zich buigen, elke tong zal belijden, en niemand weet wat. Een onverbiddelijk zwaard heeft de oorlog lamgelegd. Het vrederijk is aangebroken. De paarden van de apocalypse gaan streng door de stad heen, en dan komt de zon op, de Arabische zon. Het jachtboek is nu geopend. Men bekijkt de plaatjes, en begrijpt niet waarom. Men wil terug naar de oude dagen, maar het kan niet meer. Ik borstel haar haren, er is rust. Ze is in de stad met haar boog, als vrouwe Justitia. De rechtszaak begint. Zij was een vrouw van geconcentreerde kracht en zwakheid. De jacht-engel. Zij roepen vrede vrede, terwijl er geen vrede is. Na de duizend jaren zal er een nieuw tijdperk van vrede aanbreken. Ik borstel haar haren nog steeds. Ze zegt niks. Ik zak weg, en ze gaat op mijn rug liggen. Als een kat heeft ze haar prooi. De vlekken van de luipaard spreken van oude wonden. Dan breekt ze mijn rug, en ik ben niet meer van de aarde. Haar bereiken kan ik niet, alleen door stralen. Ik moet haar overgeven, ik moet haar loslaten, de afstand zal nu rechter zijn. Ik voel mij als een Arabische zon, die het ijzer laat stinken, die het leer zacht maakt.

Zij zal het grote ei uitbroeden, zonder dat het haar zal doden. Van het vergif zal zij niet eten. Eens sprong zij in het wespennest, en werd een luipaard. Nu komt zij niet dichtbij, maar broedt van ver weg. De dokters zeggen dat mijn rug nu

goed is, maar ik heb pijn. Zij zeggen dat dat er niet is. Zij staren alleen naar de dop. In een vuur dat eeuwig brandt wonen zij. Van een afstand ontkennen zij de problemen, een naaldboom groeit uit mijn wond. Grootgebracht door wilde schapen ben ik. We zijn omsingeld en schaakmat gezet door levensgevaarlijke zotten. De idioten van de planeet Idiotia zijn gekomen. Waren de dokters maar dronken en aardig. Wat is er van ons Utopia overgebleven ? De nieuwe bezetters ruiken als het oude, de mondenrekken zijn weer terug. Ditmaal met veel prikkeldraad. IJzeren Jaap is uit zijn doos geklommen om de klokken terug te zetten. Waren de zwanen nog maar hier. Zij is een boogschutter, een teken aan de hemel, dat de oorlog nooit meer komen zal, maar we leven met de jacht. Een teken dat er nooit geen zondvloed meer zou komen, maar nu zijn we hier. De ijzeren maagd is onze straf. Zij broedt niet, zij steekt, zij is op jacht. Mijn rug is van ijzer, een bouwwerk van amalgaam, van kwik, van Mercurius, om de rest van mijn lichaam te verzieken. De dokters zien niets op hun foto’s. Zij staren alleen naar de dop. Wij wachten allen op Bert Ootjes, die nu inmiddels een martelaar is. Maar de zwanen hebben hem bezocht. Mijn buik is gemaakt van witte en rode vulling, een eeuwig gif. Zelfs al is de wortel eruit, het symptoom zal altijd blijven. Een leuk syndroom waar geestelijk verzorgers aan kunnen blijven sleutelen. Ouders blijven met hun kinderen naar zulke dokters gaan, want als het kind geestelijk ziek wordt verklaard door de beroepsbeul, dan treft de ouders zelf geen schuld, want geestelijk ziek zijn dat ben je vanaf de geboorte, en zo hebben de ouders die hun kind verrot hebben geslagen een alibi. Zo is de zogeheten tandarts met zijn stiekeme, niet navolgbare, zogeheten vullinkjes die het kind beladen met complexe vergiftigingen en de syndrooms-stempeltjes van de geestelijk verzorgers, de zogeheten psychiaters en hun handlangers, een professionele ouders-bescherming geworden. En hoe kan een kind tegen zo’n doortrapt systeem opboksen ? Een kind heeft geen diploma’s, geen zegeltjes, maar mag deze zegeltjes wel verbreken, door de paardjes van de apocalypse. Maar waar zijn de zwaantjes wanneer je ze nodig hebt ? En waar is Bert Ootjes ?

Rebelse kinderen worden al snel ziek verklaard, niet de maatschappij, nee, want de maatschappij is heiliger, in ieder geval heiliger dan degene die aan de bel trekt. De paardjes staan nog steeds in deze carrousel. En de mierzoete

snoepjes van oma moeten de kinderen klaarmaken om een reis door de fuik van de zogeheten tandarts te maken. De zogeheten tandarts gebruikt hiervoor goedgepraat geweld. De Arabische tandarts was nu gekomen, en die was nog wel orthodoxer. Bij de balie werd snoep uitgedeeld wanneer een kind zich keurig en netjes had gedragen. Het hormoon van Bert Ootjes was inmiddels uitgewerkt. Ook de botten begonnen gaatjes te vertonen, en ook die moesten gevuld worden, en daar had de Arabische tandarts een heel arsenaal voor, en die duldde echt geen tegenspraak. Arabisch amalgaam werd daarvoor gebruikt, waarvan de ingredienten strict geheim werden gehouden. Alleen de ingewijden mochten de ambacht uitvoeren, en beunhazen werden streng gestrafd. Die werden openlijk op de pleinen aan de schandpaal gezet. Nee, de Arabische tandarts, daar viel niet mee te sollen. Malafide tandartsen werden als kwakzalvers bestempeld, afgezet, en gingen sindsdien vaak zonder een ledemaat of ontmand door het leven. Azteekse praktijken kwamen niet zelden voor. De Arabische tandarts meende het. De bottenvuller, zo werd de Arabische tandarts vaak genoemd. ‘Ik moet vandaag weer naar de bottenvuller,’ klaagde een oud mensje. ‘Ja, ik ook,’sprak een bijna tandenloos oud mannetje, en een ander moest de dag erna. Controles waren wekelijks, en sommigen moesten twee keer per week. Elke knie boog, elke tong beleed, en elke trotse nek brak voor de Arabische tandarts. Als er problemen waren met het Arabisch amalgaam, dan werd dat altijd op iets anders geschoven, en dan voelde de Arabische tandarts zich diep beledigd, en kon erg kwaad worden, wat dan de meest verschrikkelijke consequenties had. Het was godslasterlijk om te twijfelen aan het Arabisch amalgaam. Zulke godslasteraars en aanstellers waren rijp voor de Arabische psychiater. De Arabische tandarts was wel heel goed voor dieren. Zo wreed als ze waren naar hun klagende patienten, zo genadig waren ze naar dieren.

Het lichaam van Bert Ootjes lag inmiddels op de bodem van het meer van Geneve, waar ze hem hadden gedumpt. Zijn botten werden later opgedoken en hij kreeg een eervolle begrafenis. De appel brandt, en kan niet meer gegeten worden. Er kan alleen nog maar gekeken worden als naar de uitbarsting van een vulkaan. De trekpop van het verleden is stuk, maar de Arabische tandarts kan het nog wel maken, want die handelt ook in speelgoed. Bert Ootjes zal zich

zeker in zijn graf omdraaien. Speelgoed, om kinderen klaar te maken voor de tandarts. Nu kunnen ze nog spelen, maar straks ? Onze enige hoop is de marsmannetjes, maar die bestaan niet. De marsman marcheert onderdrukt in ons geconditioneerd verstand. De Arabische tandarts is de banketbakker, heeft een hotel-keten, is ambitieus. Hij is de grootste snoep-producent voor kinderen. Hij verdient wat bij, om ook een zwembad te hebben onder zijn kast van een huis. De Arabische tandarts is hier kind aan huis. Om Bert Ootjes wordt inmiddels flink gerouwd. Velen worden monddood verklaard. Ik begin een Arabische tandartsen-praktijk, zo'n beetje de enige manier om aan de Arabische tandarts te ontkomen.

Een nieuwe Arabische vogelsoort is er toegevoegd in het plantsoen, om het verlies van de zwanen op te vangen : de draai-konten. Prachtige vogels, daar niet van, maar ze kunnen zo vanuit het niets bezoekers aanvallen. Zo van : van te voren maar eerst bellen. Hele statige, deftige vogels met een strenge zwaar-orthodoxe etiquette. Zo ken ik er nog één. Het doet me een beetje denken aan die papegaai van het slot. Ik durf niet zomaar meer naar het zwanenmeer, het plantsoen. Deze vogels zijn geen grappen.

'IJs ?' vraagt ze.

- Ja, met slagroom, zeg ik

'Siroop erbij ?'

- Ja, die rode

'De Arabische tandarts zal daar blij mee zijn, die is lekker duur, en veroorzaakt veel gaten in je botten. Hij zal wel weer flink op je schelden bij de komende controle om zijn blijdschap om de winst goed te verbergen.'

- Nee, ik heb nu mijn eigen kwastjes. Ik kom niet meer bij die man. Ik ben nu zelf die man. Hij mag wel bij mij komen, dan zal ik hem een koekje van eigen deeg geven.

‘Arabisch amalgaam ?’

- Ja, schat, die met die vogelstront.

‘Schat, je weet toch dat je de doodstraf kan krijgen voor het verraden van de ingredienten.’

- Laat hen maar hierkomen met hun bekken vol mislukte plastische chirurgie en gedwongen eeuwige mode.

‘Schat, je weet toch dat dat hun geloof is ? Ze weten niet beter, en dat moet je respecteren.’

- Ik heb daar allemaal geen respect voor. Heb jij respect voor een mes die in je rug wordt gestoken ?

‘Toe nou, liefje, dat moet je zo niet zien.’

- Oh, en hoe moet ik het dan zien ?

‘Moet je kijken hoe je jezelf opstelt, en dat noemt zich een Arabische tandarts. Een beetje professioneler mag wel.’

- Oh, gaan we het nu ook over professionaliteit hebben, en vergeet vooral het woord deskundig niet te noemen. Ga godverredomme een ezel kopen.

‘Zeg, jeetje, nu ga je ook nog eens een beetje lopen vloeken hier.’

- En doe jij nu maar niet ineens alsof je heilig Aagje bent.

‘Oh, heerlijk zo’n ruzie met jou, maar je weet wie er boven in bed de touwtjes in handen heeft.’

- Je hebt gelijk, ’t spijt me, zal niet meer gebeuren.

‘Goed, Jan Klaassen, dan is dat in ieder geval duidelijk.’

- Ja, Katrijn.

‘Moet je nu nog ijs met slagroom en rode siroop ?’

- Nee, Katrijn, ik heb geen honger meer.

We starten een restaurant in het midden van de stad, zoals elke goede Arabische tandarts zou doen. Het voedsel is er zalig, en mensen komen hier echt om heerlijk te genieten. We hebben ons eigen plantsoentje met Arabische draaikont-vogels, door ons getemd. Een betere plek kan ik me niet wensen. Mijn wereld kan niet meer stuk, en de hare ook niet.

de speelgoed oorlog

De speelgoedsoldaten waren in een oorlog met de muizen op de speelkamer van een jongetje, midden in de nacht. Het jongetje sliep in een andere kamer, in zijn slaapkamer, dus hij merkte er niets van. De speelgoedsoldaten gebruikten naalden als pijlen, en ze hadden ook kromme zwaardjes. Veel muizen werden geraakt, en van sommigen werden de koppen afgehakt. Het was duidelijk dat de speelgoedsoldaten de oorlog aan het winnen waren. De muizen bewaakten een poort waar de speelgoedsoldaten nooit doorheen mochten. Ditmaal konden ze dat dus wel en openden de poort. Hier stond ergens een speelgoed treintje waarop ze gingen zitten, en ze moesten toen door een tunnel heen. Dat gat ging helemaal door de muur naar de slaapkamer van het jongetje. Dat hadden de muizen eens gemaakt. De speelgoedsoldaten zagen wat kleren van de jongen rondslingeren. De deur van de jongen stond op een kiertje dus ze konden zo de gang op, en over de trap naar beneden. Door de brievenbus konden ze ontsnappen, en de wat grotere speelgoedsoldaten konden door het kattenluikje. Toen renden ze het bos in, en deden wat van hun kleren uit. Ze wilden indiaan worden. Ze smeerden henzelf in met modder, en anderen smeerden wat oorlogsverf op hen. Maar toen het dag was geworden bleven ze ineens stokstijf staan. Een ander jongetje vond hen even later. Hij nam ze in zijn hand. 'Wat vreemd,' zei hij. 'Die indiaantjes horen hier niet te zijn. Het is maar speelgoed.' En hij nam ze mee naar huis. Ook hij had een speelkamer. Gelukkig waren daar geen muizen. Ze vonden het verschrikkelijk dat ze overdag zich nooit konden bewegen. Ze moesten altijd wachten tot het nacht was en iedereen sliep. Gelukkig had de jongen de deur op een kier gelaten, en konden ze weer weg. Het was weer nacht, en de nacht was nog jong, en ze hoefden niet eerst tegen muizen te vechten. Weer gingen ze de hal op en over de trap naar beneden en gelukkig had dit huis ook een kattenluik, dus weer konden ze allemaal naar buiten. Weer gingen ze het bos in, en dit

keer hadden ze veel meer tijd, dus ze gingen ver, heel ver. Ze hoopten dat de betovering verbroken zou zijn nu ze zo ver weg waren. Ze waren bang voor het licht, dus gingen ze de grond onder door een konijnenhol. Zo kwamen ze in de ondergrondse wereld.

Ze wilden geen speelgoed meer zijn, maar echte mensen. Hier onder de grond zouden ze zich tenminste altijd kunnen bewegen omdat het hier altijd nacht was. Er was hier niemand anders. Ze waren met twintig. Op een keer kwamen ze andere speelgoedpoppen tegen die ook waren ontsnapt. Het waren speelgoedindiaantjes en allemaal meisjes. Maar ze konden niet met hen opschieten en ze waren bang dat ze ermee in oorlog zouden raken. Tegen andere speelgoedpoppen wilden ze niet vechten. Toch moesten ze wel toen de indiaanse meisjes hen de oorlog verklaarden. Ze konden natuurlijk ook vluchten, en dat deden ze, maar de indiaanse meisjes kwamen achter hen aan. Dennennaalden waren hun pijlen. Dit ging allemaal niet goed. Er sneuvelden wat aan beide kanten, en ze begonnen het licht op te zoeken opdat alles zou stoppen. Maar toen ze boven de grond waren was het daar ook nacht. Toen zijn ze maar teruggegaan naar het huis van het jongetje. Ze gingen door het kattenluikje en de brievenbus. Maar ook de indiaanse meisjes achtervolgden hen daar. Ze renden de trap op, terwijl het oorlogsgejoel achter hen was. Soms schoten ze wat pijlen. Telkens weer sneuvelde er eentje aan beide kanten. Maar de indiaanse meisjes waren in de grote meerderheid. En van de indiaanse jongetjes was er nog maar één overgebleven toen ze bij de deur van de speelkamer waren gekomen. En die stond dit keer niet op een kier. Wel stond de slaapkamerdeur van het jongetje op een kier, en toen ging het laatste indiaanse speelgoedjongetje daar naar binnen. Op dat moment begon het licht te worden, en stonden ze allemaal weer stokstijf. Toen het jongetje wakker werd zag hij het indiaanse speelgoedjongetje bij zijn deur liggen. 'Hoe komt dat daar nou ?' dacht hij. Hij liep er naartoe en deed de deur verder open, en zag toen ook de indiaanse speelgoedmeisjes liggen. 'Vreemd, en die had ik nog niet,' zei hij. Toen zag hij bij de trap en op de trap ook nog meer speelgoedindiaantjes liggen. Hij zuchtte en begon ze allemaal op te rapen om ze naar de speelkamer te brengen. Hij keek eens goed naar de speelgoedindiaantjes en bemerkte de dennennaalden. 'Mmm, zeker oorlog geweest,' zei hij tegen zichzelf.

Hij wist van die oorlogen. Hij had het eens in een boek gelezen. 'Ik ben het er niet mee eens,' zei hij. 'Jullie moeten in vrede leven.' Toen smeet hij de speelgoedindiaantjes in een doos. Hij deed toen de deksel erop zodat het nacht was in de doos. 'Zo, dat zal jullie leren. Voorlopig ga ik niet met jullie spelen,' zei het jongetje. Maar in de doos ging de oorlog verder. De doos werd niet lang daarna opgeborgen op het zolder. En daar ging de oorlog vele jaren voort. Het jongetje wist het niet. Niemand wist het. Alleen de speelgoedindiaantjes wisten het.

de soepkom

De jongens waren uit hun kooi ontsnapt en renden de vlakte op. Ze moesten toen diep naar beneden springen in de rivier, en zwommen toen naar de overkant. Zo keerden ze terug naar hun kamp. Maar er was één jongen die niet durfde te springen. Weer werd hij opgepakt en ging terug in de kooi. Hij had er spijt van dat hij niet had gesprongen bij de waterval in de rivier. Maar het was zo hoog, dat hij bang was dat hij te pletter zou vallen.

Hij kon wel uit de kooi kijken. Het was een prachtige natuur. Maar ja, dat was ook bij zijn kamp. Het hele gebied was prachtige natuur. Hij was niet anders gewend. Hier was hij geboren. Maar nu was hij in het vreemde kamp. Zijn overvallers keken hem aan. Ze droegen zwepen.

Ze lieten hem van vreemd spul drinken, uit een kom. Het was een soort soep. Een tijdje later zeiden ze dat zijn kamp was afgebrand en dat hij de enige

overlevende was. Zijn hoogtevrees had dus zijn leven gered. Maar ja, wat voor leven ? Hij was een gevangene.

Er klopte iets niet met deze mensen. Ze waren goudzoekers. Ze leken uit het stadsgebied te komen of van het platteland. Ze stelden hem allemaal vragen. Midden in de nacht zette een vrouw hem vrij. Hij rende en rende. Hij zou ditmaal via het gebergte gaan en dat was een ware klimtocht. Hij verdwaalde ergens in een grottenstelsel maar kwam er toch ook weer uit aan de andere kant. Zijn kamp bestond inderdaad niet meer toen hij daar kwam, maar hij zou zich aansluiten bij een ander kamp, een groter indianenkamp.

Hij werd direct gastvrij ontvangen. Een indiaanse vrouw nam hem onder haar hoede. Hij vertelde haar over de goudzoekers en hoe ze zijn kamp in de brand hadden gestoken. Maar de vrouw zei dat een andere indianenstam het kamp in de brand had gestoken. Hij wist niet wat hij moest geloven.

Hij speelde met de kinderen van het kamp. 's Nachts moesten ze op monsterjacht, boze geesten die het kamp bedreigden. Op de rivier hadden ze hun boten. Daarmee konden ze snel ergens komen. Ook in het water leefden monsters, boze geesten.

Zijn nieuwe moeder onderwees hem veel. Maar hij wist niet wat hij moest geloven. Het was zo anders dan wat hij in zijn eigen kamp had geleerd. En ze hadden zulke vreemde rituelen, zoals van hoge kliffen afspringen in het water. Nu durfde hij het wel, en hij moest ook wel, anders zou hij nooit een vrouw krijgen. Hij vond het vreemd. Ook werd hij in een ton gestopt en van een heuvel afgerold, wat hij bijna niet overleefde. Ook moest hij zich laten steken door een zwerm wespen. Ook gingen er pennen door zijn borst, en moest hij vasten.

Zijn nieuwe moeder zei dat het traditie was. Hij vond het vreemd en gevaarlijk. Op een dag rende hij weg uit het kamp. Hij wilde liever alleen wonen. Hij raakte in gevecht met een verschrikkelijk grote slang. Hij werd ook verschrikkelijk gebeten. Meer dood dan levend is hij toen maar teruggegaan naar het kamp. Zijn nieuwe moeder verbond zijn wonden en gaf hem medicijnen. Maar

eigenlijk hielp niets. Ze heeft toen goudzoekers laten komen om zijn leven te redden. Die namen hem mee naar een ziekenhuis in een stad. Hier begon hij langzaam te herstellen. Voor de tweede keer hadden goudzoekers zijn leven gered.

Hij vroeg naar welk goud ze eigenlijk op zoek waren. Ze zeiden toen : naar het goud van het hart.

het dekentje

'Dekentje, neem mij op hoog,' zei hij, terwijl hij op zijn dekentje boven de stad vloog. Hij wilde niet meer bij de mensen zijn, want die draaiden alles om wat hij zei. Hij vond het vreemd dat zijn dekentje bijna vleugels had en dat het kon vliegen, maar hij nam gebruik ervan. Hij was in zijn slaapkamer toen er een grote vlinder voor zijn raam verscheen, en hij keek naar buiten en zag niets dan wildernis, bossen, naaldbomen. Hij zag bergen, heuvels. Toen kon zijn dekentje vliegen, en hij hield zich eraan vast en klom er toen op. Dat vwas een heel geklauter. Hij voelde zich warm en veilig bij het dekentje. En hij volgde de vlinder op zijn dekentje, en er leek een straal water uit de lucht te komen, uit een wolk. Ergens diep in het bos zette het dekentje hem neer, en hij sloeg het dekentje om zich heen. Zo liep hij verder door het zand, op blote voeten. Hij was van de mens verlost en wilde niet meer terug. Hij keek om zich heen of hij niet gevolgd werd. Hij werd alleen gevolgd door de vlinder. Er begonnen meerdere dekentjes uit het dekentje te komen. Hier kon hij een tent van bouwen. Maar het dekentje hield niet op, en steeds kwamen er meerdere dekentjes uit. Hij zou er een nieuwe stad van kunnen bouwen, zo in het bos, en dat deed hij ook. Het werd een bosstad gemaakt van dekentjes, en de vlinder was zijn enige vriend, en natuurlijk de dekentjes.

Hij had het altijd warm en op een dag was er een bosbrand. Zijn dekentje nam hem weer op, en vloog met hem weg, en alle andere dekentjes vlogen achter hem aan. Zij volgden de vlinder. Ze kwamen aan bij een bosmeer nog veel dieper in het bos, daar waar de bosbrand niet was. Ze vlogen over het bosmeer en daar bouwde hij opnieuw zijn kamp. Nu begonnen er nog meer dekentjes uit de dekentjes te komen. Hij hield het niet meer bij. Hij werd helemaal bedolven onder de dekentjes. Hij had het erg warm. Er begonnen bergen van dekentjes te ontstaan, en er doorheen waren tunnels. Hier zocht hij zijn weg. De vlinder wees hem de weg, en zijn eigen dekentje ging met hem mee. Na een hele lange tijd kwam hij uit de tunnels, en zag hij een meisje staan. Ze leek zo zacht als dekentjes. En hij noemde haar dekentje, maar ze sprak niet. Hij liet haar zijn dekentje zien, en ze gingen er samen op zitten. Toen vloog het dekentje met hen weg. Ze kwamen uiteindelijk toen aan bij een zee waar zeer hoge golven waren. Maar toen ze dichter bij de golven kwamen bleken het niets anders dan dekentjes te zijn. Het was een zee van dekentjes.

Opeens merkte hij dat het dekentje niet meer vloog, en ze vielen omlaag in de zee van dekentjes. Toen werd hij wakker, maar de droom is hem altijd bijgebleven.

de indiaanse avonden

Eerste avond

Ik zat met haar op de bank.
We raakten in gesprek over indianen.
Dat had beiden onze interesse, want wij waren natuur mensen.
Zij was van indiaanse achtergrond.
We kwamen in een verbaal gevecht.
Het liep niet goed af. Ze ging boos weg.
Toen ben ik de hele avond alleen geweest.

Tweede avond

Ik bleef lang op, weer om met haar te praten.
Weer ging het niet goed.
We hadden het over haar vroegere vriendjes.
Het leek wel alsof ze mij tegen die vroegere vriendjes probeerde op te stoken.

Derde avond

We waren beiden in de huiskamer. De gordijnen waren dicht.
We waren beiden stil. Zij ging wat handwerk doen. Ik las.

Vierde avond

Onze relatie ging niet goed.
Ze wilde er een punt achter zetten.
Ik stelde voor het uit te praten.
Dit ging nauwelijks goed.

Ik werd er depressief van.
Toen ze dat merkte deed ze iets aardiger.
Ze wilde het nog wel proberen.

Vijfde avond

Ik was nog steeds depressief.
Ik was stil, en liet haar spreken, maar ze zei niet veel.
Ze is toen handwerk gaan doen, en ik ging weer lezen.

Zesde avond

De depressie is nog steeds niet voorbij.
Ik kijk haar aan.
Ze klikt de tv aan.
Er is een indianen film op.
We gaan er beiden naar kijken.

Zevende avond

Weer een hele discussie.
Ik ben nog steeds depressief en voel me ziek.
Ze is wel aardig.
Ik kijk haar aan.
Zij kijkt soms naar mij.
Ze leest me dan voor uit een boek.

Achtste avond

Het gaat nog steeds niet goed met mij.
Zij verzorgt mij.
Ik vraag me af of ik relaties wel aankan.
Ik begin haar te betalen voor het werk wat ze voor me doet.
Het begin van het einde.

Negende avond

Ik maak een punt achter de relatie.
Het is niks voor mij.
Ik kan het niet aan.
Wel wil ik haar houden als verzorgster.
Ik ben nog steeds depressief en voel me zwak.

Tiende avond

Op sommige momenten is het alsof we nog een relatie hebben.
Het is meer een knipperlicht relatie.
Eigenlijk is ze gewoon mijn verzorgster.
Ik zie het niet meer zitten. Ik kan niks aan.

Elfde avond

Ik voel me iets beter, en kan weer dingen zelf.
Maar ik heb haar wel nodig.
Het is aan en uit de hele tijd.
Ze is het wel en ze is het niet.

Twaalfde avond

Aan het einde van de avond liggen we in elkaar's armen.
We vertellen elkaar onze dromen.

Dertiende avond

Ik ben alleen. Ze is niet gekomen.

Veertiende avond

Ik ben weer alleen.

Vijftiende avond

Ik open een brief die ze door de brievenbus heeft gegooid.
Het is een leeg vel.
Wel is het van haar als afzender.

Zestiende avond

Ik krijg weer een brief.
Er staat in dat ze me niets meer te zeggen heeft.
Ik doe vervolgens bij haar een brief door de brievenbus waarin staat dat ze ook niets hoeft te zeggen.

Zeventiende avond

Geen antwoord.

Achttiende avond

Weer geen antwoord.

Negentiende avond

Ze heeft een brief door de brievenbus gedaan waarin staat dat we dan klaar zijn. Ik schrijf haar een brief terug waarin staat dat er zoveel meer is dan spreken.

Twintigste avond

Ze is weer bij me. Ze zegt niets. Ik zeg ook niets. Ze vraagt : 'Okay, wat wil je doen ?'
'Indiaantje spelen ?' zeg ik.
'Okay,' zegt ze.
Ik kijk haar aan en zij kijkt mij aan.
'Hoe doen we dat ?' vraag ik.

'Ik weet wel wat,' zei ze. 'Blijf daar zitten.'
Ze staat op en wijst op me, en doet dan gebarentaal.
'Wat zei ik net in gebarentaal ?' vroeg ze.
'Al sla je me dood,' zei ik.
'Ik weet het zelf ook niet,' zei ze.
'Grappig,' zei ik.
'Nee, je moet net doen alsof,' zei ze. 'Zo ontstaat er een verhaal en kunnen we spelen.'
En dat zijn we toen de hele avond gaan doen.

Eenentwintigste avond

We hebben veel lol samen, maar het is erg vermoeiend.
Het is maar goed dat we een knipperlicht relatie hebben.
Meer kan ik ook echt niet aan.

Tweeentwintigste avond

Haar vriendin is bij ons op bezoek.
Dit gaat helemaal niet goed.
Haar vriendin loopt tussen ons te stoken.
Dit wordt zo erg dat we weer ruzie hebben.

Drieentwintigste avond

Nu is haar zus bij ons op bezoek.
Die is heel rustig.
Alles gaat goed.

Vierentwintigste avond

Ik ben met haar alleen.
We hebben het over haar vriendin en haar zus.
We komen er niet uit.

Vijfentwintigste avond

Ik praat met haar maar het lijkt alsof ik tegen een muur praat.
We komen niet dichter bij elkaar.
Ik vertel haar dat een zekere afstand ook goed is, zolang ze maar in de buurt is.
Niet te ver, niet te dichtbij.

Zessentwintigste avond

Ze komt niet opdagen, en op de honderdste avond is ze nog steeds niet terug, dus ik neem aan dat het voorbij is. Ik heb het helemaal gehad. Van onze knipperlicht relatie is niks meer over. Er knippert niks meer. In de avonden ben ik eenzaam. Ik lees en schrijf. Toch is het beter zo. Ik ben geen mens voor relaties. De indiaanse avonden hebben genoeg aan henzelf.

Jaap en André

en de Rusland Machine

Hoofdstuk 1.

"Jaap !" riep moeder, "Opstaan. Het is dinsdagochtend, drie uur in de nacht. We zouden naar professor Malerus gaan." Even was het toen stil, en toen riep ze "André ! Opstaan. Het is tijd !" Het was heel vroeg in de ochtend. De meeste kinderen zouden rondom deze tijd nog slapen, maar Jaap en André waren nu

klaarwakker door het gegil van hun moeder. En ze waren blij, want ze mochten naar professor Malerus toe. Dat vonden ze veel leuker dan school.

Na zich aangekleed te hebben zaten ze al snel met moeder aan het ontbijt. Moeder had haar krulspelden in. "Ga je zo naar professor Malerus toe met die krulspelden in je haar ?" vroeg André lachend.

"Welnee," sprak moeder lachend. "Die haal ik er zo uit, maar eet nu snel je bord leeg. We gaan zo weg."

Zo gezegd zo gedaan. Moeder haalde na het ontbijt de krulspelden uit haar haar. Ze stond voor de grote spiegel. Ze deed de krulspelden in een roze gevlochten mandje. De kinderen trokken alvast hun jassen aan. "Gaat u zo naar professor Malerus toe ?" vroeg André lachend. "In uw nachtjapon ?"

Moeder lachte terug. "Waarom niet ? Goed idee. Daar was ik nog niet opgekomen," sprak moeder.

"En met uw pantoffels ?" lachte Jaap.

Moeder lachte. "We hebben nog wel even de tijd." Toen ging ze naar boven, en even later kwam ze naar beneden in een flitsend pak. Het was een zwart pak met allemaal glitters. Ook had ze laarzen aan.

"Gaat u zo naar professor Malerus, in dat flitsende zwarte pak ?" vroeg Jaap. "Hij zou zich rot schrikken."

"Welnee," sprak moeder. "Hij is wel wat gewend."

"U lijkt wel op een superster, mamma," zei André. "Professor Malerus gaat echt schrikken."

"Misschien houdt hij me dan wel," lachte moeder. "Wie zou er nu niet bij professor Malerus willen wonen."

"Mogen wij dan ook bij u wonen ?" vroeg Jaap.

"Natuurlijk," zei moeder. "Jullie zijn toch mijn kinderen ?"

"Maar wat zou pappa daar van vinden ?" vroeg André.

"Dat weet ik niet," lachte moeder. "Maar hij moet er maar aan wennen."

Ze gingen de voordeur uit, en moeder sloot netjes de deur. Toen moesten ze nog even door een stukje bos of park lopen, en kwamen zo aan bij het huis van professor Malerus. Ze belden aan, en hij deed al snel open. Hij keek niet eens naar hen, maar maakte een gebaar dat ze binnen konden komen, en liep door de lange gang heen. "Volgen jullie mij maar," riep hij. Het was diep in de nacht. "Jullie zijn precies op tijd !" riep hij weer. In de woonkamer kregen ze thee, en toen nam hij ze mee naar de kelder over een trap naar beneden, door een andere deur in de woonkamer.

Hij deed een beetje haastig. Ze hadden hun thee nog niet opgedronken, maar stonden daar met hun kopjes in hun handen. Hij liet ze een machine zien. De machine pruttelde verschrikkelijk.

"Wat is het ?" vroeg André.

"Mijn nieuwe uitvinding," sprak professor Malerus.

"Dat begrijp ik," zei André, "maar waar is het voor ?"

"Dat zul je wel zien," zei professor Malerus die niet op of omkeek. Hij was alleen in grote concentratie naar de machine aan het kijken. Hij keek naar wat schermpjes. Er verschenen allerlei ingewikkelde getallen en vreemde symbolen op die André en Jaap niet begrepen.

"Niet te dichtbij komen," sprak professor Malerus. Toen ineens waren er kleine ontploffinkjes in de ketel. Professor Malerus keek naar de stangen die vanuit de ketel liepen. "Het werkt," sprak professor Malerus.

Zachte muziek kwam uit de machine. Met een knopje draaide hij de machine om, en er was een grote open cabine met stoeltjes waar ze op konden zitten. Toen schoof de professor een kap over hen heen. "Donker," zei André.

"Dat moet ook," sprak professor Malerus.

"Ik zie niks," zei Jaap. Toen schoof professor Malerus de kap iets op, en ging toen op het voorste stoeltje zitten. "Nu gaat het beginnen," sprak professor Malerus. Het was alsof er iets bewoog, maar ze wisten niet of het de stoeltjes waren of de machine zelf. Plotseling was alles wit. Ze begonnen het enorm koud te krijgen. Ze waren in de sneeuw. Er was overal ijs.

"Hoe kan dat ?" vroeg Jaap.

"Heel simpel," sprak professor Malerus. En toen volgde er een onnavolgbaar verhaal van ingewikkelde wiskunde en natuurkunde. Jaap en André begrepen er niet veel van. "Ik heb het koud," zei André.

"Oh, het zal nog wel veel kouder worden," zei professor Malerus.

"Waarom zijn we hier dan ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," sprak professor Malerus. De stoeltjes zweefden gewoon over het ijs en de sneeuw heen, totdat ze bij de zee aankwamen. "In de zee is het lekker warm," sprak professor Malerus. Na een tijdje lagen ze in de zee, en professor Malerus lachte. Er waren hier ook zwembanden. "Mijn pak !" riep moeder. Jaap en André lachten. "En uw haar !" riep André. Professor Malerus gaf hen zwemkleding en sprak : "Doe je kleren maar uit, daar heb je allemaal niets meer aan." Het water was inderdaad lekker warm. Het was hier heel tropisch, terwijl verderop nog sneeuw en ijs was. "Dit is een oase in het ijs," zei professor Malerus. "Komt niet vaak voor."

"Is het zeldzaam ?" vroeg André. Professor Malerus knikte.

Ineens was alles zwart. Het bleek dat ze al die tijd gewoon in de machine zaten. "Het leek net echt," zei Jaap. "Ik had het ook echt koud, en daarna warm."

"Dit was maar een voorbeeldje," zei professor Malerus.

"Waar waren we ?" vroeg André.

"Gewoon in de machine," sprak professor Malerus.

"Gewoon allemaal nep ?" vroeg André.

"Ja, een gesimuleerde werkelijkheid," sprak professor Malerus.

"Mogen we hier blijven ?" vroeg Jaap. "Ik zou hier wel naar school willen."

"Nee," zei moeder. "Het ritje is nu afgelopen. We gaan nu naar huis. Je vader zou het vast geen goed idee vinden als jullie hier blijven."

"Ah, toe nou," zei André. "U zei dat u zelf wel heel graag bij professor Malerus zou willen blijven wonen."

"Dat was maar een grapje," zei moeder. "Het zou me wel leuk lijken, maar het is niet haalbaar. Je vader zou dat nooit goedvinden."

"Ah," zei Jaap, "mams, toe nou, doe niet zo flauw. We kunnen het toch proberen ? Misschien vindt pappa het wel heel leuk, en komt hij ook."

"Daar zou ik niet van uitgaan," zei moeder streng.

"Mams, doe niet zo flauw !" riep André. "U gunt ons niets. Wij willen hier blijven, en nu loopt u moeilijk te doen."

"Professor, doe iets," zei moeder.

"Tja," zei professor Malerus, "als ze het zo graag willen. Er is hier ook een school in de machine. Een veel betere school, al zeg ik het zelf. Het zou veel beter voor de kinderen zijn. Waarom denk je dat ik al deze uitvindingen heb gemaakt ?"

Moeder schoof de kap omhoog, stond op en liep de cabine van de machine uit. "Goed, maar ik heb jullie gewaarschuwd," zei ze boos. "Jullie horen nog van mij en je vader."

Stampvoetend liep ze de kelder uit de trap op. Professor Malerus ging ook de machine uit, want hij zou verder gaan met nieuwe uitvindingen. Professor Malerus was nooit klaar. De jongens bleven op hun stoeltjes zitten, en even later waren ze weer in het ijsgebied, en toen in de warme zee. "Waar moeten we nu naartoe ?" vroeg André. "De professor zei dat er hier ook een school was, dus die moeten we dan eerst zoeken," zei Jaap.

"Kom mee," zei André, terwijl hij Jaap het water uittrok. Samen renden ze het strandje over totdat ze in een klein bosje kwamen. Hier was een pad met kiezelsteentjes, en die leidde naar een dorp. Ze begonnen steeds meer huizen te zien tussen de bomen, dus ze wisten dat ze hier dichtbij de school moesten zijn. Ze waren erg benieuwd. "Wat zouden we daar leren ?" vroeg Jaap.

"Ik hoop een hoop leuke dingen," zei André, "niet zo saai als op onze school. Al die getalletjes en dat netjes schrijven gedoe, daar wordt je toch helemaal gek van ?"

Na een tijdje kwamen ze bij een school aan. Ze liepen het pleintje over en gingen direct naar binnen. Een juffrouw zat in een leeg klaslokaal.

"Kom, kom," fluisterde de juffrouw.

"Wie bent u ?" vroeg André, "en waarom is uw klas leeg ?"

"Ik ben juffrouw Amulek," fluisterde de vrouw, "en mijn klas is leeg omdat het nog geen tijd is."

"Waarom fluistert u ?" vroeg Jaap die om zich heen keek.

"Ik geef altijd fluisterend les," fluisterde de juffrouw. "Jullie zijn hier in het Fluister dorp. Iedereen fluistert hier."

"Vreemd," zei André.

"Okay," fluisterde Jaap. "En waarom is dat ?"

"Dan letten de kinderen beter op," fluisterde de juffrouw. "Iedereen heeft zo meer aandacht voor elkaar. Alleen op donderdag spreekt men. Donderdag is praatdag, en de andere dagen zijn de fluisterdagen."

"Waarom is dat ?" fluisterde Jaap weer.

"Omdat Donderdag de vrije dag is," fluisterde de juffrouw. "Dat is de rustdag, de dag waarop je niet hoeft op te letten."

"Is dat overal zo hier ?" vroeg Jaap ineens, niet meer fluisterend. "Ik zou moe worden van al dat gefluister."

"Nee," fluisterde de juffrouw, "alleen hier. Dit is het fluisterdorp, oftewel het Dinsdag Dorp. Als je gewoon wil praten dan moet je naar het Donderdag Dorp gaan, hier verderop."

"Dat lijkt me beter," zei André. "Hoe komen we daar ?"

"Gewoon het dorp uitlopen tot aan het kiezelpad, en dan door het bos loop je er vanzelf tegenaan," fluisterde de juffrouw. "Maar voordat je gaat is er wel iets wat je moet weten. Alleen op Donderdag kan men het dorp in en uit. Op de andere dagen laten de dorpwachters je er niet door."

"Dan wachten we wel," sprak André.

"Maar dan moet je wel zorgen dat je vandaag nog uit het Dinsdag Dorp gaat," fluisterde de juffrouw. "In het bos tussen het Dinsdag Dorp en het Donderdag Dorp moet je wachten. Je kunt alleen maar op Dinsdag in en uit het Dinsdagdorp."

"Wat een gedoe allemaal," zei Jaap.

"Waar is het allemaal goed voor ?" vroeg André.

"Om veiligheidsredenen," fluisterde de juffrouw.

Zijn er ook dorpen waar je gewoon op alle dagen van de week in en uit kunt ?" vroeg Jaap.

"Nee, die zijn er niet," fluisterde de juffrouw. "Dit is het Donderdag Land, en dat land kent alleen maar twee dorpen. Dit dorp, en het Donderdag Dorp. Het Dinsdag Dorp is het eerste dorp van het land, en je komt er alleen in op Dinsdag. Dinsdag is de poortwachter van het land Donderdag. Dinsdag Dorp is het poortdorp."

"Belachelijk," zei Jaap.

André stootte hem aan.

"Ik heb die poortwachter genaamd Dinsdag niet eens gezien," zei Jaap. André begon te lachen.

De juffrouw zei niets. Na een tijdje fluisterde ze : "Het is een reus. Hij is eerst heel koud, en dan heel warm."

"Oh, dat ijsgebied met die warme zee," lachte André. "Dus de reus is een soort landschap, verder onzichtbaar als reus ?"

"Zoiets," fluisterde de juffrouw, "maar zo is hij niet altijd. Reus Dinsdag noemen we hem."

"En wanneer kan iemand het Donderdag land weer uit dan ?" vroeg Jaap.

"Ook alleen op Dinsdag," fluisterde de juffrouw.

"Griezelig," zei Jaap.

"Elk land heeft zijn eigen wetten," fluisterde de juffrouw. "De reus beschermt het land goed. We zijn zeer trots op hem."

Er begonnen al wat kinderen fluisterend de klas binnen te komen. Jaap en André bedankten de juffrouw en liepen toen door het dorp heen totdat ze bij het kiezelpad aankwamen. Het was dinsdag, dus ze konden het dorp uit. Ze wisten dat ze in het bos moesten wachten tot donderdag om het Donderdag Dorp in te kunnen. Het lopen duurde niet lang, en ze konden in ieder geval al om het Donderdag Dorp heenlopen om het te bekijken. Het was gelukkig warm, dus ze konden gewoon in de open lucht slapen. Er stonden zelfs wat lege tentjes hier en daar.

Hoofdstuk 2.

Donderdag Dorp was van de buitenkant prachtig, en Jaap en André werden steeds nieuwsgieriger. De hele dag waren ze bezig met onderzoeken, en aan het einde van de dag waren ze verschrikkelijk moe, en gingen één van de tentjes binnen om daar te slapen. De volgende dag was het woensdag, en ze waren al vroeg op. Ze zagen er naar uit Donderdag Dorp te kunnen binnengaan, maar dan moesten ze tot donderdag wachten. Weer gingen ze de

buitenkant van het dorp onderzoeken en liepen om het hele dorp heen. Het was prachtig natuurgebied, en het lag aan een meer. Maar plotseling werd alles donker. En ineens werd de kap van de cabine van de machine opgetrokken. Regelrecht keken Jaap en André in de gezichten van drie politie agenten. "Eruit, jongens," sprak een agent. Hij trok hen één voor één aan hun arm de cabine uit. "Waar is professor Malerus ?" vroeg André.

"Die is gearresteerd," zei de agent. "Kinderen van school weghouden is een kwalijke zaak. Bovendien heeft hij verdachte uitvindingen gemaakt, waarvan deze machine er één is. Kom op, jongens, dat is geen plaats voor kinderen. Ga terug naar huis."

"Ja maar ..." zei Jaap.

"Niets te ja-maaren," bromde de agent. "Wegwezen nu." Hij begon hen al met zijn politie knuppel te slaan, dus toen zijn ze maar gegaan. Thuisgekomen zagen ze hun woeste vader op de bank zitten, en moeder was ook niet al te vrolijk. Hun vader stond op en begon te tieren. "Dat wordt de hele week straf," bulderde hij. "Geen televisie, en vroeg naar bed."

"Ik zei het jullie toch !" riep moeder. "Maar toch maar koppig en eigenwijs zijn."

"Professor Malerus is in de gevangenis," zei André sip.

"Dat heeft hij verdiend ook !" brulde vader. "Die man moet met zijn tengels van kinderen afblijven. Hij zou jullie totaal verpesten door zijn vreemde machines. Een kind moet naar school."

"Ja maar in het Donderdag land zijn ook scholen," zei Jaap.

"Donderdag land ?" lachte vader spottend. "Hoe kom je daar nu weer bij ? Dat zal me een school wezen dan. Die professor is niet goed bij zijn hoofd."

"Hoe weet u dat nou ?" vroeg Jaap.

"Naar boven nu," brulde vader. "Naar jullie kamer. Ruim die maar eens op om ergens mee te beginnen."

Jaap en André liepen mopperend naar boven. Hun vader had vast en zeker de politie gebeld.

André en Jaap begonnen hun kamer op te ruimen zoals hun vader hen had opgedragen. Bij het avondeten vroegen ze of ze professor Malerus in de gevangenis mochten bezoeken. "Eén keer per week," zei vader. "Want er is maar één keer per week bezoekuur."

"Welke dag is dat ?" vroeg Jaap.

"Altijd op de donderdag van vier tot vijf," sprak vader.

"Oh donderdag," zei André. "Dat is morgen al." Beiden kregen ze een dikke glimlach. Ook moeder zou met hen mee gaan. "Doet u uw zwarte pak met glitters weer aan, mamma ?" vroeg Jaap.

"Nee, Jaap," zei moeder streng. "Die gaat trouwens in de was."

"Wat gaat u dan aandoen, mams ?" vroeg André.

"Dat doet er niet toe," sprak moeder. "Professor Malerus heeft toch nergens oog voor, vooral niet nu hij in de gevangenis zit. Hij zal wel genoeg aan zijn hoofd hebben."

"Maar wij hebben wel altijd oog voor u, mams," zei Jaap.

"Het zou handig zijn als je ook eens wat oor zou hebben voor je moeder in plaats van alleen maar een oog," sprak moeder streng.

"Ach, die stomme politie agenten kwamen weer net op het verkeerde moment," mopperde Jaap. "We waren net ons aan het voorbereiden om Donderdag Dorp te bezoeken."

"Heb maar niet zulke praatjes," zei moeder nijdig. "Wat als je daar iets in de nek zou springen waar je niet op had gerekend ? Je weet het maar nooit met zulke gevaarlijke uitvindingen van professor Malerus."

"Eerst was u nog enthousiast !" riep André, "en toen we het leuk begonnen te vinden werd u een grote spelbreker."

"Daar zijn moeders voor," zei moeder. "En jullie vonden het iets te leuks. School gaat altijd voor het leuke."

"In Donderdag Dorp zou er ook school zijn," zei André.

"Afgelopen nu, en dooreten," bromde vader. Er werd toen niets meer gezegd. De volgende dag gingen ze met moeder professor Malerus in de gevangenis bezoeken. Moeder begon hem direct uit te foeteren met het bezoek uur. "Zie je nu wel waar het je allemaal gebracht heeft !" tierde ze. "En wees maar blij dat we je nog bezoeken."

André en Jaap waren kwaad op hun moeder, en dat lieten ze ook merken. "Ga jij dan maar weer weg !" riep Jaap. En dat deed moeder. Na haar woordje gezegd te hebben liep ze stampvoetend weg.

"Klaarblijkelijk ben ik een gevaar voor de samenleving," sprak professor Malerus. "Ze willen mij opgesloten houden in de gevangenis voor de rest van mijn leven."

"Dat nooit !" foeterde Jaap. "Dat is belachelijk. Uw uitvindingen zouden zoveel voor de samenleving kunnen betekenen."

"Blijkbaar denkt de politie daar anders over," sprak professor Malerus.

"Wat een stelletje apen," foeterde Jaap.

"We kunnen toch terug naar uw machine om hulp te halen uit het Donderdag

land ?" fluisterde André, die niet wilde dat de bewakers het zouden horen. "Ze hebben daar ook een reus genaamd Dinsdag, de poortwachter van het land. Misschien dat hij iets kan betekenen ?"

Professor Malerus glimlachte. "Slimme jongen," zei hij zacht. "Onder de deurmat voor de voordeur ligt een extra sleutel. Beproef ons geluk maar, jongen, want hier heb ik geen leven," zei hij toen fluisterend. Even legde de professor de jongens nog uit hoe de machine op gang gezet kon worden. Ook dit deed hij fluisterend. De jongens moesten direct terugdenken aan de fluisterende juffrouw Amulek in het Dinsdag Dorp, wat het fluisterdorp was.

Maar toen ze bij het huis van professor Malerus aankwamen zagen ze agenten in en rondom het huis. Ze hoopten maar dat de machine niet in beslag genomen zou worden.

Toen ze thuiskwamen waren vader en moeder weer erg chagrijnig. André stootte Jaap aan en zei fluisterend : "Waren we nog maar in het Donderdag land."

Fluisterend zei Jaap terug : "Daar komen we hopelijk snel weer terug. Even afwachten totdat dat politie gespuis weer weg is."

Ze gingen direct weer naar hun kamer. Ze moesten toch nog huiswerk doen, en bij hun vader en moeder te zitten was nu echt geen pretje. Midden in de nacht maakte André Jaap wakker. Ze zouden het nu alles rustig was nog een keer proberen. Heel stilletjes kleedden ze zichzelf aan en gingen het huis uit. Ze hoopten maar dat vader en moeder niets zouden merken, want dan zou het huis te klein zijn. Gelukkig ging het goed. Het was diep in de nacht, en gelukkig was er ook geen politie bij het huis van professor Malerus. André keek onder de deurmat voor de voordeur, en daar lag inderdaad de sleutel, die hij toen pakte. Beiden konden ze zo het huis binnenkomen. Ze liepen de lange gang door naar de woonkamer en gingen toen direct door de andere deur in de woonkamer de trap af om in de kelder te komen. Tot hun grote opluchting stond daar nog steeds de machine. Het was een heel groot ding, en professor Malerus had hen precies uitgelegd hoe het ding op gang te krijgen. Al gauw pruttelde de

machine. Even later waren er de kleine ontploffinkjes die nodig waren om de machine te laten starten. Ze gingen de cabine binnen en gingen op de stoeltjes zitten.

'Wacht,' sprak een stem. 'Wat doen jullie hier ?"

De jongens schrokken. "Wie bent u ?" vroeg André.

"Ik ben reus Dinsdag, de poortwachter van het Donderdag land," sprak de stem. "Het is nu geen dinsdag, dus ik kan jullie niet toelaten, helaas."

"We hebben u nodig," smeekte André, en begon het hele verhaal te vertellen over hoe professor Malerus in de gevangenis terecht kwam.

"Maar dat is verschrikkelijk !" zei reus Dinsdag luid. "Door hem bestaan wij. Hij is onze vader, onze uitvinder, onze ... Maar wacht eens even ... Hebben jullie die twee stangen gezien aan de voorkant van de machine ? De roze dinsdag stang, de fluisterstang, en de blauwe donderdag stang. Ze lopen vanuit de ketel."

"Ja, die hebben we gezien," zei Jaap.

"Nu, luister goed," zei reus Dinsdag. "Als die stangen verwisseld worden, dan wordt jullie wereld verwisseld met de onze, dus dan is onze wereld buiten de machine, en jullie wereld binnenin de machine. Ik ben de poortwachter van de machine, dus dan is het voor mij een koud kunstje om professor Malerus uit de gevangenis te halen."

"Maar hoe werkt dat dan ?" vroeg André.

"Daar hebben we juffrouw Amulek voor nodig," sprak de reus. "Die kan ze zo verwisselen. Die is zo handig met dit soort dingen. En dan hoeft ze ook niet meer te fluisteren. Ze moeten in het Dinsdag Dorp alle dagen van de week, behalve donderdag, fluisteren, anders zou de machine ketel te veel onder druk staan en dan zouden we er allemaal aangaan. Dat komt omdat professor

Malerus de stangen verkeerd heeft geinstalleerd. In zijn verstrooidheid heeft hij de stangen met elkaar verwisseld."

"Maar waarom zegt u dat nu pas ? Had u dat niet even aan professor Malerus kunnen doorgeven toen hij nog hier was ?" vroeg Jaap, "Dan had dit allemaal voorkomen kunnen worden."

"Ik ben zelf ook nogal vergeetachtig," sprak reus Dinsdag. "Maar ik herinnerde me het ineens weer."

Hoofdstuk 3.

"Juffrouw Amulek !" riep reus Dinsdag.

"Ja," fluisterde iemand.

"Kun je even komen helpen met het verwisselen van de stangen," vroeg reus Dinsdag. "Professor Malerus had ze per ongeluk verwisseld. De roze stang moet op de plek van de blauwe, en de blauwe moet op de plek van de roze."

"Komt voor elkaar," fluisterde juffrouw Amulek.

Ze zagen verder niets, maar voelden een warme wind over zich heenkomen. Er was ineens veel gekraak in de machine, en zelfs gekrijs. Er was toen een enorme ontploffing in de ketel, maar gelukkig ging alles goed. Dat hoorde erbij

volgens reus Dinsdag. "Gepiept," zei juffrouw Amulek.

"We zijn buiten de machine !" riep de reus. "Je kan weer gewoon praten, juffrouw Amulek. De ketel zal er niet meer door onder druk staan."

Juffrouw Amulek zuchtte diep. "Dat is een hele opluchting," sprak ze op normale toon.

"U heeft een mooie stem, juffrouw Amulek," sprak Jaap.

"Dank je," sprak juffrouw Amulek.

"Dus nu zijn vader en moeder, en professor Malerus in de machine ?" vroeg André.

"Ja," sprak de reus. "Nu is hun wereld de gesimuleerde werkelijkheid die bedient kan worden door knopjes."

"En hoe komt professor Malerus nu vrij ?" vroeg Jaap.

"Ik ga er vannacht naartoe," sprak reus Dinsdag. "Juffrouw Amulek kan mooi de knopjes bedienen."

En zo gebeurde het. De machine stond nu in de school van juffrouw Amulek, en het huis van professor Malerus was waar zij die door de machine heengingen terecht kwamen. André en Jaap bleven bij juffrouw Amulek, want het zou veel te gevaarlijk zijn. Wel konden ze alles op een scherm volgen. Reus Dinsdag kwam in het huis van professor Malerus terecht, en ging toen naar buiten op weg naar de gevangenis. Maar plotseling viel het beeld weg. Ze zagen niets dan sneeuw op het beeld. Toen herinnerden André en Jaap het weer. Reus Dinsdag kon in een ijsgebied veranderen. Daarna zagen ze de warme zee op het scherm, en toen ineens het hoofd van professor Malerus die door een zwemband naar boven kwam. André en Jaap moesten lachen. Ze waren erg opgelucht. De operatie leek geslaagd. "Kom maar uit de cabine, professor Malerus," sprak juffrouw Amulek vriendelijk. En daar kwam professor Malerus

onder de cabine-kap vandaan. "Goed gedaan jongens, en meisje," sprak professor Malerus. "Ik dacht even dat ik er nooit meer uit zou komen. Ik ga er nu heel lang aan werken om het een totaal nieuwe wereld te maken in de machine."

André en Jaap glimlachten. Ze wilden niet meer terug. Ze zouden nu hierblijven. Ze zouden voorlopig wonen in het huisje van juffrouw Amulek. Ze kon hele lekkere lommer-soep maken. Maar op een dag was de machine van professor Malerus kapot, en niemand kon het meer aan de praat krijgen, zelfs juffrouw Amulek niet, en langzaam begon alles weer te worden als vanouds. De machine stond gewoon weer in de kelder van professor Malerus. Het Donderdag land leek niet meer te bestaan sinds de machine kapot was. Ook reus Dinsdag en juffrouw Amulek waren verdwenen. Maar gelukkig was professor Malerus nog steeds vrij. "Ik moet onderduiken, jongens," sprak hij. "Alles is teruggedraaid zoals het was, omdat de machine stuk is. Als ze me vinden zullen ze me weer opsluiten," sprak professor Malerus.

"Maar hoe kan dat ?" vroeg Jaap. "U bent toch de professor ? Wat is er dan gebeurd ?"

"Er is iets doorgebrand," sprak de professor. "Het is heel kostbaar en zeldzaam spul wat alleen in Afrika groeit. Ik moet hier weg, en misschien zoeken in Afrika, en dan weer terugkomen om de machine proberen te herstellen, maar ach, laat maar, ik weet zeker dat ik gezocht wordt, overal. Ik ben in hun ogen een gevaarlijke ontsnapte crimineel. Ik zou nooit ver komen."

"Maar kunt u dan geen ander materiaal ervoor in de plaats gebruiken ?" vroeg Jaap.

"Onmogelijk," sprak de professor. "Zonder dit materiaal werkt het gewoon niet. Het is doorgebrand en ik krijg het niet meer goed."

André en Jaap keken sip. "En onze vader en moeder zullen ons snel terugvinden," zei Jaap. "Wij zullen dan ook met u moeten onderduiken. Waar zullen we naartoe gaan ?"

"Ik heb nog wel ergens een vriendin," sprak professor Malerus. "Ik weet zeker dat zij mij wel zou willen helpen, en jullie natuurlijk. Ze heeft een groot huis met veel kamers, dus dat komt wel goed. Dan nemen we de machine mee."

Met een telefoontje was het snel geregeld. De machine was gemaakt van speciale opvouwbare materialen. Zelfs het metaal was opvouwbaar, en alles paste net in een koffertje. André en Jaap keken er verbaasd naar toen de professor de machine opvouwde. Met wat koffers gingen ze even later naar het station. Professor Malerus had een hoed en een zonnebril op omdat hij niet herkend wilde worden. Ze zouden met de trein gaan.

Penitide heette de vrouw. Ze kwam hen na de treinreis van het station afhalen. Ze begreep het hele verhaal en stond achter zijn uitvindingen. Ze vond dat professor Malerus een onbegrepen genie was die tegen de staat beschermd moest worden. In het huis van Penitide kregen ze alle drie hun eigen slaap kamer. In een speciaal kamertje werd de machine uitgevouwen. Ook Penitide kreeg het verhaal te horen wat er mankeerde aan de machine. Toen ze hoorde over het ontbrekende Afrikaanse materiaal sprak ze : "Laat ik nou net daar iets van hebben. Drie jaar geleden was ik in Afrika, en vond het gesteente los in een grot. Ik heb het meegenomen als aandenken. Het ligt in een mandje op zolder, maar als het gebruikt kan worden om die machine weer aan de praat te brengen, dan graag. Dan heeft het toch nog een functie in plaats van alleen maar in een mandje te liggen de hele dag. Er keek toch geen ene kip naar. Het lag daar maar te liggen. Het is inderdaad een soort brandbaar schuimsteen. Het schijnt ook na verloop van tijd te krimpen, dus het is na een bepaalde tijd altijd weer aan vervanging toe. Zeg, zou je niet iets kunnen uitvinden wat ervoor zorgt dat het spul niet meer doorbrand of krimpt ?"

Professor Malerus keek verbaasd, en het gaf ook de jongens weer wat hoop. "Ik kan me dat bijna niet voorstellen dat dat hetzelfde spul is als wat ik nodig heb voor mijn machine," sprak professor Malerus. "Dat spul is zo zeldzaam dat je dat echt niet ergens zomaar in een Afrikaanse grot tegen kan komen. Het groeit alleen diep onder de grond. Het is ook niet echt gesteente, maar meer iets plantaardigs. Waarschijnlijk heb je je vergist. Ik kan het me haast niet

voorstellen. Het is een soort kruid. Het is brandbaar en krimpt, en om bruikbaar te zijn voor mijn machine moet het aan een heleboel voorwaardes voldoen. Ik denk dat ik de moed maar moet opgeven."

"Ik zal het wel even halen," sprak Penitide, en ging naar het zolder. Even later kwam ze met het mandje terug, maar professor Malerus begon al direct met zijn hoofd te schudden. "Nee, nee nee, dit is het echt niet." Toen begon hij wat te mompelen, en vreemde formules op te zeggen. "Er mankeert heel wat aan, en ik kan dit nooit voor mijn machine gebruiken. Geen denken aan. Het lijkt misschien een beetje op dat wat ik bedoel, maar het is het echt niet."

Hoofdstuk 4.

"Zou ik jou eens wat zeggen ?" vroeg Penitide. "Volgens mij is dit net wat je nodig hebt, en zit je het gewoon moeilijker te maken dan wat het is. Waarom probeer je het niet gewoon ? Nee heb je en ja kun je krijgen."

"Nee, Penitide," sprak professor Malerus. "Ik zou er alleen maar mijn tijd mee verdoen om jou valse hoop te geven. Echt niet, meisje."

Maar ook de jongens begonnen aan te dringen. Ze wisten namelijk hoe verstrooid de professor kon zijn. Dat hadden ze wel gemerkt met die stangen.

Na een lange tijd stemde professor Malerus eindelijk toe, maar gewoon om van het gezeur af te zijn. Hij begon met een mesje in het spul te snijden, en begon even later het spul te installeren. Toen startte hij de machine. "Lieve hemel," zei hij na een tijdje terwijl hij op de schermpjes keek. "Het schijnt te werken. Ik kan mijn ogen niet geloven."

"Zie je nu wel, verstrooide professor," sprak Penitide. "Nu moet je alleen nog een middeltje vinden waardoor het spul niet meer door kan branden en niet meer kan krimpen, maar voorlopig hebben we meer dan genoeg." Ook de jongens waren blij. Professor Malerus trok de kap van de cabine open, en ze gingen alle vier op de stoeltjes zitten. Hij trok de kap weer dicht totdat het pikkedonker was. Al snel begonnen ze het koud te krijgen. Ze hoorden het loeien van een ijsstorm, wat bijna krijste in hun oren. "Ik ken dit helemaal niet !" riep de professor. "Er is iets goed fout."

Overal was ijs en sneeuw, en er was veel storm. In de verte zagen ze lawines. "Laten we dan teruggaan," sprak Penitide kalm.

"Dat kan ik niet," zei de professor in paniek. "Daarom zei ik dat er wat goed fout zit."

Ook de jongens begonnen in paniek te raken. "Wat is er mis dan, professor ?" vroeg Jaap.

"Het mechanische systeem van de machine is al bevroren," sprak de professor.

"Hoe komt dat ?" vroeg André.

"Waarschijnlijk door het nieuwe spul wat jullie koste wat het koste wilden gebruiken voor de machine," sprak de professor.

"Ik wist niet dat er gevaren waren," sprak Penitide kalm. "Dan had je me dat moeten uitleggen."

"Dat heb ik gedaan, maar je wilde niet luisteren," foeterde de professor.

"Niet waar," zei Penitide. "Je zei alleen dat het niet zou werken, niet dat er gevaren zouden zijn."

Even later keken ze in een afgrond van lava. "We zijn er geweest," sprak de

professor. "Het gat komt steeds dichterbij om ons op te slokken."

"Doe iets, Malerus," sprak Penitide.

"Ik kan niks, dankzij jou," sprak de professor.

"Nee, nee !" krijste André. "Ik wil niet dood."

Jaap begon te huilen. "Ik heb het zo heet. Straks smelt ik weg."

"Nee joh," zei Penitide. "We verzinnen wel wat."

"Allemaal blijven zitten," zei de professor.

Het begon steeds heter te worden, en ze waren nu gevaarlijk dicht bij het lava gekomen, totdat ook Penitide haar kalmte verloor. "Nu begrijp ik waarom ze jou lieten opsluiten ! Je bent levensgevaarlijk ! Moet je zien wat je gemaakt hebt !" riep ze. "Dat is toch niet meer normaal ? We worden zodadelijk gegrild. Wie wil er nu een gebakken eitje zijn hier ?"

"Jouw idee," zei de professor, die ook al zwaar aan het zweten was. "Als jouw verdachte materiaal zich aan de voorschriften had gehouden dan was er niets aan de hand geweest. Jij dwong mij om het te gebruiken."

"Geef anderen maar weer de schuld," foeterde Penitide. "Dat is altijd makkelijk. Jij had moeten ingrijpen als je wist hoe gevaarlijk dit kon zijn."

"Ik kon niet meer ingrijpen, want jij had het roer overgenomen," zei de professor. Hij was al aan het beven vanwege de warmte.

"Je hebt gewoon geen ruggegraat," foeterde Penitide. "Ze kunnen je als watje verkopen bij de drogist."

"Nu niet zwaar beledigend gaan doen, Penitide," sprak de professor, "doe dat niet." De professor was aan het klooien met een klein apparaatje wat hij uit zijn

zak had gehaald. "Ik zal kijken of ik .... ik zal kij ... Ik zal kijken of ik reus Dinsdag door een bepaalde code kan bereiken," zuchtte de professor bevend en verzwakt.

"Ik kan niet meer," jammerde André. Ineens werden ze weggeduwd van de lava door een frisse wind. Het was reus Dinsdag. "Hier moet je niet komen !" riep de reus.

"Het is het verkeerde materiaal in de uitgangen A en U !" riep de professor.

"Nee, professor !" bulderde de reus. "Dit is komen te ontstaan omdat de machine te lang kapot is geweest. Onze hele wereld is ten onder gegaan. Er is geen Donderdag land meer."

"Waar is juffrouw Amulek ?" riep Jaap, "en alle kinderen van haar school ?"

Een zachte wind had hen inmiddels meegenomen. "Ze zijn allemaal veilig in een grot waar ik ze naartoe genomen heb."

De zachte wind leidde hen naar een berg waar een grote grot was. Daar waren alle inwoners van Donderdag land ondergebracht.

"Zie je nu wel," foeterde Penitide kwaad. "Het lag niet aan mijn materiaal, maar aan jouw kapotte machine."

"Ik heb een andere mening," zei de professor.

"Ik had je nooit moeten binnennemen," zei Penitide. "Grootste vergissing in mijn leven. Het is mijn eigen dikke schuld."

"Deze situatie was al voordat de machine gerepareerd werd door het nieuwe materiaal," sprak de reus. "Door het nieuwe materiaal kon ik eindelijk een schuilplaats vinden voor mijn volk."

"Je kletst," foeterde de professor. "Het nieuwe materiaal sluit niet aan op mijn

machine. Er gaat teveel fout."

"Zitten we niet goed hier, professor ?" vroeg de reus.

"We kunnen er niet meer uit," sprak de professor, "en dat komt door het nieuwe materiaal. Het heeft mijn toegang tot het centrale systeem geblokkeerd. Ik kan mijn machine niet meer bedienen."

"Wat nu ?" vroeg de reus.

"De enige oplossing zou zijn een extra derde stang in de ketel te plaatsen," sprak de professor. "Die stang zou dan een vervanging moeten zijn voor het systeem met het zeldzame Afrikaanse materiaal. Dat systeem moet echt weg, want het veroorzaakt teveel problemen, en zal ook altijd weer aan vervanging toe zijn na een bepaalde tijd."

"Wat voor stang is het, professor ?" vroeg de reus.

Er gaat van alles mis als die stang er niet is," sprak de professor. "Er komen de grootst mogelijke ruzies en oorlogen van. Ja, ik herinner het me weer, ik herinner me het weer. Ik ook altijd met mijn verstrooide kop." De professor begon toen steeds meer geheimzinnig te kijken. "Het is de woensdag stang, het geheim van Woensdag."

"En waar kunnen we het vinden, professor ?" vroeg de reus.

"Eens even kijken, even nadenken," sprak de professor. "Ja, ik weet het weer. Ik heb het weer. Het gebeurt alleen op woensdag. Het is een rode stang. Zodra het komt zullen de dorpen weer terug zijn, en er zal een nieuw dorp bij zijn : het Woensdag dorp. Reus Dinsdag, herinner jij je reus Woensdag nog ? Heel lang geleden. Hij kwam bij je wieg staan. Ik herinner me dat als hij kwaad werd dan waren er ijstormen, lawines, en veel lava. Ik denk dat hij het was. We waren hem vergeten. Ik was hem vergeten. Hij wil weer terug. Reus Woensdag heeft de woensdag stang. Eens ging hij zeilen, maar hij kwam nooit meer terug. Ik ben hem vergeten, en dat neemt hij me kwalijk. Maar hij zou ons nooit

daadwerkelijk kwaaddoen. Daarom zijn we hier."

"Nou, het was anders knap eng," zei Jaap.

"Hij houdt van griezelen," zei de professor. "Het is een griezelreus, maar hij is heel goedmoedig."

"Waar woont hij, professor ?" vroeg reus Dinsdag. "Dat moet dan wel van heel lang geleden zijn, want ik kan hem niet meer herinneren. Ik was nog te jong."

"Ik weet niet waar hij woont," sprak de professor. "Maar hij moet dichtbij zijn, heel dichtbij. Hij is teruggekomen."

Plotseling stond er een vurige gestalte in de opening van de grot. "Gij hebt mij gewekt. Wat moet gij van mij ?" brulde de gestalte.

"Ah, daar is reus Woensdag," sprak de professor. "Ben je teruggekomen, jongen ? Ik heb de rode stang nodig."

"Die krijg je niet !" bulderde reus Woensdag.

Hoofdstuk 5.

"Jij bent de enige die ons kunt redden, reus Woensdag," sprak de professor.
"Dan red ik je niet, red jezelf," bulderde de reus.
"Alles wat we willen is de rode stang," sprak de professor.

"Die heb ik niet," bulderde de reus.
"Woensdag geef ik het je," bulderde de reus weer.

"Het is vandaag woensdag," sprak de professor.

"Laat maar zitten dan !" bulderde de reus. Toen vertrok hij weer.

"Zie, hij wil niet meewerken," sprak de professor.

Na een tijdje kwam reus Woensdag weer terug. Ditmaal was hij een gestalte van ijs. Hij gooide een rode staaf naar de professor. "Ik kan hem toch niet langer houden, want mijn vingers beginnen ervan te branden," bulderde de reus.

"Dat komt omdat de stang terug wil waar het hoort," sprak de professor.

"Je hebt me nogal babbels," bulderde de reus.

"Wat is het geheim van woensdag ?" vroeg reus Dinsdag.

"Woensdag was ooit de slaapdag van de reuzen," sprak de professor. "Dan bleven ze de hele dag slapen, en dan gingen ze dromen, de mooiste dromen."

Plotseling begon de rode stang te spreken : "Werp me naar boven. Dan zal ik me in de machine installeren." Dat deed de professor. Er was toen een enorme ontploffing. De ketel begon anders te werken. Jaap en André keken hun ogen uit. Het Donderdag land begon weer terug te komen. Maar ineens waren er nog meer explosies. Versuft zaten ze alle vier op de grond in het kamertje waar de machine stond, in het huis van Penitide : André, Jaap, de professor en Penitide. De machine was overhit geraakt, en was ontploft. Er was niet veel meer van over.

"Mijn arme kunstwerk !" jammerde de professor.

"Jij altijd en je goede ideeën," foeterde Penitide. "Je bent levensgevaarlijk, ook vooral levensgevaarlijk voor kinderen. In de gevangenis hoor je thuis. Eigenlijk zou ik nu direct de politie willen bellen. Je rommelt maar wat aan met je verstrooide kop."

"Maar dan zullen ze jou als medeplichtig houden," sprak de professor. "Je bent al te diep in de nesten geraakt, vriendin. Er is geen weg terug meer voor jou nu."

"Puh, dat maak ik zelf nog wel uit," foeterde Penitide. "Pak jullie spullen en maak dat je wegkomt. Ik wil niets meer met deze zaak te maken hebben. Ik ben er helemaal klaar mee. Je mag hopen dat ik niet alsnog de politie telefoneer."

"Je weet dat jij dan ook goed erbij bent, vriendin," sprak de professor.

"Ik ben je vriendin niet, als je dat maar weet," sprak Penitide. "Pak je spullen en vertrek, nu."

"Die machine mag je houden als aandenken," zei de professor. "Ik ben er ook klaar mee. Ik kan het toch niet meer gebruiken, en de rommel valt ook niet op te vouwen."

"Mij met de rommel achterlaten zeker," sprak Penitide. "Komt niks van in. Neem je rommel mee, en ga terug naar je trein."

"Kom jongens," zei de professor. Ze pakten hun spullen en vertrokken. De jongens hadden beiden een klein stukje van de ontplofte machine meegenomen als aandenken. Verder lieten ze de machine bij Penitide achter die er maar over bleef foeteren. Zelfs toen ze allang wegwaren. Uiteindelijk besloot ze het bij het grof vuil te zetten.

"Wat een heks was dat, die Penitide," sprak Jaap.

"Ja, een walgelijke vrouw," sprak de professor. "Ik weet zeker dat zij met dat materiaal heeft lopen knoeien. Alles, maar dan ook alles liep verkeerd."

"Waar gaan we nu naartoe ?" vroeg André. Ze zaten inmiddels in de trein.

"Wat denk je zelf ?" vroeg de professor.

"Ik weet het niet," zei André.

"En jij, Jaap ?" vroeg de professor.

"Ik mis juffrouw Amulek," zei Jaap.

"En reus Dinsdag," zei André.

"Ik ben er klaar mee," sprak de professor. "Misschien hoor ik wel in de gevangenis thuis."

"Nee !" riepen André en Jaap. "We verzinnen wel wat. U moet Donderdag land redden. U kunt toch gewoon leren van de fouten, en opnieuw beginnen ?"

"Geen denken aan," sprak de professor.

"U bent slim genoeg," sprak Jaap. "Donderdag land gaat verloren zonder u."

"Hmm," zei de professor. "Ach weet je, ik denk dat ik gek aan het worden ben. Het was per slot van rekening maar een gesimuleerde werkelijkheid. Het was niet echt."

"Dus dat we bijna in de lava terecht kwamen was ook niet echt ?" vroeg André. "Het was zo verschrikkelijk heet."

"Allemaal simulaties," zei de professor. "Het zenuwstelsel reageert daar weer

op. Het is allemaal inbeelding. Ik liet me er teveel in meesleuren, en zelfs voor mij leek het op een bepaald moment net echt. Ik was echt bang geworden, en echt in paniek geraakt, omdat ik de machine niet meer kon bedienen. Het ding was op hol geslagen, maar na oververhitting schakelt de machine vanzelf uit, en als dat niet lukt, dan heeft de machine een ingebouwd self-destruct programma, als laatste redmiddel, en zo is dat ook gegaan. Sorry jongens, ik liet me er teveel in meesleuren, ik liet me er teveel in meegaan."

"Dus juffrouw Amulek en reus Dinsdag bestaan helemaal niet ?" vroeg Jaap bijna huilend.

"Sorry jongens," zei de professor. "Het is mijn fout geweest, mijn schuld."

"Ja, maar reus Dinsdag heeft u wel mooi de gevangenis uit gehaald," sprak André.

"Welnee," sprak de professor. "Dat was allemaal trucage. De machine speelde met jullie verbeelding en simuleerde dat ook. Ik moet jullie wat bekennen, jongens. Ik heb nooit echt in de gevangenis gezeten. De machine simuleerde alsof jullie er door politie agenten weer werden uitgehaald, maar jullie zaten er nog steeds in. Ook dat was een gesimuleerde werkelijkheid."

"D... dus Penitide was ook maar gewoon een onderdeel van de gesimuleerde werkelijkheid van de machine ?" vroeg Jaap. De professor knikte. "Nog sterker ...," sprak de professor. "We zitten nog steeds in de machine. Ik kan het laten stoppen op elk moment, en dan schuif ik de kap weg en dan kunnen jullie eruit."

"Dus de machine was helemaal niet kapot gegaan, maar dat verzon de machine gewoon zelf ?" vroeg Jaap. De professor knikte.

Hoofdstuk 6.

"We weten zo nooit of we er wel echt uit zijn," sprak Jaap die een beetje in paniek raakte. "Maar goed, werkelijkheid of gesimuleerde werkelijkheid : Ik wil terug naar Donderdag land, naar juffrouw Amulek en reus Dinsdag."

Ze zaten in de trein, maar ze wisten dat ze nog steeds in de machine waren. Toen werd alles zwart, en de professor schoof de kap van de cabine omhoog. "Nee, ik stop ermee, jongens," sprak de professor. "Het is al te ver gegaan. Ik dacht jullie voor de gek te houden, maar ik werd later zelf voor de gek gehouden. Het is een gevaarlijke machine."

"U gaat het toch niet weggooien ?" vroeg André. "We kunnen heus wel tegen een grapje."

"Het grapje liep uit de hand," sprak de professor. "Nogmaals, sorry jongens. Groeten aan jullie vader en moeder. Het was leuk, maar aan alle leuke dingen komt een eind."

Jaap keek op de klok. Het was nog geen zes uur 's ochtends. "Wat voor dag is het vandaag ?" vroeg Jaap.

"Dinsdag," zei de professor. "Jullie kwamen hier een paar uur geleden."

"Het leek wel dagen te duren in de machine," sprak Jaap.

"Dat klopt," sprak de professor. "Dat is gesimuleerde tijd, ook trucage. Dat doet de machine."

"Ik wil niet weg," zei André.

"Ik ook niet," zei Jaap.

"Jullie lijken wel een stelletje verslaafden," sprak de professor.

"Uw schuld," sprak Jaap. "Wij eisen juffrouw Amulek weer te zien en reus Dinsdag."

"Dat gaat niet gebeuren," sprak de professor. "Wat ik wel kan doen is jullie beiden een boek mee te geven over juffrouw Amulek en reus Dinsdag. Het is een boek over het Donderdag land."

Dat leek André en Jaap wel wat. Glunderend namen ze het boek in ontvangst. Ze kregen beiden hetzelfde boek, zodat ze er geen ruzie over konden maken.

Nog steeds was er een grote glimlach op hun gezicht toen ze thuiskwamen. "Zo," sprak moeder, "jullie zijn vroeg thuis."

"Ja, het ging allemaal erg snel," zei Jaap, "en we hebben een leuk boek van de professor gehad."

"Leuk," zei moeder, "en wat hebben jullie allemaal bij de professor gedaan ? Wat heeft hij jullie laten zien ?"

"Ehm, mamma," zei Jaap. "U was er toch ook bij in het begin, toen we de machine binnengingen ? We waren in het ijsgebied, en toen in de warme zee met u en de professor."

"Waar heb je het over, lieve jongen ?" vroeg moeder. "Jullie zijn alleen naar de professor gegaan."

"Vreemd," zei Jaap. "Zou dat ook al een truuk van de machine geweest zijn dan ?"

Ook André keek verbaasd naar moeder.

"Nou, dat vind ik toch wel vreemd dan dat je dat denkt," sprak moeder.

"Hoe weten we nu of we niet nog steeds in die machine zitten ?" fluisterde André in Jaap's oor.

"Ja, dat weten we dus niet," fluisterde Jaap terug, "maar er gebeuren hier dus wel hele vreemde dingen."

"Ik vertrouw die hele professor voor geen cent meer," fluisterde André.

"Wat als we vanaf onze geboorte al in die machine zaten ?" fluisterde Jaap.

"Eng idee," zei André.

's Avonds in bed gingen ze beiden lezen in hun boek. Het ging niet alleen over reus Dinsdag en juffrouw Amulek in het Donderdag land, maar ook over een toversteen. Die toversteen moest ergens in het bos zijn, en de steen was het portaal tot het donderdag land. In het hele boek kwam de machine van de professor niet eens voor. De jongens waren helemaal enthousiast na het lezen van het boek. Ze moesten en zouden de toversteen vinden. Het boek beschreef ook waar de toversteen ergens moest zijn. Omdat het boek over hun eigen dorp ging moest het dichtbij zijn. De steen was ergens onder de grond in het bos, volgens het boek. Eigenlijk konden Jaap en André niet wachten tot de volgende dag. Ze wachtten totdat hun vader en moeder sliepen, en gingen toen met een zaklamp naar buiten, naar het bos. Ze hadden het boek meegenomen. Er moest ergens een groot hol zijn in het bos wat onder de grond liep. Daar moesten ze doorheen. Het zou leiden tot een tunnel die nog dieper onder de grond zou gaan. Na een tijdje zoeken, met de aanwijzingen van het boek, hadden ze het hol gevonden. Het was heel donker, maar de zaklampen hielpen goed. Het hol was in een heuveltje, en liep schuin naar beneden. Het was er erg modderig. Na een tijdje kwamen ze aan bij de tunnel, zoals het boek had uitgelegd. De tunnel liep nog dieper tot onder de grond, en zou tot een open ruimte leiden waar de steen ergens moest liggen.

"Ik ben benieuwd," fluisterde Jaap naar André. Soms waren er bochten die naar beneden liepen, en het leek zigzaggend naar beneden te gaan, dieper en dieper. André begon het benauwd te krijgen, en ook Jaap. "Ik hoop dat we het snel vinden," zei André. Jaap begon inmiddels al te hoesten. "Ik voel me niet goed," zei Jaap.

"Ik ook niet," zei André. "Waar zou het door komen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap, "maar ik krijg bijna geen lucht."

De tunnel leidde uiteindelijk inderdaad naar een open ruimte, zoals het boek zei. Hier was een grote gloeiende steen. Er kwam heel broeierig zacht licht vanaf. "Ik ben duizelig," zei André. André liep er naartoe en raakte de steen aan, maar hij werd direct achteruit geslingerd. "Au, het lijkt wel alsof er stroom op staat," zei André luid.

"Oppassen geblazen dus," zei Jaap. Jaap liep om de steen heen ... "Het lijkt wel ..." zei Jaap.

"Wat ?" vroeg André.

"Zou dit het portaal zijn ?" vroeg Jaap.

"Ik denk het," zei André, "als we het boek kunnen geloven."

"Ik vraag me af wat we nu moeten doen," zei Jaap.

"Een steen, een steen," sprak de toversteen, "nog even en jullie zullen smelten."

"Wat bedoelt u ?" vroeg Jaap.

"Nou, gewoon zoals ik het zeg," zei de steen.

"Maar ik begrijp u niet," zei Jaap.

"Dat is mijn probleem niet," zei de steen.

"Hoe komen we tot het donderdag land ?" vroeg André.

"Er is hier geen donderdag land," sprak de steen.

"Ja maar het boek zei dat de toversteen het portaal is tot het donderdag land," sprak Jaap.

"Je boek kan me nog meer vertellen," zei de steen. "Wie denk je dat het beter weet, een boek of een sprekende steen ?"

"Ik weet het niet," zei Jaap. "Heeft het boek ons dan bedrogen ? We hadden het namelijk wel van iemand gehad die ons al eerder had bedrogen."

"Ga er maar vanuit dat jullie weer bedrogen zijn," sprak de steen. "Er is hier geen portaal naar een donderdag land. Wie verzint nu zoiets ?"

Jaap en André keken de steen sip aan. "We hadden ons er zo op verheugd," zei Jaap. "We missen reus Dinsdag en juffrouw Amulek."

"Daar heb ik allemaal niets mee te maken," zei de steen. "Verwacht niet dat je bij mij kunt gaan lopen uithuilen op mijn schouders. Ik ben zo hard als steen. Het zou alleen maar erger worden."

Jaap en André begonnen het steeds warmer te krijgen. "Wat is hier aan de hand !" riep Jaap. Hij begon weer weg te rennen uit de open ruimte de tunnel in, en toen ook André. "Het is hier niet pluis !" riep Jaap. "Alsof we gekookt worden !"

"Ren maar !" riep de steen. "Ik zei het jullie toch ! Jullie zullen smelten !"

"Maar waarom, waarom !" schreeuwde Jaap, die harder en harder begon te rennen. Maar ze konden de steen niet meer verstaan. Het was te ver weg.

"Naar de uitgang !" riep Jaap bijna zonder adem. Na een tijdje stonden ze weer buiten het hol. "Eindelijk frisse lucht," zei Jaap.

"En gelukkig is het hier kouder," zei André.

"Ja, we werden gewoon gegrild," zei Jaap. "Wat nu ?"

"Volgens mij hebben we het boek niet goed gelezen," zei André.

"Denk je ?" vroeg Jaap. Weer begonnen ze in hun boek te lezen. Ze hadden beiden het boek meegenomen.

"Een vorst komt altijd van onderen naar de toversteen toe, niet van boven, anders zou hij smelten," staat hier," zei André.

"Een vorst ? Is dat het koude weer of een koninklijk iemand ?" vroeg Jaap. "Wij zijn geen van beiden."

"We zijn rechtstreeks van boven naar beneden tot de open ruimte gegaan, maar waarschijnlijk moeten we een weg zien te vinden die onder de open ruimte terecht komt, en dan moeten we naar boven, want ik kan me herinneren dat er wel een opening van een hol was achter de toversteen," sprak André. "Een vorst is misschien een prins ? Als het voor een prins geldt, waarom dan niet voor ons ? Als we daar gebleven waren dan zouden we echt gesmolten zijn. Blijkbaar accepteert de toversteen het niet als iemand van boven komt."

"Vreemd," zei Jaap. "Misschien heb je gelijk. Laten we goed zoeken naar een ander hol in de buurt."

"Hier staat : "Alleen zij die onder de modder de toversteen bereiken zullen het geluk vinden, want kwam de toversteen niet uit het diepste der aarde ?" zei André.

"Hmmm," zei Jaap. "Misschien herkent de toversteen ons als één van hen als

we ons hebben ingesmeerd met datgene waarin hij geboren is : aarde ?"

"We kunnen het proberen," zei André.

Jaap begon te lachen en begon zijn kleren uit te trekken, behalve zijn onderbroek, en begon zichzelf in te smeren met modder. André deed toen precies hetzelfde, en lachte ook. "Het kietelt," lachte André. Toen gingen ze terug het hol in. Ze voelden zich veel beter nu, en kregen het ook niet meer benauwd. Ze voelden zich steeds beter naarmate ze dieper onder de grond gingen. Toch begon het ook steeds warmer te worden. "Dat gaat niet goed," zei Jaap. "Het is beter dan de vorige keer, maar ik zie vuur in de verte."

"Ja," zei André, "laten we teruggaan en naar een ander hol zoeken. Ik denk dat er niks anders opzit."

Ze bleven zoeken met hun zaklantaars toen ze weer uit het hol waren gekomen. Ook bleven ze doorlezen in hun boek.

"Oh kijk," zei André. "Het hol om onder de toversteen te komen is in een andere stad," staat hier.

"We hadden het boek veel beter moeten lezen," sprak Jaap. "Dan waren we niet zo in de problemen gekomen als nu."

"Laten we maar naar huis gaan, en het eerst helemaal nauwkeurig lezen," zei André, "anders vergeten we straks weer wat."

"Gelijk heb je," sprak Jaap. En toen zijn ze maar naar huis gegaan. Wel moesten ze toen eerst een bad nemen, want ze waren helemaal onder de modder. Gelukkig werden vader en moeder er niet wakker van.

De volgende dag waren ze alweer vroeg op, en natuurlijk gingen ze direct lezen. Het boek zei dat ze naar een stadje verderop moesten waar de broer van professor Malerus zou wonen, professor Hagelaar. Ze zouden daar met de trein naartoe moeten. Jaap en André waren zo enthousiast dat ze niet meer konden

wachten. Ze zouden het boek wel verder lezen in de trein. In het boek stond precies beschreven waar professor Hagelaar woonde, en hoe ze daar zouden moeten komen. Ze hoopten maar dat de professor daar nog steeds zou wonen, want het leek nogal een oud boek.

"Stel dat hij daar nog steeds zou wonen, dan worden we misschien weer bedrogen. Vaak zit het in de familie," zei Jaap.

"Laten we het er toch maar op wagen, want ik zie geen andere weg om terug te komen tot het Donderdag land," zei André.

"Dat is waar," zei Jaap. "En ik ben erg nieuwsgierig."

De jongens waren erg zenuwachtig. Vader en moeder lagen nog te slapen. Van hun zakgeld zouden ze treinkaartjes kopen. Het stadje waar ze naartoe moesten was niet ver. Vijf minuten in de trein. In de trein lazen ze nog even in het boek, en toen waren ze er al. Ze moesten toen over een pad langs een hele lange heg lopen, en zo kwamen ze de stad in, waar professor Hagelaar ergens moest wonen. Ze letten goed op de beschrijvingen van het boek. Na een tijdje kwamen ze aan bij het huis. Professor Hagelaar woonde boven een winkel, althans als hij daar nog steeds zou wonen, want dat was nog maar de vraag. Er stond wel Hagelaar op een bordje boven de bel. Dat was al een hele opluchting voor de jongens. Jaap belde aan. Na een tijdje deed een vrouw open. Ze mochten mee naar boven komen, waar professor Hagelaar woonde. De vrouw leek op een dienstmeisje. Een man met een grote baard en een pijpje stond bovenaan de trap. Hij was direct erg vriendelijk. De jongens vertelden hem het verhaal. "Oh, dat boek ?" lachte hij. "Ja, dat heb ik ooit eens geschreven onder een valse naam, een pseudoniem."

"Ik hoop dat verder het verhaal over de toversteen en het Donderdag land niet vals is," zei Jaap.

"Nee, nee nee, dat is allemaal echt waar," sprak professor Hagelaar. Hij nam de jongens mee naar de woonkamer. Hier hingen een heleboel koekoeksklokken. Professor Hagelaar was een maker van levend speelgoed. Het was heel

griezelig, zo griezelig dat het beneden in zijn speelgoedwinkel niet verkocht mocht worden. Hij vertelde over het hol in de achtertuin van de winkel, wat helemaal tot onder de open ruimte van de toversteen in het bos liep.

"Hoe werkt dat portaal tot Donderdag land dan precies ?" vroeg Jaap. "Is dat de toversteen zelf ?"

"Nee," zei professor Hagelaar. "De steen moet op een bepaalde manier gedraaid worden om het portaal te openen."

"Maar toen ik de steen aanraakte werd ik achteruit geslingerd," zei André.

Professor Hagelaar lachte. "Ja, ja ja, dat komt omdat je er niet aan mocht zitten. Je voldeed nog niet aan de voorwaardes. Je had het boek maar half gelezen," sprak de professor.

Hoofdstuk 7.

"Dus als we door dat hol in de achtertuin gaan en ons insmeren met modder, dan kunnen we veilig naar de steen toe om de steen in de juiste positie te draaien om het portaal tot het Donderdag land te openen ?" vroeg Jaap.

"Vergeet het maar," zei professor Hagelaar. "Er komt veel meer bij kijken. De steen kan niet zomaar gedraaid worden. Daarvoor zit het veels te vast, en de steen is daarvoor ook veel te heet. Je handen zouden er vanaf branden."

"Het leek wel of er stroom opstond toen ik het aanraakte," sprak André.

"Dan mag je geluk hebben dat je nog leeft," sprak professor Hagelaar.

"Wie schrijft nu zulke gevaarlijke boeken dan ?" vroeg Jaap. "U bent al net zo gevaarlijk als uw broer. Daar hebben we ook al heel wat mee meegemaakt."

"Vergelijk me alsjeblieft niet met mijn broer," sprak professor Hagelaar. "Alles was duidelijk in het boek uitgelegd."

"Ja, maar kinderen lezen er overheen," sprak Jaap.

"Nu, luister," sprak professor Hagelaar, "de steen kan alleen draaien door een toverliedje."

"Ja, houd maar op," zei Jaap. "Ik heb het idee dat we weer gigantisch in de maling worden genomen."

"Volgens mij ook, Jaap," zei André.

"Zeg professor Hagelaar," zei Jaap, "kunnen we hier niet gewoon bij u blijven logeren, en dat we dan leuke spelletjes gaan doen, en dan de stad in ?"

"Goed kinderen," glimlachte professor Hagelaar, "als jullie het niet willen geloven, dan kunnen we hier ook gewoon spelletjes doen en een leuke tijd hebben. Ik zal jullie vader en moeder er wel even voor opbellen."

En zo gebeurde het. Vader en moeder vonden het goed, en zo bleven de jongens een paar weken bij professor Hagelaar logeren, en ze hadden een leuke tijd. Het was per slot van rekening vakantie tijd. Maar aan het einde van het logeren bij professor Hagelaar schoof professor Malerus toch weer de kap van de machine-cabine omhoog, en bleek het dat ze toch al die tijd weer gewoon in de machine hadden gezeten. "Dacht ik het niet !" riep Jaap. "Ik had het kunnen weten !" Ze keken recht in het lachende gezicht van professor Malerus.

"De toversteen nog gevonden ?" grinnikte professor Malerus.

"Wat bent u een bandiet !" riep Jaap. "Ja, gevonden, maar weer weggezonden. Het is een onmogelijke opgave !"

"Het is gewoon een spel," zei professor Malerus, "en jullie wilden het niet afmaken."

"We hebben wel wat anders te doen dan al die onzin puzzeltochten. Het leidt toch nergens toe," zuchtte André.

"Kom, kom," zei professor Malerus, "Jullie vonden het beter dan school."

"Dat wel," zei André, "maar dan noemt u ook wel wat op. In ieder geval hebben we lekker spelletjes gedaan met uw broer, en zijn we de stad ingeweest."

"En als jullie straks weer op die saaie school zitten, dan zullen jullie er naar terugverlangen," zei professor Malerus lachend.

"Zeg, heeft u ons allemaal gemaakt ?" vroeg Jaap. "Heeft u misschien ook vader en moeder gemaakt en ons hele leven ?"

Professor Malerus knikte.

"Maar wie heeft u dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"De Machine," zei professor Malerus.

"Ja, maar ik dacht dat u de machine had uitgevonden ?" vroeg Jaap.

"Nee, net andersom," sprak professor Malerus.

"En wat is de naam van de machine dan ?"

"De Rusland Machine," sprak professor Malerus.

"Maar wie heeft de Rusland machine dan gemaakt ?" vroeg Jaap.

"Reus Maandag," sprak professor Malerus, "maar dat is een heel lang verhaal."

"En misschien weer een leugen," zei André.

"Wie weet," sprak professor Malerus. "Het is een puzzel voor de puzzelaars."

Even later liepen Jaap en André trillend en bevend het huis van professor Malerus uit. Ze hadden datzelfde gevoel als wanneer ze op de kermis waren geweest en in vele machines hadden gezeten. Ze waren buitengewoon vrolijk, en ze wisten niet of ze nu blij moesten zijn dat het weer afgelopen was, of blij moesten zijn dat ze er geweest waren, of blij omdat ze er misschien nog steeds inzaten. Met een brede glimlach liepen ze naar huis, en toen ze binnenkwamen zagen ze hun vader op de bank zitten met de krant. Ze schoten direct in de lach. "Wat valt er te lachen," bromde vader.

"Vraag het aan professor Malerus !" riep Jaap lachend, en rende samen met André giechelend naar boven.

SOBIBOR

De laatste jager

Een prozaïsche en medische techno-thriller. Het is het jaar 10.019. Duitsland is een vegetarisch utopia geworden met de hoogste militaire technologie van de

aarde, waardoor het het enige land is wat niet ten prooi is gevallen aan invasies van buitenaardsen. Maar hoe lang kan Duitsland nog stand houden ?

Hoofdstuk 1. De varkens van geweld

Hula, een kale militair, zat in de trein naar Nochtstott. Het was het jaar 10.019. De aarde was bezocht door buitenaardsen die de aarde hadden gekoloniseerd, ingedeeld in concentratie-kampen. Het waren de psycho-dentists. Hula was van het verzet, een verzetsstrijder in hart en nieren, zo opgevoed door zijn ouders die ook in het verzet waren. Zijn ouders leefden niet meer, maar hij zette hun missie voort. De psycho-dentists waren slagers die ook verzot waren op mensenvlees. De code naam voor een aardling was voor hen 'varken'. Hun concentratie kampen noemden ze ook wel varkensfokkerijen, maar er werd ook mensenvlees bereid. Alhoewel ze het normale vee vaak vetmesten, zo hadden ze er plezier in de aardlingen uit te hongeren, omdat dan het vlees beter smaakte. Het was een delicatesse voor hen.

Duitsland was het enige land wat nog stand kon houden tegen de buitenaardsen. Duitsland had immers de hoogste technologie van de aarde, ook voornamelijk de hoogste militaire technologie. Hula was een groot militair leider, en zijn groep werd weleens het kale verzet genoemd. Niet dat alle militairen in zijn groep kaal waren, maar omdat hun leider kaal was. Hula was kaal geboren en altijd kaal gebleven. Het was een gevolg van radio activiteit. Hula haatte de psycho-dentists, want zij hadden immers zijn ouders om het

leven gebracht. Een ander geheim waardoor Duitsland nog steeds kon standhouden was omdat het een vegetarisch land was. De bio energie van levend vee was te belangrijk voor het goed werken van de militaire technologie en andere noodzakelijke technologie. Het varken werd dan ook vereerd in Duitsland. Het was hun laatste hoop. Varkens werden behandeld als de prinsen van het verzet. Zij waren het geheim van het gehele communicatie systeem binnen Duitsland. Een professor had dit eens bepaald, gebaseerd op zijn uitvindingen, en hij bleek gelijk te hebben gehad. Daarvóór was Duitsland nog volop vlees etend.

Er was niet veel overgebleven van de aarde. Duitsland was de enige hoop, of liever gezegd deze professor. Daarom stond deze professor ook hoog op de dodenlijst van de psycho-dentists. De systemen van de professor werkten voornamelijk door de bio-energetische straling die van levende varkens afkwam. De systemen waren heel gevoelig en konden deze energie opvangen. Vandaar ook dat varkens met grote eer en voorzichtigheid werden behandeld. Ze waren hun laatste hoop. Zonder het varken zou alles verloren zijn.

De psycho-dentists brachten een religie op aarde die zwaar kannibalistisch was. Hun slachthuizen stonden overal, behalve in Duitsland. Het varken was de verzetsheer van Duitsland.

Hula was zwaar bewapend in de trein. Hij was op weg naar Nochtstott, waar de professor woonde. Het was de zwaarst beveiligde stad in Duitsland. De professor werkte aan een tijdmachine. Die tijdmachine was ook belangrijk om tot de zwaar beveiligde planeet Sobibor te komen, die ook wel de satelliet planeet van Duitsland werd genoemd.

Hula droomde van een betere wereld, maar de oorlog was zwaar. Niemand wist of de professor zou slagen in zijn Sobibor project en of hij op tijd zou slagen. Duitsland had grote verliezen geleden in de oorlog en veel gebied verloren. De oorlog was om de monden. Als ze hun monden zouden verliezen, dan zou alles

verloren zijn. De psycho-dentists werkten met zware straling, radio actieve straling, om de bio energie van de monden te verstoren om die vervolgens over te nemen. Het waren orale kolonisten.

De psycho-dentists waren een combinatie tussen mondiatrie, psychiatrie en slachterie waarin ze hun doelwitten bestraalden om zo hun etiketten vast te leggen. De slacht, daar liep alles op uit. Het waren slagers in hart en nieren. Ze betuttelden het volk ook met reclame en gaven hoge beloningen aan ouders die hun kinderen aan hen verkochten.

De professor was blij Hula te zien. Hij liet hem allemaal schermen zien waarop Sobibor te zien was. Ook liet de professor een robot zien, een gevechtsrobot, die geheel op varkens-energie liep. Die energie kon opgeslagen worden. Ze waren niet geheel afhankelijk van varkens op aarde hiervoor, maar ook van varkens op Sobibor, en dat waren hele andere soorten varkens. Het waren de varkens van geweld, roofvarkens, monsterlijke wezens, en die moesten verslagen worden.

In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de jager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze jager, Om geen varken te worden zoals zij.

De professor legde uit dat in de pieken van deze wezens zij worden tot psycho-dentists om de aarde te teisteren. Het waren terroristen. Het waren monsterlijke varkens van woest geweld die zich door ontwikkelden tot mensen.

Hula keek naar de gevechtsrobot. 'En dit ?' vroeg hij.

'Ik kan er meerderen van laten maken,' zei de professor. 'Ik mis nog bepaalde onderdelen voor de tijd machine. Die worden bewaakt door de psycho-dentists. Ik moet ook spionnen zenden.'

'Hoe zal dat gaan, professor ?' vroeg Hula. 'We zijn al ver, Hula,' zei de professor.

'Gaan we het redden, professor ?' vroeg Hula.

'Ik weet het niet,' zei de professor. 'De straling van de psycho-dentists is zeer zwaar.' 'Hoe kunnen we het uitschakelen ?' vroeg Hula.

'We moeten tot Sobibor gaan,' zei de professor.

Hula had er slapeloze nachten van. Hij kreeg bijna geen rust, maar hij had toch rust nodig. Hula las in de vele studie boeken van de professor, maar tegelijkertijd moest hij een groep aanvoeren.

Op een dag konden de afweerschilden de straling van de psycho-dentists niet meer verwerken, en zo werd ook Duitsland ingenomen. Ook Hula ging in gevangenschap, en de professor. Ze kwamen beiden in een concentratie kamp genaamd Sixhein. Hier werden zij zwaar uitgehongerd en moesten zwaar werk verrichten. Ze sliepen in hokken. Die hokken waren zeer klein waarin ze zich bijna niet konden bewegen. 'Dat doen we met varkens,' zei een psycho-dentist bewaker.

'Ik heb nog wel wat,' fluisterde de professor even later toen de bewaker weg was tegen Hula, die in een hok naast hem lag. De professor peuterde iets los uit zijn vinger. Het was een heel klein

apparaatje. 'Bewaar dit goed,' zei de professor. 'Hiermee had ik contact met buitenaardsen van Sobibor die mij hielpen en onderwezen.'

'Waarom geef je het dan aan mij ?' vroeg Hula.

'Geen vragen stellen nu,' zei de professor. 'Het past precies in het hangertje van de ketting die ik je eens heb gegeven die je draagt.' Hula nam het apparaatje aan en stopte het in het hangertje en sloot het toen weer. 'Goed,' zei Hula. 'Hoe werkt het ?'

'Dat zul je wel zien,' zei de professor.

Midden in de nacht werd de professor uit zijn hok getrokken en toen afgeschoten door de psycho dentists, voor de ogen van Hula. Hula dacht eigenlijk dat hij de volgende was, maar dat was niet het geval. Hij moest machteloos toekijken, en wist nu waarom de professor hem het apparaatje had gegeven. Het maakte zijn woede tot de psycho dentists alleen maar groter, want hij beschouwde de professor als zijn beste vriend. Hula deed net alsof hij sliep, maar hij had alles kunnen volgen.

De volgende dag was weer een dag van hard werken en weinig eten. De nacht daarop toen er geen bewakers in de buurt waren begon het apparaatje te fluisteren. Ze hadden het over de ontbrekende onderdelen van de tijdmachine van de professor. 'De professor is dood,' zei Hula. 'Afgeschoten. Ik weet niet wat ze met de tijd machine hebben gedaan, maar in ieder geval hebben ze het in beslag genomen.'

'Goed,' fluisterde het apparaatje, 'niet goed dus, maar laat me uitleggen hoe het werkt. Er is niemand die hiermee overweg kan, want de tijdmachine heeft kunstmatige intelligentie en is veel slimmer dan de psycho-dentists. Als het goed is hebben ze die tijdmachine ergens mee naartoe genomen, en de tijdmachine zal nu zelf wel zijn weg vinden naar de ontbrekende onderdelen.'

'Dus eigenlijk was de tijdmachine zelf de spion ?' vroeg Hula. 'Correct,' zei het apparaatje.

'Wat als het ding ergens in een gesloten ruimte staat ? vroeg Hula.

'De tijdmachine werkt door straling, en kan hiermee elk slot uitschakelen door bepaalde codes en decoderingen. Het vindt zijn weg wel,' zei het apparaatje.

Het waren verschrikkelijke maanden van uithongering en hard werk, een bijna dodelijke combinatie. Hula was meer dood dan levend, en tot overmaat van ramp haalden ze ook zijn kettinkje bij hem weg. Op een dag werd hij in een busje naar een slachthuis genomen. Er stond daar ergens een psycho dentist met een slagers mes en een groot schort. Er waren overal vleeshaken waaraan bloederige lijken hingen. Hula wist dat zijn laatste uur was geslagen. Ze stonden allemaal in rijen. Hij was niet de enige. Hij zag hoe koppen van mensen werden afgehakt en hoe het bloed in het rond spoot. Hij was bijna aan de beurt. Er waren er nog een paar voor hem. Ineens draaide degene die voor hem stond om, en zei : 'Rennen.' Hij trok Hula mee. 'Wat doe je nou ?' zei Hula. 'Ze zullen ons afschieten.'

'Dat doen ze toch wel,' zei de man. Hula keek naar de man die hem had vastgegrepen en meetrok. Hij keek naar zijn hand, maar het was geen vlees. Het was metaal. Er werd geschoten, maar de man boog zich om Hula heen, en ving de kogels op, die afketsten. Deze man was niet van vlees en bloed, maar van metaal. 'Ik ben de tijdmachine van de professor,' zei de man. Weer trok hij Hula mee, en hij begon vanuit zijn metalen vingers, en zelfs vanuit zijn ogen, waarvan één rood was, terug te

schieten.

Niet lang daarna waren ze in een dichtbijzijnd bos. 'Sobibor is gekomen,' zei de man, en trok Hula mee naar een heuveltje in het bos, waar een vreemd ruimteschip stond, heel compact. Er kwam vreemde witte waterige energie uit

voort, vreemde straling. Beiden werden ze toen door de straling naar binnen gezogen, en al snel steeg het kleine ruimteschip op. In het ruimteschip deed de man ineens zijn hand open, en het kettinkje van Hula met het apparaatje lag erin. De man gaf het toen terug aan Hula. Maar het ruimteschip kwam niet ver. Het werd al gauw uit de lucht geschoten door de stralingsraketten van de psycho-dentists, en het stortte neer. Er ontstond een kleine bosbrand die even later door de psycho-dentists werd geblust.

Vele jaren later vond een jongetje het kettinkje van Hula in het bos. Het jongetje was erg verrast. Het apparaatje was flink aangetast door de stralings apparatuur van de psycho-dentists, en alle zend en verzend mechanismes waren verstoord. Er waren wel een heleboel boodschappen nog in opgeslagen, maar die waren ook verstoord. Het waren nog slechts wat herhalingen en echo's. Het jongetje woonde met zijn ouders dichtbij een concentratie kamp in de buurt van het bos, en dichtbij het slachthuis. Het gezin werd door de psycho-dentists grotendeels met rust gelaten omdat ze onderhandelings-contracten met hen hadden. Het waren collaborateurs, landverraders. Het jongetje nam het kettinkje mee naar zijn kamer. Hij kon alleen maar fragmenten horen, en vaak was het vervormd of zelfs verdraaid. Hij probeerde met het apparaatje te communiceren, maar hij kwam er niet ver mee. 'Hula, Hula,' zei het apparaatje. Maar het jongetje wist niet wat het betekende. Ook meende hij de naam Sobibor te horen. Het jongetje begon al zijn theorieën over het apparaatje op te schrijven, wat hij dacht wat het was.

Omdat het apparaatje toch een zekere kunstmatige intelligentie bezat en nog steeds in verbinding stond met de planeet Sobibor, begon het apparaatje zich in de loop van de tijd te herstellen, en begon duidelijker tot het jongetje te spreken, en ook duidelijker weer boodschappen over te brengen van de planeet Sobibor. Ze legden het jongetje uit over het verzet, en ook wat er met zijn ouders aan de hand was. Ook vertelden ze hem over Hula, de professor en de tijdmachine. Het jongetje mocht hier niks over tegen zijn ouders zeggen. Vaak ging het jongetje naar het bos om te zoeken naar de onderdelen van de tijdmachine, maar hij werd zwaar in de gaten gehouden door de psycho-

dentists. Het apparaatje vertelde het jongetje dat de tijdmachine kunstmatige intelligentie was, en dat waar de onderdelen ook terecht zouden zijn gekomen, en waar ze dan ook misschien door de psycho-dentists verborgen werden gehouden, dat ze elkaar wel weer zouden vinden om een nieuwe poging te doen. Sinds Hula was verongelukt zou de tijdmachine nu hoogstwaarschijnlijk naar het jongetje op zoek gaan als het zich had hersteld. Altijd maar weer keek het jongetje toen uit naar de terugkeer van de tijdmachine. Hij kon geen onderdelen ervan in het bos vinden, maar het kon ook zo zijn dat de psycho-dentists die onderdelen hadden gevonden en weer in beslag hadden genomen. Hoe dan ook, het jongetje geloofde in het apparaatje, en zijn hele leven begon te draaien omtrend de verwachting van de terugkeer van de tijdmachine.

Op een nacht toen de jongen eens alleen thuiswas, omdat zijn ouders op vakantie waren, werd er gebeld. Toen de jongen opendeed stond daar een grote machine die ook vleugels had. Het was de tijdmachine. De jongen was heel blij. Hij mocht zijn spullen pakken en dan zou hij meegaan naar de planeet Sobibor. Het was een hele lange reis. Maar midden op de reis door de ruimte werd de vliegende tijdmachine aangevallen door ruimteschepen van de psycho-dentists. De jongen keek op een groot scherm. Voor hun eigen beveiliging moesten ze nu in de tijd reizen, maar de straling van de psycho-dentists hield hen nog tegen. Ook de tijdmachine viel aan met zijn straling. Het was een verschrikkelijk gevecht. Opeens waren de psycho-dentists in de tijdmachine. Ze hielden de jongen onder schot en arresteerden hem. De tijdmachine namen ze in beslag. Toen werd de jongen naar één van hun ruimteschepen genomen, en namen ze hem weer terug naar de aarde waar hij in een psychiatrische kliniek werd gestopt. Hij hoefde niet naar een concentratie kamp, want zijn ouders

waren immers handelspartners, collaborateurs. Toen zijn ouders waren thuisgekomen en het hoorden waren ze diep geschokt. De psycho-dentists van de psychiatrische kliniek zeiden dat hij waan-ideeën had over tijdmachines en de planeet Sobibor, waarvan ze zeiden dat het niet bestond, en ze hadden hem zware medicijnen gegeven, waar hij heel moe van was geworden. Hij lag vaak in bed.

Gelukkig had hij zijn kettinkje nog wel, en het apparaatje sprak nog steeds tot hem.

Op de afdeling zat ook een meisje waar hij bevriend mee raakte. Haar ouders waren ook collaborateurs. Zij vond zijn verhalen over de tijdmachine en de planeet Sobibor interessant, en vond beslist niet dat hij gek was. Hij zei telkens weer dat de tijdmachine kunstmatige intelligentie bezat, en dat het zichzelf zou ontwikkelen, en zou wederkeren om hen mee te nemen. Zij begon dit ook meer en meer te geloven. Maar de psycho-dentists zeiden dat ze beiden wanen hadden.

Nooit sprak hij over zijn kettinkje, in de angst dat ze het van hem af zouden nemen. Hij werd er nog steeds door onderwezen, en hij onderwees het meisje ook. Hij vroeg aan het meisje waarom ze hier zat. Het meisje zei dat ze geprotesteerd had tegen de concentratie kampen en de slachthuizen, en dat ze haar daardoor overgevoelig, eigenwijs en ziek noemden, psychisch zwaar ziek. Hij vertelde dat hij opgevoed was met het idee dat het allemaal heel normaal was, maar eigenlijk hielp het meisje hem ermee te realizeren dat het misdaad was, en dat de aarde gekoloniseerd was door buitenaardse terroristen. Ook het apparaatje begon hem er steeds meer over uit te leggen.

Het wachten was op de tijdmachine. Ondertussen werden het meisje en de jongen verschrikkelijk onderdrukt door de psycho-dentists, ook al zaten ze niet in een concentratie kamp. Elke dag weer werden ze gekleineerd en ondervraagd.

De moeder van de jongen kocht soms wat technisch speelgoed voor hem. Hij bewaarde alles goed. Op zijn kamer wilde hij werken aan een tijdmachine door de onderdelen van het technisch speelgoed ervoor te gebruiken. Soms werkte hij hier dag en nacht aan door. Soms waren er verplegers op zijn kamer en ze

vonden het mooi wat hij maakte, maar ze wisten niet wat het was, en hij vertelde het hen ook niet. Op een dag was het klaar. Er was een scherm en een toetsenbord waarmee hij tijd en bestemming kon intypen. Er was een ander apparaatje aan verbonden wat dan de straling zou opwekken die daarvoor nodig was. Er zou dan een vortex ontstaan, wat hij allerreerst testte door er een object in te gooien. Het verdween in de vortex, dus hij ging er vanuit dat het werkte. Op het scherm zag hij toen waar het object terecht was gekomen, en dat was op de locatie die hij in had getypt.

Het meisje kreeg het ook te horen, en zij wilde ook wel mee. Ze zou wat spulletjes pakken. Ze zouden naar de planeet Sobibor gaan. Ook de jongen begon wat spullen te pakken. Maar het meisje bleef nogal lang weg. Toen de jongen ging kijken waar ze was merkte hij dat een paar verplegers met haar in gesprek waren. Ze waren haar aan het ondervragen, waarom ze haar spullen bij elkaar aan het pakken was. De jongen besloot het zekere voor het onzekere te nemen en ging terug naar zijn kamer en begon al dingen in te typen. Hij moest het zo programmeren dat de vortex ook de tijdmachine zelf mee zou nemen. Hij wilde het meisje niet zomaar achterlaten, dus hij wachtte en wachtte maar, maar het meisje kwam maar niet. Toen hij weer ging kijken zag hij nog steeds de verplegers met het meisje praten, en ze wezen ook zijn kant op. Hij raapte al zijn moed bij elkaar en liep op hen af, en nog steeds hadden ze het over de spullen van het meisje. 'Laat haar met rust,' zei hij tegen de verplegers. Maar toen begonnen ze ook hem te ondervragen, en al snel gingen ze naar zijn kamer toe en zagen zijn bij elkaar geraapte spullen, en begonnen daarover vragen te stellen en te zeggen dat het verdacht gedrag was. Ze keken ook op zijn scherm, maar ze begrepen niet wat het betekende. Na het gesprek namen ze de tijdmachine in beslag. Het meisje en de jongen moesten nu met een trein naar een andere afdeling in een ander oord.

'We verzinnen wel weer wat,' zei de jongen tegen het meisje toen ze in de trein zaten met hun spullen. 'Het is allemaal kunstmatige intelligentie, en ook de andere tijdmachine is kunstmatige intelligentie. Ze zullen elkaar opzoeken en elkaar versterken. Dan zullen ze ons zeker redden.'

'Ik ben er niet van overtuigd,' zei het meisje. 'Al dat gedoe met die tijdmachines heeft ons in de grootst mogelijke problemen gebracht. Kijk waar ze ons nu naartoe brengen. Het is een veel strenger bewaakte kliniek, bijna een strafkamp. Het is nog net geen concentratie kamp.'

'Ik blijf de moed erin houden,' zei de jongen. 'Mij krijgen ze niet kapot.'

Toen ze bij hun nieuwe plaats aankwamen was er inderdaad veel meer bewaking, en het waren niet zomaar verplegers. Ze waren ook bewapend. Ze wisten dat ze probleemgevallen waren.

'Wegens herhaalde verdachte activiteiten zijn jullie hier,' werd er tegen hen gezegd. Er zaten zelfs tralies voor hun ramen. Hij begon te zien hoe het meisje steeds minder radicaal werd en eigenlijk alles overboord gooide wat ze eerst geloofde. En daarom werden ze steeds meer vijanden van elkaar. Ze begon steeds meer tegen hem in te gaan, en de kant te kiezen van de psycho-dentists.

'Je bent jezelf niet meer,' zei de jongen weleens. Maar dan haalde ze haar schouders op. Ze gaf wel toe dat ze lauw was geworden, maar ze begon hem steeds meer de schuld van alles te geven. Hij en zijn dwaze verhalen hadden haar in deze problemen gebracht. Het werd zelfs zo erg dat ze niet meer bij hem in de buurt wilde zijn en overplaatsing aanvroeg naar een andere afdeling. Nu had hij alles verloren. Toch had hij nog steeds zijn kettinkje met het apparaatje, alhoewel het vaak niet tot hem sprak. Het signaal begon steeds zwakker te worden, alsof er iets met het apparaatje aan de hand was, of dat alle signalen van de planeet Sobibor werden tegengehouden door het bewakingssysteem van het oord, door afweerschilden, want die stonden er veel rondom het gebouw. Ze werden ook voortdurend bestraald. De jongen werd er helemaal gek van.

Maar 's nachts begon hij vreemde dromen te krijgen over de planeet Sobibor,

over de varkensjacht. In de nacht, waarin het varken wacht,

In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de jager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze jager, Om geen varken te worden zoals zij.

De straling van de psycho-dentists probeerden zijn hersenen en zijn mond over te nemen. Hij had soms vreemde stuiptrekkingen, maar de dromen beschermden hem. Hij had nooit zeggenschap over zijn eigen lichtknopje. De lichten gingen te pas en te onpas aan en uit. Soms stonden ze de hele nacht aan in zijn kamer, en kon hij er niet van slapen. Hij had het idee alsof ze hem gek probeerden te drijven. Ook gaven ze hem maar heel weinig te eten. Er stonden ook overal camera's. Het zorgde ervoor dat hij epileptische aanvallen begon te krijgen, woede-uitbarstingen en hyperventilatie. Hij verlangde ernaar om naar de planeet Sobibor te gaan, en deel te nemen aan de varkensjacht, opdat deze dingen zouden stoppen. Deze terroristische bende moest opgerold worden. Hij kon steeds moeilijker praten. Hij kon nog maar drie procent zeggen wat hij eigenlijk wilde zeggen. Ze hadden hem in een staat van coma gedreven. Dichtbij was er een concentratie kamp. vanuit zijn raam kon hij het zien door de tralies. Hij was er al dichtbij, en hij vroeg zich af wat het verschil was. Er was alleen verschil in naam. In wezen was hij al in een concentratie kamp, maar zo wilden ze dat niet

noemen.

Het bestralen ging maar door totdat hij in een vegetatieve staat was. Het was een gemaskerd concentratie kamp, nog wel smeriger dan een normaal concentratie kamp. Maar wat kon hij doen ? Hij kon alleen nog contact proberen te maken dieper in zijn binnenste. Hij kon alleen nog fantaseren en dromen. Natuurlijk waren dat allemaal wanen in de ogen van de psycho-dentists, maar hij sprak bijna niet meer, en al helemaal niet over dit soort

dingen.

In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de slager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze slager, Om geen varken te worden zoals zij.

In zijn gedachten slachtte hij deze varkens af. In zijn dromen en fantasieën had hij deel aan deze jacht. Iemand moest hen stoppen. Al kon hij het niet rechtstreeks in de realiteit, dan maar in zijn dromen en fantasieën. Nog steeds had hij de hoop dat de tijdmachine hem zou komen halen. Maar zo niet, dan waren zijn dromen en fantasieën hem genoeg, want hij wilde toch niet leven in de terroristische wereld van de psycho-dentists.

Hij zweefde op het randje van de dood en had bijna-dood ervaringen waarin de afgodische godin van de psycho-dentists hem bezocht, een vrouw met een varkenskop gekleed in een paarse mantel. Ze vroeg hem of hij zelf ook een psycho-dentist wilde worden. Dat zou de enige weg uit zijn situatie zijn. 'Dat nooit !' riep hij. 'Ik ga liever dood.'

'Dan ga je maar dood,' zei de valse godin, 'je hebt je kans gehad.'

Toen verdween ze, en alles werd weer donker. Hij wilde niet aan dezelfde kant staan van deze varkens. Het was al erg genoeg dat hij door zulke varkens was opgevoed, maar hij was juist los aan het komen. Hij kwam dieper in zichzelf tot zijn ware identiteit. Hij wilde niets met ze te maken hebben.

Hij wist niet of hij nog leefde, of dat hij al dood was. Het was donker. Hij wist

ook dat hij niet zomaar tegen ze kon strijden. Ze waren ongrijpbaar. Hij moest meer te weten zien te komen. Hij ontdekte een wereld in hemzelf, die nog niet door deze varkens van geweld was aangetast. Maar ook dat begon langzaam uit zijn handen weg te glijden. Hij was als op de golven van een duistere zee. Hij was totaal machteloos tegen de sterke stroom die hem meezoog. Wat had hij nog ? Maar hij wilde niet terug waar hij vandaan kwam.

Het trok hem tot een nieuwe wereld. De tijdmachine was in hem zelf.

Het waren de eerste vijf jaren van zijn leven. Hij herinnerde deze straat waar ze toen woonden, en het jongetje tegenover op de hoek. Hij was op de zolder waar het jongetje zijn slaapkamer had. Hij speelde een cassette bandje af. Toen klikte hij het uit.

Zijn vader had een zwarte hond die kinderen verslond, maar het was slechts een boekje wat hier in de kamer lag, een verhaaltje. Hij keek naar de witte boekenkast. Toen zijn ze naar de patatkraam gegaan. Hij vroeg de patatboer om hem te helpen. Maar toen werd ook deze wereld in diggelen geslagen, of deed de tijdmachine dat ? Hij werd weer weggetrokken en was in een zware stroom,

alsof deze duistere zee de tijdmachine was. De golven waren zo hoog, en hij werd de diepte in getrokken, gezogen, en hij kon er niets tegen beginnen. Hij spoelde even later aan op een eiland.

Een donker meisje met een rieten rokje staarde hem aan. 'Sobibor zei dat je kwam,' zei het meisje. 'Ben ik al op de planeet Sobibor ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zei het meisje, 'maar mijn moeder is Sobibor. Ze zei dat je door een zwarte hond was verslonden.'

'Neem me naar je moeder,' zei de jongen.

Achter hen was het oerwoud. Daar liepen ze samen in. Bij een hut stond een vrouw achter een voorhangsel wat het terrein afbakende. Het voorhangsel leek varkenshuid te zijn. 'Droom je ?' vroeg de vrouw.

'Bent u Sobibor ?' vroeg de jongen. 'Zo noemen ze me,' zei de vrouw.

'In de nacht, waarin het varken wacht, In grote stoeten snellen zij tot de rivier,

En in hun pieken, zijn zij niet als mensen ? Als terroristen komen zij tot de aarde, Wanneer de slager zijn werk niet heeft gedaan, Dan woeden zij tegen de aarde,

Als een laatste oproep tot de trouweloze slager, Om geen varken te worden zoals zij.

Daarom zijn wij jagers en slagers, fokkers, van de varkens van geweld.'

'Het moet wel, hè,' zei de jongen.

'Hier worden ze gefokt, opdat er niet één ontsnapt,' zei de vrouw. 'Ik begrijp het,' zei de jongen.

'Nee, je begrijpt het niet, anders zou je een deel zijn van onze stam,' zei de vrouw. 'Laat me een deel zijn dan,' zei de jongen, 'want ik zat opgesloten.'

'Ontvoerd door de zwarte hond,' zei de vrouw, 'Egichtus. Zij zijn eerst varkens van geweld, dan honden, en worden dan psycho-dentists, valse mensen. Maar van binnen zijn het nog steeds varkens.'

'Ik heb het gezien,' zei de jongen. 'Het heeft me bijna mijn leven gekost.' 'Het heeft je leven gekost,' zei Sobibor.

'Heb ik hier een nieuw leven ?' vroeg de jongen. 'Dat moet je verdienen,' zei de vrouw.

'Hoe ?' vroeg de jongen.

'Door het voeren van de varkens,' zei de vrouw. 'Wat nog meer ?' vroeg de jongen.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Hoofdstuk 2. De twistzieke vrouwen

Kijk hoe die varkens in de nacht snellen tot de rivier, In grote stoeten zij aan zij,

Hun lot of het lot van anderen interesseerd ze niet, Alleen gulzig vreten willen zij,

Al zouden ze henzelf moeten vreten, Zo storten zij zich in het verderf,

Om aan de overkant tot honden te worden, Gierig en rovend doen zij daar hun werk, Totdat zij als roversloon mensen zijn geworden.

Sobibor keek de jongen aan.

'Heb je nog iets meegenomen ?' vroeg Sobibor. 'Ik heb alles moeten achterlaten,' zei de jongen.

'Mijn zusters, Auschwitz, Belzec, Treblinka en Dagau zullen snel thuiskomen,' sprak ze.

En dat kreeg de jongen te weten. Al scheldend en vloekend kwamen ze terug, ook scheldend en vloekend op de jongen. Het waren twistzieke vrouwen.

Ze begonnen hem al snel het leven zuur te maken, kleinering op kleinering. Hij werd ook verschrikkelijk gemanipuleerd, en had eigenlijk nooit rust.

Dit liep zo hoog op dat hij zich afvroeg aan welke kant het beter was, waar hij

vandaan kwam of hier.

Vaak zei hij tegen Sobibor, de rustigste van het stel, dat hij het niet meer lang zou volhouden zo, en hij vroeg wanneer het nu eens ophield.

Sobibor zei hem dat ze wel twistziek moesten zijn, anders zou de straling van de psycho dentists hen grijpen.

Ze waren streng naar de jongen, veeleisend, wreed, en in zijn ogen zwaar sadistisch. Sobibor verdedigde hem niet, en liet alles gewoon toe, daarom haatte hij haar ook. Toch hield hij van de natuur hier. Hij moest aan deze vrouwen wennen. Volgens Sobibor waren zij de enige kans om te overleven. De jongen vreeste Auschwitz het meeste van hen allen. Ze was wreed, en altijd naakt. Ze bedreigde hem altijd, en chanteerde hem, naast alle kleineringen.

Op een nacht stond ze in zijn hut met een speer waar veren aanhingen, en richtte de speer om hem. 'Het is tijd dat je je eigen stam gaat oprichten, zonder dat je van ons afhankelijk bent.' Toen zond ze hem weg. 'Waar moet ik naartoe ?' vroeg hij, maar hij kreeg geen antwoord. Ze zou hem aan de speer spietsen als hij het waagde terug te komen.

En zo ging de jongen alleen op pad, in dit woeste oerwoud.

Hij liep groot gevaar met alle mensenetende varkens in het gebied. Hij had geen enkele bescherming meer. Al gauw begon hij zwaar uit te hongeren, en hij kon ook geen water vinden. De wildernis was zeer droog hier. In de verte lag een rivier die bijna zwart zag. Toen hij daar aankwam zag hij tot zijn grote schrik dat er allemaal lijken inlagen. Hij begon de rivier te volgen, omdat hij wilde weten waar die lijken vandaan kwamen. Hij kwam helemaal uit bij een fabriek die ook zwart zag. Grote zwarte wolken kwamen uit de fabriekspijpen. Hier wilde hij niet eindigen. Hij begon terug te rennen, maar het werd steeds donkerder. Hij begon weg te rennen van de rivier. Maar ineens leek het alsof hij weer bij de rivier was. Hij stond zo tussen de lijken, en zijn voeten waren nat. Hij schrok. Hij voelde zich omsingeld, maar zag verder niemand dan de lijken.

Hij kreeg pijn in zijn buik, en werd ineens zwaar misselijk en duizelig. Waar hij ook naartoe liep, hij kwam steeds dieper in de rivier. 'Nee !' riep hij. Ineens ging hij kopje onder en werd door een zware zwarte stroom van rivierwater meegesleurd. Hij had niet eens meer het idee dat hij in een rivier was. Het ging zo diep en zo ver, en ook zo snel. Het was alsof hij tot de open zee werd getrokken. Telkens zag hij niets anders dan lijken. Soms stootte hij aan tegen wat metaal of hout. Hij had het gevoel alsof hij al zwaar verwond was. Misschien dat de tijdmachine van binnen weer aan hem trok. Toen verloor hij zijn bewustzijn. Even later kwam hij weer boven water, maar het water leek wel rood, en nog steeds waren er overal lijken. Weer viel zijn bewustzijn weg.

Waar was hij toch, en wat wilden ze van hem ?

Weer werd hij omhoog geduwd door de stroom, en door een golf enorm ver weggeslingerd. Voor hem zag hij een enorm grote zwarte fabriek aan de kust, met een groot zwart rad wat draaide. 'Nee !' riep hij. Hij was machteloos tegen de zware stroom. Toch ging hij langs de fabriek heen, en werd toen weer op een strand geslingerd. Hij was meer dood dan levend.

Een man in een zwart gewaad liep op hem af. De schrik vloog de jongen om het hart. 'W... wie bent u ?' kreunde de jongen. 'Agedus,' zei de man.

'W... wat doet u hier ?' vroeg de jongen.

'Dit is mijn terrein,' zei de man nors, 'maar wat doe jij hier.'

'Meegeslingerd met de stroom,' zei de jongen, 'maar wat gebeurt hier ? Wat is dit ? Die fabriek enzo

?'

'Honden,' zei de man, 'varkens worden hier tot honden.'

'Dus ik ben aan de overkant van de rivier,' zei de jongen. 'Ik zie alleen maar lijken, geen honden.' 'Dat komt nog,' zei de man.

'Wat zijn die lijken dan ?' vroeg de jongen. 'Indringers,' zei de man, 'zoals jij.'

'Wat gaat u met me doen ?' vroeg de jongen geschrokken. 'Honden moeten ook eten,' zei de man.

'Ik ben geen hondenvoer,' zei de jongen.

'Dat ben je wel,' zei de man nors en bitter. 'Had je hier maar niet moeten komen.'

De jongen merkte dat hij zich niet kon bewegen. 'Ik moet iets gebroken hebben,' zei de jongen.

'Zal mij een rotzorg zijn,' zei de man. 'De honden lusten je gebroken of ongebroken.' Toen greep de man de jongen en begon hem weg te slepen. De jongen verging van de pijn. 'Niet doen !' riep de jongen, 'ik heb echt wat gebroken.' Maar de man was meedogenloos. 'Kan mij het schelen,' zei de man. 'Ik doe gewoon mijn werk.'

'Schoft,' kreunde de jongen. Hij werd meegesleept naar de fabriek. Het was een groot zwart gebouw. Hij hoorde al wat honden angstaanjagend blaffen.

'Wat ga je met me doen,' kreunde de jongen. Maar de man zei niets. Ergens in het gebouw werd de jongen op een hoop lijken gegooid. 'Maar ik ben niet dood !' riep de jongen.

'Voor ons wel,' zei de man nors. Er kwamen wat honden om de hoop lijken

heenstaan, en die begonnen zo hard en snijdend te blaffen dat het leek alsof het hart van de jongen in tweeen scheurde. Het ging hem door merg en been.

'Niemand hier heeft het op indringers,' zei de man.

'Ik moest mijn eigen stam maken van Auschwitz,' zei de jongen.

Ineens vertrok het gezicht van de man. 'Auschwitz ?' vroeg hij verbaasd. Toen liep de man weg. Ook riep hij zijn honden met zich mee, die toen gingen.

De jongen was verbaasd. Even later kwam de man terug met iemand anders. 'Als je contact hebt gehad met Auschwitz hierover dan willen wij niets met je te maken hebben,' zei de man. 'Vertrek onmiddelijk weer.'

De jongen had het idee alsof ze ergens bang voor waren, maar hij kon zich niet bewegen, dus hij kon niet vertrekken. 'I... ik kan me niet bewegen,' zei de jongen. Toen sleurden ze hem uit de fabriek, en trokken hem een paar honderd meter er van weg en lieten hem daar liggen. Toen gingen ze weer terug.

Hij kon niet veel meer doen dan liggen. Na een tijdje vonden drie inheemse vrouwen hem, en sleepten hem door het oerwoud naar hun kamp. Hun namen waren Chelmno, Bergen-Belsen, en Buchenwald. Hij vertelde hen wat er was gebeurd, maar zij hadden geen medelijden met hem. 'Goed, kun je hier werken,' zeiden ze.

'Ik kan op het moment niks,' zei hij. Toen begonnen ze hem te kleineren en te bespotten. Te eten gaven ze hem ook niet, alleen soms wat papperige melk. Chelmno was de ergste onder hen. Ze deed hem een beetje denken aan Auschwitz. Toch op een vreemde manier was Auschwitz ook de reden geweest waarom hij niet aan de honden was gevoerd, maar hij wist niet waar hij nu terecht was gekomen. Soms wilde hij gewoon dood. Of misschien was hij al

dood. Ook Chelmno bedreigde hem en chanteerde hem. Ze ondervroeg hem ook telkens, wat hem heel moe maakte. Op het laatst wist hij niet eens meer wat hij zei. Hij had het gevoel alsof hij de controle over zijn hersenen verloor. Op een nacht toen ze sliepen probeerde hij weg te komen door te rollen en te kruipen, wat een beetje lukte, maar ver kwam hij niet. Hij werd er ook zwaar voor gestrafd. Ze geselden hem zwaar. Ook deze vrouwen waren zwaar twistziek. Als hij zich verdedigde werd het niet geaccepteerd.

Maar ook door deze stam werd hij na een bepaalde tijd achtergelaten. Het was een nomadische stam en na een tijdje waren ze hem zat en trokken verder, hem achterlatende. Hij wilde dood. Zo wilde hij niet leven. Hij wist niet of hij blij moest zijn of niet dat ze hem hadden achtergelaten.

Hij vond ergens een tunnel die onder de grond leidde. Hij merkte dat er hier veel honden waren. Hij hoorde geblaf onder de grond. Daarom wilde hij weer terug uit de tunnel. Hij kon zich nog steeds niet goed bewegen zonder dat het verschrikkelijk pijn deed. Opeens stond er een man voor hem toen hij zich omdraaide. De man had een zwart gewaad aan. 'Laat me er langs,' zei de jongen, 'ik moest van Auschwitz hier zijn.' De jongen dacht dat hij met deze naam zijn woorden weer extra kracht kon bijzetten, zoals de vorige keer.

'Laat me raden,' zei de man. 'Je bent van Auschwitz, en nu je op pad bent gestuurd heb je niemand meer ?'

'Ik moet na de opdracht bij haar terugkomen,' loog de jongen.

'Ik ken haar,' zei de man, 'en we hebben een verdrag, en het lijkt me sterk wat je zegt. Auschwitz verstoot maar al te snel, maar je mag er wel door.'

'Wat moeten al die honden hier ?' vroeg de jongen.

'Zij voeden zich met het vlees wat Auschwitz voor hen over laat,' zei de man. 'En jij bent hun baas ?' vroeg de jongen.

'Welnee,' lachte de man. 'Ik ben zelf ook een verstotene.' 'Je bent verstoten door Auschwitz ?' vroeg de jongen.

'Nee, door de hondenfokkers,' zei de man. 'Ik leef nu onder de grond, veel veiliger. Ik heb wat honden kunnen meenemen. Ik zie ze niet als mijn onderdanen, maar mijn lotgenoten. Het zijn afgedankte honden met wat voor redenen dan ook. Als ik ze niet had genomen zouden ze afgeschoten zijn.'

'Ah zo,' zei de jongen. 'dus ze krijgen hun vlees van de varkensfokkerijen, waar de varkens van het geweld worden gefokt ?'

'Precies,' zei de man.

'Maar waren ze zelf ook niet eens varken ?' vroeg de jongen.

'Nee, dezen niet,' zei de man, 'en dat is waarschijnlijk ook de reden waarom ze afgedankt zijn. Ik ben het allemaal zat, de spelletjes die ze boven de grond spelen. Vertrouw niet hetgeen wat van buiten gebeurt, maar alleen datgene wat van binnen gebeurt. Dat is een groot verschil.'

'Het buitenste is sterk, en het neemt ons telkens weer mee,' zei de jongen. 'Het is een stroom waar we niet tegenop kunnen.'

'Nee,' zei de man, 'het zijn stromen van het binnenste, maar daar moeten we aan vasthouden, en het niet laten uitleggen door het buitenste. Dat is een groot verschil. Het is telkens weer een keuze.

Wikive is de naam.'

'Aangenaam,' zei de jongen.

'Ik kwam hier oorspronkelijk door een tijdmachine, maar werd ontvoerd door de hondenfokkers en tot één van hen gemaakt,' zei de man. 'Ik kwam in contact met de stam van Sobibor en Auschwitz, en toen zeiden de hondenfokkers dat ik besmet was. Toen hebben ze me verstoten, oftewel vrijgelaten.'

'Ik heb een soortgelijk verhaal,' zei de jongen. 'En waar is die tijdmachine nu ergens ?' 'Dieper onder de grond in een grot,' zei de man.

Ze moesten even door nog wat tunnels heen, en toen kwamen ze bij de grot aan waar de tijdmachine was, en waar de man het aan de jongen liet zien.

Het ding deed het niet meer. De jongen zei dat het allemaal kunstmatige intelligentie was, dus dat het op den duur zichzelf wel zou kunnen herstellen, of het zou op zoek kunnen gaan naar ontbrekende delen. Het was een zwarte tijdmachine met rode digitale letters op een schermpje. De jongen begon wat op het toetsenbord te typen. 'Ja, het loopt vast,' zei de jongen.

'Ik heb het na mijn komst nooit meer kunnen gebruiken,' zei de man. 'Het komt wel weer,' zei de jongen.

Hoofdstuk 3. De zwarte hond Zwart is het water in de nacht,

Waar de varkens van geweld toe snellen,

Om honden te worden aan de overkant van de rivier, En dan mens als roversloon.

Zwart is het water in de nacht,

En zwart is het gezicht van de tovenares, Zij die dit alles oprichtte,

Om de laatste jager te doen ontwaken.

Er verscheen beeld en wat boodschappen nadat de jongen een tijdje had

gesleuteld aan de tijd machine. Op het grotere scherm onder het kleine digitale scherm verscheen het gezicht van een donkere vrouw.

'Wie bent u ?' vroeg de jongen.

'Het is Sobibor,' zei de man, 'de tovenares van de planeet.'

Toen vervaagde het beeld weer. Weer begon de jongen te typen om contact te maken, maar niets hielp dit keer. 'Misschien moeten we het de tijd geven,' zei de man.

'Ja, het is kunstmatige intelligentie,' zei de jongen.

Heel vaag kreeg hij de varkens van geweld op het beeld die naar de rivier snelden. Allen stortten ze zich daarin, en begonnen naar de overkant te zwemmen. Daar werden ze tot honden, en dan langzaam tot mensen.

'Vreemd,' zei de jongen.

'Zo ontstaan de psycho-dentists,' zei de man. 'Maar wie doet dit ?' vroeg de jongen. 'Sobibor ?'

'Ik weet het niet,' zei de man. 'De vrouwen stammen op deze planeet, de planeet Sobibor, maken jacht op de varkens van geweld, opdat ze niet tot psycho-dentists worden.'

'Dat is hen dan niet goed gelukt,' zei de jongen.

'Ik weet het,' zei de man. 'De laatste jager moet nog ontwaken. Dan is het getal vol.' 'Wie is de laatste jager ?' vroeg de jongen.

'Ik weet het niet,' zei de man. 'Een vrouw in ieder geval.'

'Hoe komt ze terug ?' vroeg de jongen. 'Door de tijdmachine ?' De man haalde de schouders op. 'Het zou kunnen.'

'Er is een missing link,' zei de jongen. 'Dat is duidelijk. Daarom hebben de psycho-dentists zoveel macht.'

Toen kwam Sobibor weer door op het scherm. 'Zoek de laatste jager,' zei ze. 'Het is een stam.' 'Hier op deze planeet of ergens anders door de tijdmachine ?' vroeg de jongen.

Maar het beeld vaagde weer weg.

'Dieper onder de grond is een stam,' zei de man. 'Het is afgezonderd van de rest van de planeet door een radio actief scherm genaamd het Zivris scherm.'

De jongen zei niets en typte door. 'Ik denk dat ik het hier op het scherm heb,' zei hij ineens. 'Het is een tijd gat, straling van een andere tijd, en die houdt alles tegen en ketst alles weer af.'

'Nee,' zei de man. 'Je begrijpt het niet. Dit is iets heel anders. Het komt door het scherm wat van een bepaald soort doorzichtig materiaal is gemaakt, maar je kan bijna niet verder kijken dan het materiaal zelf, want wat daarachter ligt is allemaal wazig. Het is een soort gesteente en het straalt radioactiviteit uit.'

'De vraag is hoe kom je er doorheen, en willen we er wel doorheen ?' vroeg de jongen.

'We hebben geen andere keus als dat de laatste jager zou zijn, maar dat weten we dus niet, en we weten ook niet wat er zal gebeuren als we in contact komen met de laatste jager,' zei de man.

Opeens verscheen het gezicht van Sobibor weer op het scherm, en het begon te veranderen in de kop van een zwarte hond. 'Ken je dan het mensenras ?' zei de zwarte hond. 'Ze hebben hun geweld en hun economie die ze daar omheen hebben gebouwd. En kijk wat het is geworden ? Een prutswerk. In de diepte van Sobibor, achter het scherm van Zivris, is niets anders dan creative energy life. Dat is veel groter dan geweld en economie.'

'Hoe komen we door het scherm heen ?' vroeg de jongen.

'Creative energy life is geen product wat we verkopen,' zei de zwarte hond. 'Het is niet iets wat je door geweld of economie kan bereiken. Het betekent creatieve energie te gebruiken, en die energie is overal.'

'Dus het is hier al ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zei de zwarte hond, en begon weer weg te vagen. 'Diep van binnen waarschijnlijk,' zei de man.

'Of overal om ons heen, en moeten we het gebruiken,' zei de jongen.

Opeens verscheen er een nieuwslezer op het scherm die wat op begon te lezen : 'Creative Energy Life

Ik kies ervoor om creatief te zijn. Creatieve energie is leven.

Creatieve energie is overal om ons heen. Niemand hoeft bij de pakken neer te zitten.

Het leven is niet de buitenkant, maar de binnenkant.

Met beide kanten kun je creatief omgaan, ook al voel je je opgesloten tussen binnen en buiten. Wees nooit zoals de ander, want dan verlies je je creatieve energie.

Anderen kunnen je inspireren, maar wees nooit een volledige kopie. Wees niet iemand waarvan er dertien in een dozijn gaan.

We willen niet meer van hetzelfde. Wees uniek. Bouw je eigen wereld.

De ander kan het niet voor je doen, want dan zou je je eigen identiteit en creativiteit verliezen. Zonder je af van de massa's, en start je project.

Nu zul je zien dat het onmogelijk is om je van de massa's af te zonderen.

We zitten vast in de massa's. Maar zie het zo dat we allemaal in een trein zitten.

We komen elkaar tegen op de stations, en we kunnen door elkaar geinspireerd worden, tot nieuwe dingen. Er valt altijd weer wat te leren.

Iedereen is uniek.

De massa's bestaan niet.

Er zijn teveel verschillen, en die zullen alleen maar groter worden. Hetzelfde is een illusie. Er zijn altijd verschillen voor de opmerkzame. Het is niet ons tegen de massa's, want de massa's zijn er niet.

Alles hangt als los zand aan elkaar. Er is geen eenheid.

Iedereen leeft in zijn eigen wereld, heel ver, oneindig ver, van de ander verwijderd. Er is geeneens communicatie mogelijk.

Het zijn processen in de mens zelf. De mens is een creatief wezen.

De mens pikt dingen op, heel vaag, en maakt er iets van. De mens vult de hiaten op.

De mens is een creatief wezen.

Creative energy life is voor de mens weggelegd. De natuur is creatief.

Er is een natuur aan de buitenkant, maar ook een natuur aan de binnenkant. Er is een zichtbare natuur en een onzichtbare natuur.

Alleen door creative energy life gaat de mens het zien.

Vul de gaten op met jouw creatieve energie. Ook al lijkt het op klei of modder in het begin. Blijf er creatief mee omgaan.

Creatieve energie zoekt altijd weer naar verbeteringen. Hoe kun je dingen creatief maken.

Als je er creatieve energie instopt, zal er ook creatieve energie uitkomen. Laat niets creatief onaangeroerd.

Ga er creatief mee om.

Stop er creatieve energie in, en je kan er later zoveel creatieve energie weer uithalen.

Laat niets je stoppen, laat niets je tegenhouden. Ga er creatief mee om. Boor creatieve bronnen aan, en leef door creative energy life.

Er is iets beters dan economie. Het is creative energy life.

Dit was het nieuws.'

En toen vaagde de nieuwslezer weer weg.

'Is dat dan de oplossing voor al onze problemen ?' vroeg de jongen. 'Misschien uiteindelijk,' zei de man. 'We kunnen het in ieder geval proberen.' 'Maar hoe ?' vroeg de jongen.

De zwarte hond verscheen weer op het scherm. Er waren veel storingen.

'Het scherm moet er zijn,' zei de zwarte hond. 'De laatste jager is in jezelf. Het is zowel abstract als sarcastisch, want het gaat niet om geweld en economie voor je levensonderhoud, maar om creative energy life. Het is geen product en niet iets wat je van de ander door geweld hebt afgenomen.'

'Ik begrijp het,' zei de jongen, 'maar wat nu ?'

'Vraag het niet aan mij,' zei de zwarte hond. 'Je hebt je eigen creative life energy. Ga ermee aan de slag.'

'Maar hoe ?' vroeg de jongen.

De hond begon te grommen. Toen vaagde de hond weer weg.

'Ik snap er niets van,' zei de jongen. 'Het is een mooi idee, maar ik moet erin onderwezen worden.' 'Luister naar je eigen innerlijke creatieve bronnen,' zei de man. 'Je bent je eigen schepper.'

De jongen ging op de grond zitten ergens en begon te mediteren.

'Ik boor jullie aan, innerlijke creatieve bronnen van leven,' zei de jongen. 'Ik voel het van binnen stromen. Het trekt me mee, een zware stroom. Ik kan er niets tegen beginnen.'

Weer verscheen de zwarte hond op het scherm en blafte alleen nog. Ook de man ging op de grond zitten en begon te mediteren.

'Creative energy life,' zei de man, en bleef het herhalen, steeds langzamer en langzamer. 'Het neemt me mee,' zei de man, 'als een sterke stroom. Ik kan me er niet tegen verzetten. Alles is er al, alles is al gemaakt, en ik moet het door me heen laten stromen, en het overweldigt me en neemt me mee.'

'Rust, rust, nog creatiever, nog creatiever,' zei de jongen.

'Ja, ja, ja, ja,' zei de man steeds langzamer. Hij zuchtte, en begon toen weer sneller te ademen, te hijgen. 'Ja,' zei hij weer. 'Het gebeurt in mij. Het slingert me mee, hoge golven.'

De jongen lachte even en stak zijn handen in de lucht. 'Daar komt het,' zei hij. 'Wat is dit ? Wat is dit ?'

'Ik ben creatief,' zuchtte de man, diep uitademende, 'ik ben creatief, ja, ik ben creatief. Een schepper ben ik.'

Na een tijdje vielen ze beiden op de grond, alsof ze aan de drugs waren.

De zwarte hond verscheen weer op het scherm. 'Je kunt de ander nooit bereiken. De ander is te ver weg. Je maakt er alleen je eigen voorstellingen van, je vult de hiaten op. Je bent creatief, een schepper. Je maakt van de ander een simulator om de afstand te overbruggen, maar het kan nooit overbrugt worden. Het zijn slechts processen in jezelf. Van iedere ander maak je een simulator, een panoen. Zo bestaan er een heleboel panoenen in je leven die je creatief kunnen maken,' zei de hond, terwijl hij een soort gas spuwde, een vuur. Maar ze hoorden het bijna niet. Ze waren in een diepe trance.

'P... panoenen ?' vroeg de jongen dromerig, terwijl hij heel ver weg was.

'Ja,' zei de zwarte hond, 'nooit ben je in direct contact met de ander, alleen met de panoenen. dat zijn je eigen creatieve voorstellingen ervan, je simulators, in je eigen creatief proces.

'Mmm,' sprak de jongen, 'dat smaakt goed. Het smaakt naar drop.' 'Eet er niet teveel van,' zei de zwarte hond.

'Maar het zijn een soort pannekoeken,' zei de jongen. 'Dikke pannekoeken, dikkertjes. Mmmm.'

De hond begon te blaffen. 'Gebruik je creatieve energie, en pas op met de panoenen,' sprak de zwarte hond.

'Maar ik dacht dat het veilige simulators waren,' zei de jongen.

'Simulators, ja,' gromde de hond, 'maar je moet er niet teveel van nemen. Creativiteit verdeeld, is gevarieerd, wisselt af, raakt alles maar heel lichtelijk aan en gaat dan verder. Oefen jezelf hierin.'

'Oh, okay,' zei de jongen.

'Je bent hier niet in luilekkerland,' gromde de zwarte hond. 'Vele gevaren staan op de loer.' 'Okay, onderwijs me,' zei de jongen, 'help me. Wees mijn gids.'

Maar het beeld vaagde weer weg, en ook de jongen zakte weer weg. 'Panoenen,' sprak de jongen langzaam, 'gevaarlijke panoenen.'

'Ja, ze zijn gevaarlijk,' zei de man langzaam, 'die panoenen. Er moet nog veiligere apparatuur tussen ons en de panoenen, anders raakt alles oververhit.'

'Apparatuur ?' vroeg de jongen.

'Simulators gebruiken veel energie,' zei de man. 'Als ze teveel gebruikt worden kunnen ze exploderen.'

'Hoe weet je dat allemaal ?' vroeg de jongen. De man zweeg. Hij was ver weg.

'Wat moeten we doen ?' vroeg de jongen. 'Ik heb het gevoel alsof er een

panoen zwaar opkomt.' 'Raadpleeg je innerlijke creatieve bron,' zei de man.

'Ik raadpleeg mijn innerlijke creatieve bron,' zei de jongen langzaam. 'Panoenen, ... ze ... ze overvallen me, ze overmeesteren me, of willen me overmeesteren ... Ze overweldigen me ...'

Verder kon hij niets meer zeggen. Weer verscheen de zwarte hond op het scherm, hard blaffend. Het ging hen door merg en been. 'Het alarm,' gromde de zwarte hond toen. 'De panoenen mogen niet overgebruikt worden. Ga dieper je binnenste in, en laat de panoenen met rust.'

'Okay,' zei de jongen.

'Panoenen zijn personen, voorstellingen van personen,' zei de zwarte hond, 'maar omdat het te ver weg is en onbereikbaar, en je gewoon gaten aan het opvullen bent met creatieve energie, weet je niet of het daadwerkelijk personen zijn. Het kunnen ook dingen zijn, apparaten. Het kunnen je persoonlijke middelen zijn, want creatieve energie maakt van alles gebruik. We noemen dat de panoken, wat voorwerps-simulators zijn. Je hebt het zelf gemaakt om de afstand te overbruggen, maar het valt niet te overbruggen. Je komt altijd ergens anders aan. De voorwerps-simulators zijn dus slechts schakels in het geheel. Directheid en volledigheid heeft niets met creatieve energie te maken. Creatieve energie neemt het altijd ruim, en is altijd afleidend, als een schakel, een brug die nooit de overkant bereikt, maar altijd ergens anders naartoe gaat. Je komt dus nooit aan op de bestemming, maar altijd op iets beters.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg de jongen.

'Test het maar uit,' zei de zwarte hond, lichtelijk grommend. 'Er moeten dus panoken zijn tussen jou

en panoeken, want anders gaat het verkeerd. De panoken zijn je levensvoorwerpen, je levensinstrumenten.'

'Ik moet dus leren minder persoonlijk te denken en meer voorwerpelijk ?' vroeg de jongen. Maar de zwarte hond was alweer weggevaagd.

'Ik maak contact met de panoken,' zei de jongen, 'mijn levens-voorwerpen. Ik kan alleen met de panoeken omgaan door de panoken, maar niet teveel. Ik neem aan dat ik ook niet teveel met de panoken mag omgaan ?'

'Uiteindelijk gaat het om de principes, iets wat nog dichterbij ligt,' brulde de hond, die weer was teruggekomen op het scherm. Het was alsof de hond op de golven was. Er droop zelfs water van het scherm af. 'Dat gaat niet goed,' zei de man. 'Die tijdmachine staat op exploderen.'

'Wat moet er dan tussen mij en de panoken nog instaan ?' riep de jongen.

'De piloken !' riep de zwarte hond, 'dat zijn de filosofische principes. Gebruik de panoken alleen met mate ! Net zoals de panoeken !' Toen explodeerde het scherm, en de tijdmachine stond in zware brand. Direct sprongen de man en de jongen op. 'We moeten hier weg !' riep de man. Hij greep de jongen en trok hem met zich mee. Alles begon te branden om hen heen.

'Wat is er gebeurt ?' riep de jongen.

'Ik weet het niet !' riep de man. Het vuur zat achter hen aan. Ze moesten ze snel mogelijk boven de grond zien te komen, maar er was overal vuur. 'We zijn ingesloten !' riep de man. Plotseling brak er iets door de bovenkant van de tunnel heen. Het was een soort klein ruimteschip en ze werden omhoog gezogen door een buis die dwars door de grond was heengegaan. Ze zagen toen een hele lange uitgestrekte arm die hen greep. Het was de arm van de

zwarte hond.

Het ruimteschip vloog toen heel ver van de planeet weg. De hele planeet stond in brand. De zwarte hond zei tegen hen dat het alleen veilig zou zijn in het binnenste van de planeet, achter het scherm van Zivris. Er moest ook wat tussen de mens en de piloken komen, want teveel principes zouden het hoofd van de mens dol kunnen maken. Het zijn ook maar voorstellingen van de mens, maar de mens moet terugkeren tot de creatieve energie, tot het creatieve energie leven. De zwarte hond zei dat het ruimteschip het enige was wat door het scherm van Zivris heen kon breken. Met een enorme vaart ging het ruimteschip terug naar de planeet Sobibor waar overal hoog vuur was, en vloog er doorheen tot de grond, en ging toen door de grond, dieper en dieper, totdat ze bij het scherm van Zivris aankwamen. Er stond daar een meisje wat zich telkens heel snel verplaatste en vermenigvuldigde, en toen veranderde ze in een zwarte hond. Er was een hele hoge schreeuw, en toen gekraak als van glas, en toen was er een glas explosie. Toen ging het ruimteschip in snelle vaart door het scherm van Zivris. Tegelijk toen ze er doorheen waren gekomen sloot het glas zich weer. Nu moesten ze heel snel uit het ruimteschip, want dat zou exploderen vanwege oververhitting. Ze moesten rennen voor hen leven. Er was een bos dichtbij waar ze inrenden, in een vallei, en niet lang daarna hoorden ze een enorme explosie en was er achter hen allemaal vuur wat als een razende om zich heen begon te grijpen. Er waren veel meer zwarte honden die hier renden. Ook bomen om hen heen begonnen te branden. Ze bleven doorrennen, achter de honden aan, en moesten toen door een ondiepe, kleine rivier. Pas toen begon alles rustiger te worden, alsof ze pas toen de nieuwe wereld inkwamen. Ze keken naar de zwarte honden, maar het waren geen honden meer, maar vrouwen. In de verte, achter het bos in de vallei, zagen ze een heleboel fabrieken staan. De jongen vroeg waar de fabrieken voor waren. 'Het zijn de fabrieken van creative energy life,' zei één van de vrouwen.

'Wat moet ik me daarbij voorstellen ?' vroeg de jongen. 'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Het was een kleine groep vrouwen, en er bleven er steeds minder over. Ze moesten door het bos naar de fabrieken toe. Het leek wel alsof ze nooit

aankwamen.

'Het is te ver weg,' zei de vrouw. 'Dan ga je het vanzelf bedenken, als een simulator. Het is je eigen creatieve energie. Zelfs ik ben te ver weg, en daarom ben ik niets dan een schepping van je eigen innerlijke creatieve energie.'

'Vreemd,' zei de jongen. 'Ik heb helemaal niet het idee dat ik je heb geschapen.'

'Het gaat vrij automatisch,' zei de vrouw. 'Het is panoeken energie. Dan maak je simulators van personen die onbereikbaar zijn, die heel ver weg staan, dus eigenlijk weet je niet of ze wel bestaan, maar dat doet je creatieve energie.'

De jongen zuchtte. 'Ik kan er maar niet bij,' zei hij. 'En ik moet ook weer oppassen met panoeken.'

'Precies,' zei de vrouw. 'Daarom veranderen wij soms in zwarte honden, en daarom vagen wij soms weg, opdat je contact kunt maken met de panoken, de gebruiks-voorwerpen.'

'En dan de piloken, de principes, en dan de creatieve energie ?' vroeg de jongen. 'Juist,' zei de vrouw. 'Zo heeft de mens verschillende beschermlagen.'

'Als een soort filters ?' vroeg de jongen. 'Juist,' zei de vrouw.

'Dus eigenlijk komen we nooit aan bij die fabrieken, maar moeten we onze innerlijke fabrieken ontdekken ? Onze innerlijke creatieve energie ?' vroeg de jongen.

Maar hij zag de vrouw nergens meer. Het leek wel alsof er storing in zijn hersenen was, alsof alles haperde. Het leek wel alsof zijn hersenen ook

allemaal technische apparatuur was.

Ook zag hij de man niet meer. Het was misschien ook wel goed dat niets echt bereikbaar was, want hij zou er verkeerd mee om kunnen gaan. Hij moest eerst komen tot de bronnen van creatieve energie. Hij zag wel een grote rivier liggen tussen hem en de fabrieken. 'Die fabrieken zitten natuurlijk vol met panoken, gebruiks-voorwerpen,' zei de jongen.

Bij de rivier aangekomen liet hij zich erin zakken. Er stond hier een sterke stroming, en al snel werd hij meegesleurd. 'Dit is alles wat ik wil,' zei de jongen.

Alles begon steeds trager te gaan in zijn hoofd. De stemmen van zijn gedachten werden ook steeds lager. Hij snapte even niet waarom hij de rivier in was gegaan. De rivier was woest en slingerde hem mee. Maar in zijn ogen was het creatieve energie. Ineens viel hij een heel eind naar beneden en klapte op een rots. Hij schreeuwde het uit van de pijn en bleef toen stil liggen. Hij was over de waterval heengegleden. Het was een wonder dat hij nog leefde, of was hij al dood, of misschien allang dood ? Een donkere vrouw met een speer en een heel dun wit voorhangseltje wat over haar kruis ging stond voor hem. Toen trok ze hem het water uit terwijl hij kreunde van de pijn.

Ze trok hem naar haar stam.

'Op zoek naar creative energy life ?' vroeg ze even later toen ze in het kamp waren aangekomen. Vele donkere vrouwen gingen om hem heen staan.

'Ja,' zei hij. 'Ik dacht dat dit het was, maar het voelt alsof alles in me gebroken is.' 'Het is een spel,' zei de vrouw.

'Nee,' kreunde hij, 'geen spel. Ik weet niet of ik daar klaar voor ben.' 'Je hele leven was een spel,' zei de vrouw.

'En wie ben je ?' vroeg de jongen. 'Sobibor,' zei de vrouw.

'Het is me opgevallen hoeveel vrouwen op deze planeet Sobibor heten,' zei de jongen. 'Heel veel,' zei de vrouw. 'Het is een gebruikelijke naam.'

'Maar vertel me over het spel,' zei de jongen.

'Je moet de technologie leren,' zei de vrouw, 'spelenderwijs.' 'De technologie van creative energy life ?' vroeg de jongen. 'Ja,' zei de vrouw, 'het is de natuur techniek.'

'Ik ben geen goede leerling,' zei de jongen. 'Ik leer traag, en als ik iets leer, dan breng ik mezelf ermee in de problemen, altijd maar weer, of ik ben gewoon een enorme pechvogel.'

'Een geluksvogel zul je bedoelen,' zei de vrouw. 'Want het heeft je wel hier gebracht. Je zou hier op geen enkele andere manier gekomen zijn.'

'Dat is een geluk bij een ongeluk dan,' zei de jongen. 'Er is een bosbrand hier,' zei de vrouw.

'Alweer ?' vroeg de jongen.

'Nee, nog steeds,' zei de vrouw. 'Het is al een tijdje zo.' 'Lopen we gevaar ?' vroeg de jongen.

'Je moet naar de put van duimelingen,' zei de vrouw, 'anders verbrand je. Daar vaagt alles weg, ook het vuur.'

'Maar vaag ik daar dan niet weg ?' vroeg de jongen. 'Er is zoveel wat moet wegvagen,' zei de vrouw.

'Waar is het ?' vroeg de jongen.

'Ik kan je niet helpen,' zei de vrouw.

Ineens vaagden alle vrouwen weg. Hij lag nog steeds op de rots en kon zich niet bewegen.

'Ik dacht dat ik in een kamp was,' zei de jongen tegen zichzelf. Tot zijn grote schrik merkte hij dat het water brandde, wat de rots omringde. Hij probeerde op te staan, maar het lukte niet. Hij wist niet meer wat boven en onder was, maar boven hem zweefde een put als een vortex. 'Ik moet daarin zien te komen,' zei de jongen. Maar de vortex zweefde telkens weg. 'Kom !' riep de jongen, 'kom terug !'

De jongen dacht dat hij zwaar aan het hallucineren was. Ineens was het vuur weer teruggedrongen. Het kwam allemaal steeds meer op de achtergrond te hangen. Hij had een waas in zijn hoofd, of zweefde die waas vlak boven zijn hoofd ? 'Uch,' zei de jongen. 'Misschien is het allemaal mijn eigen creatieve energie. Ik geef mezelf nergens teveel van, maar ook zeer zeker niet te weinig. Ik heb het gevoel dat het automatisch gaat. Mijn creatieve energie, mijn creatieve energie, en wat kan ik doen ?'

Hoofdstuk 4. Utrecht - de jongen uit de toekomst

'Ik ben op zoek naar de snelle wateren van creatieve energie, Ik stort mijzelf erin om te worden tot een zwarte hond,

Aan de overkant zal ik waarlijk mens worden.'

Door een snelle stroom waartegen hij zich niet kon verzetten werd hij getrokken tot de open zee. Hij explodeerde in de hitte, wat een zalig gevoel was. Hij kon boven alles uitstijgen, als een vogel. Hij zag alle schepen en eilanden. En weer explodeerde hij, en weer, een gelukszalig gevoel, als een vogel. Hij was op de luchtstromen van de creatieve energie. Dit was het leven. Het was krioelende energie. En hij bleef maar ontploffen. Het was als een verhitte zomerse dag, een hemelse dag, en het water was verrukkelijk. En op de schepen en eilanden werd muziek gemaakt. Iedereen maakte gebruik van zijn creatieve energie.

De laatste jager was een kunstenaar, maar wel een geoefende. Ik zag haar geschilderd in een museum. Ik kon haar bijna ruiken. Soms was zij als een zwarte hond, soms als een stam, en soms als een rivier. Zij was de creatieve energie, creative energy life. Het was een groot schilderij. Vele bezoekers keken ernaar. Ze maakten foto's of filmden het. Er stonden zelfs bewakers bij. Sommigen hadden beweerd dat de vrouw op het schilderij bewoog.

En de vrouw op het schilderij was genaamd Sobibor, wat ook de naam was van het schilderij. Ik ging naar huis, kuste mijn vrouw, en zei dat ze leek op de vrouw van het schilderij genaamd Sobibor. Ik ging naar de keuken en maakte wat eten. Mijn vrouw stond voor het raam in de voorkamer. Ze keek uit het raam. De tuin achter onze flatwoning was toch ook wel echt een oerwoud. We keken er graag naar. Ik ging naast haar staan.

'Wat heb je allemaal meegemaakt vandaag ?' vroeg ze.

Ik vertelde haar over een jongen die ik bij het schilderij genaamd Sobibor was tegengekomen, hoe hij een heel verhaal vertelde over de planeet Sobibor waar hij was geweest, en dat hij uit de toekomst kwam, uit de jaren 10.000. Hij zou weer naar de aarde zijn gegaan en toen met een tijdmachine naar deze tijd zijn gegaan om de mensheid te waarschuwen, maar ze geloofden hem niet en lieten hem opsluiten, ook omdat hij geen identiteitsbewijs had.

'En hoe is hij weer uit de gevangenis gekomen dan ?' vroeg mijn vrouw.

Ik zei dat ik niet zeker wist dat het een gevangenis was of iets anders, maar hij beweerde dat zijn tijdmachine kunstmatige intelligentie bezat en hem uiteindelijk uit zijn gevangenschap wist te bevrijden, en dat hij toen naar het museum is gegaan om het schilderij genaamd Sobibor te bezichtigen, wat als bijnaam 'de laatste jager' had. De jongen drukte mij op het hart dat ik de laatste zou zijn waartegen hij zou spreken hier, dus dat ik al zijn woorden zou moeten opschrijven, en dat zou dan echt de laatste waarschuwing zijn voor de mensheid, want hij zou daarna weer met zijn tijdmachine teruggaan naar de planeet Sobibor ergens in de jaren 10.000. Het zou dus allemaal op mijn schouders rusten.

Mijn vrouw begon toen te zuchten. Ze zei dat er zoveel van zulke figuren waren vandaag de dag. Ze wilde het verhaal niet eens horen. Ze werd al moe als ze er aan dacht. Later zei ze dat ik bewijsmateriaal had moeten vragen. Ik zei dat ik dat ook had. Ik liet haar een kettinkje zien met een apparaatje erin. 'Hij zei dat hij met het apparaatje in het kettinkje communiceerde met de planeet Sobibor, maar dat het apparaatje het niet meer deed. Het zou eventueel in de toekomst weer kunnen werken, want hij beweerde dat het kunstmatige intelligentie bezat en zichzelf zou kunnen herstellen,' zei ik.

Mijn vrouw begon toen te lachen. 'Dat geloof je toch zeker niet ? Precies dezelfde kettinkjes verkopen ze op de markt, en die apparaatjes die erin zitten zijn gewoon radiootjes. Een heleboel kinderen hebben die kettinkjes,' zei ze.

'Moet toeval zijn,' zei ik.

'Geen toeval,' lachte ze. 'Je bent erin geluisd. Heeft hij je ook nog geld gevraagd ?'

'Ja, hij heeft er wel veel geld voor gevraagd,' zei hij, 'omdat het uit het jaar

10.000 kwam, en het was heel duur materiaal.'

'Zie je,' lachte ze. 'Je bent gewoon opgelicht. Hij wilde gewoon zijn ketting met het kapotte radiootje aan je verpatsen zodat hij een nieuwe zou kunnen kopen, en andere dingen, want zo duur zijn ze nu ook weer niet. Zeg, hoeveel heb je er eigenlijk voor betaald ?'

'Dat durf ik eigenlijk niet te zeggen,' zei ik, helemaal schaamrood wordende.

'Je moet niet zo goedgelovig zijn,' zei ze. 'Maar ja, ik hoop dat je je les nu wel geleerd hebt.'

Maar de dag erna las ik in de krant dat er iemand met een heel vreemdsoortige vliegende machine was neergestort. De machine zat vol met allerlei onbekende apparatuur. Wetenschappers verbaasten zich over de apparaatjes die ze vonden, want die waren nog niet eens uitgevonden. Ze geloofden dat de machine wel uit de toekomst moest komen, en dat bleken ook de laatste woorden van de jongeman te zijn geweest die ze in het neergestorte toestel hadden gevonden.

Ik vond het natuurlijk hartverscheurend om te horen dat de jongen was verongelukt, als het dezelfde

was, maar ik had ook weer wat hoop dat het verhaal dus toch waar geweest zou kunnen zijn. Mijn vrouw had er natuurlijk, zoals altijd, weer een andere uitleg voor. Die was gewoon nooit om te praten. Nog steeds had ik ook altijd het kettinkje dicht bij me in de buurt, in de hoop dat het misschien eens weer zou functioneren gezien het mogelijk kunstmatige zelfherstellende intelligentie bezat. Volgens mijn vrouw begon ik obsessief gedrag te vertonen. Ik vond het nog wel meevallen. Mysterie was gewoon één van mijn hobbies.

Ik besloot contact te zoeken met de wetenschappers die de machine hadden onderzocht. Inmiddels merkte ik dat er een hele cultus was ontstaan rondom zowel de machine als het lichaam van de jongen, want de wetenschappers hadden het lichaam onderzocht van de jongen, en het bleek een volkomen mechanisch lichaam te zijn opgebouwd uit delen die kunstmatige intelligentie hadden, wat zou kunnen betekenen dat het in de toekomst zichzelf zou kunnen herstellen. De wetenschappers hadden ook het lichaam van de jongen in bewaring gekregen, en lag daar ergens in een glazen kist. Toen ik het lichaam te zien kreeg herkende ik de jongen niet. Hij deed me niet direct denken aan de jongen die ik had gesproken. Ook liet ik het kettinkje met het apparaatje aan de wetenschappers zien, en zij zeiden dat het gewoon een kapot radiootje was, maar toen ik hen het hele verhaal vertelde over wat de jongen had gezegd vonden ze dat wel heel interessant. Ook zeiden ze dat het lichaam van de jongen was veranderd sinds het in de glazen kist lag, omdat het mechanisme van kunstmatige intelligentie zichzelf aan het herstellen was. Ik kreeg toen foto's te zien van hoe de jongen vlak na het neerstorten van zijn machine was, en dat leek meer op de jongen die ik had gesproken in het museum. Ik had dus een zekere hoop dat het dezelfde jongen was.

Het zou de eerste persoon zijn die ooit van de dood zou zijn teruggekeerd, als het kunstmatige intelligentie mechanisme van de jongen zichzelf zou weten te herstellen. Alhoewel sommigen zouden zeggen dat het een robot was. De wetenschappers hadden gesteld dat zowel de jongen als de machine vergevorderde wapen technologie bezaten die de aarde zou kunnen behoeden tegen de ondergang.

Het was in die dagen dat tot mijn grote verbazing het apparaatje in mijn ketting zichzelf begon te herstellen, en het begon signalen door te geven. Het werden steeds duidelijkere boodschappen en het bleek van de planeet Sobibor te komen. Ze waarschuwden ernstig tegen het grote gevaar van de psycho-dentists, waarvan ze zeiden dat dezen op het punt stonden de aarde over te nemen. Ook de wetenschappers waren verbaasd en sommigen dachten nog steeds dat het een truuk was. Ze spoorden aan om een stralingsveld op te

wekken met behulp van de jongen en zijn machine, want de psycho dentists zouden proberen de monden en de hersenen van de mensen te bestralen om die vervolgens over te nemen. De wetenschappers moesten een race tegen de klok beginnen. De jongen uit de toekomst zou een militair leider kunnen wezen, maar het probleem was dat alhoewel hij al heel erg was veranderd na de crash hij nog steeds niet tot leven was gekomen.

Het apparaatje in de ketting drong er op aan bepaalde stralings apparaten van de machine te gebruiken om het proces van het opwekken van het jongetje te versnellen, maar het probleem was dat ook die apparaten het niet meer deden, en zich nog steeds niet hadden hersteld.

Ik vroeg hen van de planeet Sobibor die met ons communiceerden of ze geen ruimteschepen konden zenden om ons te helpen. Daar deden ze allemaal heel geheimzinnig over. Dat zou technisch niet mogelijk zijn in deze situatie. Zij communiceerden vanuit de toekomst, en zij hadden op het moment niet de middelen om ruimteschepen in de tijd te zenden en ook nog eens naar onze locatie. Er bleken bij hen ook bepaalde problemen te zijn.

Ondertussen klaagden sommige mensen in onze stad, in Utrecht, dat ze in het bos spookgestaltes hadden gezien in paarse gewaden met paarse kappen op, en dat die spookgestaltes hen bedreigden aangaande hun mond. Het kwam telkens weer voor. Ondertussen werkten de wetenschappers aan de tijdmachine, en aan de mechanische jongen, maar er was nog geen teken van leven. Het apparaatje in de ketting, wat toch als een soort radiootje was wat buitenaardse signalen kon opvangen, zei dat het via straling misschien de tijdmachine kon herstellen en daardoor het jongetje. Er begon inderdaad sinds die tijd vreemde dikke straling door het apparaatje te komen, waardoor je soms heel lichtelijk dubbel zag, of vibrerende gezichtsvelden. Steeds meer mensen kregen bedreigingen van de paarse spookgestaltes. Soms beweerden ze zelfs dat de spookgestaltes 's nachts op hun deur klopten en bedreigingen maakten. De hersenen van de mensen werden door een onverklaarbare kracht bestraald.

Sommige wetenschappers geloofden dat het van een meteoor afkwam. Ik begon het apparaatje tegen de tijdmachine aan te leggen, en het begon een vortex op te wekken. Als ik in de vortex keek, dan zag ik mijn kinderjaren. Ik zou er zo naartoe kunnen gaan. Ik zag verschillende winkeltjes waar ik ooit was geweest. Maar tot mijn schrik zag ik ook grote gebouwen van de psycho-dentists, wat bijna centrums waren. Die waren er vroeger niet.

'Ze komen,' zei ik. 'Ze lopen al met de tijd te rommelen.' Die nacht had ik vreemde dromen. De tijdmachine was in mij, en ik was half mechanisch. Ik schrok heel vroeg wakker, en moest direct naar het laboratorium. De vortex was nu veel groter, en de tijdmachine begon weer te werken. Het apparaatje van de ketting zei dat ik niet de vortex in moest gaan, maar dat de energie gebruikt moest worden als een afweerschild tegen de psycho-dentists die op het punt stonden de aarde binnen te vallen. Ook moest de energie van de vortex gebruikt worden om de jongen tot leven te wekken. Ik moest hiervoor een spiegeltje gebruiken, om zo de straling die van de vortex afkwam te richten op de jongen. Door het spiegeltje werd de straling gehalveerd, zodat er niet teveel straling op de jongen zou komen te staan, zodat hij niet de tijd in zou glijden. Maar er gebeurde niets. Plotseling viel de vortex weg, en de tijdmachine stopte te werken. Het apparaatje van de ketting zei dat er een grote storing was. Er werd geklopt. Een paarse verschijning kwam zo door de deur heen zonder dat de deur was geopend. Ik greep naar mijn hoofd. Was ik aan het hallucineren of was dit echt. De verschijning begon bedreigingen te maken over mijn mond.

'Het is een winkel,' sprak het apparaatje van de ketting. 'Neem gewoon een ander winkeltje. Doe geen zaken met de psycho-dentists.'

Maar ik begon felle steken in mijn hoofd te krijgen. Weer greep ik naar mijn hoofd. 'Maar ik word bestraald !' riep ik.

Ik moest toen weer het apparaatje tegen de tijdmachine aanleggen. De

tijdmachine moest opgeladen worden. Er bleek een soort lek te zijn waardoor het telkens weer snel wegstroomde. Na een tijdje ontstond er weer een kleine vortex. 'Roep nu naar de jongen,' zei het apparaatje. 'Hoe heet de jongen

?' vroeg ik.

'Roep hem gewoon,' zei het apparaatje. 'Hey !' riep ik. 'Hey, jongen !'

Even leek het alsof ik zijn ogen zag opengaan, maar toen waren ze weer dicht.

In de stad Utrecht waren geen dokters, maar alienologen, want het gevaar van buitenaardse infiltratie was groot. Ook als er iets met de mond aan de hand was dan ging men naar de alienoloog. Hier mocht ook absoluut geen geld voor gevraagd worden anders zou het corrupt kunnen worden.

Toch kregen de psycho-dentists het voor elkaar overal door het land centrums te krijgen, en ze werden dik betaald. Het utopia wat in het land in voorgaande jaren was opgebouwd brokkelde langzaamaan af. De monden en de hersenen van de mens werden bestraald. Het was niet meer zoals het geweest was. Ook het rechtssysteem kwam geheel in de handen van de psycho-dentists, wat voorheen nog door de alienologen ging. Het recht en het medische, ook het orale medische, begon

meer en meer een markt te worden en werd steeds corrupter.

Het ging allemaal heel snel. Het was als een nieuwe religie, als een cultus. Het was een buitenaardse invasie, en er was een jacht op alienologen. De doodstraf werd weer ingevoerd en elke alienoloog kreeg per definitie de doodstraf. De tijdmachine en de mechanische jongen werden in beslag genomen, en op 't nippertje hadden we een ontsnappingsroute om te kunnen onderduiken, omdat wij ook betrokken waren.

De mechanische jongen en zijn tijdmachine waren nu slechts een fabel.

Alleen het kettinkje met het apparaatje had ik nog. Op het onderduik adres kwam ik met mijn vrouw en wat wetenschappers. Alle hoop was nu gericht op het kettinkje, maar ook hadden we de hoop dat uiteindelijk de mechanische jongen en zijn tijdmachine zouden ontwaken. Eigenlijk waren al onze plannen in diggelen geslagen. We konden niet tegen de straling van de psycho-dentists op. Ik wist nu dat de jongen die ik in het museum was tegengekomen de waarheid had gesproken.

Ik was in een vreemde trance. Op de een of andere manier kon het apparaatje zelf een kleine vortex opwekken, alhoewel het heel klein was, en het ons niet de tijd in kon trekken. Ook de wetenschappers keken er verwonderd naar. We wisten niet hoeveel tijd we nog hadden. De psycho-dentists namen alles over en zouden ons vast en zeker vinden na niet al te lange tijd. Het was een race tegen de klok. Overal in Utrecht werden er huiszoekingen gedaan om ondergedoken alienologen en hun wetenschappelijke medewerkers te vinden en te arresteren. We zaten in een geheime kelder onder het huis. Er was een mogelijkheid om nog dieper te gaan, en dat deden we ook. We moesten langs een put naar beneden. Het apparaatje zei dat onder de grond er nog meer kleine vortexen waren, en dat het apparaatje ze zou kunnen gebruiken om zijn eigen systeem ermee op te laden, zodat de vortex van het apparaatje nog sterker zou worden. Maar onder de grond waren de paarse spookverschijningen ook al. We zaten geheel ingesloten. We besloten weer naar boven te gaan, maar de verschijningen hadden ons al gezien, en deden een aanval van zware straling. Ik greep naar mijn hoofd, en ik zag mijn vrouw en verschillende andere wetenschappers flauwvallen. Ik had zware steken in mijn hoofd.

Ik hield het kettinkje in de lucht toen een paarse verschijning dichterbij kwam. Ik richtte de straling van het apparaatje op de paarse verschijning, maar het signaal was veel te zwak. Ik kon niets beginnen. Alles werd zacht in mijn hoofd. Toen viel ik ook flauw. Ik werd wakker in een ondergrondse fabriek ergens. Dit moest er al heel lang hebben gestaan. De psycho-dentists liepen hier rond in witte pakken, en anderen hadden andere soort werkkleding, meer technische werkkleding, alsof het monteuren waren of bouwvakkers. Sommigen hadden

helmen op. 'Mondenrekken,' zei één van de psycho-dentisten in het wit. Iemand schoof een lade open, en nam een soort beugeltje eruit. Het had allerlei stralings-sensoren. Er zaten lampjes ingebouwd. 'We gaan zijn hele zenuwstelsel overnemen,' werd er gezegd. 'Het zal in de botten boren, en zijn weg vinden, en dan vanzelf apparaatjes implanteren. Zo kunnen we hem monitoren, elke stap die hij zet.' Ik kon niet spreken. Mijn mond leek als verlamd. Alsof ze een verdovingsstof in me hadden gespoten. Ik kon alleen lichtelijk 'aaaah aaaah aaah' zeggen.

'Utrechtse donder,' werd er gezegd. Ik kreeg toen een klap op mijn hoofd met een hard voorwerp van metaal. Het was een soort gereedschap, een moersleutel. Ik had stekende hoofdpijn. Het bloed gleed langs mijn gezicht. Ik zag de andere niet, alleen maar psycho-dentists en hun werkers. Ik vroeg me af of sommigen mijnwerkers waren. Ik voelde de hoop door mijn schoenen wegsijpelen, de grond in. het was een stenen vloer, beton, met barsten erin, grote scheuren hier en daar. Toch borrelde er iets van binnen, als een soort vortex, en het bracht mij in een vreemde trance. 'De mondenrekken,' werd er weer gezegd, en ze hielden het beugeltje vlakbij mijn mond. Ik kon de lampjes zien, en de kleine boortjes, en naaltjes. Ik begon over te geven. Ik had er een heftige reactie

tegen. 'Installeer het !' leek een vrouwenstem te roepen. Ik begon wild te schudden, maar ik zat vast. Het was alsof ik in een soort dwangbuis zat, maar op een bepaalde manier had ik weinig contact met mijn eigen lichaam. 'Utrechtse donder,' werd er weer gezegd. Ik werd aan mijn haren getrokken.

'Gotverredomme,' werd er geroepen. 'Stop het erin.'

'Ik kan het niet,' zei een benepen stemmetje. 'De straling van zijn mond blijft het afketsen, als een anti-magnetisch veld. Het past niet.'

'Probeer andere soorten dan, man, godverrejanjezus !' werd er toen geroepen.

Ik probeerde op te kijken, maar het lukte me niet. Ik voelde nog steeds de vortex in mijn binnenste branden.

Ik zag een heel klein bibberend vrouwtje toen met een ander beugeltje komen. Het was heel dof, ook met naaldjes en boortjes, als een bitje, maar zonder lampjes. Ze bracht het dichtbij mijn mond, maar toen trok ze het snel weg en begon te gillen. 'Het brandt !' gilde ze. Ik zag haar ineenkrimpen en haar trillende pols vastpakken.

Weer werden er allerlei lades opengetrokken. Ik hoorde van alles ritselen en rammelen. 'Doe iets,' brulde een man bulderend. 'Zoek iets wat wel past.'

Weer kreeg ik een klap op mijn hoofd met de moersleutel. Ik begon nog heviger te bloeden. 'Hij is immuun,' werd er gezegd. Ik had stekende koppijn.

'Utrechtse donder,' werd er weer gezegd.

Toen lieten ze met rust. Ik was in een witgrijze dwangbuis aan een stoel gebonden. 'Kankerjezus !' hoorde ik iemand woedend roepen.

Ik hoorde glas kapotgeslagen worden en iemand hysterisch schreeuwen. 'Sobibor !' klaagde iemand toen.

Hoofdstuk 5. De mannen vermelking

Er stond een jongen voor mij.

Het was de jongen uit de toekomst.

'Mijn naam is Utrecht,' zei de jongen. 'Wij kennen elkaar. En toen je 'hey, jongen,' zei bereikte het signaal me nog niet. Het moest door een heleboel schilden heen.'

Hij begon me los te maken. 'Kom mee,' zei hij toen. Hij leidde me uit het kamertje waar ik was, de gang op. We kwamen toen ergens bij een lift terecht, waar we ingingen. Hij toetste een paar knopjes in en toen gingen we naar boven. We kwamen terecht in bosgebied. Hier stond zijn tijdmachine

ergens. De tijdmachine deed het weer volop. Er kwam zachte straling vanaf. We stapten in, en hij ging achter de stuurknuppel zitten en we vlogen weg.

We werden direct aangevallen door ruimteschepen van de psycho-dentists, gele lazer stralen, maar we kwamen er doorheen. Ook de tijdmachine kon stralings-aanvallen doen, en we zagen vele ruimteschepen geraakt worden en neerstorten. We moesten door allerlei gevaarlijke stralingsvelden heen, maar uiteindelijk kwamen we er goed doorheen. Toen moesten we door een heleboel tijdsbarrieres heen om door de tijd heen tot de toekomst te komen, en dan naar de planeet Sobibor. Ik zei tegen de jongen dat mijn vrouw nog in gevangenschap was waarschijnlijk, en de wetenschappers, maar de jongen zei dat dat ook geregeld was of zou worden.

Het rook alsof we een groot watergebied inkwamen. Maar er was hier alleen ruimte. Pas veel later kwamen we aan bij de planeet Sobibor, en daar was inderdaad water. Ergens bij zee landde hij het toestel. We kwamen op het strand terecht, en er was aan de rand van het strand een groot strand gebouw. Daar liepen we naartoe. Tot mijn grote verbazing en verrassing was mijn vrouw daar ook, en de wetenschappers. Ik viel haar in haar armen, en ook omhelsde ik de wetenschappers. Ik vroeg hoe het nu verder moest met de stad Utrecht waar we vandaan kwamen, maar de jongen zei dat dat ook geregeld zou worden.

Er was ook een andere jongen bij : Janno, die heel veel op de jongen genaamd Utrecht leek, en even dacht ik dat hij het was die ik in het museum was tegengekomen. Janno had de anderen hier naartoe gebracht. 'Zijn we veilig ?' vroeg ik aan de jongens.

'Nee,' zei Utrecht. 'We weten niet hoeveel tijd we hebben. We zijn mechanisch opgeladen, en het kan elk moment weer afgelopen zijn, want we hebben beiden lekken, en onze apparatuur werkt nog niet optimaal. Dit is alles wat we hebben.'

'Wat gebeurt er met ons dan ?' vroeg ik. 'Sobibor is niet verder dan je hart,' zei Utrecht.

Er was ook een lift in het strand gebouw. We gingen de lift in en we gingen zo naar beneden. 'De bronnen van creatieve energie,' zei Utrecht, 'creative energy life.'

Na een tijdje ging de liftdeur open. Er was hier een prachtige natuur. Het leek wel een wereld achter glas, als kassen. 'Het is tegen de straling van de psycho-dentists,' zei Utrecht.

Ik keek mijn ogen uit. Er waren overal vlinders en andere vliegende insecten, zoals libelles. Het gezoem van deze beesten was erg aangenaam en kalmerend. Door de kassen zouden we komen tot de vrije natuur, nog dieper onder de grond. Dat was een gebied geheel omgeven door het kassengebied, om te beschermen tegen de straling van de psycho-dentists.

Helemaal in de kern van het gebied zou de rode zee zijn, de zee van tijd. Als tijd is te overbruggen, dan is ook ruimte te overbruggen, en ook snelheid, en dat is een creatieve energie. Het was de tijdmachine van de natuur, op de planeet Sobibor, maar Utrecht zei dat het in de kern van het hart lag.

Ik ging in mijn herinneringen terug. Ik was vlak na de beëindiging van de grote oorlog geboren, in 1971. In 1970 werd het land bevrijd van de Muo, een religie die vanuit Arabië kwam overwaaien en met name in Duitsland groot werd. Alles draaide om de navolging van een arts van Arabisch-Duitse komaf genaamd Jasser Menghelm, de fuhrer van deze religie die gevreesd en aanbeden werd. Hij

was geobsedeerd met monden, en voerde er vele experimenten mee uit in de concentratie kampen die hij opstelde. Hier dumpte hij alle alienologen in. Dat was het verboden beroep. Hij viel in 1940 ons land binnen, en vele andere landen. Het was dus een dertigjarige oorlog. Vreemd genoeg was één van zijn concentratie kampen ook Sobibor genoemd, en de jongen in het museum noemde ook enkele namen van personen op de planeet Sobibor wiens namen ook concentratie kampen op aarde waren in die tijd, onder het bewind van de Muo. Ik wist niet waarom ik deze gedachten had, maar ineens begon Utrecht erover. Hij zei dat de bezetting door de Muo de basis had gelegd voor de psycho dentists. Hij zei dat die basis alleen maar vernietigd kon worden als we terug in de tijd zouden gaan naar dat tijdperk op de aarde. Dat was ook de enige hoop voor zijn volledige herstel en het herstel van de stad Utrecht.

Ik kende de verhalen alleen maar vanuit de geschiedenisboeken en de geschiedenislessen, maar het maakte altijd wel grote indruk op me. Waarschijnlijk was de bevrijding er nooit echt geweest, zoals de jongen beweerde. Na de grote oorlog werd het dokterschap geheel afgeschaft. Alleen alienologen mochten nog in die hoedanigheid als dokter optreden, maar er waren bijna geen alienologen meer overgebleven, omdat velen van hen ten onder waren gegaan in de concentratie kampen. Utrecht zei dat er teveel alienologen verloren waren gegaan in de oorlog, en dat dat veranderd moest worden door de tijdmachine. Die concentratie kampen moesten grootscheeps aangepakt worden. Dat gedeelte in de tijd was namelijk nog steeds een tikkende tijdbom wat als een gek psycho dentists voortbracht. Het was als een op tilt geslagen monster baarmoeder. Zowel Sobibor als de aarde waren nog steeds in de greep van dit monster.

Utrecht zei dat hij er met een hele grote vloot aan ruimteschepen naartoe wilde, om voor eens en voor altijd met de Muo af te rekenen. De alienologen moesten bevrijd worden uit de concentratie kampen, en de concentratie kampen moesten totaal vernietigd worden. Er moest dus een hele grote vortex opgewekt worden waardoor die vloot van ruimteschepen de tijd in konden gaan, en dat kon alleen gebeuren in de zee van tijd. Utrecht zei dat alle schepen al klaar stonden inmiddels. Het zou de grootste operatie aller tijden worden.

En dat werd het. Ik kan de dagen nog herinneren als de dag van gisteren, de grote invasie. En ze noemden het d-day. Zoveel ruimteschepen werden door de zee van tijd gezonden tot het tijdperk 1940-1970, tot de aarde. Het was de grootste invasie aller tijden. De lucht was vol van grote ruimteschepen van Sobibor, en alle concentratie kampen werden bezocht, die werkelijk als varkensfokkerijen waren, om de alienologen te bevrijden. Daarna werden de concentratie kampen vernietigd. Vele aardlingen werden meegenomen tot de planeet Sobibor, tot de zee van tijd.

Maar we waren ons niet bewust van een nieuw probleem wat daardoor ontstond. Er was een tijdplug ergens uitgehaald, en door het gat stroomde een geheel nieuwe projectie, iets wat lang opgesloten had gezeten. Het was als een roofdier die uit de kooi werd losgelaten. Het was alsof er een prisma ergens uit was gehaald, zodat het licht niet meer omgebogen werd. We stonden nu regelrecht oog in oog met de machten van de natuur, niet meer van de verstedelijkte mens. Het was het tijdperk van de natuurrampen. Het was alsof nu de balans geheel verstoord was, zowel op aarde als op de planeet Sobibor. De mens was nu een speelbal geworden van groot natuurgeweld.

Er waren ook veel onverklaarbare buitenaaardse natuurverschijnselen.

Utrecht zei dat er een tijdsvacuum was ontstaan waarin alles gezogen werd, en waar de tijd stil bleef staan van 1940 tot 1945, wat oorspronkelijk de invasies

door de Muo waren, maar wat nu was overgenomen door de natuur. De Muo was geheel verbrijzeld. Uit een groot gat waren grote buitenaardse vrouwen gekomen, veel groter dan mannen. De vrouwelijke leiders van deze vrouwen, die allemaal donker waren, waren genoemd naar de jaren van het tijdsvacuum, dus 1940, 1941, 1942, 1943, 1944 en 1945. Alle mannen werden door hen gearresteerd en in concentratie gezet, want mannen waren de oorzaak geweest dat deze vrouwen zolang opgesloten waren geweest buiten

tijd en ruimte. In hun filosofieën waren mannen levensgevaarlijk, en moesten vastgezet worden. De vrouwen hadden hele grote borsten die een vreemde soort melk hadden, en door bepaalde buizen en leidingen in de concentratie kampen moesten de mannen gevoed worden, maar alleen op gezette tijden, want verder werden de mannen uitgehongerd, omdat ze veel teveel kracht en macht hadden gehad. Ze waren vet geworden op hun droesem.

In het tijdsvacuum van 1940-1945 viel alles met elkaar samen. Overal waren er concentratie kampen aangelegd door de feministen, soms feminazi's genoemd, de radicalen, behalve in Utrecht, waar ik woonde in een buitenwijk. Hier was ik ook opgegroeid. Ik fietste naar de straat achter mijn straat, wat altijd een straat met probleemjongeren was, maar die hele straat was gesloopt en er lag allemaal zand. Ik vroeg me af of er een concentratie kamp zou komen. Maar er werd gezegd dat er een groot grasveld zou komen en dat er nieuwe huizen gebouwd zouden worden. Het veld zou tussen de looppaadjes achter de achtertuinen komen te liggen, waar kinderen zouden kunnen spelen. Ik vroeg me af waarom Utrecht niet gevallen was. In mijn gedachten hield ik de jongen genaamd Utrecht, die uit de toekomst kwam, vast. Ik had mijn hoofd tegen zijn borst aangelegd, maar plotseling merkte ik dat hij slechts een standbeeld was. Het was als een droom. Ik herinnerde zijn woorden : 'We weten niet hoeveel tijd we hebben. We zijn mechanisch opgeladen, en het kan elk moment weer afgelopen zijn, want we hebben beiden lekken, en onze apparatuur werkt nog niet optimaal. Dit is alles wat we hebben.'

De jaren 1940-1945 waren vrouwen die op beesten reden. Ik had niet meer het gevoel dat ik in één realiteit leefde. Hier liep alles in elkaar over. De stad

Utrecht was als een grote bibliotheek met boeken. Tevens was dit onze beveiliging. Er was iets met mijn hersenen gedaan, alsof ik aan de drugs was, of was het de melk ? Was ik vermelkt ?

Er werden overal feministische blaadjes verspreid over de heropvoeding van de man. Ook de bibliotheek stond vol met feministische boeken. Het was als een religie. Sommige feministische groeperingen gingen van huis tot huis, om te evangeliseren. Ze brachten het evangelie van de natuur, van de buitenaardse natuur, en van de melk. Ik voelde me vreemd. Het was alsof de leidingen van melk gewoon door de lucht hingen, en door onze hoofden, en het was om onze nekken als ketenen. En de melk was van een zware buitenaardse electriciteit, als de bliksem die insloeg. En de zes jaren waren school programma's, zes school programma's.

Einde

het ontstaan van rusland

Een arme vissersjongen in het land Name was aan het vissen gegaan aan de rand van de zee. Tot zijn grote verbazing kwam er een vreemde vis heel dichtbij hem, een hele grote vis, en die vis kon spreken. De vis zei tegen de jongen : ‘Nu moet je eens luisteren. Weet wat ik je allemaal kan geven in ruil voor het Roshland.’

‘Ik weet niet veel,’ zei de jongen, ‘maar dit land is niet genaamd Roshland, maar Name.’

‘Ik noem het Roshland, het land van de beginne,’ sprak de vis. ‘Nu, zeg op, mag ik het van je overkopen ?’

‘Wat krijg ik ervoor,’ zei de jongen, die er niet veel van geloofde, en die ook wel wist dat hij geen zeggenschap had over het land.

‘Je mag drie wensen doen,’ zei de vis.

‘Goed,’ zei de jongen. ‘Ik ben nogal arm. Wat rijkdom zou me niet kunnen deren.’

‘En je tweede wens ?’ vroeg de vis.

‘Een vrouw,’ zei de jongen. ‘Ik vraag niet veel.’

‘En je derde wens ?’ vroeg de vis.

‘Een eiland, helemaal voor mij alleen, en voor mijn vrouw,’ zei de jongen.

‘Goed,’ zei de vis. Plotseling had de jongen alles wat zijn hartje begeerde, en leefde met zijn vrouw op een verder onbewoond eiland. De vis trok het land Name los van Afrika, en nam het mee in de grote zee. Het zou nu Roshland heten, het land van de beginne, en Rusland. Daar werd Rusland een streng bewaakt eiland, en iedereen moest werken voor de vis, en naar de school gaan van de vis.

De jongen merkte direct dat hij wat verkeerd had gedaan. Hij kon niet meer goed ademen. Name hoorde bij Afrika, maar nu had hij het verkocht. De vis was een tovervis, en kon ook in een mens veranderen, in een tovenaar, en hij terroriseerde Rusland. De jongen kwijnde helemaal weg. Hij had niets aan zijn vrouw, en niets aan zijn rijkdom en zijn eiland. Hij wilde het land Name terug, zoals het was, als een land van Afrika. Wanhopig ging hij het water in, op zoek naar de vis, op zoek naar zijn land, maar hij kon het nergens vinden, en helemaal uitgeput kwam hij terug. Zijn vrouw was niet aardig voor hem, liep

altijd op hem te vitten. Ze had totaal geen begrip voor zijn situatie. Op een dag zag de jongen het niet meer zitten. Hij ging naar de zee en zei : ‘Och, zee, neem mij toch, want wat ik nu te dragen heb is te zwaar.’ Toen kwam de tovervis ineens uit de golven. ‘Ik kan je naar het Rusland brengen,’ sprak de vis. ‘Dan ben je weer terug in je land, maar al het andere zal je moeten verliezen.’

‘Ik ben het liever kwijt dan rijk,’ zei de jongen. En zo nam de tovenaar hem mee tot het grote Rusland. Ook al was het leven daar zwaar, en ook al moest hij werken voor de vis, en naar de school gaan van de vis, hij was in ieder geval in zijn eigen land, maar het was niet meer hetzelfde. En zo ontstond Rusland.

Jaap en André

en de Wakkelsoep

Toen Jaap op zijn kamer was om huiswerk te maken zag hij ineens lijm druppelen in zijn kamer, zomaar vanuit het niets. Hij liep er op af en raakte de lijm aan, maar hij kon niet meer loskomen. Wat was dat spul plakkerig. Hij wist niet wat hij moest doen, en begon te roepen, maar niemand scheen hem te horen, of misschien was iedereen wel weg. Hoe meer hij probeerde los te komen, hoe meer hij werd gegrepen door de lijm, en toen ineens werd hij zo de vloer ingetrokken. Hij gilde en schreeuwde, maar er was geen hulp. "Is er dan niemand die me hoort !" riep Jaap.

Hij zag niets meer. Alles was wazig voor zijn ogen. Hij kon zich ook niet meer

bewegen. Even later kon hij weer zien, en hij zag dat hij in een bos was. Een meisje van het bos kwam op hem af. "Wie ben je ?" vroeg Jaap. "En waar ben ik ?"

"Ik ben de koningin van de jacht ?" zei het meisje.

"Waar jaag je op, op mij ?" vroeg Jaap.

"Op wakkels," zei het meisje van het bos. "Wakkels zijn gaten in het ijs."

"Dat noemen wij wakken," zei Jaap. "Waarom jaag je daarop ?"

"Omdat ik de ijskoningin ben. Er mogen geen gaten in het ijs zitten, want dan smelten we weg," sprak het meisje.

"Ah," zei Jaap. "Waar ben ik ?"

"In Samaica," zei het meisje.

"Wat is dat ?" vroeg Jaap.

"Een land," zei het meisje.

"Hoe kom ik daar ?" vroeg Jaap.

"Door de lijm," sprak het meisje.

"Wat is dat voor een lijm ?" vroeg Jaap.

"Ik gebruik het in de jacht om het ijs weer dicht te lijmen. Het is ijslijm," sprak het meisje.

"Mag ik nu weer naar huis ?" vroeg Jaap. "Ik moet nog huiswerk doen."

"Dat huiswerk kan wel wachten," sprak het meisje.

Het meisje hielp hem opstaan. "Wat gaan we doen ?" vroeg Jaap.

"Dat zul je wel zien," zei het meisje.

Ze nam hem mee naar een rivier van de ijslijm. Alles bruiste hier, spoot en sproeide, zoals een waterval. "Hier worden ze allemaal meegetrokken," zei het meisje. "Zoals jij werd meegetrokken. Ik heb je eruit gehaald."

"Nou, bedankt," zei Jaap. "Ik moet voor het avondeten weer terug zijn."

"Het avondeten kan wel wachten," zei het meisje. "Er zijn veel belangrijkere dingen dan dat."

"Zoals wat ?" vroeg Jaap.

"IJslijmen," zei het meisje. "Je kan zo met een ijslijmstift de gaten in het ijs lijmen. Alles is hier van ijs gemaakt. Het is een kneedbaar ijs in allerlei kleuren."

"Ja, maar ik moet naar huis en naar school," zei Jaap.

"Wat is nu belangrijker ?" vroeg het meisje.

"Ja, maar mijn vader en moeder zullen mij missen," zei Jaap, "en André."

"Ik laat je niet meer gaan," zei het meisje. "Het is veel te gevaarlijk daar, teveel wakkels. Alles is van ijsklei gemaakt, maar jij komt uit de wakkelwereld waaruit ik je verlost heb."

Jaap knipperde even met zijn ogen. "Ik voel me inderdaad heel anders."

"Als er wakkels zijn wordt alles vies en smelt alles," zei het meisje.

"Ja, dat mag niet gebeuren," zei Jaap, die steeds meer en meer onder een

vreemde hypnose kwam.

"Wakkels zijn stom, dom en lui," zei het meisje.

"Ik zal aan uw zijde strijden, koningin," zei Jaap onder zware hypnose. "Die wakkels zullen niet ver komen."

Het meisje glimlachte. "Zo mag ik het horen," zei ze.

Ze liep naar hem toe en smeerde wat strepen van ijslijm op zijn gezicht.

"Ik ben nu oorlog," zei ze, "de koningin van de oorlog. Wakkels zijn veelvraten, ze vreten alles op wat los en vastzit om nog meer wakkels te maken."

"Maar dat is verschrikkelijk, koningin," zei Jaap.

"Ja, je moet eens weten," zei het meisje. "Ze laten ons overwerk doen. Ik ben blij dat ik jou heb."

"Ik doe het met groot plezier," zei Jaap, die steeds vrolijker begon te worden.

"Lach niet teveel," zei het meisje. "De wakkels lachen de hele dag door. Dat is alles wat ze kunnen. Ze slapen, eten en lachen, de hele dag door, en maar meer wakkels maken."

"Het is een ramp," zei Jaap.

"Het is een serieuze zaak," zei het meisje. "Heb je hun fabrieken gezien ? Het stinkt."

"Dat moeten we niet hebben," zei Jaap.

"Maar zo weten we wel waar ze zijn," zei het meisje.

"Dat is waar," zei Jaap. "De stank verraadt hen."

"Ze bouwen hun huizen overal en gaan dan familietje spelen," zei het meisje, "de wakkel industrie."

"Ah," zei Jaap, die begon te gapen. Hij hoorde het meisje verder praten in de verte. Hij begon steeds meer moe te worden. Maar toen het meisje de ijslijm stift weer tegen zijn huid zette was hij weer klaar wakker. "Ze hadden je bijna," zei het meisje.

"Ik trek mijn zwaard van ijslijm en ik strijd voor mijn koningin," zei Jaap.

"Wees waakzaam," zei het meisje. "Ze zitten overal te loeren. Als er één wakkel is zijn er meer in de buurt. Ze komen altijd in groepen. Maar wij hebben onze eigen industrie van ijslijm naaimachines. Het zijn dus eigenlijk lijmmachines. Ze zijn heel productief en creatief."

"Waar zijn ze ?" vroeg Jaap.

"Oh, dieper in het bos," zei het meisje.

"Ik wil ze graag zien," zei Jaap.

"Dan moeten we naar de ijslijm watervallen," zei het meisje. "De wakkels maken ook de mens ziek, en spelen dan doktertje om het nog erger te maken."

Over een zanderig pad gingen ze dieper het bos in. Maar ze werden aangevallen door wakkels die zo uit de struiken kwamen. "Ah !" lachte de koningin. "We eten vanavond wakkel soep, zo lekker." De wakkels waren exotische vruchten die hier groeiden. Jaap begon ze te plukken en ervan te eten. "Ja, mmm, wakkelsoep," zei Jaap, "dat lijkt me wel wat."

En zo hadden ze die avond genoeg om te eten en genoeg om over te praten. Het meisje kookte overheerlijke wakkelsoep, en Jaap keek toe hoe ze dat deed. "Breng me meer wakkels, Jaap, meer. Want zovelen hebben nog nooit van de wakkelsoep gehoord, en zovelen hebben er nog nooit van geproefd, en leiden

een miserabel leven. Wakkelsoep is het lekkerste wat er is."

Einde

De Kaaskabouter

De kaaskabouter was op weg naar de kaasmarkt met een kar vol kaas die hij zou verkopen. Hoe hij zijn kaas maakte ? Dat was een duister geheim. Hij zond zijn wolven uit in de nacht om kinderen uit hun bedden te roven. Hoe deden zij dit ? Met een sleutel die op elk slot paste. Ze deden dat altijd in andere steden, en over de grens, niet in de stad van de kaaskabouter.

De kaaskabouter lachte. Hij had zijn kinderkaas goed gebrouwen, en nu was het hard genoeg om verkocht te worden. De kazen waren goed gestold. Zoveel arme kinderen leden in zijn kooien. Zij wilden geen kaas worden, maar de kaaskabouter had geen medelijden.

De kaaskabouter woonde helemaal alleen in het bos, met zijn wolven en de kinderen in kooien. Niemand anders kwam daar ooit. En daarom bleef het ook zo'n goed geheim. Mensen vroegen zich altijd af waarom de kaas van de kaaskabouter altijd zo lekker was. Wat zouden ze walgen als ze wisten wat het was. Het was kinderkaas.

Op een dag, niemand wist hoe, kon er een jongetje ontsnappen. Hij rende zo

hard als hij kon naar de dichtstbijzijnde stad, de stad van de kaaskabouter. Hij begon op deuren te kloppen, en allerlei mensen aan te spreken. Hij vertelde zijn verhaal, maar niemand geloofde hem.

'De kaaskabouter is een beste vent,' zeiden ze. 'Hij maakt de lekkerste kazen. Pas op met wat je zegt, want valse beschuldingen leiden tot de galg hier.'

En het jongetje werd al snel opgepakt, en moest voor de rechter komen. Ook de rechter geloofde hem niet. Hoe durfde hij dat over de kaaskabouter te zeggen die zoveel voor kinderen had gedaan. Vaak doneerde hij gratis kaas aan kinderziekenhuizen en weeshuizen, en ook de armen kregen het vaak gratis. Nee, over de kaaskabouter mocht geen kwaad woord gezegd worden. Dat zou het jongetje de kop kosten.

Het jongetje smeekte de rechter om wat politie agenten te sturen naar de kaaskabouter, om te zoeken naar de kooien, maar de rechter wees dit verzoek af. Hoe durfde dat jongetje zoiets te zeggen. Het zou ernstig trauma veroorzaken in de kaaskabouter als hij door politie agenten voor onderzoek zou worden bezocht. Hij zou dan een verdachte zijn, en dat zou een zware belediging zijn en ervoor zorgen dat de kaaskabouter geen kinderen, armen en zieken meer zou helpen. Het zou een ramp zijn voor de stad, want daar stond de stad immers om bekend.

En zo werd het jongetje ter dood veroordeeld. Zijn hoofd zou eraf gehakt worden door de stadsbeul. Heel veel mensen zouden komen kijken. 'Nee, nee !' riep het jongetje. 'Ik smeek het u. Gaat u alstublieft daar kijken om te zien wat daar allemaal gebeurd.'

In de rechtszaal stond er een dame op. 'Rechter, laat mij dan gaan om een kijkje te nemen bij de kaaskabouter. Ik verzin wel een smoes om binnen te komen, en zo zal hij zich niet geintimideerd of beledigd voelen,' zei de dame.

Maar de rechter werd verschrikkelijk boos. 'Nog meer beledigingen aan het adres van de kaaskabouter die zoveel voor de stad heeft gedaan ? U moest u schamen. Weer een tegenstander. Weer zo iemand die de kaaskabouter

verdacht probeert te maken. U krijgt hier ook de doodstraf voor, en ook uw hoofd zal op dezelfde dag als de onthoofding van het jongetje eraf gaan.'

En zo durfde niemand een kwaad woord te zeggen over de kaaskabouter. Twee kinderen die ook in de rechtszaal waren besloten om na de rechtszaak toch eens bij de kaaskabouter te kijken. Ze gingen het bos in en kwamen na een tijdje lopen aan bij de kaaskabouter, en ja hoor, ze hoorden al snel het geschreeuw en gegil van kinderen, en kwamen er ook achter waar de kooien waren. Helaas werden ze al snel in de kraag gegrepen door de kaaskabouter. En zij die durfden bij de kaaskabouter te komen werden ook zonder pardon in de kooi gestopt om even later tot kaas te worden verwerkt.

'Stommelingen !' foeterde de kaaskabouter. 'Heel dom van jullie hier te komen. Wat kwamen jullie eigenlijk doen ?'

De kinderen vertelden het verhaal, en de kabouter begon te lachen. 'Ik ben er één verloren, maar ik heb er twee voor terug. Zo gaat dat altijd.'

De kinderen werden tot kaas gemaakt, en de dame en het ontsnapte jongetje werden op het stadsplein onthoofd door de stadsbeul, en de kabouter lachte. Maar op een dag kwamen zijn wolven ziek terug van de jacht, en ze hadden niets gevangen. De kaaskabouter vroeg zich af wat er aan de hand was, en de wolven schenen maar niet beter te worden. Nu kon de kaaskabouter geen kaas meer maken, en de mensen in de stad begonnen meer en meer te klagen, over hoe ze de zalige kaas van de kaaskabouter misten. De kaaskabouter kwam helemaal niet meer opdagen. Op een dag waren ze het allemaal beu, en gingen in een grote groep midden in de nacht met fakkels naar de kaaskabouter, die toen al sliep. Hij werd zo van zijn bed gelicht, en de woedende mensen vroegen hem waar zijn kaas bleef. Omdat de kabouter geen antwoord gaf zijn ze toen alles gaan doorzoeken, en kwamen uiteindelijk ook bij de kooien aan waar allerlei kinderkleren lagen. 'Zie, het was dus toch waar !' riep er eentje. 'Die dame en dat jongetje die ons er al voor waarschuwden en dat met hun kop moesten betalen hadden dus gelijk !' Woest gingen ze terug naar de kabouter, maar die was in geen velden of wegen te bekennen. Ze zijn toen teruggegaan naar de stad en vonden dat de hoofden van de dame en het

jongetje een ereplaats verdienden. Het hoofd van de dame konden ze niet meer vinden, maar het hoofd van het jongetje had iemand bewaard in een glazen bol, en die werd voortaan boven de stadspoort gezet. De andere steden die nog steeds leden onder het hoge aantal aan vermiste kinderen kregen het ook te horen, en sindsdien waren er veel toeristen om het hoofd van het dappere jongetje boven de stadspoort te bezichtigen. 'Luister goed naar uw waarschuwer,' was er op een bordje onder het hoofd geschreven.

ANTON, JAAP EN SUSANNE

ZWEMMEN IN DEURSEN

Hoofdstuk 1. Het Grote Avontuur in het Zwembad

Anton reed met Jaap en Susanne door Deursen, op zoek naar een terrasje. Toen ze er een hadden gevonden, parkeerde hij de auto, en zaten al snel aan een tafeltje. Een lange, slanke ober kwam hen bedienen. Ze bestelden ijs. Anton keek omhoog. Ze zaten onder een gezellig dakje met strepen. Al gauw kwam het ijs op een dienblad, met rietjes erin. Alhoewel ze onder een dakje zaten, begon het al snel vochtig te worden. Het begon wat te regenen. Ze namen het ijs en gingen naar binnen. Wat hing er hier een rooklucht. Ze besloten dichtbij de ingang te zitten. Dit was niet normaal. Ze kregen het er benauwd van. Anton maakte een opmerking erover naar de ober. 'Ja, mijnheer, er wordt hier veel gerookt. Daarvoor hebben we het terras voor de niet-rokers.'

'Maar wat als het regent ?' vroeg Anton. 'U kunt ons toch niet zomaar buiten laten zitten ?'

'Ik kan het niet helpen, mijnheer. Dit is een rook-café. U kunt ook een café uitkiezen waar niet gerookt mag worden,' sprak de ober.

'Ik kan wel een beetje tegen rook, maar dit is niet normaal,' zei Anton. De ober trok zijn schouders op.

Even later waren ze weer in de auto. Jaap zat een liedje te neurien. 'Wat een raar café was dat, zeg,' zei Anton. Susanne had haar walkman op en hoorde niets, en Jaap was diep in gedachten weggezonken. Ze waren op weg naar het zwembad van Deursen. Daar aangekomen kochten ze drie kaartjes en gingen zich snel omkleden. In het zwembad lag er een soort reuzen-olifant van plastic in het water, waar op geklommen kon worden. Vanaf de kant keken Anton, Jaap en Susanne ernaar. 'Wat een ding,' zei Anton. 'Ik ga er niet op.' Toen liepen ze naar een ander bad, waar het wat rustiger was. Het water was warm. Het was er niet te diep. Er was ook nog een buitenzwembad, wat helemaal doorliep tot het bos, en wat overging in een bosrivier die tot een bosmeer leidde. Veel mensen begonnen aan een zwemtocht door het bos, vanuit het zwembad.

Ook Anton, Jaap en Susanne gingen daar even later naartoe. Er was een

prachtig uitzicht, en het was niet te koud. Het water had een warme gloed, en al snel zwommen ze naar de rivier. De mensen waren dol-enthousiast. Na lang zwemmen kwamen ze aan in het bosmeer. Er waren hier prachtige oevers waar je kon zonnebaden. Anton keek om zich heen toen hij het bosmeer begon in te zwemmen. Wat waren de mensen hier luidruchtig. Ze keken allemaal omhoog en schreeuwden. Hij kon niet verstaan wat ze schreeuwden. Een man had zijn vinger naar voren gewezen. Toen zag Anton het ook. Grote rookwolken waren in de verte. 'Dat lijkt wel op een bosbrand !' riep Anton. 'Laten we omkeren !' Hij keek om zich heen waar Jaap en Susanne waren, maar hij zag ze niet. Er kwam steeds meer rook. Anton begon het benauwd te krijgen, en probeerde terug te zwemmen, maar hij wist niet meer welke kant hij opmoest. Toen zag hij niets meer.

'Help, help !' riep Anton. 'Jaap en Susanne, waar zijn jullie !'

Overal hoorde hij gegil en gekrijs. 'Er is een vliegtuig neergestort !' hoorde hij iemand roepen. Dat had dan natuurlijk die bosbrand veroorzaakt. 'Kom, kom !' hoorde hij iemand roepen. Hij zwom op het geluid af. 'Allemaal komen !' werd er geroepen. Na een tijdje was hij weer in de rivier, en toen kon hij steeds beter zien. Maar alles leek wel wit. Wat was er met zijn ogen gebeurd ? Het was alsof er een schuim op zijn ogen was, als een waas. 'Jaap, waar ben je ?' riep Anton. Opeens voelde hij handen op zijn schouders. 'Ik ben hier. Gaat het ?' vroeg Jaap.

'Waar is Susanne ?' vroeg Anton.
'Bij mij, achter me,' zei Jaap. 'Laten we terugzwemmen.'
Toen ze bij het zwembad aankwamen waren er allemaal mensen van de EHBO. Sommige zwemmers hadden last van benauwdheid. Sommigen moesten op de kant getrokken worden. Ze hadden geen kracht meer. Anton keek om zich heen of hij nog mensen kon helpen. Hij kon hier weer alles zien. Ook Jaap en Susanne hielpen mee. Ze ontfermden zich over wat huilende kinderen.

De baas van het zwembad was er ook. 'Ik vind dit verschrikkelijk,' zei hij. Hij nodigde iedereen uit om naar een zaaltje binnen het zwembad te komen. Daar zou hij de mensen toespreken. Anton, Jaap en Susanne liepen met hem mee

naar het zaaltje. Er waren daar inmiddels veel mensen. De zaal was bijna vol. De baas van het zwembad liep naar de microfoon. 'Zodadelijk krijgt u uw geld terug. Ik vind dit verschrikkelijk,' sprak hij. 'Gelukkig doet de politie en de brandweer er alles aan om de schade minimaal te houden. Het is een ramp, beste mensen, een vliegtuig ramp, en tegelijkertijd een zwembad ramp. Maar wij laten het er niet bij zitten. Er zullen zo wat bussen komen, en u bent allen uitgenodigd om mee te reizen tot de raket-basis om de nieuwste raket te bezichtigen. Ik hoop dat dit de schrik wat zal verzachten.' Er werd geklapt in de zaal. Iedereen kon nu zich aankleden, om zo naar de bussen buiten het zwembad te gaan. Ook Anton, Jaap en Susanne gingen naar de kleedhokjes, en even later zaten ze alledrie in de bus. Ze waren wel benieuwd naar de raket. Ze hadden er al veel over gehoord.

De bus ging door vele weilanden, en kwam toen in een bos aan. Na lang reizen door het bos kwamen ze aan in een zandgebied met veel heides. In de verte was ergens de raket-basis. De bus-chauffeur sprak hen toe. 'Zodadelijk zullen we de raket-basis binnenrijden, en dan zult u aan de rechterkant de basis met de nieuwe raket zien.' Anton keek uit het raam. Toen ze bij de basis waren aangekomen zagen ze de professor die de raket had uitgevonden. Hij liep daar rond in zijn lange witte jas. Hij heette iedereen welkom. Hij zou een rondleiding geven in de raket.

Iedereen moest hem volgen tot de ingang van de raket. De professor had een pijp in zijn mond en een brede glimlach. Je kon zien dat hij erg trots op zijn werk was. Anton, Jaap, Susanne en de andere mensen keken hun ogen uit. Er was zelfs een kleine bioscoop in de raket, in een klein zaaltje. Er werd een film gedraaid in de kleine bioscoop. Er verscheen een hand op het witte doek, en er waren wat aftitelingen. Het was waarschijnlijk al afgelopen.

De professor liep zenuwachtig heen en weer. Niemand wist goed wat er aan de hand was. Hij had een telefoontje in zijn hand, als een soort walkie talkie. Hij knikte maar, en zweet stond op zijn voorhoofd. Toen richtte hij zich tot de mensen. 'Dames en heren, ik vraag u allen rustig te blijven. De bosbrand heeft zich snel verspreid, en ook onze velden branden nu. We zijn totaal omsingeld. Niemand weet hoe dit kan. Misschien door het hete weer, maar ook een oorlog

is niet uitgesloten.'

'Een oorlog ?' riep Anton. 'Maar professor, wat loopt u nu allemaal te bazelen ?'

'Als we omsingeld zijn, start de motor dan, professor, waar wacht u nog op ?' riep Susanne.

'Ik wil eruit !' riep iemand.

'Niemand kan er uit,' zei de professor. 'We zijn omsingeld door grote vuurzeeen, maar dit is gelijk de gelegenheid om mijn raket te testen.'

Meer en meer mensen begonnen in paniek te raken, maar ze wisten dat het starten van de raket de enige oplossing zou zijn. De professor liep naar een kleine cabine en begon op de knoppen te drukken.

'Allemachtig,' zei Anton. 'Ik vertrouw dit voor geen cent. Die gek loopt volgens mij gewoon wat te verzinnen om zijn raket te kunnen uitproberen. Een oorlog ? Laat me toch niet lachen.'

'Hij zei niet dat het een oorlog is,' zei Jaap. 'Hij zei alleen dat een oorlog niet uitgesloten is. Zag je dan niet dat hij een telefoontje kreeg ? Er is meer aan de hand.'
Anton rende naar een klein raampje, en begon naar buiten te kijken. 'Mensen !' riep hij. 'Er is helemaal geen vuur ! Deze professor neemt iedereen in de maling.'

'Je bent gek !' riep de baas van het zwembad. 'Hoe durf je zo over de professor te spreken.'

'Kom het zelf dan zien, halve gek !' riep Anton. 'Kijk door dit kleine raampje, en vertelt u mij eens waar het vuur is !'

De baas van het zwembad liep op Anton af, en gluurde door het raampje. 'Je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur,' sprak hij. 'Kom op, mensen, deze raket

en deze professor zijn niet pluis. We gaan eruit.' Met grote stappen liep hij af op de uitgang, maar de deuren waren op slot. 'Professor, ik gebied u de deuren te openen !' riep de baas van het zwembad woedend.

'Komt niks van in, toffe jongen !' riep de professor. 'Je zou ons allemaal laten omkomen. De raket is al opgestart, dus ik kan niets meer opendoen.'

'Maar er is helemaal geen vuur buiten !' schreeuwde de baas van het zwembad zo hard als hij kon.

'U gaat mij toch niet in de maling nemen !' riep de professor. Ook andere mensen hadden inmiddels door het raampje gekeken en zagen geen vuur. Ook de professor liep naar het raampje en gluurde naar buiten. 'Verhip, nee, je hebt gelijk. Er is helemaal geen vuur.'

'Doe die raket dan uit, malle man !' riep de baas van het zwembad. 'Wat sta jij hier nog te staan !'

'Mijn excuses,' zei de professor. 'Ik kan de raket niet uitzetten, want dan gaan we er allemaal aan. Hij is al op gang gebracht.'

'Wie heeft jou getelefoneerd met die draken-onzin ?' bulderde de baas van het zwembad. Anton keek naar het gezicht van de man wat helemaal rood was. Hij had nog nooit iemand zo boos gezien.

'Jax Bladerdeeg,' zei de professor. De baas van het zwembad greep een brandweer-bijl van de muur en rende naar de cabine om alles kort en klein te slaan. De professor keek verslagen toe. 'Mijn mooie kunstwerk naar de knoppen !' riep hij. 'Dit zal je duur komen te staan !'

'Maak jij je maar klaar voor een trip naar de gevangenis !' bulderde de baas van het zwembad. 'Aan één ramp hebben we vandaag wel genoeg, circus-clown. En nu mag jij ons vertellen wie die Jax Bladerdeeg wel niet is.'

'Mijn baas,' zei de professor.

Er werd op de deuren van de raket nogal hard geklopt, alsof er met gereedschap op werd geslagen. Even later werden de deuren ingetrapt, en gewapende mannen renden de raket binnen. Ze droegen geweren. 'Iedereen op de grond, dit is een overval !' Er klonken al wat schoten. Anton, Jaap en Susanne doken op de grond, en ook de andere mensen namen geen enkel risico. Een andere man in een lange witte jas en met een hoed liep de raket binnen. 'Goed werk, jongens,' zei hij. De baas van het zwembad keek op met open mond. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. 'Hoe durf jij hier op zo'n smerige manier binnen te komen !' bulderde de baas van het zwembad.

'Snoer hem de mond !' riep de man met de hoed. Tegelijkertijd vlogen twee overvallers op hem af, en begonnen hem vast te binden, om vervolgens een grote prop in zijn mond te duwen. 'Laat me los !' probeerde de baas van het zwembad te schreeuwen, maar er kwam niet veel uit.

'Dit is Jax Bladerdeeg, mijn baas,' sprak de professor.

'Ja, ja, ja, houd nu maar op,' zei de man met de hoed. Anton probeerde voorzichtig naar de zijkant van de raket te kruipen, waar een trap was. Ook wenkte hij Jaap en Susanne. Voorzichtig kropen ze op de trap, maar de overvallers begonnen hen door te krijgen. 'Ren !' riep Anton. Ze stoven de trap op, terwijl ze al schoten hoorden. Bovenaan de trap was een gordijn, waarachter een andere trap was. Die renden ze ook op. 'Jullie kunnen geen kant op !' werd er geroepen. Er waren hier vele trappen, die vaak door een deur of een gordijn van elkaar gescheiden waren, en soms was er een klein gangetje tussenin. 'We vinden jullie wel !' werd er geroepen. Na lang rennen op de trappen kwamen ze aan op een soort zoldertje van de raket. Anton sloeg een raam in en keek naar buiten, maar dat was veel te hoog. Er was ook een ander trappenstelsel waar ze naar beneden konden rennen, zonder dat ze de overvallers zouden tegenkomen. Nu moesten ze snel zijn. Ze hoorden al stemmen dichterbij. Anton sprong bijna van de eerste trap naar beneden af, en ook de anderen volgden hem snel na. Dit was een ander trappenstelsel. Een zware rook rookten ze hier. Ineens kwamen ze de buschauffeur tegen. Die was op eigen houtje de raket gaan onderzoeken, en wist nog niets af van wat er

gebeurt was. 'Kom mee !' zei Anton hard fluisterend tegen hem. 'Er is een overval in de raket.' De bus-chauffeur wist een andere uitgang in dit trappenstelsel, en al snel waren ze uit de raket. Buiten de raket was er nog een trappenstelsel waar ze vanaf moesten rennen.

'Naar de bus !' riep Anton. Zo snel als ze konden renden ze de metalen trappen buiten de raket af, en renden naar de bus toe. Ook de overvallers waren al buiten, en begonnen te schieten. In de bus aangekomen startte de bus-chauffeur snel de bus. Direct belde hij de politie door een soort intercom. Ook de bus-maatschappij werd op de hoogte gebracht, terwijl Anton duidelijk uitlegde wat er was gebeurt. 'Zovelen zijn gegijzeld !' riep de bus-chauffeur door de intercom.

De volgende dag stond het in de kranten. Jax Bladerdeeg had weer toegeslagen, een beruchte maffia baas. En de professor scheen voor hem te werken. Het zwembad in Deursen was helemaal afgebrand door criminelen. Jax Bladerdeeg was niet de echte naam van de maffia baas. Niemand wist zijn echte naam, maar hij werd ook wel Achtus Zudelknopfen genoemd.

Hoofdstuk 2. Het Vreemde Mannetje

Een week later zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Ze hadden weer ijs besteld, en spraken na over wat er op de raket-basis was gebeurd. Niemand wist waar de gegijzelden waren, want de overvallers ontvoerden hen met de overgebleven bussen. Er werden nog steeds grote onderzoeken gedaan.

Inmiddels werd er een nieuw zwembad gebouwd en er kwam een nieuwe baas van het zwembad. Anton, Jaap en Susanne hadden het zwemmen niet afgeleerd. Nog steeds gingen ze zo nu en dan zwemmen, en nog steeds zwommen ze dan helemaal tot het bosmeer. Maar op een dag gebeurde er iets vreemds. Een klein mannetje met een lang paarsachtig jasje en een paars mutsje stond op de kant van het bosmeer. Hij had een grijs baardje. Ook had hij een munt in zijn handje. De munt was bijna groter dan zijn hand, en glom. 'Weet je wat dit is ?' vroeg hij.

'Wie bent u eigenlijk, als ik vragen mag ?' vroeg Susanne.

'Gaat je geen snars aan,' zei het mannetje. 'En ik vroeg jou het eerst, dus je mag mij eerst antwoorden. Ik houd er niet van als mijn vragen genegeerd worden, en dat ik dan ineens vragen krijg in plaats van antwoorden.'

'Nee, ik heb geen idee wat u in uw hand houdt. Het lijkt op een munt,' zei Susanne.

'Mis !' schreeuwde het mannetje. 'Ik heb er een hekel aan als men mij verkeerde antwoorden geeft. Houd dan liever helemaal je mond. Je kon gewoon ja of nee antwoorden, want dat is alles wat ik vroeg, of je wist was het was.'

'Nou zeg,' zei Susanne, 'u hoeft er niet zo naar en moeilijk over te doen.'

'Ach, trut, houd nu je mond,' zei het mannetje.

'Dit gesprek is over,' zei Susanne. Maar ze merkte dat ze zich niet meer kon bewegen. Anton en Jaap waren verderop aan het zwemmen. Ze kon hen niet eens meer roepen. Het leek wel alsof haar stem vast zat.

'Ik ben er niet van gediend op zo'n manier toegesproken te worden,' zei het mannetje. 'Dus nu zul je luisteren in plaats van je mondje op zo'n vervelende, genieperige manier te gebruiken. Kom nu het water uit, en volg mij, dan zal ik je wat laten zien.'

Als gehypnotiseerd stapte Susanne het water uit en volgde het mannetje. Het mannetje leidde haar naar een boshutje. 'Hier woon ik,' snauwde het mannetje. 'Ik drink water met azijn, of gewoon slootwater. Ik eet mos en vuil. Ik eet de grond. Ga nu zitten, dan voer ik je wat.'

Susanne ging gehypnotiseerd in het gras zitten. 'Lekkere kevertjes en torretjes, sprinkhanen. Hier, doe je mond open.' Een vieze lepel met beestjes werd voor haar mond geschoven, maar Susanne hield haar mond stijf dicht.

'Ach, ik zie dat je geen honger hebt,' zei het mannetje, en stopte toen de smerige lepel in zijn eigen mond. 'Wat een ondankbaar meisje ben je, kindje. Iemand anders zou het maar wat graag willen eten.'

Susanne begon rood te worden, en bang. Ze kon zich nog steeds niet goed bewegen. Inmiddels hadden Anton en Jaap door dat Susanne was verdwenen, en gingen op onderzoek uit.

'Weet je wat ik met je ga doen ?' vroeg het mannetje. 'Spek van katten, honden, muizen en ratten, dat ga ik je voeren.' Grote tranen biggelden over de wangen van Susanne, die nog steeds niet kon praten.

'Of heb je daar geen zin in, ondankbaar kind ?' vroeg het mannetje. 'Ik kan je niet uitstaan, verwend nest.' Hij gaf haar een klap in haar gezicht. Nog steeds kon Susanne niet spreken. Haar tong zat helemaal vast. 'Wanneer vertrouw je mij eens,' snauwde het mannetje. Het mannetje begon steeds dwazer en woedender te worden. Hij raasde en schold dat het een lieve lust was. Ineens hoorden Anton en Jaap het woedende mannetje, en renden op het geluid af. 'Wat doe jij hier, Susanne ?' vroeg Anton. Susanne beefde.

'En wie ben jij, mannetje ?' vroeg Anton.

'Gaat je geen snars aan !' snauwde het mannetje kribbig. 'Ik doe dit niet voor jullie.'

'Nou, waar gaat dit nog over, irritante schelm,' zei Anton. 'En waarom ga jij met dit gespuis mee, Susanne ?' vroeg Anton. Jaap was op haar af gelopen. 'Hey, wat is er. Waarom beef je zo, en waarom huil je ?' Maar Susanne kon nog steeds geen woord uitbrengen. En toen was het mannetje weg, zomaar plotseling verdwenen. Susanne barstte in huilen uit. 'Ik kon me niet meer bewegen,' snikte ze. 'Ik kon zelfs niet meer praten,' huilde ze. Jaap sloeg een arm om haar heen. Anton wist niet wat hij zag. 'Waar is dat mannetje nu ?'

'Weg,' zei Jaap.

'Dat kereltje was er net nog,' zei Anton. 'Dat kan toch niet ?'

Jaap haalde zijn schouders op.

'Ik kan dit niet geloven,' zei Anton. 'Er gebeuren hier vreemde dingen. Er is altijd wat in het zwembad. Laten we teruggaan.' Susanne vertelde het verhaal terwijl ze terugliepen, en Anton en Jaap luisterden met open mond.

'Het spookt in Deursen,' zei Anton. 'We zijn hier niet meer veilig. Er is iets aan de hand.' Snel gingen ze naar de kleedhokjes om zich aan te kleden, en al gauw zaten ze in de auto om naar huis te rijden. Anton zat achter het stuur. 'Ik begrijp dit niet,' snauwde hij. 'Waarom moet ons dat altijd overkomen.'

'Nu praat jij ook al als dat mannetje,' zei Susanne een beetje kribbig. 'Daar hoef je ons toch niet de schuld voor te geven, en ons af te snauwen ?'

'Ik geef jullie niet de schuld,' bromde Anton verder. 'Ik ben gewoon moe van dit alles. En je hoeft mij dan ook niet zo kribbig toe te spreken. Ik snauw jullie niet af, maar ik ben gewoon boos op de omstandigheden. Het is niet meer zoals het was in Deursen.'

Bij een grote villa stopten ze. Hier woonde Anton. Jaap woonde naast hem, en Susanne woonde tegenover hen. Anton parkeerde de auto, en toen liepen ze naar Susanne's huis.

'Gaat het alweer een beetje beter met je ?' vroeg Anton bezorgd. Susanne knikte. Ze opende de deur en even later zaten ze in de huiskamer. 'Wat een gekkenwerk is Deursen geworden,' mopperde Anton. 'We zijn ons leven niet eens meer zeker.'

'Ja, en nu ook al een mannetje dat ervoor zorgt dat je je niet meer kan bewegen en niet meer kan praten,' zei Susanne. 'En zomaar ineens was hij verdwenen.'

'Ja, het is raar,' zei Anton. 'Zou het allemaal met elkaar te maken hebben ? De vliegtuigramp, de overval en dat rare mannetje ?'

Ze besloten op onderzoek uit te gaan. Ze wilden het wrak van het vliegtuig weleens zien. Na wat gegeten te hebben gingen ze op pad. Het was al een beetje donker geworden, daarom hadden ze zaklampen meegenomen. Na een tijdje rijden door het bos kwamen ze bij het wrak aan. Het was nogal een groot vliegtuig, en daarom had het ook zo'n grote bosbrand veroorzaakt. Met hun zaklampen schenen ze op het wrak. Alles was afgebrand, maar tot hun verbazing zagen ze een vreemd kistje liggen tussen de afgebrande vliegtuig-stoelen. Anton nam het kistje in zijn armen, en droeg het weg van het wrak. Er was een groot dwars kruis op de deksel. Verder was de kist helemaal zwart. Hij tilde het deksel ietsje op en sloeg het toen direct weer dicht. 'Allemaal licht,' stamelde hij. 'Alle duivels, het spookt hier echt.' Ook Susanne tilde het deksel ietsje op, maar werd toen achteruit geslagen door een wind. 'Wel allebarstens,' gromde Anton. Susanne en Jaap waren ook met verbazing geslagen. 'Allemaal achteruit,' zei Anton. 'Kom niet dichterbij.' Hij pakte een tak die ergens lag, en van een afstand tilde hij het deksel op met de tak. Een spookachtige gestalte rees op van de geopende kist, met zacht licht. 'Allemachtig,' stamelde Anton. 'Wie bent u ?'

'Het is vast een truuk,' zei Susanne.

'Nee,' zei Anton, 'dit is je reinste spokerij. Ben je dat mannetje vergeten wat zomaar verdween ?'

'Wie heeft mij opgeroepen ?' sprak de gestalte met een langzame, lage stem die heel ijzig en ver weg klonk.

'Wie bent u ?' vroeg Anton weer. 'Wij hebben niets opgeroepen. We kwamen alleen naar het neergestorte vliegtuig kijken, en vonden deze kist.'

'Het is mijn kist,' zei de gestalte.

'Wie bent u ?' vroegen ze alledrie.

'Het spook van het uur,' sprak de gestalte. 'Elk uur is er een ander spook.'

'Hebben jullie misschien iets te maken met de vliegtuigramp, de bosbrand, de overval van de raket-basis en een vreemd mannetje dat mensen vastplakt en dan in het niets verdwijnt ?' vroeg Anton.

'Het is een mooie vraag,' zei het spook. 'Wonderschoon, zeer elegant.'

'Antwoord ons nu maar in plaats van je gebazel,' zei Anton een beetje ongeduldig.

'Maak anders gewoon dat je wegkomt,' gromde het spook. 'Ik ben jullie niets verschuldigd. Jullie zijn op mijn terrein.'

'Wij gaan niet weg,' zei Anton. 'Het bos is niet van jou.'

'Maar de kist wel,' sprak het spook beledigd, 'dus nu wegwezen !' En met een strakke en ijskoude wind werden ze alledrie weggeduwd.

'Blijf uit mijn buurt !' schreeuwde het spook. 'Je had dit nooit moeten doen.'

'Wij willen alleen een antwoord !' riep Susanne.

'Wat voor antwoord ?' vroeg het spook.

'Nou, of jullie iets te maken hebben met de vreemde dingen die de laatste tijd in Deursen gebeuren !' riep Susanne.

'Ik weet van niks,' zei het spook. 'Ik zat zolang opgesloten in deze kist, en ik vond het allemaal best, maar nu heb ik het koud. Jullie zijn me ook een stelletje.'

'Als u eerlijk antwoord geeft, dan stoppen we u weer toe in uw kist,' zei Susanne.

'Ik heb nergens iets mee te maken,' sprak het spook.

'Van wie is de kist dan ?' vroeg Susanne.

'Van ons,' zei het spook.

'Maar wie heeft de kist meegenomen in het vliegtuig ?' vroeg Susanne.

'Wij waren besteld ...' zei het spook.

'Door wie ?' vroeg Susanne nieuwsgierig.

Het spook wilde niets meer zeggen en trok zich terug in de kist, terwijl hij de deksel greep en op de kist legde. 'Zie, hij kan het zelf,' zei Anton. 'Ze proberen een rad voor ons ogen te dragen. Ik vertrouw ze voor geen cent.'

'Wegwezen !' bulderde het vanuit de kist. 'Of willen jullie nog een zwembad ramp ?'

'Zie, zij waren het,' zei Anton.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Susanne die al een beetje begon te trillen.

'Waarom hebben jullie zoveel rampen veroorzaakt ?' vroeg Anton. 'Het zou me niks verbazen als jullie nog meer rampen op jullie geweten hebben.'

'Wij zijn rampen-spoken. Men betaalt voor ons,' sprak het spook vanuit de kist.

'Wie betaalde jullie, en hoe gaat die betaling in zijn werk ?' vroeg Susanne.

'Jax Bladerdeeg,' sprak het spook. 'En de betaling gaat door offers.'

'Wat voor offers ?' vroeg Susanne.

'Kinderoffers,' sprak het spook.

'Wat ?' vroeg Susanne. 'Zijn jullie gek geworden ?'

'Wij roosteren en eten kinderen,' sprak het spook. 'Wat is daar zo abnormaal aan ?'

'Ik geloof mijn oren niet,' zei Susanne. 'Weet je wel eens wat je zegt. Luister nu eens goed naar jezelf om te horen wat voor een soort onzin je loopt uit te kramen.'

Ook de anderen waren stomverbaasd.

'We veranderen toch niet voor jullie,' zei het spook. 'We hebben wel andere dingen te doen.'

Anton was een beetje wanhopig. Dit was echt zware misdaad, tenzij het spook hen maar wat zat voor te liegen.

'Moet je horen, spook,' sprak Anton. 'Ik heb een beetje genoeg van je praatjes, maar waar zijn die kinderen dan ?'

'We mesten ze vet ergens diep onder de grond in kooien,' lachte het spook.

'Maar dat kan toch niet !' riep Susanne. 'dat kun je toch niet maken tegenover hun ouders ?'

'Niks mee te maken,' zei het spook. 'En nu opdonderen,' bulderde het spook vanuit de kist. En weer werden ze als door een wind geslagen, maar ditmaal werden ze echt ver weggeslingerd. Verslagen strompelden ze terug naar de auto.

De volgende ochtend waren ze op weg naar het politie-bureau. Maar toen ze hun verhaal brachten werden ze uitgelachen. 'Ach, kom nou,' zei één van de agenten. 'Jullie gaan ons toch niet vertellen dat er hier mannetjes zijn die in het

niets verdwijnen, en spoken die rampen veroorzaken en mensen door het bos heen slingeren. Kom eens met een beter verhaal.'

Anton was boos. 'Nou, dan geloven jullie ons toch lekker niet ?'

Boos liep hij het politie-bureau uit, terwijl de andere twee hem volgden. Anton had het helemaal gehad met Deursen.

'Volgens mij is de politie ook al onder invloed van de spoken,' zei Susanne. De broer van de professor van de vlieg-basis was een goede bekende van Anton. Ook hij was een uitvinder. Ze besloten naar hem te gaan om raad. Hij woonde boven een café. 'Oom Aart,' noemde Anton hem altijd. Ook hij was een professor, maar heel anders dan zijn broer. Hij nam hen direct serieus toen ze hem het verhaal vertelden. 'Interessant,' zei oom Aart. 'Weet je, ik vertrouw mijn broer voor geen cent. Het was altijd al een vreemd mannetje. Al van jongs af aan wist hij zoveel van techniek af dat hij al dieren kon laten praten. Ik ben ervan overtuigd dat hij de spook-kist heeft gemaakt.'

Alledrie keken ze oom Aart met open mond aan. Oom Aart liet hen een boekje zien. Het was een boekje met bouw-instructies voor een spook-klok. De spook-klok zou de hele aarde verzwelgen, en alleen hen die goed zouden betalen zouden deel hebben aan de spook-klok om een nieuwe realiteit te creeeren. 'Dit boekje schreef hij toen hij acht jaar was,' zei oom Aart. 'Het is een gevaarlijke jongen, altijd al geweest. Die spookklok moet dus ergens in die kist zitten.'

'Wat kunnen we eraan doen, oom Aart ?' vroeg Anton.

'Nou ja, ik ben niet zo genieus als mijn broer,' zei oom Aart, 'maar laat me eens denken. Even leek het alsof oom Aart pretlichtjes in zijn ogen had. Dat gaf hen alledrie weer wat hoop. 'Ik ken die spoken van mijn broer,' sprak oom Aart. 'Ze waren elk voor een uur, en hij had ze opgewekt uit hout. Het blijkt dat als je hout op een bepaalde manier bewerkt, dan begint het electriciteit af te geven, en daar heeft hij op een hele slimme manier gebruik van gemaakt. Eigenlijk heeft het helemaal niets met spokerij te maken, maar met de werkingen van

de natuur. Ik kan me alleen nog herinneren dat hij zei dat de hele spookklok niet zou werken als er wolven in het spel zouden komen. Er zou een middernachts-wolf bestaan die opgeroepen kon worden vanuit een roos. Hij wist precies hoe dat zou moeten, maar het boekje wat hij daarover had geschreven heeft hij in vuur geworpen. Hij was te bang dat iemand het ooit eens zou gebruiken. De middernachts-wolf zou korte metten met zijn spookklok maken. Ik denk dat hij de spookkist heeft gemaakt voor extra veiligheid.'

Hoofdstuk 3. De Middernachts-Wolf

'Ik zal jullie een geheimpje vertellen,' sprak oom Aart. 'Ik ben de middernachts-wolf. Elke nacht om twaalf uur precies verander ik in een wolf.'

Anton keek oom Aart met grote ogen aan. 'En kunt u wat aan die spookklok doen, en misschien ervoor zorgen dat dit maffia mysterie wordt opgelost ?'
Oom Aart knikte.

'De roos gaat het mij vertellen,' zei oom Aart.

'Wie of wat is de roos, oom Aart ?' vroeg Susanne.

'Een fee,' zei oom Aart. 'Zij raakt mij altijd aan in het midden van de nacht met haar toverstaf, en dan wordt ik een wolf.'

'Nog steeds ?' vroeg Susanne.

'Nee,' zei oom Aart, 'niet meer. Toen ik jong was, maar ik weet nog precies waar ze woont. Ze woont diep in het bos. Alleen om twaalf uur 's nachts zou ik naar haar toe kunnen gaan, maar niet ervoor of erna, want dan zou ze me verslinden.'

'Klinkt gevaarlijk,' zei Anton.

'Ze is een monster,' zei oom Aart, 'maar we hebben haar nodig.'

Toen het bijna nacht was besloten ze naar het bos te gaan. Ze gingen heel diep. Ze kwamen aan bij een diepliggende rivier. Er was een brug van touwen over de rivier. Het was hier bijna een oerwoud. Zo wild hadden ze het nog niet gezien. 'Daar achter de brug woont ze,' sprak oom Aart. Ze hadden er wel vertrouwen in. Oom Aart was een kundig en bezonnen man. Het was bijna twaalf uur. Oom Aart ging als eerste de brug op. De brug wiebelde een beetje, en het stormde. Ook begon het te onweren. Er was donder en toen veel bliksem. Het leek wel alsof de donkere lucht in tweeen begon te splijten. 'Wie heeft mij geroepen !' sprak een suizende stem.

'Ik, tante !' riep oom Aart met een bevende stem. Een lichtende gestalte kwam dichterbij op de brug. 'Volg mij,' sprak ze met een harde, fluisterende stem. Het was nu twaalf uur. Ze volgden haar naar een klein huisje. Er was dichte begroeiing hier. In het huisje gingen ze aan een tafeltje zitten. De fee schonk wat te drinken in. Even raakte ze oom Aart met haar toverstaf aan, en die begon direct in een wolf te veranderen. Wel had hij nog steeds zijn zwarte jas aan.

Anton vertelde de fee het hele verhaal, ook over de kinderoffers die aan de spoken gebracht zouden moeten worden, en dat de kinderen hiervoor diep in de aarde opgesloten werden gehouden.

'Ach welnee,' zei de fee. 'Dat zijn gewoon spookkinderen. En die zijn niet opgesloten. Ze maken jullie maar wat wijs.' Wel zag ze het gevaar van de spookklok in, en wist ze dat het veel rampen bracht, en dat er nog steeds mensen in handen van de maffia waren.

'Ik heb een goed idee,' sprak ze. Ze nam hen mee naar buiten, en leidde hen naar een bootje aan de rand van de rivier. Voorzichtig stapte ze in het bootje, en wenkte de anderen. Even later waren ze allemaal in het bootje, en ze begon te peddelen. Er hing een dikke mist over de rivier, maar ze konden de zijkanten van de rivier nog wel een beetje zien.

'Ik weet waar mensen opgesloten worden gehouden,' sprak ze. 'Onder het zwembad. De nieuwe baas van het zwembad is ook van de maffia.' De wolf

begon te grommen. Wat had hij zin om te rennen en te bijten. Zijn ogen waren rood van woede. Het bootje ging richting het zwembad. Eerst kwamen ze bij het meertje aan, en toen gingen ze over de rivier achter het meertje naar het zwembad. Bij het zwembad aangekomen stapten ze uit.

'Dit is toch niet normaal meer,' zei Anton. 'Het lijkt wel alsof iedereen tegenwoordig van de maffia is.' De wolf gromde. Hij leek in de verste verten niet meer op oom Aart. 'Goedzo jongen,' sprak de fee. 'Je hebt zo heel wat te bijten.' Als eerste moest de wolf het slot van het zwembad doorbijten. Direct hoorden ze een alarm. De fee trapte verder de deur in, en al snel gingen ze over een trap naar beneden. Daar kwamen ze bij een lift. Met de lift gingen ze nog dieper onder de grond. Het leek wel uren te duren. Toen ineens ging de liftdeur open, en ze keken in een enorme grot. Daar stonden de kooien met de mensen erin die ontvoerd waren op de raket-basis. De wolf rende op de kooien af en begon de sloten los te kauwen en te bijten. Maar alweer hoorden ze alarms. Bewakers kwamen op hen afrennen en er ontstond een vuur gevecht. De fee kon nog net op tijd bescherming bieden. De wolf bleek immuun te zijn voor de kogels en vloog op de bewakers af, één voor één. De bewakers schreeuwden. Ze konden niet veel tegen de wolf beginnen.

'Als ik het niet dacht,' zei de fee, en wees omhoog waar een grote spook-klok hing in de grot. 'Spring, wolf !' riep ze. De wolf maakte een reuzensprong en greep de klok met zijn bek. De klok had vele spook-armen, die allemaal door de wolf werden gebeten.

'We moeten weg,' zei de fee. 'De betovering is bijna uitgewerkt.' Allemaal renden ze snel naar de lift, maar de lift ging niet open. De spookklok begon te lachen.

De wolf begon inmiddels weer te veranderen in oom Aart. De spookklok lachte heel gemeen, en met vele armen werd oom Aart gegrepen. 'Verslinden zullen we je,' lachte de spookklok.

'Oh nee,' zei de fee, 'dat gaat zomaar niet. Jullie vergeten dat ik er bij ben.'

'Jou zullen we ook verslinden, ouwe heks !' gierde de spook-klok. Met vele armen grepen ze haar ook. De fee begon te gillen. Anton, Jaap en Susanne stonden nog steeds met de bevrijde gegijzelden voor de lift. Anton drukte op de knopjes. 'Ga dan open, kreng,' fluisterde hij hard.

De armen van de spookklok begonnen flink te groeien en grepen wild om hen heen. Ook begon de klok sneller te draaien, als een tornado of draaikolk. Alles sleurden ze met zich mee. 'We gaan jullie vernietigen !' brulden ze.

Ook Jaap begon op de knoppen van de lift te slaan, maar de deur ging maar niet open. 'We zitten hier vast,' fluisterde hij hard.

'We zijn er geweest, Jaap,' zei Anton. De oude baas van het zwembad was woedend toen hij de spookklok zo zag razen. Hij was helemaal rood, en stond op ontploffen. Hij raapte stenen van de grond en begon naar de spookklok te gooien. Maar niets hielp. De spookklok werd razender en razender en kwam langzaam op hen af. 'We zijn er geweest,' zei Anton weer. Susanne had haar ogen stijf dichtgetrokken. Ze kon het niet meer aanzien.

Mensen begonnen tegen de liftdeur aan te trappen. De oude baas van het zwembad nam een aanloop en trapte de liftdeur open. Iedereen begon zich op te hopen in de lift, en toen iedereen binnen was drukte de oude baas van het zwembad de knoppen in om de lift omhoog te laten gaan. De spook-klok had inmiddels in woede de omhooggaande lift van onderen gegrepen met zijn vele armen, en probeerde zich naar binnen te wringen. De mensen krijsten. Het was gelukkig een hele grote, ruime lift, dus ze konden er allemaal in, maar de spookklok gaf zich niet gewonnen. Mensen begonnen op de binnengekomen armen te trappen. Het was een lange reis naar boven. Het leek wel alsof de lift nooit zou aankomen. Maar toen de lift was gestopt was het niet het zwembad waar ze naar binnen gingen. Neen. Iemand speelde een spelletje met hen. Het leek wel alsof ze zelfs dieper waren gegaan. Ze waren diep onder de aarde. Het leek wel een spooklift.

'Dit zwembad is niet pluis,' zei Anton. Allemaal stapten ze naar buiten. Het was hier donker, en op sommige plaatsen was vuur. 'We zijn hier diep onder de

aarde,' zei Anton. Alles was rustig nu. De spookklok was nergens te bekennen. 'We mogen nog van geluk spreken dat we nog leven,' zei Susanne.

'Laten we rustig blijven, mensen,' zei de oude baas van het zwembad. 'We vinden wel een oplossing.' Sommige mensen waren aan het beven en trillen. De oude baas van het zwembad liep richting de vuren, waar het lichter was. De mensen volgden hem. Tussen de vuren waren wat metalen bruggen. Die bruggen gingen over lava heen. Verderop waren er veel meer lava-rivieren. Er stonden hier grote ketels met lava erin. De mensen vroegen zich af waar ze terecht waren gekomen.

Ze gingen over een heleboel metalen bruggetjes, en kwamen toen in een ruimte waar een heleboel kisten stonden. Anton keek even in zo'n kist. Er zat een levensgrote pop in. Verderop hingen een heleboel van zulke poppen aan haken. De poppen konden bewegen en konden ook zachtjes praten. 'Wat is hier aan de hand ?' zei Anton. 'Het zijn levende poppen, net als mensen.'

'Wie zijn jullie ?' vroeg Anton aan de poppen.

'Wij zijn robotten,' zei één van de poppen. 'Wij zijn gemaakt om te werken voor de maffia.'

Opeens sprong het vreemde mannetje dat Susanne had lastiggevallen tevoorschijn. Anton kon zich direct niet meer bewegen en niet meer praten. 'Ik dacht jij zou ook vast wel zo'n mooie pop willen zijn,' grapte het mannetje. Toen Susanne het mannetje zag slaakte ze een kreet. 'Jullie zijn gekomen waar ik jullie wilde hebben !' krijste het mannetje schaterlachend. 'Jullie zullen snel allemaal mooie poppen worden zoals deze.' Ook Susanne kon zich niet meer bewegen. Jaap kon nog net op tijd wegrennen, en ook wat andere mensen. 'Ze zullen niet ver komen,' bromde het mannetje lacherig.

'Stop, stop !' riep het mannetje, bijna met een mechanische stem. Toen konden ineens de anderen zich ook niet meer bewegen. 'Poppen zullen jullie worden. Poppen zullen jullie zijn,' schaterde het mannetje. Sommige poppen begonnen te giechelen. 'Ja, poppen, jullie krijgen er wat nieuwe broertjes en zusjes bij.'

'Dank u wel,' zeiden sommige poppen. Sommige van die poppen praatten erg traag. Het mannetje begon om zijn gegijzelden heen te dansen, en werd steeds zotter. Ook begon hij hen met een staf te slaan. 'Ik zal jullie temmen !' riep hij. De staf leek onder stroom te staan. Eén voor één begon het mannetje zijn nieuwe aanwinsten naar de kisten te sleuren. 'Allemaal poppetjes, één voor één,' zong het mannetje. En toen begon hij nog meer vreemde liedjes en rijmpjes te zingen. 'Poppetje, poppetje, wat een pret, en we gaan nog niet naar bed.'

'Oh, moeder, wat zijn je poppetjes schoon. Morgen zit ik op de troon.'

'Ach vadertje kijk niet zo sip, ik maak poppetjes voor jou in een wip.'

'Ik zal ze, die vervelende krengen !' riep het mannetje, en begon toen te schaterlachen. 'Niemand die hen hier vinden kan, ha ha ha. Oh, wat ben ik toch duivels slim.'

Maar toen het weer middernacht was veranderde de door de spookklok opgeslokte oom Aart weer in een wolf. Ook de fee kwam vrij. Ze stormden op de spooklift af, en gingen de diepte in. 'Ik weet waar ze zijn,' sprak de fee, 'ik voel het.' Toen de lift stopte, renden ze er beiden uit. De wolf ging recht op zijn doel af. Hij dook op het mannetje af en beet het kapot als een pop. Direct kon iedereen zich weer bewegen en praten, en konden ze uit hun kisten komen. Ook de andere poppen begonnen weer mens te worden.

Anton was woedend, maar tegelijkertijd opgelucht. Hij nam Jaap en Susanne in zijn armen. Snel renden ze met z'n allen de lift in, maar er waren zoveel poppen weer tot mens geworden, dat ze er niet allemaal inpasten.

De volgende dag zaten Anton, Jaap en Susanne weer op een terrasje. Alles was goedgekomen. In Deursen was een groot feest, omdat zoveel vermisten waren teruggevonden.

Jax en zijn bende waren opgepakt. Zij gingen de gevangenis in voor hun

streken. De oude baas van het zwembad werd weer de baas over het nieuwe zwembad, en zo leek alles weer wat rustiger te worden. Ook de broer van oom Aart, de professor van de raket-basis, was opgepakt en kreeg gevangenis-straf. Oom Aart kon er niet om rouwen. Hij vond het altijd al een belhamel die hij liever achter de tralies zou zien. In zijn ogen was het altijd al een groot gevaarte met veel te veel vrijheid. Niemand wist waar de spookklok was. Maar op een dag tijdens een boswandeling kregen Anton, Jaap en Susanne de schrik van hun leven. De spookklok met zijn vele armen stond ineens voor hen, en begon hen te grijpen. De grond onder hen begon weg te vallen, en zo werden ze de diepte in getrokken. 'Zo snel komen jullie niet van me af !' snauwde de spookklok. De spookklok begon aan hun haren te trekken. 'Wat wil je van ons !' riep Anton.

'Dat zul je nog wel eens zien,' sprak de spookklok.

'Waar breng je ons naartoe ?' riep Anton.

'Niet zoveel vragen stellen,' sprak de spookklok.

Hij sleurde ze alle drie door een diepe tunnel dieper de grond in. Na een tijdje kwamen ze in een grote ondergrondse wildernis. Anton, Jaap en Susanne keken hun ogen uit. 'Maar dat kan toch helemaal niet ?' stamelde Anton. 'Hoe kan er nu een wildernis onder de grond zijn ?'

'Je ziet het toch dat het kan !' snauwde de spookklok. De spookklok begon hen toen door de wildernis te sleuren, totdat ze bij een groot kasteel aankwamen. 'De heks wil jullie zien ?' zei de spookklok. 'Het is bijna middernacht.'

'De heks ?' vroeg Anton. 'Wie is dat ?'

'Dat zul je wel zien,' sprak de spookklok. Hij trok ze alle drie naar binnen, en ze zagen een grote troon in de verte. Toen sleurde hij ze helemaal voor de troon. Op de troon zat een vrouw in een witte jurk met grijze haren. Achter haar was een grote rode schijf waar ze tegenaan leunde. 'Zo, eindelijk zijn jullie gekomen,' sprak de vrouw.

'Wat wilt u van ons ?' vroeg Anton een beetje kribbig.

'Jongen, daar hoef je niet zo ellendig over te doen. Ik strijdt al tijden voor de wildernis onder de grond, want boven de grond is allemaal vervuiling,' sprak de vrouw.

'Heeft u soms die vliegramp en al die verdere rampen veroorzaakt, sinds het er op lijkt dat mijnheer de spookklok en u dikke vrienden zijn, en hij voor u werkt,' vroeg Anton.

'Oh, de spookramp ? Nee, die heb ik niet veroorzaakt,' sprak de vrouw.

Opeens konden ze zich niet meer bewegen, en praten was ook onmogelijk geworden, terwijl de heks begon te schaterlachen. 'Leidt hen tot de kooien, spookklok, wij kunnen ze nog goed gebruiken !' krijste ze. De spookklok nam hen mee in een ruk, en ging een gang op die leidde naar een ruimte met kooien. Hij drukte ze allemaal in één kooi.

Nog steeds konden ze niet praten, hoeveel ze dat ook probeerden, en ze konden zich niet bewegen. Ze lagen als slappe lappenpoppen op de grond. Deze heks was erg gevaarlijk. Na een tijdje kwam de heks de kooi bezoeken, en grijnste. 'Wel, wel, wie hebben we daar,' zei de heks met een hoge, krijsende stem die pijn deed aan hun oren. 'Ik kan jullie wel gebruiken als gevechts-poppen. Dan gaan jullie aan het front. Levende schilden zullen jullie zijn !'

'Kijk me eens aan. Jullie zullen onder mijn hypnose zijn. Jullie zullen alleen denken en doen wat ik jullie gebiedt, begrepen ?'

'Ja,' zeiden ze alle drie traag.

'Ja, koningin moet dat zijn !' kraste ze.

'Ja, koningin,' zeiden ze alle drie traag. Ze nam Anton en Susanne's handen in

haar handen, terwijl er een vreemde kracht door hen stroomde. En toen even later pakte ze de hand van Jaap. Alle drie begonnen ze een beetje waggelend op hun benen te staan. Anton trilde. 'Ja, heks,' sprak hij.

'Goedzo, jongen, je begint het al te leren,' kraste ze. 'Marcheer voor me. Kom achter me aan.' De heks liep de gang op en ging een andere gang in, terwijl Anton, Jaap en Susanne haar gehypnotiseerd volgden.

Op een tafeltje stond een glas met een glazen pot met water. 'Breng me wat water,' snauwde ze naar Anton. Anton liep gehypnotiseerd naar de tafel, en schonk water in het glas, en bracht het toen naar de heks, die er direct gulzig van begon te drinken. Aan de muur hingen wapens. Ze wees op de wapens en sprak : 'Die wapens zullen jullie gebruiken.'

Ze nam de wapens van de muur en begon ze uit te delen. 'Op het front zullen jullie vechten. De ondergrondse wildernis wordt aangevreten door vliegende reuzen-kevers, met grote, logge lichamen en piepkleine hoofdjes. Jullie zullen wachters op mijn toren worden, en niet alleen mijn kasteel verdedigen, maar ook ten aanval gaan,' sprak de heks. Anton, Jaap en Susanne keken naar hun geweren. Toen keken ze weer naar de heks. 'Begrepen, heks,' zei Anton. Toen leidde de heks hen naar de toren van het kasteel. Ze moesten een heleboel trappen op, en kwamen toen buiten op de toren, vanwaar ze een uitzicht hadden over de wildernis. 'Schiet, schiet !' schreeuwde de heks. 'Als je goed kijkt kun je de reuzen-kevers al zien. En inderdaad vlogen er al snel heel wat vliegende reuzen-kevers om hen heen, en ze moesten vechten voor hun leven. Ook de heks vocht mee met haar toverkrachten. Ze begonnen een beetje in de gaten te krijgen wat er aan de hand was. Deze reuzen-kevers waren inderdaad verschrikkelijk, en al gauw waren ze trots en tevreden met hun taak.

'Goed voor nu,' sprak de heks na een tijdje, en ze moesten de toren weer in. Ze hadden een paar bijtwonden van de kevers, maar verder hadden ze goed gevochten.

'Ik heb jullie hier gebracht door rampen,' sprak de heks. Ze nam hen mee naar een eetzaal, waar hen de meest overheerlijke gerechten werden gebracht op

een lange tafel, door een heleboel koks in wit gekleed met hoge witte mutsen. 'Eet, liefjes, dan zijn jullie straks weer klaar voor het gevecht.' Alle drie begonnen ze te eten totdat hun buiken vol waren. 'Pfff... ik kan niet meer,' zei Anton.

'Ik heb veel te veel gegeten,' zuchtte Susanne.

Ergens op een hogere verdieping in het kasteel kregen ze een kamer waar ze konden uitrusten. De hypnose begon een beetje uit te werken, want het was slechts het kasteel van een middernachts-heks, die alleen veel macht hebben in het diepste van de nacht. 'Dat mens is gek,' zei Anton ineens. 'Ik voel me weer normaal. Het lijkt wel alsof de betovering is verbroken. Laten we kijken wat er aan de hand is.'

Stilletjes liepen ze de kamer uit, en gingen over de trappen naar beneden. Ze verscholen zich achter een grote plant in een grote bak, en keken zo de troonzaal in. Ze zagen haar op haar troon zitten. Ze bewoog niet, maar trilde een beetje. 'Laten we ontsnappen nu het kan,' zei Susanne. Stilletjes liepen ze naar de poort van het kasteel, en renden toen de wildernis in. Maar de spookklok kwam achter hen aan. Hij krijste, en leek veel groter. 'Klim in een boom !' riep Anton. Snel klommen ze in een hoge boom, maar de spookklok klom er ook in. Met zijn vele armen kon hij goed klimmen. 'We zijn er geweest,' riep Anton.

'Nee !' riep Susanne, 'hier is een liaan. Houd vast.' Met z'n drieen hielden ze zich stevig vast aan de liaan, en zwiepten de wildernis in. De liaan ging helemaal over een rivier heen, en ze kwamen aan de andere kant terecht. Ze hoorden de spookklok brullen in de verte. Na lang rennen hoorden ze niets meer. Over heuveltjes kwamen ze steeds hogerop, totdat ze eindelijk door een gat boven de grond in het bos uitkwamen. Vermoeid, maar opgelucht slenterden ze naar huis. Thuisgekomen gingen ze direct slapen.

De volgende dag, ergens in de middag, werden ze wakker.

Hoofdstuk 4. Het Contract

'Deursen is een spookstad geworden,' gromde Anton.
'De spookklok zal ons overal vinden, volgens mij heeft het niks met Deursen te maken,' sprak Susanne.
'Nee, deze dingen gebeuren alleen in Deursen,' zei Anton.
'We moeten weg,' zei Jaap. 'We zijn hier niet veilig.'

'Zeg, ik laat me niet wegjagen door een stuk speelgoed !' snauwde Anton.
'Het is geen speelgoed,' zei Jaap. 'Dat weet je best. Het is gevaarlijke militaire techniek.'
'Jaap, nu moet je ophouden,' sprak Anton geirriteerd. 'Ik probeer mijn hoofd erbij te houden. We moeten het niet groter maken dan het is. We kunnen best dit mysterie oplossen.'

Ze besloten naar oom Aart te gaan, om hem te vertellen wat er gebeurd was. Oom Aart wilde naar de gevangenis gaan om zijn broer op te zoeken, om die om raad te vragen. 'Kunnen we die broer van u wel vertrouwen ?' vroeg Anton.

'We hebben niet veel keuze,' zei oom Aart. Zo gezegd zo gedaan. In de auto van oom Aart reden ze even later richting de gevangenis. Gauw zaten ze om de tafel met de broer van oom Aart. Ook de professor van de vlieg-basis, de broer van oom Aart die nu opgesloten was, kreeg het verhaal over wat de spookklok had gedaan te horen. 'Ik kan het niet helpen. Het is de natuur aan het werk,' zei de professor.

'Toe nou, broer,' zei oom Aart. 'Je weet vast wel wat te bedenken.'

'Ik heb de uiteindelijke spookklok niet gemaakt,' zei de professor. 'Ik heb de spoken uit hout opgewekt, en veel over de spookklok geschreven. Ik was er mee bezig, maar heb later het werk overgedragen aan Leo. Leo heeft het eindproduct gemaakt.'

'Wie is Leo ?' vroeg Anton.

'Leo is een zakenman,' zei oom Aart. 'Hij kwam vroeger veel bij ons thuis, en

was een vriend van ons beiden, maar hij was een gevaarlijke jongen. Hij deugde niet.'

'Waarom deugde hij niet ?' vroeg Anton.

'Het was een misdadiger,' zei oom Aart.

'Voor veel geld kocht hij het project van mij over,' zei de professor. 'En hij was de uiteindelijke oprichter van de spookklok. Jullie moeten bij hem zijn als jullie meer willen weten.'

'Waar woont hij tegenwoordig ?' vroeg oom Aart. De professor krabbelde wat op een papiertje en gaf het aan oom Aart. 'Hier, ga daar maar eens kijken.'

'Kom op, jongens,' zei oom Aart, en liep het zaaltje uit. Even later zaten ze in de auto.

Leo had een groot laboratorium voor ziekenhuis-producten. Ze kwamen aan bij een groot gebouw waar oom Aart de auto parkeerde.

Even later kwamen ze aan in het kantoor van Leo. Leo zat achter een wit bureau. 'Nu moet jij eens horen, Leo. Ik hoorde van mijn broer dat jij het spookklok project van hem had overgekocht, en dat jij de spookklok hebt gemaakt. Heb jij enig idee wat de spookklok allemaal heeft aangericht ?' snauwde oom Aart.

'Maar natuurlijk,' zei Leo zonder blikken of blozen. 'En ik ben er zeer trots op. De spookklok is gemaakt om rampen te maken en allerlei ellende, zodat wij onze ziekenhuis-producten goed kunnen verkopen.'

'Maar dat is belachelijk,' snauwde oom Aart. 'Dus jij vindt jouw heilige producten en het geld wat je ermee kunt verdienen belangrijker dan het geluk van mensenlevens ?'

'Daar betalen ze dan maar voor,' sprak Leo kalm. 'Geluk is altijd duur, en hoeft

heus niet goedkoop te zijn. Daar worden mensen lui van.'

Oom Aart werd rood van woede. 'Jij bent levens aan het vernietigen met je spookklok, Leo.'

'Dan heeft de politie ook wat te doen,' grapte Leo. 'Ik zorg ervoor dat iedereen aan het werk komt.'

'Je bent een malloot, Leo,' bulderde oom Aart. 'Je denkt alleen aan jezelf en aan geld. Ze moesten jou ook opsluiten.'

'Dat gebeurt zomaar niet,' grijnsde Leo. 'De spookklok regeert ook over de politie. Alle beslissingen liggen bij mij. Ik heb het ding geprogrammeert, dus ik ben de baas over Deursen, en straks over de hele wereld.'

'Allemaal door rampen, Leo,' snauwde oom Aart. 'Je moet je schamen.'

'Hoe heeft u die spookklok gemaakt ?' vroeg Anton.

'Waarom zou ik jou dat vertellen, jongetje,' zei Leo. 'Hoeveel betaal je ervoor ?'

'Hoe kunnen we de spookklok onschadelijk maken ?' vroeg Susanne.

'De spookklok zal jullie onschadelijk maken,' sprak Leo kalm. 'Er valt niet tegen op te boksen. Het is een genie.'

Oom Aart werd wat rustiger. Hij besefte dat hij er niet veel mee opschoot door zo te snauwen. 'Hoe heb je die spoken zover gekregen voor je te werken ?' vroeg oom Aart.

'Ik heb ze alle twaalf ontmoet, en ik moest offers brengen,' zei Leo.

'Wat was het offer ?' vroeg oom Aart.

'Mezelf,' zei Leo. 'De spoken wonen in mij, als hun tweede huis.'

'Ach, Leo,' zei oom Aart. 'Doe toch niet zo mal. Waarom zou je dat doen ?'

'Ze beschermen mij goed, en mijn handel in ziekenhuis-producten loopt prima,' zei Leo.

'Ik denk dat zij eerder de baas over jou spelen,' zei oom Aart.

'Ach welnee,' zei Leo. 'We hebben een goed contract gesloten.'

'Hoe en waar hebt u de spoken ontmoet ?' vroeg Anton.

'Nou, kijk eens even,' zei Leo, 'ik kon het spookklok project alleen overkopen als ik de spoken zou hebben ontmoet en me aan hen bewezen zou hebben. Ik moest ze eerst geinteresseerd maken om in de klok te gaan wonen.

Het eerste spook ontmoette ik diep in het bos. Ik moest over een rivier in de nacht bij dichte mist, over een brug van touw. Hij wachtte me daar op. Hij was het spook van overstromingen. Hij kon rivieren en zeeen laten overstromen. Toen ik over de brug ging was er donder en bliksem. Hij riep mij van de andere kant. Hij had allemaal wit licht om zich heen. Hij woonde in een grot achter een waterval. Door de waterval gingen we naar binnen. Uit zijn vingers droop water, en toen begon het uit zijn hele lichaam te stromen, en het hield maar niet op. Ik rende weg, maar werd door de stroom ingehaald. Toen ging hij bij me naar binnen door mijn mond. Sindsdien ben ik een deel van hem, en is hij een deel van mij. De volgende dag was er een grote overstroming die ervoor zorgde dat Deursen aan zee kwam te liggen met zijn eigen strand- en duinengebied. Dankzij mijn vriendschap met het eerste spook was Deursen gespaard gebleven.

Het tweede spook woonde ook in het bos, en ik moest weer de rivier over, maar ditmaal over een andere brug van touw. Het spook wachtte mij al op. Het was het spook van vuurrampen. Hij veroorzaakte al direct een kleine bosbrand. Ik trilde als een rietje. Ik had nog nooit zoiets gezien. Ik dacht er direct aan hoeveel geld dit spook me zou opleveren. Het spook stak zijn hand uit, en ik

schudde zijn hand. Hij leidde mij naar een boshutje. Hier woonde hij. Hij kon geld uit het niets tevoorschijn toveren. Hij sprak niet veel. Ook hij ging door mijn mond naar binnen, en door mijn oren. Mijn oren leken te piepen, en even leek het alsof ik in brand stond. Maar daarna werd alles rustig, en een zacht gevoel overstroomde mij. De volgende dag waren er veel bosbranden, en het kwam op de voorpagina van de krant. Ook het tweede spook wilde in mijn klok wonen, en we waren al snel dikke vrienden.

De derde spook was het ijs-spook …'

Leo stopte met praten. Er begon allemaal ijs uit zijn mond te komen, en het bleef maar stromen. 'Och jongen,' zei oom Aart. 'Wat hebben ze jou toch goed te pakken.' Leo begon te bibberen als een hondje.

'Ik denk dat het voor jou beter is om ermee te stoppen,' zei oom Aart. 'Dit is toch niet meer normaal ?' Het ijs bleef maar stromen, en na een tijdje lag de hele vloer eronder. 'Kom op, jongens,' zei oom Aart. 'Hier valt toch niet mee te praten.' Hij stond op en liep de deur uit, terwijl Anton, Jaap en Susanne hem volgden. 'Ik ben er klaar mee,' zei oom Aart. 'Het beste is dat we allemaal gaan verhuizen naar een andere plaats. Deursen is niet meer wat het geweest is.' En zo gebeurde het. Alle vier verhuisden ze naar een ander dorp. Ze gingen in Nunspeet wonen. Ze kwamen alle vier bij elkaar in de straat te wonen. Jaap kwam naast Anton te wonen, en tegenover hen woonden Susanne en oom Aart. Of ze ooit nog last hadden gekregen van de spookklok is niet bekend.

Sandra en de Boze Badmeester

'En er was een put van meisjesboeken waar alle nazi's ingeworpen werden, en ze moesten voor straf voor eeuwig meisjesboeken lezen,' las Jan hardop en sloeg toen het boek dicht. Toen moesten Jan en Sandra naar zwemles. Moeder bracht hen naar de kleedkamer van het zwembad, waar ze hun zwemkleding konden aantrekken. Daarna moesten ze onder een hele warme douche heenlopen, en zo kwamen ze bij het zwembad, waar de badmeester hen al opwachtte. Ze moesten wat baantjes zwemmen, en de badmeester legde hen wat uit. Sandra keek naar de lichtblauwe tegeltjes die ze gewoon door het water heen kon zien. Ook keek ze naar de witte klompen van de badmeester. Ze lette niet goed op, en kreeg zo een tik met de haak van de badmeester, waarmee hij vaak rondliep. 'Opletten en bij de les blijven, Sandra,' zei de badmeester streng.

Toen moest ze wel, maar alles tolde haar voor de ogen. Hij had haar op haar natte arm geslagen en het deed best wel pijn. Even wilde ze hem uitfoeteren, maar ze voelde zich te duizelig. 'Ik ben duizelig,' zei ze toen, en stapte het zwembad uit.

'Gewoon in het zwembad blijven, Sandra,' zei de badmeester, terwijl hij haar weer terugduwde. 'Maar ik ben zo duizelig,' zei Sandra.

'Dan moet je beter opletten,' zei de badmeester. Jan werd heel kwaad op de badmeester. 'Zeg, blijf van haar af,' zei hij toen hij het zwembad uitstapte, maar ook hij werd teruggeduwd. 'Ik ga het straks aan mijn vader en moeder zeggen,' zei Jan.

'Je doet maar,' zei de badmeester. Toen de badmeester even niet oplette rende Jan het zwembad uit naar de kleedkamer. 'Terugkomen !' riep de badmeester. Maar hij kon niet achter Jan aan, want dan zouden alle kinderen het zwembad uitkomen.

Sandra begon te trillen en te rillen. 'Ik voel me niet goed,' zei ze. Weer probeerde ze uit het zwembad te komen, maar weer werd ze teruggedrukt. Ze voelde haar toen helemaal wegglijden, en ging kopje onder. De andere kinderen begonnen bang te worden. Gelukkig kwam er een andere badmeester aan. 'Het gaat niet goed met één van je kinderen, zie ik,' zei hij, en trok Sandra toen uit het water. 'Misschien is ze ziek.'

'De badmeester drukte haar telkens terug !' riepen de kinderen.

'Is dat waar ?' vroeg de andere badmeester.

'Ik dacht dat ze haar aanstelde, want ze had net straf gehad,' zei de badmeester.

'Dit is gevaarlijk spel. Daar kun je voor ontslagen worden,' zei de andere badmeester.

'Ach, stel je niet aan, joh,' zei de badmeester. 'Ze speelt het gewoon om van me af te zijn.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg de andere badmeester. 'Ze heeft haar ogen dicht, en praat niet.'

Maar toen werd de badmeester kwaad, en duwde de andere badmeester en Sandra het water in. De kinderen begonnen keihard te gillen, en er kwamen nog meer badmeesters en badjuffrouwen aangerend.

Het werd een dolle boel zoals je wel kunt begrijpen. Maar de badmeester hield vol dat Sandra het gewoon speelde om hem terug te pakken. Hij was loeikwaad.

'Je kunt kinderen nooit dwingen,' zei een badjuffrouw. 'Dat is levensgevaarlijk, of ze het nu spelen of niet.' Sandra lag levenloos in de armen van de andere badmeester, die ze weer op de kant hadden getrokken. 'Ze moet naar het ziekenhuis,' zei de andere badmeester. 'En hij moet ontslagen worden.'

Maar de badmeester werd erg kwaad, en duwde alle badmeesters en juffrouwen het zwembad in, terwijl hij Sandra greep en met haar wegrende. De kinderen begonnen nog harder te gillen. De badmeester rende met Sandra in zijn armen de trap op, en ging toen zijn grote kantoor in, en deed de deur op slot. 'Is het nu afgelopen met die spelletjes !' schreeuwde hij tegen Sandra, en sloeg haar in het gezicht. Sandra ademde bijna niet meer. Al gauw werd er op de deur geklopt, maar hij deed niet open. 'We zullen de politie bellen !' werd er geroepen. De badmeester rende toen door een andere deur met Sandra weg, weer een trap af, en toen het zwembad uit. Toen rende hij naar zijn grote witte auto, en even later scheurde hij ermee weg.

Hij bracht haar naar een grote witte villa diep in het bos. Hier nam hij haar uit de auto, en ging toen de grote villa in met haar in zijn armen, en bracht haar naar een grote ondergrondse zaal, waar een heleboel bedden waren met levenloze kinderen erin. Hier legde hij haar neer in een leeg bed. Een man met een lange witte jas kwam binnen. Hij had een brilletje op en haardossen aan beide kanten van zijn hoofd, maar boven op zijn hoofd en op zijn voorhoofd was hij kaal. 'Kun je hier weer een robot van maken,' zei de badmeester.

'Komt in orde,' zei de man. De man maakte toen even wat foto's van Sandra en ging toen weer weg. Sandra kreeg toen wat spuitjes totdat ze echt helemaal niet meer bewoog. Na een paar uur kwam de man in de lange witte jas weer terug met een robot die precies op Sandra leek. 'Perfect,' zei de badmeester. 'Nu ga jij die andere badmeesters eens haarfijn uitleggen dat je alles maar gespeeld had,' zei hij tegen de robot.

'Natuurlijk, het spijt me,' zei de robot, die gewoon op een echt mens leek.

De badmeester nam de menselijke robot mee en liet Sandra levenloos achter. Hij stopte de robot in de auto en reed toen terug naar het zwembad. Hij had de robot ondertussen allerlei instructies gegeven. En zo werd alles opgelost. De badmeester kon blijven. Sandra had zich afschuwelijk misdragen, en deed maar net alsof om hem te jennen en in de problemen te brengen. De andere badmeesters en badjuffrouwen moesten ook schuld bekennen.

Zo was er een heel crimineel netwerk in het dorp wat kinderen omwisselde met menselijke robotten die precies op die kinderen leken, en zo kon niemand wat vermoeden.

Maar Jan was een hele slimme jongen, en had al snel door dat dit Sandra niet was. Zijn ouders geloofden hem niet, maar de robot zei dingen die Sandra nooit zou zeggen. Daar kende Jan zijn zus te goed voor. Jan was heel fijngevoelig en veel intelligenter dan zijn ouders. Jan rook onraad. Nachtenlang had hij zware en diepe gesprekken met de robot, die zich nog steeds voordeed als Sandra, zijn zus, maar uiteindelijk gaf de robot toe dat ze Sandra niet was, maar slechts een robot. De robot had het erg met Jan te doen, maar was ook slechts een slachtoffer en kon niets doen. Jan was wel blij dat de robot het in ieder geval had toegegeven. Maar Jan's ouders geloofden er nog steeds niets van, en zeiden dat Sandra zwaar ziek was dat ze dacht dat ze een robot was, en niet de echte Sandra was. Ze stuurden de robot naar een psychiater, en de robot kreeg zware medicijnen. Jan was inmiddels heel veel van de robot gaan houden en kon dit ook niet meer aanzien. Op een nacht smeekte hij de robot uit te leggen waar Sandra was. De robot probeerde het uit te leggen, maar raakte steeds in de war. Omdat Jan steeds meer bij zijn ouders er op aandrong om hem te geloven moest ook hij naar de psychiater en kreeg zware medicijnen. De psychiater zei dat zowel hij als Sandra naar een rustoord moesten. De psychiater nam hen beiden mee naar de grote witte villa diep in het bos. 'Ik herken dit !' riep de robot. 'Hier worden alle kinderen verwisseld door robotten !'

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater. 'Hier zul je tot rustkomen.'

'Hier moet ergens de ware Sandra liggen,' zei de robot.

'Het is goed, Sandra,' zei de psychiater weer, terwijl hij de auto parkeerde. 'Hier zal alles goed met je komen.'

'Luister dan eens naar wat ze zegt, idioot !' riep Jan. 'Heb je nu oren of niet ?'

'Ze is zwaar ziek, Jan,' zei de psychiater. 'En jij ook. Met de juiste medicatie zullen jullie hier snel tot rust komen.'

'Levenloos liggen die kinderen daar in zalen,' zei de robot. 'Jullie zijn zware criminelen.'

'Heus, het komt goed met je,' zei de psychiater, die de auto deur opendeed en uitstapte.

'Ik wil Sandra zien,' zei Jan.

'Sandra is hier,' zei de psychiater en wees op de robot.

'Nee, de echte Sandra,' zei Jan.

Toen liepen ze met z'n drieen naar het gebouw. Zowel Jan als de robot kregen een kamer in het gebouw. Jan begon het hele gebouw af te zoeken. De robot liep met hem mee. 'Het moet ergens in een zaal onder het gebouw zijn, Jan,' zei de robot. Na een tijdje vonden ze in de linkerzijde van het gebouw een trap naar beneden. Toen kwamen ze even later in de grote zaal waar levenloze kinderen lagen, waaronder ook Sandra. 'Zie je nu wel !' riep Jan. 'Dat is Sandra !'

Hij rende op Sandra af, en zag al snel dat ze helemaal onder plastic was. 'Sandra ?' riep hij, terwijl hij haar door elkaar begon te schudden. 'Word wakker !'

Maar Sandra bewoog niet. Ook de robot kwam dichterbij. 'Helaas, Jan,' zei de robot.

'Je hebt je best gedaan,' zei Jan tegen de robot. 'Gelukkig heb ik jou nog.'

De man met de lange witte jas kwam toen binnen. 'Kun je dit verklaren ?' vroeg Jan boos.

'Ja,' zei de man met de lange witte jas. 'Natuurlijk. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Ze had een overdosis medicijnen genomen. Dat had ze nooit mogen doen.'

'Je liegt !' riep Jan. 'Kijk eens naar deze robot. Die lijkt precies op haar ! Jullie hebben hen omgewisseld ! Het begon allemaal doordat de badmeester haar bleef terugduwen in het water !'

'Je kletst, Jan,' zei de man met de lange witte jas. 'Ik ben dokter. Ik ben een professionele deskundige. Ik heb ervoor gestudeerd. Je weet nergens wat van.'

'Hoe komt het dan dat ze als twee druppels op elkaar lijken ?' riep Jan. 'Het zijn valse spelletjes die jullie spelen, stelletje omruilers !'

'Je kunt niets doen, Jan. Geef het maar op,' zei de dokter. 'Ze zullen mij toch altijd geloven boven jou, want ik ben de dokter.'

'Klootzak !' riep Jan. 'Wat hebben jullie met haar gedaan ! Sandra, antwoord me !'

Toen kwam de psychiater binnen. 'Jan moet tot rust komen,' zei de dokter.

'Dat merk ik,' zei de psychiater. 'Ik kon zijn geschreeuw in het hele gebouw horen.'

'Jullie zijn leugenaars,' riep Jan. 'Kijk nu eens wat jullie gedaan hebben. Zie dan. Ik had het bij het rechte eind. Hier ligt de ware Sandra. Kijk dan eens goed uit je doppen !'

De psychiater liep naar de levenloze Sandra, en voelde aan haar pols.

'Nou ?' zei Jan.

De psychiater keek naar Jan. Toen keek de psychiater naar de robot, en toen weer naar de levenloze Sandra.

'Nou ? Sprakeloos, hè !' riep Jan. 'Wie is er hier nu zwaar ziek !'

'Deze patient ligt hier al tijden na een overdosis medicijnen,' zei de psychiater. 'Ze mag misschien naar jouw idee op Sandra lijken, maar dit is Sandra niet.'

'Het gebeurt wel vaker dat patienten elkaar door elkaar halen,' zei de dokter.

Jan zuchtte diep. 'Hier valt niet tegen op te boksen, Jan,' zei de robot, 'maar jij en ik weten wel beter.'

'Jullie maken mensen psychisch kapot om jullie medicijnen kwijt te krijgen,' zei Jan. 'En dit hier is gewoon pure misdaad.'

Ineens opende de levenloze Sandra haar ogen. 'Ik heb alles gehoord,' zei ze. 'Sorry, maar ik ben Sandra niet. Mijn naam is Evelien, en ik ken jullie niet.' Toen sloot ze haar ogen weer.

'Weer een robot,' zuchtte Jan. 'Of misschien heb ik me wel echt vergist, of ben ik echt zwaar ziek,' en sloeg toen een arm om de robot die naast hem stond, en zei tegen haar : 'Dan moet jij toch echt de echte Sandra zijn, mijn zus. Misschien ben jij dan ook wel zwaar ziek. Wat is er toch met ons gebeurd ? Maar in ieder geval hebben we elkaar nog, en dat is het allerbelangrijkste.' En zo liepen ze arm in arm de zaal uit, de trap op.

Hester
en de Koffie Robot

Vader had een donker meisje uit Amerika geadopteerd, Hester. En daarna een blank jongetje, Jaap. Jaap was heel blij met zijn oudere zus. Vader had een moeilijk leven gehad. In de oorlog moest hij vluchten. Ook had hij een hele moeilijke vrouw, maar die stierf vlak na de oorlog. Vader was heel handig. Hester hielp vader veel met het huishouden, en ook Jaap kon veel klusjes.

Vader zette 's nachts altijd het huis onder stroom aan de buitenkant, zodat dieven niet konden binnenkomen. Dat beveiligings-systeem had vader zelf gemaakt. Jaap vond het knap, en ook Hester was trots op vader. Hester was een paar jaar ouder dan Jaap, en Jaap was trots op zijn zus. Hij was blij dat hij in zo'n goed gezin terecht was gekomen, met zo'n goede vader, maar vader was soms erg depressief van de oorlog. Hester en Jaap probeerden hun vader er dan altijd overheen te helpen, maar dat lukte niet altijd. Soms moest de dokter komen, en die gaf aan vader dan medicijnen.

Maar vader begon steeds meer ziek te worden, en Hester nam steeds meer taken van vader over. 'Het laat me niet gaan,' zei vader. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.'

'Jawel joh,' zei Hester. 'We vinden wel wat.'

Hester en Jaap hielden de goede moed erin, ook al raakte hun vader steeds meer aan lager wal. Nu moesten ze voor zichzelf zorgen. Elke dag kookte Hester voor het gezin. Ze begon steeds meer als een moeder voor Jaap te worden. Ook vriendinnen van Hester hielpen weleens mee in het huishouden. Vader zei dat hij iets wilde uitvinden om hemzelf te helpen. Hij ging daarom soms diep in de nacht naar zijn werkkelder. Dat was eigenlijk het enige wat hij nog kon doen.

Op een ochtend kwam vader stralend uit zijn werkkelder. Hij zei dat hij de oplossing had gevonden. Hij had een robot-moeder gemaakt. Hij zei dat een moeder eigenlijk datgene was wat ontbrak in het gezin. Hij had de robot donker gemaakt, zodat ze een beetje leek op Hester, alsof het Hester's eigen moeder was. Hester vond dat de robot erg mooi was geworden. 'En wat kan ze ?' vroeg Hester schaterlachend.

'Van alles,' zei vader. 'Kijk, er zitten knoppen op. Eentje voor koken, eentje voor afwassen, eentje voor schoonmaken, eentje voor wassen, en eentje voor gezellig kletsen, en nog veel meer.'

'Geweldig,' zei Hester. Ook Jaap was blij met zijn nieuwe moeder. 'Nu is het gezin pas echt compleet,' zei Jaap. 'En het lijkt inderdaad op Hester's moeder. Nu is het alsof vader mijn vader is, en moeder Hester's moeder, en zo zijn wij bij elkaar gekomen.'

Het huis begon nu pas echt op orde te komen, want de robot deed haar werk goed. Ze was ook als een echte moeder. Ze was zorgzaam en hield je in de gaten. Maar ze was absoluut niet te streng. Ze was een droommoeder. Ieder kind zou wel zo'n moeder willen hebben. 's Avonds zaten ze op de bank om naar de tv te kijken. Langzaam begon vader uit zijn depressie te komen. De robot was zo goed gemaakt dat je niet kon zien dat het een robot was. Maar natuurlijk had ze wel knopjes.

Op een dag ging het gezin op vakantie. Robot-moeder ging ook mee. Jaap liep voortdurend gekke bekken te trekken voor de foto's. Niemand kon zo scheel kijken als Jaap. Ook Hester gaf niet om de foto's. Ze keek zo vreemd mogelijk. Ze waren gekomen voor vakantie, niet voor foto's, maar er waren allemaal fotografen. Hester en Jaap vroegen zich af waarom ze zoveel gefotografeerd werden. Vader werkte voor een energie bedrijf die energie opwekte vanuit de zee, en hij was hier tegelijkertijd op zakenreis. Als de onderhandelingen zouden slagen dan zou het land van het gezin geheel op zee energie werken.

Hester en Jaap moesten even wachten in een ander zaaltje toen vader

onderhandelingen aan het doen was. Op een gegeven moment hoorden ze luid applaus, en vader kwam glimlachend naar buiten. De onderhandelingen waren geslaagd. Weer waren er fotografen bij, en nu wisten ze waar het voor was.

Toen ze weer thuiswaren ging vader direct naar zijn werkkelder. Iets had hem op een idee gebracht. Hij wilde nu energie proberen op te wekken uit koffie bonen. Hij werkte dag en nacht hier aan door, terwijl Hester en de robot moeder al het huishouden deden. Zo werd de band tussen Hester en haar robot moeder eigenlijk alleen maar hechter. Vaak stonden ze samen af te wassen in de keuken, en hadden dan de diepste gesprekken. Voor Hester was haar robot moeder haar beste vriendin.

Op een dag was het zover. Vader had zijn machine om energie op te wekken uit koffie bonen klaar, en het zou nu voorgesteld worden aan zijn bedrijf. Ze waren er zo erg van onder de indruk dat ze naast zee energie ook koffie energie wilden uitproberen. Als er zee energie werd gebruikt hing er een zee geurtje, en als er koffie energie werd gebruikt hing er een koffie geurtje. Er was ook een schakelaar voor waarmee je het kon wisselen.

Op een dag ging Hester met haar robot moeder het bos in. Ze gingen heel diep, en eigenlijk wilde Hester helemaal niet meer terug. Er stonden wat wigwams, en Hester wilde er in wonen. Haar robot moeder stemde erin toe. Ze zouden hier blijven voorlopig. Vader was toch altijd druk bezig, dus die zou hen niet eens missen. Hester wilde nooit meer terug. Ze liet ook haar vriendinnen komen.

Eén van de moeders van de meisjes vond dit helemaal niet goed, en ze liep helemaal met haar dochter mee naar het wigwammen kamp. Ze begon iedereen enorm uit te foeteren, en het liep allemaal zo hoog op dat de meisjes die moeder begonnen te bekogelen met modder. Toen moest die moeder het wel opgeven, maar ze riep nog wel dat ze de politie erbij zou halen. De meisjes waren hier op bedacht, dus toen zijn ze met de wigwams nog dieper het bos ingegaan, daar waar geen mens ooit zou gaan. 'Laat die politie maar komen,' zei Hester, 'dan zullen ook zij ten onder gaan in het moddergevecht.'

Omdat er vanaf toen vaak helicopters overvlogen zijn ze onder de grond gegaan met hun wigwams, om daar hun kamp te bouwen. Ze gingen zo diep als ze konden en kwamen daar in een andere wereld. Hier schenen veel meer indianen te wonen.

Vader en Jaap vonden het allemaal best. Ze kwamen weleens een kijkje nemen in het ondergrondse indianenkamp. Maar de pret was maar van korte duur. De nazi's waren het land binnengevallen. Ze ontdekten ook de ondergrondse schuilplaats, en iedereen ging in gevangenschap. Vader en Jaap en alle andere indiaanse mannen werden meegenomen om op de trein gezet te worden naar Bergen-Belsen, een concentratie kamp. De meisjes zouden allemaal voor de Duitsers moeten werken in het huishouden. Alleen robot moeder kon ontsnappen. Daar was ze immers een robot voor.

Jaap jammerde in de trein naar Bergen-Belsen. In Bergen-Belsen zouden ze uitgehongerd worden, en er zouden implantaten in hun botten komen. Vader zei : 'Robot moeder zal wel naar de andere robotten gaan, de zee energie robot en de koffie energie robot. Ze staan nog in de kelder en hebben waarschijnlijk nog niet door wat er gaande is, maar robot moeder zal hen wel aan de praat krijgen, en dan zal het niet best zijn voor de Duitsers.'

Hester moest in het huis van een bepaalde Duitse officier werken, en ze foeterde hem uit.

Het was verschrikkelijk in het concentratie kamp. Jaap en vader kregen bijna niets te eten. 'Ze mogen wel opschieten,' jammerde Jaap. 'Inderdaad, ze zijn wel laat,' zei vader.

'Wat gaan ze met ons doen, vader, die nazi's ?' vroeg Jaap.

'Laten we het daar maar niet over hebben,' zei vader.

Inmiddels was Hester in gevecht geraakt met de Duitse officier, maar werd toen door anderen onder schot gehouden. Ze wist niet waar haar vriendinnen waren. Hester moest nu haar werk wel doen, ook al wilde ze niet. Ze zeiden dat

ze haar zouden doodschieten als ze het werk niet zou doen.

Opeens werd er op het raam getikt. Het was robot moeder. Ook waren de zee energie robot en de koffie energie robot meegekomen. 'Robot moeder !' riep Hester terwijl ze opkeek van het vloeren dweilen. De Duitsers die bij Hester stonden om haar in de gaten te houden keken heel verbaasd. 'Wie is die vrouw ?' mopperden ze.

'Dat is mijn moeder !' riep Hester blij.

'Wat moet die nu hier !' riep een Duitser. De robotten begonnen het raam in te slaan en kwamen toen binnen door het venster. 'Wat krijgen we nu !' riep de Duitse officier. 'Kunnen jullie niet gewoon door de deur naar binnen komen ?'

'Nee,' zei de koffie energie robot. Hij richtte zijn arm op de Duitse officier en spoot koffie electriciteit op de man af die gelijk onder zware stroom stond. 'Nee !' gilde de Duitse officier. 'Niet doen !'

'En dan is er koffie,' zei de koffie energie robot. Toen gaf hij ook de andere Duitsers een optater met de koffie stroom. Ze werden tegen de muur geslingerd en hun haren stonden recht overeind. 'Nou, wat waren dat voor spelletjes !' riep de koffie energie robot.

Hester was heel blij. Toen gingen ze met z'n allen naar Bergen-Belsen. Toen de robotten het concentratie kamp binnenkwamen was er direct grote paniek bij de Duitsers. Ze werden allemaal onder zware koffie stroom gezet en weggeslingerd. Jaap en vader keken verheugd op. 'Eindelijk zijn ze gekomen,' zei Jaap.

'Ja, eindelijk,' zei vader.

Het Paarse Complot

Hoofdstuk 1. Het Boertje

Ik raakte verstrikt in de woeste doornstruiken die haar paleistuinen omgaven, als een prooi die in een net verstrikt raakte. Ze sprak dat het de poorten van de hel waren, en ik was diep afgedaald. Ik had hier niet moeten komen, maar er was geen weg meer terug. Haar boeken waren de koninginnen van de hel die mij kwelden. Ik verdiende straf in haar ogen, maar ik wist niet waarom.

"Was ik maar bij moeder thuisgebleven," sprak ik.

Toen was het toneelstuk afgelopen. We gingen allemaal naar huis na nog wat gedronken te hebben in het café. Ik stortte op mijn bed. Waar was ik toch in terecht gekomen ? Maar ja, in de fabriek wilde ik niet werken.

Ik probeerde mezelf hogerop te werken als toneelspeler. Ik wilde van dit soort komedies weg, maar dat ging niet makkelijk. Er was een te hoge vraag naar dit soort komedies. Ik wilde andere soorten toneelstukken spelen, maar daar was niet echt vraag naar.

"Duivels en vampieren, piraten en kannibalen, indianen en cowboys," sprak ik tot de toneelbaas. "Hoe lang denkt u dat ik dit nog ga volhouden ? Het is toch wel altijd en eeuwig hetzelfde liedje."

De toneelbaas begon te grommen. "Daar is nu eenmaal veel vraag naar, en we hebben de toneelstukken zo komisch mogelijk gemaakt. Het is een goede grap."

Ik zuchtte. Ik had het gevoel alsof ik hier nooit meer uit zou komen. Ik voelde mij een slaaf. "Het is altijd hetzelfde. Als er voor mij dan niets anders is, dan heb ik toch het liefst zo veel mogelijk afwisseling, en zoveel mogelijk nieuwe toneelstukken in dat genre." Maar nee, dat was ook niet goed, want de mensen wilden nu eenmaal veel van hetzelfde zien. Sommige toneelstukken waren gewoon nationale stokpaardjes.

Op een bepaald moment kon ik er niet meer tegen. Ik had mijn grenzen bereikt, en na een huilbui op het podium ben ik het land uitgevlucht. Maar al snel bleek het dat het in andere landen nog wel erger was, dus ik kwam weer terug waar ik vandaan kwam. Gelukkig mocht ik wel op ziekenverlof. De aardige secretaresse kwam me zo nu en dan opzoeken om te zien hoe het met me ging, maar het ging eigenlijk alleen maar erger. Ik had er 's nachts ook nachtmerries van.

"Mijnheer Windesheim, wordt het geen tijd dat u een ander beroep kiest ?" vroeg de secretaresse vriendelijk.

"Ja, maar wat dan ?" vroeg ik. "In een fabriek kan ik niet werken."

"Er zijn veel meer mogelijkheden," sprak de secretaresse. Ze opende een gids en begon beroepen op te lezen. Ik had er nog nooit van gehoord. Ze opende een nieuwe wereld voor mij.

"En daar kan ik zomaar werken ?" vroeg ik. "Of moet ik daarvoor eerst naar school ?"

Ze keek me aan. "Ik kan wel wat voor u regelen. Het is beiden. U kunt zowel studeren als werken. Er is veel balans met dit soort beroepen."

Ik begon weer een beetje hoop te krijgen. Ze had één en al aandacht voor mij, en begreep mijn angsten. Ze begon de beroepen uitvoerig te bespreken en aan het einde ervan mocht ik een keuze maken. Zij zou het voor me regelen. Het beroep wat ik had gekozen was het ontcijferen van oude teksten. Ik moest dus wel een taalkundige opleiding krijgen, etymologie, over de oorsprong van talen, en zaken zoals cryptologie en ik moest opgeleid worden tot taalkundig detective. Dat was dus een hele mond vol, maar alles beter dan waar ik me nog in bevond, zij het met ziekteverlof.

Eigenlijk regelde ze alles voor mij. Ze regelde een studie, werk, en zelfs de verhuizing. Ik kreeg een groot huis in het bos, als een villa, dus ik werd direct goed betaald. Zij was mijn sleutel tot de hemel. Ik werd als een heilige

behandeld, en ze hadden er groot vertrouwen in dat ik bepaalde oude teksten die nogal belangrijk schenen te zijn kon ontcijferen. Ik wist helemaal niks, tenminste dat dacht ik. Ik speelde het spelletje maar een beetje mee. Ik was goed opgeleid als toneelspeler voor dat soort dingen. Ik kon me er goed in uiten, en het was een keer wat anders. Ik dacht : "Ik verzin wel wat. Dit is tenminste iets waar ik bij kan ademen."

Twee mede-studenten, een blanke jongen en een donker meisje, lieten mij de geschriften zien. Het waren tabellen met hele vreemde tekens. Ze waren erg vriendelijk naar mij, en behandelden mij alsof ik vele klassen hoger was dan hen. Het leek wel alsof ze dachten dat ik een hogere band had in een vechtsport, jiu jitsu ofzo. Ze waren er stellig van overtuigd dat ik dit kon, iets wat zij niet konden. Er bleken geen leraren te zijn, maar studenten onderwezen elkaar. Nieuwe studenten werden als heilig beschouwd, en als leraren, en zij moesten de hogere klassen onderwijzen. Ook ik moest hen onderwijzen, maar wat moest ik zeggen ? Gelukkig was ik dus opgeleid in toneelspelen, dus ik maakte er gewoon wat van, en ze vonden het prachtig. Ze zagen mij als een held. Ik had hen bevrijding gebracht. Het viel me op dat alles hier omgedraaid was. Hoe lager de klas, hoe beter. Nieuwe studenten kregen het best betaald en hadden de beste huizen. Waarom wist ik niet.

Na verschillende maanden had ik een gesprek met de secretaresse van mijn vorig beroep die mij zo goed geholpen had en mij een nieuw leven had gegeven, en ik vertelde haar alles. Ze vertelde mij dat ik moest proberen in de lagere klassen terecht te komen, die geheim waren. Als mij dat niet op tijd zou lukken dan zou ik in een hogere klas terechtkomen. De lagere klassen bleken onder de grond te leven.

"Onder de grond ?" vroeg ik verbaasd. "Wat moet ik daar dan ?"

"Daar zijn nog betere voorzieningen," sprak de secretaresse vriendelijk. Ze was weer vol met aandacht voor mij, en legde mij alles uit. Het bleek dat de school draaide om een vreemde religie waarin een verdronken vrouw werd aanbeden. Voor sommigen was dit een engel, of een godin, en voor anderen gewoon een vrouw, maar om haar draaide alles, hun hele leven.

"Hoe verdronk zij dan ?" vroeg ik.

"Ik heb me daar nooit zo in verdiept," sprak de secretaresse. "Het lijkt mij het beste dat je dat aan hen zelf vraagt."

Ik keek verbaasd. Mijn nieuwsgierigheid was nu wel gewekt. Toen ik weer terug was bij mijn mede-studenten vroeg ik hen hoe ik in de lagere klassen kon komen, en wie eigenlijk die verdronken vrouw was, en hoe ze aan haar einde was gekomen.

De jongen en het meisje keken mij glimlachend aan. "Ontcijfer jij die teksten nu maar," sprak het meisje lachend. Ze deden er nogal geheimzinnig over. Ik moest me er bij neerleggen dat ik niet makkelijk aan informatie zou kunnen komen. "Lagere klassen ?" lachte ze, terwijl ze haar tongetje uitstak. Ik kwam er niet mee verder, en boog mijn hoofd weer over de teksten. Ik probeerde er een verhaal van te maken. Toen ik klaar was kreeg ik weer nieuwe teksten. Het viel me op dat het steeds dezelfde soorten tekens waren. De lettertjes waren heel klein opgeschreven. Ik moest mijn verhaal ook onderbouwen.

Ik begon steeds meer bepaalde patronen in de teksten te zien, en daar werkte ik mee verder. Het leek wel alsof er een heleboel lagen inzaten, en ik begon het op te dienen als een soort wetenschap. Ik wist dat alles slechts giswerk was en toneelspel, maar ik wilde in de lagere klassen komen en meer weten over de verdronken vrouw die zij aanbaden, en waar ze mij niets over wilden vertellen. Het leek wel iets persoonlijks te zijn, of misschien konden ze het gewoon niet vertellen. Misschien was het te emotioneel. Er waren verder ook geen kerkdiensten of afbeeldingen van deze religie. Ook wist ik niet of de secretaresse de exacte waarheid had gesproken.

Op een dag gingen we met wat andere mede-studenten in een busje diep het bos in. Er was daar ergens een vijver en een nog groter huis dan ik had, een gigantisch grote witte villa met verschillende verdiepingen. Het was een prachtig huis, als witte chocolade, en diep in het bos. In de vijver waren prachtige zwanen. Op een terrein met kiezelsteentjes stapten wij uit, en liepen

het grote gebouw in. Ik keek mijn ogen uit in de gang, en kreeg toen de zalen te zien. Ook lieten ze mij de keuken zien en de eetzaal.

Het donkere meisje zou het woord doen. Ze sprak ons even later toe in één van de zaaltjes.
"Geachte mede-studenten," sprak ze. "We zijn allen blij met deze nieuwe dag gegeven door zij die verdronken was." En toen volgde er een lange toespraak over de teksten die ik had ontcijferd. Mijn naam werd ook nog genoemd, maar ook andere namen. Alle nieuwe studenten waren bezig geweest met de ontcijfering van deze teksten. Uit sommige van hun werken werd voorgelezen. Er waren ook andere busjes gekomen met mede-studenten, dus de zaal zat vol. Ik begon de verschillen te merken tussen mijn ontcijferingen en ontcijferingen van anderen, maar er waren ook tot mijn grote verbazing duidelijke overeenkomsten. Het donkere meisje was trots op ons, en dat liet ze ook duidelijk merken. Ze beschouwde onze teksten als heilig. Ze had een kleine verzameling gemaakt, en daar zou een boek van gedrukt worden. Ook mijn ontcijferingen zouden in dit boek komen, en het zou opgedragen worden aan zij die verdronken was. Het werd beschouwd als haar heilige boek.

Er bleken nog veel meer van zulke boeken te zijn, want zo deden ze het al jaren. De boeken waren te vinden in een grote bibliotheek onder het gebouw, en dat was al zo voor vele eeuwen. Aan het einde van de toespraak gingen we naar beneden, naar de bibliotheek. Het was inderdaad een reusachtige bibliotheek met enorm veel boekenkasten en stellages. De nieuwe studenten mochten vanaf nu hier studeren. We kregen allemaal onze eigen kamer in het witte gebouw. Ik mocht wat boeken meenemen om te lezen en te bestuderen.

Wat me opviel waren weer de verschillen en de duidelijke overeenkomsten. Ik begon er patronen in te zien. Ik las en las, en leerde. Toch beschouwde ik het als verzonnen, maar het was wel leuk bedacht. Zo kon ik vele verhalen lezen tijdens de studie. Na een paar maanden was er ook een soort examen waarvoor ik slaagde, en toen ging ik naar een lagere klas. Hier had ik dus op gewacht. Er was een lift in het witte gebouw die onder de grond ging, nog dieper dan de bibliotheek.

Ik ging daar uit de lift en liep recht tegen een boertje aan. "Pardon," zei ik. "Geeft niks, kerel," sprak de boer een beetje plat. "Ik stond juist op jou te wachten."

"Oh, u kent mij al ?" vroeg ik verbaasd.
"Ja, ze hadden mij al over je verteld," sprak het boertje. "Welkom op de lagere klas. Ik ben van een nog lagere klas, dus ik zal jou wel wegwijs maken hier."

"Goed," sprak ik, "interessant. En waar kan ik zolang wonen ?"

"Bij mij in de boerderij," sprak het boertje.

"Hier onder de grond ?" vroeg ik terwijl ik om me heen keek. Er waren hier overal verlichte gangen met plantenbakken als kleine plantsoentjes, en vijvers. Aan de muren hingen schilderijen. "Precies," sprak het boertje plat. "De gangen lopen uit op ondergronds weiland gebied, en daar staat mijn boerderij."

"Klinkt interessant," sprak ik weer. "'t Zal wel donker zijn daar."

"Ach, welnee," sprak het boertje. "Er is overal goede verlichting, ook bij het weiland."

"Interessant," zei ik weer. "Wat is dit keer de studie opdracht en de werk opdracht in deze klas ?" vroeg ik.

"Kom maar mee," sprak het boertje plat. "Ik zal het je wel laten zien." Het boertje was een stuk kleiner dan ik, en had een platte pet op. Hij nam mij door de gangen mee langs allerlei lokalen, en na een tijdje stonden we buiten. Het regende een beetje.

Het was er flink donker, maar hier en daar stonden lantaarnen. Langs de weilanden liep een pad naar zijn boerderij. Toen we daar aankwamen leidde hij me naar binnen naar de huiskamer en liet mij een plattegrond zien op een ronde salontafel. "Zo kerel," sprak hij. "Dit is de plattegrond van het leger." Hij haalde wat pionnen uit zijn zak en zette ze hier en daar op de plattegrond, en

begon toen heel wat uit te leggen waar ik niets van begreep. "Excuseert u mij," sprak ik na een tijdje. "Een leger en legeroefeningen ? En wat is de opdracht ?" Het boertje keek me verbaasd aan. "Ben je besuikerd," sprak het boertje plat. "Dit is geen leger en ook geen legeroefeningen."

"Maar u zei net dat het een plattegrond is van het leger," zei ik. Het boertje schudde zijn hoofd. "Je begrijpt het niet, kerel. Het leger is de naam van dit gebied, maar het heeft verder niets met het leger te maken."

Ik knikte, als teken dat ik het eindelijk begreep, en luisterde verder naar hem. Maar wat hij allemaal vertelde kon ik geen touw aan vast knopen. "Nu moet u echt eens luisteren, boertje," sprak ik na een tijdje. "Ik begrijp echt niet waarover u het heeft. En u praat zo verschrikkelijk plat dat ik er echt niets meer van versta." Het boertje keek me verbaasd aan. "Ik dacht toch dat ik heel duidelijk was geweest, kerel." Ook ik begon hem toen verbaasd aan te kijken. "Helemaal niet," sprak ik. "Het is echt niet te volgen."

Het boertje trok zijn wenkbrauwen op. "Dat is wel de eerste keer dat mij zoiets over komt," sprak het boertje. "Jij bent de eerste die mij niet kan verstaan en mij niet begrijpt." Ik boog mijn hoofd. Toen sprak het boertje verder : "Ze vertelden mij dat u een taalkundige was, maar het schijnt dat u echt niet veel kaas hebt gegeten van taal. U moet nog veel leren." Het viel me op dat het boertje ineens veel beleefder sprak, en zelfs "u" tegen me zei. Ik trok mijn wenkbrauwen op. "Dus hoe minder ik er van snap, hoe beleefder en deftiger u spreekt," sprak ik.

"Oh ja, ja ja," sprak het boertje. "Zij die er niets van begrijpen zijn de koningen hier. Zij hebben grote macht, en zij moeten gehoorzaamt worden. Ik ben uw lakei."

Ik schoot in de lach. "Nou, dat klinkt wel een beetje overdreven, vind u niet ?" zei ik. Maar het boertje was doodserieus, en maakte een buiging voor me. "Hoe maakt u het," sprak hij deftig. "En hoe kan ik u van dienst zijn ?"

"U bent me wel een mallerd," sprak ik. Ik wist niet hoe ik het had. Ik keek het

boertje aan. "Overtuigd ?" vroeg hij. Ik zei niets en zuchtte. Even was het stil. "En waar slaap ik ?" vroeg ik.

"Hier kunt u echt niet slapen, edelachtbare en majesteit," sprak het boertje zo deftig mogelijk. "U hoort op het paleis," terwijl hij op de plattegrond één van de pionnen verschoof naar het paleis. Achter de weilanden was een bos, en ergens diep in het bos was het paleis.

"En waar slaapt u ?" vroeg ik.

"Ik zal u begeleiden naar het paleis, en daar zal ik ook een kamer hebben, want ik ben uw lakei," sprak het boertje.

Ik begon te lachen. Ik dacht bij mezelf : "In wat voor zotterij ben ik nu weer beland ?" Maar ik besloot het spelletje mee te spelen. Ik was immers goed opgeleid als toneelspeler, dus dit zou een fluitje van een cent zijn, en misschien kon ik zo in een nog lagere klas komen om te begrijpen wat er allemaal gaande was, en wie nou precies die verdronken vrouw die ze vereerden was. Natuurlijk was er ook een mogelijkheid dat zij een spelletje met mij speelden. Wat was hier in vredesnaam aan de hand in deze verborgen en geheime samenleving ?

Weer gingen we door de weilanden totdat we bij het bos aankwamen. Ook door het bos waren gelukkig lantaarnen. Een pad door het bos leidde ons helemaal tot aan het paleis. Het paleis was een enorm wit gebouw met hoge torens. Het leek wel op witte chocolade. Ik keek mijn ogen uit. Zoiets prachtigs had ik nog nooit gezien. Achter het paleis was een vijver met zwanen, en een brug die er over liep. Het leek wel een beetje op de witte villa waarin ik woonde. Maar in ieder geval : Het paleis was nu mijn nieuwe huis. Ook het boertje zou hier gaan wonen. Het boertje leidde mij naar binnen in het enorme gebouw. Ergens boven liet het boertje mij mijn kamer zien, en zijn kamer was ernaast. Ik wist nog steeds niet wat mijn opdracht was. Ik vroeg het weer aan het boertje, en niet alleen dat : Ook vroeg ik hem over de verdronken vrouw die vereerd werd door deze geheime en verborgen samenleving, maar het boertje begon heel geheimzinnig te doen, en weer begon hij enorm plat te praten, zo erg dat het niet meer verstaanbaar was. Schijnbaar moest ik dit allemaal ontcijferen, en

hoorde dit bij de opdracht. Ik begon er die nacht diep over na te denken, over wat het boertje allemaal had gezegd. Ik probeerde er mijn eigen verhaal van te maken, zoals ik dat ook in de vorige klas had gemaakt, en ik begon het op te schrijven. Ik maakte er een heel boekwerk van, allemaal over het boertje. Het boertje interesseerde mij als mens. Hij was een warme, en ook zorgzame persoonlijkheid, alhoewel niet altijd even duidelijk. Ik moest op dezelfde golflengte als hem komen. Het boertje was verder niet op zijn mond gevallen. Hij zei dingen vaak recht voor zijn raap, en durfde mij ook in de rede te vallen wanneer hij dat nodig vond. "Ben je besuikerd," zei hij dan altijd, en gaf dan goede raad. Hij was niet alleen mijn lakei, maar ook mijn raadsheer.

Er groeide al snel een diepe en warme band tussen het boertje en mij. Ik begon hem steeds meer te begrijpen, of misschien dat ik alleen maar dacht dat ik hem begreep. Natuurlijk was veel ervan slechts mijn eigen verzinsels. Ik moest hem ontcijferen om in een nog lagere klas te kunnen komen, en zo maakte ik dus mijn eigen verhaal en interpretatie ervan. Ik had wel het gevoel dat het klikte en klopte. Ik begon steeds beter de patronen te zien in het boertje, alsof ik hem steeds beter aanvoelde. Het was bijna telepathisch, maar ook als een gevolg van de sociologische bestudering van het boertje. Ik begon een oog te krijgen voor de cryptiek die hij gebruikte. Het was iets wat ik zelf moest ontdekken, zodat niemand anders hem zou begrijpen dan ikzelf. Zo kon hij me dan zijn geheime boodschappen doorgeven. Op een dag gaf hij mij een certificaat, en ik mocht door naar een nog lagere klas. Hij bleek een soort robot te zijn, een soort systeem. Wie hem had geprogrammeerd wist ik niet, en hij wist het zelf ook niet, of wilde mij het niet vertellen.

Ook het boertje zelf was van een nog lagere klas. Hij leidde mij naar een lift in het paleis die een verdieping lager zou gaan. Ik was benieuwd waar ik ditmaal terecht zou komen. Het boertje ging met mij de lift in en drukte op de knopjes. Hij moest allerlei codes intoetsen. Het leek wel op een heel verhaal. Toen eindelijk begon de lift naar onderen te gaan. Niet lang daarna ging de liftdeur open, en we stapten uit. Het was hier erg donker.

"Even doorlopen," sprak het boertje. We liepen naar voren totdat we bij een struikje aankwamen. Verderop waren er steeds meer struikjes, en in de verte

stond een lantaarn. "Waar zijn we ?" vroeg ik. Maar het boertje zei niks. We liepen door totdat we bij de lantaarn waren aangekomen. We waren nu aan de rand van een weg. We moesten de weg oversteken en kwamen toen bij een weiland aan. "Of moeten we weer naar een boerderijtje ?" vroeg ik.

"Nee," sprak het boertje, "naar een stationnetje dit keer." We moesten het weiland over, en toen kwamen we aan bij een heel klein stationnetje. Achter het stationnetje waren ook weer weilanden. Het stationnetje was goed verlicht. Er stonden hier en daar wat lantaarnen. We moesten op een trein wachten. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg ik.

"Dat zul je wel zien," sprak het boertje. Na een tijdje kwam er een trein, en we stapten in. Ik ging tegenover het boertje in een coupé zitten. De trein stopte na een tijd bij een vechtsport school. We stapten uit, en buiten stonden wat kinderen. Ze hadden een brede glimlach en ze stonden daar met medailles en bekers. "Zij hebben de laagste band behaald van hun vechtsport," sprak het boertje.

"Wat voor kleur is dat ?" vroeg ik.

"Paars," sprak het boertje.

"En kunnen ze daarna nog lager ?" vroeg ik.

"Ja," sprak het boertje. "Daarna kunnen ze verder met verdienen van roze strepen."

"En hoe is deze vechtsport genaamd ?" vroeg ik.

Het boertje zweeg. Na een tijdje sprak hij : "Het is gewijd aan zij die verdronken was."

Ik was even stil. In de verte hoorde ik het geluid van treinen. Nog steeds wist ik eigenlijk niets over zij die verdronken was, en ik kon er ook beter maar niet om vragen. De kinderen glimlachten naar mij. Ze hadden een bepaalde trots over

zich. Natuurlijk kwam dat door de laagste band die ze hadden behaald. Hier hadden ze hard voor gewerkt. "Gezegend bent u in de naam van zij die verdronken was," zei één van de jongens tegen ons. Terwijl twee andere jongens elkaar aanstootten en fluisterden : "Dat is de koning." Toen we dichterbij hen kwamen maakten ze allemaal een buiging.

"Zij zullen je hier wegwijs maken," sprak het boertje. Ineens was het boertje verdwenen. Ik knipperde met mijn ogen, maar het boertje was toch echt weg. "Hoe kan dat ?" vroeg ik verbaasd, terwijl één van de jongens begon te grinniken. Hij kwam naar me toe en gaf me een omhelzing. "U bent nu één van ons," sprak hij bijna fluisterend.

Hoofdstuk 2. Helga

"En wat betekent dat, dat ik één van jullie ben ?" vroeg ik verbaasd.

"U bent van de nog lagere klas, net als ons," glunderde de jongen.

"En het boertje, van welke klas is hij ?" vroeg ik.

"Shhh," zei de jongen, "daar praat niemand over."

"Wat is de opdracht hier ?" vroeg ik.

"Shhh," lachte de jongen weer. Hij stak toen zijn tongetje uit. Ook de andere jongens lachten. Ze kwamen over als hele lieve, aandachtige en tedere

jongens, heel zorgzaam.

"En waar slaap ik ?" vroeg ik, terwijl ik verwachte dat ik weer geen antwoord zou krijgen. Eén van de jongens wees naar de vechtsport school. "Daarachter wonen wij, in een gebouw in het bos, achter de vechtsport school," sprak hij. Na een tijdje liepen we er naartoe. We hadden allemaal onze eigen kamer. In de gezamenlijke kamer stond een tv, een tafeltennistafel en een voetbalspel tafel. In mijn kamer stond een boekenkastje, een bed, en een wastafel. Op het bed lag een brief. Het was een brief van het boertje met wat instructies. Het boertje had dit alles voor mij geregeld. Ik was het boertje erg dankbaar en voelde de warmte naar binnen stromen.

Ik werd opgeleid in deze vechtsport. Het was de vechtsport van de slaap, ter ere van zij die verdronken was, maar ik werd nog niet veel wijzer over haar. Alles was omhuld met veel geheimdoenerij en mysterie. Toen ik de paarse band had gehaald mocht ik naar de nog veel lagere klas. De jongens brachten mij terug naar het stationnetje, en zwaaiden mij uit toen de trein was gekomen en mij meenam. In de trein kwam ik het boertje weer tegen. Hij was erg trots op mij. Bij het volgende stationnetje stapten we uit, en gingen we met een lift naar beneden. Weer ging de lift dieper onder de grond en na een tijdje stapten we uit. Hier was een donkere parkeergarage, maar wel met wat kleine lampjes hier en daar. Het was een beetje schemerig. Even later moesten we een trap op en kwamen we in een gebouw aan. Aan de muren van de gangen hingen schilderijen, en op de grond was tapijt of tegels. Ergens bij een deur belde het boertje aan. Een oud vrouwtje deed open. "Hallo Helga," sprak het boertje. "Hier is de nieuwe student."

"Geweldig," sprak het oude vrouwtje. "Ik heb al koffie met gebak klaarstaan." Even later zaten we rondom een tafel. Het oude vrouwtje begon honderduit te vertellen. Ze was niet bepaald op haar mondje gevallen, en ze was heel innemend en geinteresseerd. Of misschien leek dat alleen maar zo, want ik kon er geen woord tussen krijgen, geen speld. Ze praatte maar door. Ze had het over van alles en nog wat. Ze was in ieder geval wel heel gastvrij. Alhoewel ze heel aandachtig en geinteresseerd leek luisterde ze eigenlijk niet naar mij, maar vreemd genoeg wel naar het boertje. Als hij iets zei liet ze hem uitpraten,

en reageerde daar ook op, maar als ik wat zei dan praatte ze daar snel overheen, en veranderde het onderwerp. Na een tijdje begon me dat ernorm te frustreren, want ze was bijna betuttelend, maar het was verder een heel lief mens, dus ik liet het maar zo. Misschien had het wel tijd nodig. Als ik iets zei dan zei ze ook heel vaak : "Ja, ja, dat is zo," maar dan gaf ze er geheel haar eigen uitleg aan, en bleek het dat ze me totaal verkeerd begreep en interpreteerde. Zo maakte ze enorme verhalen van mijn weinige woorden die ik eruit kon floepen. Ik had niet de kans om mijzelf duidelijk te maken, om het haar uit te leggen, en ze deed net alsof ze alles al volkomen begreep. Ze maakte van mij totaal iemand anders dan wie ik was, in haar eigen verhalen. Ze was als een overweldigende zee of storm. Toch vond ik haar heel interessant. Ze leek uitermate creatief, behulpzaam en zorgzaam. Er gleed meer en meer een warmte over me die ik niet begreep. Het maakte mij emotioneel, maar toch kon ik me inhouden, want mijn nieuwsgierigheid naar meer van deze vrouw was veel groter.

Meer en meer begon ik tegen mezelf te zeggen : "Wat een geweldig mens is dit." Ook bij haar waagde ik het er op en vroeg over zij die verdronken was, en verwachte eigenlijk ook van deze vrouw geen antwoord, maar ze begon ineens honderduit erover te vertellen als een stortvloed. Ze vertelde dat zij die verdronken was eens op een bootje de bosrivier was opgegaan en toen gegrepen werd door een beest wat uit het water scheen te komen. "Zij werd door het beest de diepte in getrokken, waarna ze verdronk. Zij die verdronken was was een dichteres, en die dag was ze geheel in het wit, met een witte hoed op met roze kant, en zij was met haar geliefde, een dichter de bosrivier opgegaan in een bootje. Ze vertelden elkaar gedichten totdat zij werd weggegrepen. De dichter is sindsdien nooit meer dezelfde geweest. Hij raakte in grote depressie en werd geplaagd door angsten, alsof het beest ook aan hem trok. Op een dag vluchtte hij het bos in, en niemand heeft hem ooit weer teruggezien. Ze zeggen dat hij sindsdien altijd naar haar op zoek was, en noemden hem sindsdien : de verloren dichter. Het is een heel tragisch verhaal."

Ik zuchtte en bibberde een beetje. Eindelijk was er iemand die erover tot mij sprak. Ik was de vrouw erg dankbaar hiervoor. De boer glimlachte. "Zij kan het

altijd het beste vertellen," sprak hij.

"Ik ben ervoor geroepen," sprak ze. "Zij die verdronken was bezocht mij in een droom. Ze riep naar me en wenkte me. We zwommen samen naar de oppervlakte van het water en toen naar de kust. We waren in de zee. Ik meende iets van een piratenschip te zien, maar toen was het weg. We lagen even later beiden op het strand. Ze gaf mij een boek, en drukte het tegen mijn hart. Mijn hart begon te branden. Het was een vreemd vuur, betoverend, als een paars vuur, en ik begon te roepen, te roepen naar haar volgelingen. Ze hadden allemaal paarse kappen op, en ze omringden ons. Toen kreeg ik ook een paarse pij met een paarse kap op, en we gingen de steden in om het goede nieuws te vertellen dat zij die verdronken was weer onder ons was. Zij leeft. Zij spreekt, oh zegt het voort." Toen was het even stil. De vrouw staarde voor haar uit. "Het is zo mooi, zo prachtig," sprak ze. "De tederheid op die gezichten, de aandacht, de zorg, de interesse, en het mysterie, als golven van de oceaan waarin wij kunnen duiken, om het te onderzoeken, om steeds dieper te gaan. Glorieus was het." Ik staarde naar de vrouw en het was alsof er een paars licht om haar hoofd was. Ik knipperde even met mijn ogen. Ik zag ook het boertje naar haar kijken. Voor een lange tijd was het nu stil. Ik dacht na over de woorden die ze had gezegd. Ik keek naar het boertje, en toen weer naar haar. Ook keken ze naar mij. We keken allemaal elkaar aan. Even was het alsof er paarse vlammen tussen ons waren. Ze dansten door ons heen.

"Zij stierf uit zorg voor ons," sprak de vrouw, "maar nog meer als een voorbeeld. Het is een gedicht. Het is iets groots. Het is een groot geheimenis."

"Kan ik dat wel dragen ?" vroeg ik.

"Oh, maar natuurlijk kun je dat," sprak de vrouw. "Jij bent ook een geroepene. Ieder die zij roept krijgt hiervoor de kracht. Zij is een deler. Zij deelt met hen die tot haar komen."

Ik begon steeds meer geïnteresseerd te raken in deze religie. Het was meer poëzie dan religie, en dat maakte het voor mij aantrekkelijk. Het mysterie trok mij, meer dan wat dan ook. Ik had hier zo lang op gewacht. Iets had mij zo lang

getrokken, en deze vrouw had mij openhartig uitleg gegeven. Ik mocht het boertje dankbaar zijn dat hij mij naar deze vrouw had gebracht. Hij was een goede lakei geweest. Hij was niet roekeloos met het geheim omgesprongen. Nee, hij had het bewaard en gekoesterd. Hij had het goed opgeborgen en bewaakt, opdat rovers het niet zouden wegroven. Hij had mij op de proef gesteld om te zien of ik waardig was. Deze vrouw was van de laagste klas, en hierin konden strepen verdiend worden ... paarse strepen. Ik keek naar het boertje. Ook hij scheen van de laagste klas te zijn. Weer werd ik warm van binnen. Ik was deze mensen dankbaar. Zij hadden zin aan mijn leven gegeven. Ik herinnerde mij het toneel, en ik wilde er eigenlijk niet meer aan denken.

Ik keek de vrouw aan, Helga, en zij keek naar mij. Het leek wel alsof er zoete honing in mijn hart droop. Het boertje stond op. "Ik moet gaan," sprak hij. "Buiten staan ze op me te wachten met paard en wagen."

"En ik dan ?" vroeg ik aan het boertje.
"Jij blijft bij Helga voorlopig," sprak hij.

Toen verdween het boertje weer. Ik was in goede handen. Helga zou mij verder onderwijzen. Met Helga was het leven wonderlijk. Ik overpeinsde het feit hoe verschillend zij en het boertje waren, maar toch in grote overeenstemming met elkaar, en het feit dat zij beiden zo belangrijk voor mij waren. Ik kreeg een eigen kamer in Helga's huis. Op een nacht werd ik wakker gemaakt door twee personen in paarse pijen met paarse kappen. Ook ik kreeg een paarse pij met een paarse kap die ik mocht aantrekken. Toen namen zij me mee naar buiten aan de andere kant van Helga's huis. Hier was een hele stoet van personen met paarse pijen en paarse kappen. Zij waren allemaal gewijd aan zij die verdronken was. Wij gingen allemaal in een grote optocht naar een schip. Eerst gingen wij door iets wat leek op een stad. Aan een zeekade was het schip. Het was een groot schip. Op het schip was er een groot paars vuur, als een grote paarse vlam, waarin een vrouw verscheen. Ze had zacht paarse kleding aan, heel fijn en zacht, bijna doorzichtig. Zij glimlachte naar ons. "Mijn getrouwe werkers," sprak zij, "mijn getrouwe studenten. Welkom tot de laagste klas."
Toen mochten wij het schip opkomen. Iedereen was in volle verwondering.
Toen ik dichterbij kwam zag ik dat ze een grote indianentooi op had en op een

paard zat. Ook had zij een speer in haar hand, en wees met de speer naar de zee, die bijna zwart was. "Het grote toernooi is vanavond. Dat de beste mag winnen," sprak zij. Ik snapte niet wat zij bedoelde, maar zij was immers dichteres.

Ik kwam dichter tot haar, en raakte haar paard aan. Ook het paard was in de paarse vlam. Ze keek naar beneden, naar mij. "Jij van het boertje," sprak zij. "Eindelijk heb je mij gevonden, mijn verloren dichter."

Ik keek op naar haar. "Ik ? U moet in de war zijn met iemand anders," sprak ik verbaasd.

"Nee," sprak ze, "Jij, jij ..."

Ik werd wakker in mijn kamer in Helga's huis. De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga. Helga glimlachte. "Ze roept je, jongen," sprak ze. "De laagste klas is de klas van de verloren dichter." Ik keek haar verbaasd aan. "Dus wij zijn allemaal verloren dichters ?" vroeg ik aan Helga. Helga knikte. "We moeten allemaal weer terug naar haar om de verloren vlam te ontvangen, de paarse, die van slaap. Alleen zo komen we dichter bij haar, die ons hart is, ons paarse hart."

"Met roze strepen ?" vroeg ik. Helga knikte. "Roze is de kleur van de dromen, van de fantasie, van de verloren wereld."

"Ik wil terug, Helga," sprak ik. "Het was zo prachtig. En zij was zo prachtig op haar paard, geheel in paarse vlammen, als een stuk verloren natuur."

Helga knikte weer, glimlachend. "Zij is een komedie," sprak ze. "Ze is humor. Zij heeft alles gemaakt, maar de mens begrijpt er niets van."

Ik zuchtte. "Kon ik het maar begrijpen," sprak ik, "maar het lijkt nog steeds alsof ik in het donker grijp."

"Humor is strategie," sprak Helga. "Het is een toernooi. Elke grap heeft zijn

doel."

"Zo voelt het allemaal aan," sprak ik, "alsof alles één grote grap is."

"Humor neemt de tijd, mijn jongen," sprak Helga. "Ware humor is dichterlijk. Het maakt van alles iets anders. Humor is de schepper."

"Diepe woorden," sprak ik. "En ik kan ze niet eens overzien. Alles glijdt tussen mijn vingers weg."

"Zij die haar hebben gezien zijn de dag erna depressief," sprak Helga. "Het trekt hen uit elkaar als een voetbalspel. Ze worden heen en weer geslingerd. Aan het einde van de rit ben je niets anders dan een pingpong-balletje."

"Pingpong-balletje," sprak ik langzaam. "Zo voel ik me nu. Ik voel me er echt tussenin hangen. Ik kan me nergens aarden. Alles gaat zo snel. Ik heb geen vastigheid."

Helga knikte. "Roze strepen moet je verdienen. We gaan van droom tot droom. Om elke droom wordt gevochten. Dat is het grote toernooi," sprak ze.

Ik trilde. Het was alsof ik moest afkicken van een bepaalde drug, tenminste zo voelde het. Ik staarde naar een schilderij aan de muur : een vrouw die in het water lag tussen de waterbloemen. Het was als een bloemenzee. Het leek wel alsof ik de bloemengeuren kon ruiken. Ik was in de greep van iets. Even kon ik me niet bewegen, en niet ademen, en toen zuchtte ik van verlichting.

"Wat is haar naam ?" vroeg ik aan Helga. Helga zweeg. Na een tijdje sprak ze : "Dat is iets waar we niet over spreken."

"Waarom niet ?" vroeg ik.

Helga zweeg weer. Het was alsof ze zocht naar woorden. Ten slotte sprak ze : "Omdat het te prachtig is om in woorden uit te drukken. We schieten woorden tekort hiermee."

"Dus de vrouw die verdronken was heeft nooit een naam gehad ?" vroeg ik weer.

"Shhh," zei ze. "Luister naar je hart. Laat haar spreken in haar taal, en het zal ontcijferd worden op haar tijd."

Ik merkte dat de vrouw nu meer als het boertje was, veel geheimzinniger, alsof ik haar nu ook moest ontcijferen. Maar ik had al gemerkt hoe anders ze naar me deed dan in het begin, alsof het door seizoenen ging.

"Ben ik al van de laagste klas ?" vroeg ik.

Helga schudde haar hoofd.

"Maar in de droom sprak zij die verdronken was een verwelkoming uit tot ons die tot de laagste klas waren gekomen," sprak ik.

Helga glimlachte. "Dat klopt," sprak ze. "Je bent erg dichtbij gekomen. Het boertje en ik zijn van de laagste klas, en je wordt door ons onderwezen, dus je staat er al met één been in."

"Maar ze noemde mij de verloren dichter," sprak ik, "en u zei dat de laagste klas de klas van de verloren dichter is." Helga knikte. "Dat komt, mijn jongen, omdat zij je roept tot die laatste klas, en je laat kennis maken met de laatste klas. Je bent de verloren dichter die haar zoekt, maar nu moet je nog volledig je verloren klas vinden, en haar volledig vinden," sprak ze glimlachend.

"En wanneer zal dat gebeuren ?" vroeg ik.

Helga zweeg. Ze stond op en liep naar de keuken. "Volg het dichterlijke pad," sprak ze.

Even kon ik er de humor niet van inzien, alsof ik in gevecht was met een beest, misschien wel hetzelfde beest waarover Helga had verteld. "Dat beest, hè,"

vroeg ik. "Wie of wat is het ?"

"Niemand weet het," sprak Helga.

"Maar zij die verdronken was zou het toch wel weten ?" vroeg ik.

Helga zweeg. "Daar wordt niet over gesproken," sprak ze.

"Laat me raden," sprak ik, "omdat dat ook niet in woorden uitgedrukt kan worden, omdat het zo verschrikkelijk is ?"

"Misschien," zei Helga.

Ik zweeg. Ineens durfde ik niet meer verder te vragen. Ik had het gevoel dat ik het zelf zou moeten uitvinden. Het leek wel alsof ik tegen ijzeren grenzen aanbotste. Hier ergens stopte de praterigheid van Helga. Hier was de koek ergens op, alhoewel ze al veel minder praterig was dan in het begin. Ik zag Helga stiller en stiller worden. Misschien was ze wel moe. Wel was ze nog steeds erg vriendelijk. Ze bedoelde het niet verkeerd. Misschien was ze wel bang om over bepaalde dingen te praten, of mocht ze er echt niet over praten.

Na een tijdje toen ze terugkwam uit de keuken met wat koffie sprak ze glimlachend : "Je zal er vanzelf wel achter komen."

"Ik hoop het," sprak ik.

Ik ging die avond vroeg naar bed, omdat ik zo moe was, en ik kon alleen maar huilen. Ik huilde mezelf in slaap. Die nacht bevond ik me op de zware golven van een paarse zee. Het leek religieus, maar het was dichterlijk. Op de golven kwam een vrouw naar me toe in lichte kleding. De kleding was licht, dun en zacht, als een fijne vloeistof die van haar afdroop. Het gaf schemerig, flonkerend licht. Ik keek op naar de vrouw die op het water leek te lopen. De golven waarin ik lag leken als zware drank, als siroop van drop. Ik was onder een zware bedwelming, en de vrouw kwam dichter bij me, en reikte haar hand uit. Ik nam haar hand aan, en ze begon mij uit de golven te trekken. Ik huilde,

en kon niet meer stoppen met huilen. "Wie bent u ?" huilde ik, terwijl ik beefde over mijn hele lichaam.

"De nachtkoorts," sprak ze. "Ik ben Zij die verdronken was en leeft tot in alle eeuwigheid."

"Dat klinkt me nogal religieus," zei ik huilerig.

"Nee," sprak ze. "Het is veel meer dan dat. Het is dichterlijk, mijn verloren dichter. Ik ben jouw pen, jouw hart. Schrijf ..."

"Waar moet ik schrijven ?" vroeg ik, "en wat moet ik schrijven ?"

"Schrijf over mij," sprak ze.

Toen begon ze weg te vagen in de golven, weg te zinken, terwijl ze mijn naam riep. Het echoode helemaal door me heen, alsof ik door de bliksem was geslagen. Toen begon ik langzaam wakker te worden. De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga. "Dat kun je hier mooi doen," sprak ze. "Hier heb je alle rust om over haar te schrijven. Ze zal je zeker hierin leiden."

Die middag kwam het boertje ook. Ook aan hem vertelde ik de dromen.
"Goedzo, kerel," sprak hij. "De kurk is eindelijk van de fles. Het paarse kan nu vrijuit stromen."

"Maar ik ken het paarse eigenlijk nog helemaal niet," sprak ik.
"Dat komt wel," sprak het boertje plat. "Humor heeft geen haast."

"Alles is dus inderdaad één grote grap ?" vroeg ik.
Het boertje knikte. "Zij die verdronken was is de grootste clown die er bestaat. Zonder humor is niets geworden," sprak hij.

"Maar al die oorlogen dan, die hongersnoden en ziekte en dood, is dat dan allemaal maar een komedie ?" vroeg ik.
Het boertje schudde zijn hoofd. "Het zijn de schaduwen ervan die de mens niet

begrijpt," sprak het boertje. "De mens moet tot ontwaking komen, tot het grote geheim. En er is geen snelle ontwaking, zoals je wel gezien hebt."

Helga knikte. "De mensheid heeft verlossing nodig, maar de sleutel is in de mens zelf," sprak zij. "De mens moet het zelf doen. De mens moet zelf op avontuur, zoals jij op avontuur bent gegaan."

Ik glimlachte. "Maar soms lijkt het wel alsof ik alleen maar verder afdrijf," sprak ik.

"Oh ja, ja," zei Helga, "natuurlijk jongen, want zoveel vragen beantwoord geven ook weer geboorte aan zoveel nieuwe vragen, ja, een zee van vragen."

"Het lijkt eindeloos dan," zei ik bijna lachend.

"Ha, ja," zei Helga lachend, "maar eindeloos is een grote grap."

"Is het niet gemeen ?" vroeg ik.

"Nee," sprak Helga, "het is intelligentie, het is kunst. Zij die verdronken was is de grootste kunstenares ooit. Zij heeft haar kunst goed beveiligd en cryptisch versleuteld. Alleen de waardigen zullen het uiteindelijk kunnen openmaken, zij die de tijd ervoor hebben genomen om het te ontraadselen. Dat zijn niet hen die naar de allerhoogste klassen zijn opgeklommen, maar zij die naar de allerlaagste klassen zijn gegaan."

Ik knikte. "Het is dan gelijktijdig een komedie en een complot," sprak ik, "als het paarse complot."

Het boertje en Helga knikten. "Je begint het al goed door te krijgen, mannetje," sprak het boertje. "Ik ben trots op je."

Ditmaal bleef het boertje logeren. Die nacht had ik weer een droom. Een schip vol clowns die feest vierden liep op een klip en zonk. De clowns zonken met hun zware pakken en kwamen tussen de waterplanten en de waterbloemen

terecht, maar hun zielen gingen door met feestvieren, en zij gingen tot de stad om in de hoofden van de mensen te kruipen. En zij zongen een lied : "Oh, laat mij je meenemen, laat mij je meenemen, tot de waterplanten, tot de waterplanten. Oh, laat ons jullie meenemen tot de bloemenzee voorgoed. Nee, je kunt niets meenemen, laat alles achter, laat alles achter. Nee, je moet alles achterlaten, een nieuw leven begint daar." Zij zongen dit in de hoofden van de mensen, en gingen toen in een grote stoet door de stad. De clowns waren gekomen.

Ik werd wakker in zweet. Toen ik de droom de volgende ochtend vertelde aan het boertje en Helga moesten ze hartelijk lachen. "Jij bent me wel het dromenmannetje, kereltje," sprak het boertje. "Ze moeten je wel telkens hebben." Ik begon op aanraden van Helga en het boertje een dromenjournaal bij te houden. Vaak gingen de dromen over kermissen, pretparken en hen met de paarse kappen. Het scheen met elkaar in verband te staan. Zij hadden een vreemde religie, rond zij die verdronken was.

Ik wilde meer weten over zij die verdronken was, maar alles bleef mysterieus, en soms had ik het gevoel alsof ik helemaal weggleed. Het boertje zei dan altijd dat dat het verdrinken was van zij die verdronken was, en dat ik moest deelhebben in die ervaring van haar om tot haar te komen. Ook zei het boertje dat zij die verdronken was omringd is door tien meestergrappen. Deze meestergrappen bewaakten haar poorten.

Hoofdstuk 3. Tijd Is Geld

Op een dag gingen we het bos in om op zoek te gaan naar de grappen. We gingen vroeg weg, en we volgden een pad met lantaarns. Het was hier verder verschrikkelijk donker, en de lantaarns stonden steeds verder uit elkaar. Telkens als we een lantaarn hadden bereikt moesten we aflopen op het

volgende licht in de verte. Maar ook de verre lichten begonnen steeds vager en waziger te worden, en vaak stonden er vele bomen tussen die het licht versperden. "Volgens mij zijn we al in de eerste grap," sprak het boertje plat. Ik begon te lachen. Ook Helga lachte. "Ik dacht dat ik al in een grap was vanaf het begin," sprak ik. Het boertje lachte. Het begon steeds donkerder te worden. Het leek wel alsof het pad hier dood begon te lopen, en de bomen stonden steeds dichter op elkaar, alsof het bijna een heg begon te vormen. "Zijn jullie hier al eens eerder geweest ?" vroeg ik.

"Shhh," zei het boertje bijna fluisterend. "We moeten hier heel stil wezen." Op een gegeven moment konden we niet meer verder. Achter ons kwam een heel klein narretje tevoorschijn in een rood pakje met hier en daar wat blauw draad wat van fluweel leek. Ook had het narretje een mutsje op met drie punten. "Halt," sprak het kleine vreemde narretje, "wat is het wachtwoord ?"

"Het wachtwoord ?" vroeg het boertje. "Kerel, ik ken geen wachtwoorden. Wij zijn hier voor de eerste grap."

"Maar dat gaat niet zomaar !" tierde het narretje woest. "Denk je nu echt dat je er zo maar doorkomt zonder wachtwoord ?"

"De vorige keer dat we hier waren waren er niks geen rare wachtwoord-toestanden," sprak het boertje plat. "Kerel, heb jij misschien teveel gedronken ? En wie ben jij eigenlijk, mannetje ?"

"Opdrachten van de koningin," sprak het mannetje. "Ik ben de nieuwe lijfwacht."

"Dus jij beweert de koningin te kennen ?" vroeg het boertje. "Wie is zij dan ?"

"Gaat je niets aan," brieste het narretje. "Eerst het wachtwoord, en dan doen we zaken."

"Volgens mij bent u verdwaald," sprak Helga. "Weet u zeker dat u hier moet zijn om voorbijgangers lastig te vallen ?"

"Krijg nou wat,' brieste het narretje, "en nog praatjes hebben ook. Jullie komen er niet langs, en daarom staat alles hier ook te dicht op elkaar om er langs te komen. Ik alleen ken het toverwoord om verder te komen."

"En wat is dat toverwoord dan ?" vroeg het boertje. "Ach, hebben we eigenlijk wel tijd voor jouw fabeltjes ?"

"Zeg eerst het wachtwoord maar," sprak het narretje, "dan doen we zaken."

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Alsof we daar nog tijd voor hebben om allerlei opzegversjes te doen en optelsommetjes."

"Dan blijf je maar waar je bent," sprak het narretje kalm, en verdween weer.

"Wat een idioterie,' sprak het boertje. "We moeten ergens verkeerd zijn gelopen. Hier is alles veel te dicht op elkaar, als een heg. Er valt niet doorheen te komen. Laten we maar even wat teruggaan."

Ze liepen even een stuk terug en gingen toen een andere kant op. Maar ook daar begonnen de bomen steeds dichter op elkaar te staan, en werd het steeds donkerder. En weer kwamen ze het narretje tegen, maar die zei dit keer niets. "Hier moeten we ook niet wezen," sprak het boertje. Laten we maar helemaal teruglopen naar de laatste lantaarn.

Maar er was geen lantaarn meer te vinden, en ook toen ze helemaal terugliepen begonnen de bomen steeds dichter op elkaar te staan. "Misschien moeten we in de bomen klimmen," sprak ik.

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Nee, er is hier iets veranderd, en er is geen doorkomen aan."

"Het is waarschijnlijk de eerste grap," sprak Helga. "We worden aan alle kanten in het nauw gedreven."

"Laten we maar weer naar het narretje gaan," sprak het boertje. En dat deden we. Toen we het narretje weer zagen staan vroeg het boertje : "Zeg kerel, dat wachtwoord, hè ? Hoe komen we aan dat wachtwoord ?"

"Alleen zij die uitgenodigd zijn door de koningin hebben het wachtwoord," sprak het narretje. "Zo kunnen we dat controlleren."

"Volgens mij ben jij de eerste grap die altijd alles veranderd," sprak het boertje, "want zo is het nooit geweest, en deze grap laat alles lang duren en laat ons totaal vastlopen."

"Het is om gek van te worden," sprak Helga. "Vind u dat zelf ook niet, narretje ?"

"Ik doe gewoon mijn werk," sprak het narretje. "Zij die het wachtwoord niet kennen komen er niet door."

"Wat een grappenmaker ben je," sprak het boertje.

"Ik ben een bewaker," sprak het narretje.

"Wat doet dat vreemde mutsje dan op je hoofd ?" vroeg het boertje plat.

Het narretje haalde een speertje tevoorschijn en begon het boertje te slaan.

"Oh, en nu ook nog slaan ?" vroeg het boertje. Het narretje begon steeds woester te worden, en begon ons met het speertje te prikken. We begonnen hard weg te rennen, want hier viel toch niet mee te praten, maar het narretje hield niet op. Hij bleef ons prikken en slaan. "Stop, stop !" riep ik. Maar het narretje werd steeds wilder. Het begon ook steeds meer pijn te doen. Alledrie gilden en schreeuwden we. "Stop, stop !" riep ik weer. "Ben je dan doof ? Het wachtwoord is : stop !" Plotseling stopte het narretje, en werd kalm. "U heeft het wachtwoord goed geraden. U bent uitgenodigd door de koningin. Komt u maar mee." Het boertje en Helga glimlachten, en ik wist niet hoe ik het had. Het speertje was nu een soort stafje, en zodra het narretje ermee op de dichte

bomen sloeg schoven ze van elkaar weg als sluiers die werden weggeschoven. Na een tijdje kwamen we op een wit pad terecht, zeer breed, en in de verte stond er een reusachtig wit paleis, nog reusachtiger en witter dan ik ooit had gezien. Daarachter leek een strand met zee te zijn. Maar hoe verder we richting het paleis liepen, hoe verder het van ons vandaan kwam te liggen. "Dit moet wel de tweede grap zijn," sprak Helga. Ik zuchtte en begon moe te worden. "Doorlopen, kerel," sprak het boertje.

"Ja, maar zo werkt het niet. We komen alleen maar verder van het paleis vandaan," zuchtte ik.

"Niet zo klagen," sprak het narretje. "Wie zegt dat we op weg zijn naar het paleis. We hebben niets met het paleis te maken."

"Maar ik dacht dat we naar de koningin gingen ?" vroeg ik.

Opeens sloeg het mannetje een andere kant op. We gingen richting een bos, maar ook het bos kwam steeds verder weg te liggen. Ik was zo moe van het lopen geworden na een tijdje. "Laten we hier stoppen," klaagde ik. Niemand zei wat. Iedereen liep door, terwijl ik steeds meer achter begon te raken. Ik kon hen niet meer bijhouden. Ik begon harder en harder te rennen, maar hoe harder ik rende hoe verder ze van me vandaan waren. Ik schreeuwde en riep, maar niets hielp. Ik kon niet meer verder, en besloot toen te gaan zitten.

Ik kon mijn ogen niet meer open houden. Na een tijdje viel ik in slaap. Ik werd even later wakker in het paleis, in een kamertje, in een bed. Ik wist niet hoe lang ik had geslapen. Door het raam kon ik het strand zien en de zee. Een grotere nar kwam binnen. Ik begon rechtop in het bed te zitten. "U moet de tweede grap zijn," sprak ik.

"Hier glijdt altijd alles weg," sprak de nar. Hij had een staf met een grote knop in zijn hand. Hij wees op mij ermee. "Wie bent u ? Aangekomen, of nog steeds in dromenland ?" Ik legde uit wie ik was, en de nar begon te knikken. "Komt vaker voor, komt vaker voor," sprak hij. "Ik denk dat u toch daadwerkelijk aangekomen bent, maar alles glipt hier weg als de zee, en alles zal u verkeerd

begrijpen, en alles zal over u liegen. Alles is hier onbereikbaar, en u zult verrukt zijn wanneer u de waarheid hoort, maar ook dat zal van u worden weggenomen."

"Akelig," sprak ik. "Oh, was ik maar bij moeder thuisgebleven," wat ik altijd op het toneel zei. Ik zag een indiaanse vrouw vanaf het strand dichter bij het raam komen. Ze keek naar binnen door het raam, wat een stuk openstond. "Waren de doornstruiken die haar paleistuinen omgaven de poorten van de hel ?" vroeg ze. "En waren haar boeken de koninginnen van de hel om je te kwellen ?" lachte ze. Het deed me herinneren aan een toneelstuk wat ik speelde. "Ik dacht het wel," sprak ik tot de vrouw. Lachend rende ze weg, en toen leek ze in het niets weg te vagen. "Spoken ?" vroeg ik.

"Natuurlijk," sprak de nar. "De spoken van het verleden. Ze blijven in je hoofd ronddwalen als herinneringen. Ze spreken, en hebben hun eigen kamer."

"Woont zij hier ook op het paleis ?" vroeg ik.

"Jazeker," sprak de nar. "Zij is één van de tien koninginnen. Zij die verdronken was heeft hen aangesteld."

"Oh, de tien grappen ?" vroeg ik.

De nar knikte. Ik zuchtte. Ik vroeg me af waar het boertje en Helga waren gebleven. Ik vroeg het de nar, maar die zweeg, en liep toen weg. "Ik moet even iets doen !" riep hij nog.

Ik ging uit het bed, en besloot door de gangen van het paleis te dwalen. Ik raakte goed verdwaald. Het was een echt doolhof hier, en er waren steeds minder deuren op de gangen. Ik besloot maar door een deur te gaan voordat er helemaal geen deuren meer zouden zijn. Het was per slot van rekening een spookkasteel.

Ik kwam in een kamer waar een man achter een piano zat op een stoel. De man zat helemaal onder de spinnenwebben. "Sigaartje ?" vroeg de man.

"Nee, dank u," sprak ik. "Ik rook niet."

"Vervelend," sprak de man.

"Waarom nou weer vervelend ?" sprak ik. "Roken is niet goed voor de gezondheid."

"Oh, hier wel," sprak de man. "Hier is roken erg goed voor de gezondheid. Niet te roken is dodelijk hier. Onze rook-artikelen zijn medicinaal."

Ik zuchtte. "Doet u mij dan maar een sigaretje."

De man graaide even in zijn zak en haalde er een verfrommeld pakje uit. Even later had hij een sigaret en stak die voor me aan.

Het rook sprookjesachtig. Ik had nog nooit gerookt, maar als dat noodzakelijk was om in leven te blijven, dan had ik geen andere keus. De man keek me glimachend aan. Er gingen allerlei vlammetjes op van de sigaret die in elfjes of feetjes leken te veranderen, en soms waren het spoken en vampieren. Ik voelde me vreemd en haalde diep in. "Is dit de tweede grap nog of zijn we al in de derde ?" vroeg ik. De man lachte. "U noemt dit een grap, mijnheer ?" vroeg hij deftig. "Het is anders doodserieus."

Ik zuchtte. Ik keek de man nog eens goed aan, en onderzocht hem. "Ik heb echt geen idee waarin ik terecht ben gekomen," sprak ik.

"Oh, op het morgen eiland," sprak de man.

"Oh, dit is een eiland ?" vroeg ik verbaasd.

"Ja," sprak de man. "Een woest eiland in een nog woestere zee."

"Heerlijk," sprak ik sarcastisch, "echt prima, en geweldig. En straks is het vloed en worden we allemaal weggespoeld ?"

"Ik hoop het niet," sprak de man lachend.

"U schijnt er nogal gelukkig om te zijn, om dit alles," sprak ik.

"Nee," zei de man, "dat niet. Maar wat moeten we anders ?"

"Ik weet het niet," zei ik. "Ik weet helemaal niks meer. En waarom zit u onder de spinnenwebben ?"

"Dat is een keer wat anders," zei de man. "Trouwens ... ik zit hier al zo lang. Dan kun je dat niet voorkomen."

"Dus u komt nooit buiten ?" vroeg ik. "U gaat uw kamer nooit uit, en u zit altijd maar achter de piano ?"

"Ja hoor," sprak de man. "Het is mijn leven." Toen begon hij piano te spelen, en ik wist niet goed wat hij nu bedoelde. Ik kon er geen speld meer tussenkrijgen. Hij begon ook steeds woester te spelen, en steeds harder. Na een tijdje moest ik mijn vingers in mijn oren stoppen, en ben ik maar weggerend. Maar ook op de gangen moest ik rennen, want het ging steeds harder en harder. Het was alsof mijn oren zouden ontploffen. Ik begon te roepen : "Help, help !" Ik kon ook de uitgang maar niet vinden. Ik begon duizelig te worden. Ik had het gevoel alsof ik elk moment kon neervallen, en ik had pijn in mijn buik. Toen viel ik de eerste de beste deur in.

Ik lag op de grond. Alles was doodstil. Ik keek op en zag het boertje en Helga bij het raam staan. Ze keken verbaasd naar me.

"Wat doe jij hier ?" vroeg Helga. "We dachten even dat we je voorgoed kwijt waren."

Het boertje hielp me op. "Zeg kerel, alles goed met je ? We hebben je eindelijk gevonden."

Ik zuchtte van opluchting. "Dit paleis is echt niet pluis," sprak ik.

"We weten het," sprak Helga. Het boertje knikte. "En dat is nog zachtjes gezegd," sprak het boertje plat.

"We moeten hier zo snel mogelijk weer uit," sprak ik.

"Ben je besuikerd," sprak het boertje. "Buiten is het nog wel veel erger. Daar is de zee, de woeste zee."

"Ja, ze zeiden dat dit een eiland was hier, van de morgen," sprak ik.

"Nee," zei het boertje, "het is een schip. En we zijn in grote problemen. De storm heeft al flink toegeslagen."

"Zeg maar gerust de tornado, of de orkaan," sprak Helga.

"Zijn de ramen dicht ?" vroeg ik. Het boertje knikte. "Kom er maar niet te dicht bij."

Ik rilde en bibberde een beetje. Waar was ik toch in terecht gekomen, en weer zei ik bij mezelf : "Oh, was ik maar bij moeder thuis gebleven."

"Het is de derde grap," sprak het boertje, "waarin alles steeds harder en erger wordt. We zijn in grote ellende."

"Ik denk dat ik de derde grap heb gezien," sprak ik. "Het was een man onder de spinnenwebben achter een piano, en hij begon steeds harder piano te spelen."

"Dat kan hem zijn," sprak het boertje. "Het is oorverdovend, maar buiten is het alleen maar erger."

"Ik begin een beetje ziek en misselijk van al die grappen te worden," sprak ik.

"Het paleis van de koningin wordt goed bewaakt," sprak het boertje. "Je komt

niet zomaar van haar lijfwachten af. Je komt er niet zomaar doorheen."

"Dat heb ik gemerkt," sprak ik.

"We mogen van geluk spreken dat we elkaar weer zijn tegengekomen," sprak Helga. "Het had ook anders kunnen zijn, en dit is zo'n groot paleis."

"Of schip," sprak het boertje, terwijl hij knikte.

"Probeert iets of iemand ons soms in de war te brengen ?" vroeg ik.

"Ik denk het wel," sprak het boertje plat. "Maar wij laten ons niet kennen."

"Wat kunnen we doen ?" vroeg ik.

"Rustig blijven doorademen," sprak Helga.

"Ik durf niet van deze kamer af," sprak ik. "Het geluid op de gang was moordend. Ik heb geluk dat ik nog leef."

Het boertje knikte. "Laten we voorlopig maar hier blijven, en hopen dat de derde grap snel slaapt."

Gelukkig was de kamer erg groot, en stonden er wat bedden en had het een keukentje.

De kamer begon steeds meer te schudden, dus we waren duidelijk op een schip, tenzij het een aardbeving was. De kamer ging heen en weer, en ik werd enorm zeeziek. Na een tijdje kon ik er niet meer tegen, en kroop richting de deur. "Niet doen, kerel, ben je besuikerd," sprak het boertje. "Op de gang is het nog wel veel erger."

"Ja, maar misschien is het in een andere kamer minder erg," sprak ik.

"We moeten wachten totdat de gestoorde pianist gestopt is," sprak het boertje

plat. "Het is een crimineel, een moordenaar. Laten we wachten totdat hij slaapt. Dan is het veilig."

Het boertje zei nog steeds het piano spel in de verte te horen bulderen, maar ik hoorde niets. Het boertje had waarschijnlijk betere oren dan ik. Wel hoorde ik de storm buiten bulderen. Al gauw lag ik op een bed. Ik had enorme buikpijn en was misselijk. Ik was goed zeeziek. Het leek steeds erger te worden. Alles begon door de kamer heen te schuiven, ook de bedden. "Nee," huilde ik. "We gaan eraan."

"Volhouden, jongen," sprak het boertje. Ook Helga sprak me toe. Hoe ze zich er zo goed onder hielden was mij een raadsel. Misschien hadden ze het vaker gedaan.

Het leek wel alsof er allerlei alarmen afgingen. Alles was in rep en roer. En toen begon er ook nog water over de vloer binnen te glijden. "We zijn er geweest, jongens !" riep ik.

"Ach welnee," sprak het boertje. "Een beetje water kan geen kwaad." Maar meer en meer water begon er binnen te stromen. Na een tijdje was het aan het bed gekomen, en ik begon nat te worden. Ook leek er water vanaf het plafond naar beneden te sijpelen. "Zie je nu wel, het stopt niet !" riep ik. Ik begon om hulp te roepen. Plotseling stroomde het water over me als bakken tegelijk. Ik gilde en schreeuwde. Er stond een man voor me in een zwarte regenjas en met een grote brede hoed op, als van Napoleon, een piraat of een kapitein. Hij greep mijn hand, en riep : "Kom mee !" Ik kon het boertje en Helga niet meer zien, en hoopte maar dat ze veilig waren. "Ik ben de kapitein !" riep de man, terwijl hij me de kamer uittrok. Hij had me goed vast, en sleepte mij door het water heen. In de verte hoorde ik op de achtergrond piano-geweld, maar het geluid van de storm en het water was veel harder. Het was een stormorkaan. De kapitein trok mij naar de deur aan de andere kant van de gang, en sleepte me daar een kamer binnen. Snel smeet hij de deur dicht. In deze kamer was geen druppeltje water te vinden, en alles stond kaarsrecht en het was doodstil. De kapitein ging achter een bureau zitten. "Welkom," zei hij, terwijl hij een pijp opstak.

"Bedankt," zei ik, "en bedankt dat u mij gered heeft, maar waar zijn Helga en het boertje ?"

"Dat weet ik niet," sprak hij.

"Ja maar we moeten ze vinden," zei ik. "Het zijn mijn beste vrienden."

"Jij blijft hier," sprak de kapitein. "Buiten deze kamer is het levensgevaarlijk, en zij kunnen wel voor zichzelf zorgen."

"Dat hoop ik maar," sprak ik bezorgd, maar ook met een zeker vertrouwen. Op een bepaalde manier leken Helga en het boertje onaantastbaar.

"Wat een grap," sprak ik. De kapitein glimlachte.

"Ik heb nog nooit zoiets gezien of meegemaakt," sprak ik.

De kapitein begon zijn pijpje te roken, en ik was ergens op een stoel gaan zitten vlak voor zijn bureau. "Dat was wat, hè ?" sprak hij.

"Dat kunt u wel zeggen," sprak ik.

"Het gebeurt niet vaak, maar als het dan gebeurt, dan is het ook goed mis," sprak de kapitein.

Hij stond op en schonk aan een tafel een borreltje in.

"Moet je wat ?" vroeg hij.

"Laat me raden," sprak ik. "Het is zeker belangrijk voor mijn gezondheid en van levensbelang ? Zeker weer één van die preventieve medicijnen hier ?"

De kapitein knikte.

"Doet u maar dan," sprak ik, "want ik wil geen enkel risico lopen."

Het borreltje wat ik even later dronk was zoet en bitter tegelijk, als een bitter medicijn met een bijsmaakje. Aardbei ofzo. Ook smaakte het naar dropsiroop en munt. Kaneel proefte ik ook.

"Lekker hè ?" vroeg hij.

Ik knikte. Even was het een lange tijd doodstil. Ik durfde eigenlijk niets te vragen. Ik had er ook de kracht niet voor, en het zou me alleen maar verder martelen. Het leek wel alsof ik overgevoelig was geworden, en moe van alles. "Wat een grap," zei ik weer. De kapitein glimlachte. Plotseling zei ik : "Hoe is het nu om kapitein te zijn op zo'n schip ?"

De kapitein bleef zwijgen. Na een tijdje zei hij : "Ja, dat weet ik niet."

Ik knikte maar. "En wat nu ?" vroeg ik een tijdje later.

Maar er kwam niets uit de kapitein. Hij had zijn ogen gesloten en zijn hoofd hing voorover. Hij was zeker moe. Misschien sliep hij wel. Ik durfde verder niet op te staan om de kamer uit te lopen. Als ik daar aan dacht dan gierde de angst door me heen, dus ik bleef maar gewoon kijken naar de slapende kapitein. Dat maakte mij wel rustig, en gaf mij een veilig gevoel. Deze man had mijn leven gered. Het was een held. Ook ik begon steeds meer moe te worden. Ik had echt behoefte aan slaap, en langzaam begon ook ik in slaap te vallen op mijn stoel. Ik kon helemaal in deze stoel wegzakken, alsof ik er in verdronk.

Ik werd wakker gemaakt door de hand van het boertje op mijn schouder. Ook Helga stond voor mij. "Kom mee," sprak het boertje. "We moeten hier weg."

Maar ik wees op de kapitein. "Kunnen we niet beter bij hem blijven ?" vroeg ik. "Hij heeft mijn leven gered, en hij lijkt me een soort van tovenaar."

"Ben je besuikerd," sprak het boertje plat. "Dat is de vierde grappenmeester. Hij heeft de vorige drie grappen gemaakt. Hij brengt mensen in de grootst

mogelijke problemen, en speelt dan de grote redder. Je wilt toch niet nog een keer zo'n ritje maken ? Kom mee, het schip is in een haven aangekomen." Het boertje trok me op, en trok me mee uit de kamer. We liepen de gang uit en kwamen toen bij de uitgang van het schip. Over een loopbrug kwamen we in de haven. "Vaarwel, schip," sprak het boertje. We kwamen op een kade waarlangs wat cafeetjes stonden. "Hier moeten we zijn," sprak het boertje.

Overal liepen piraten rond, en soms piraten-kapiteinen. Sommigen hadden houten of metalen benen. Ook hadden sommigen papegaaien op hun schouders, of andere paradijselijke vogels, of sommigen liepen rond met kooitjes waarin vogels zaten. Sommige kooitjes leken van goud te zijn. Het leek wel op een piraten-haven. Ik vroeg me af of we wel veilig waren. Het boertje trok me in een café. Daar gingen we met z'n drieën aan een tafeltje zitten. Een lange piraten-ober met een gouden oorbel in zijn oor en een rode piratendoek met witte cirkels om zijn hoofd kwam naar ons toe. "Wat mag het zijn ?" vroeg hij, terwijl hij een klein notitie-blokje met een pennetje pakte. Het boertje fluisterde hem even iets in het oor, en de piraten-ober knikte. Even later stonden er drie hele lange milkshakes met rietjes op de tafel. Ik begon te drinken. Ik vroeg me af waar we waren. "Dit is een piraten-eiland," sprak het boertje. "De vijfde grap woont hier ergens."

"De vijfde grap is een boek," sprak Helga. "Het is een sprekend boek wat geen einde kent."

"En geen begin," sprak het boertje.

"En er staat altijd weer wat anders in," sprak Helga.

"Ja, als een krant of tijdschrift wat altijd anders is," sprak het boertje.

"Sommigen voorspellen de toekomst erdoor, of weten allerlei dingen van je," sprak Helga.

Na wat gedronken te hebben gingen we weer naar buiten. We gingen dieper het kleine piratenstadje in, totdat we bij een open vlakte kwamen met hier en

daar wat struikjes. Er waren hier veel velden, en in de verte stond een kasteel. Het boek zou ergens in het kasteel wonen. Een vrouw op een paard kwam ons tegemoet. Ze hield een lans in haar hand en had schouder-beschermers op met franje. Het was een donkere vrouw. "Het boek verwacht u al," sprak de vrouw. "Volg mij."

"Heel wat aardiger dan dat narretje in het bos," dacht ik bij mezelf. We volgden de vrouw door de velden, en toen we bij het kasteel waren aangekomen liet ze ons binnen, nadat ze van het paard was afgestapt. Dit moest dus de vijfde grap zijn. Ik was erg benieuwd en hield mijn adem in. Wat zou het dit keer wezen ?

"Er zijn drie boeken," sprak de vrouw. Ze wees toen op drie deuren. "Kiest u zelf maar een deur uit."

"Klinkt weer erg misleidend," sprak ik.

De vrouw zuchtte een beetje. Ze leek geïrriteerd naar mij. "Laten we de middelste deur maar kiezen," sprak het boertje. De vrouw liep op de middelste deur af en opende die. We liepen naar binnen, en de vrouw gebood ons te zitten. Er stonden drie stoelen voor een bureau. Achter het bureau was een grote krant opgeheven, waarachter rook vandaan kwam. Plotseling werd de krant neergelegd, en we keken recht in de ogen van een sprekend boek. Het was een heel dik boek met grote ogen en een grote mond. Verder was het boek erg vriendelijk. "Ik ben de vijfde grap, aangenaam," sprak het boek. "Zegt u maar waarvoor u komt."

"Nou, ziet u," sprak het boertje plat. "Deze man hier wil graag aangenomen worden in de laagste klas, en daarvoor moet hij eerst door de tien grappen heen."

"Maar dat gaat zo maar niet," lachte het boek. "Waarom wil hij dat zo graag ?"

"Hij is geïnteresseerd in zij die verdronken was," sprak het boertje, "en heeft enkele dromen over haar gehad. Ook is hij een toneelspeler die eens wat anders wilde."

"Een toneelspeler, hè ?" sprak het boek. "En ik moet hier mijn geld aan verspillen ?"

"Geld ?" vroeg ik.

"Om u gaat het zeker," sprak het boek terwijl hij minachtend naar me keek.

Ik knikte.

"Laat me het u duidelijk uitleggen, mijnheer," sprak het boek. "Tijd is geld, veel geld. Door u mis ik elke seconde dat ik tijd aan u besteed geld, veel geld, en daar zal u voor opdraaien. Ik hoop dat u een grote bankrekening hebt."

"Mijnheer het boek," sprak Helga, "kunt u even ophouden met die grapjes nu. We komen hier voor een serieuze zaak. Mijnheer Windesheim wil het geheim kennen van zij die verdronken was."

"Dan zal hij het boek moeten lezen," sprak het boek deftig.

"Welk boek ?" vroeg ik.

"Ikzelf," sprak het boek. Het boek ging plat op het bureau liggen, over de krant heen, en sloeg zichzelf open. "Kom en lees," sprak hij. Ik ging achter het bureau zitten en keek in het boek. Het was een reusachtig boek, maar alle letters rolden voor mijn ogen, en de plaatjes waren als spiegels. Het leken wel diepe gaten, en er kwam mist doorheen, of rook. Uit de plaatjes kwamen handen die mij wenkten. Plotseling werd ik door de handen gegrepen, en in het boek getrokken.

Ik kwam in een tempel met hoge pilaren. Ze deden allemaal een beetje paarsachtig aan. Op een zachtpaarse troon zat zij die verdronken was. "Kom verder," sprak ze. Ze wenkte me. Ik kwam dichterbij. Er waren een paar lichtpaarse treden onder de troon. "Kom nog dichterbij," sprak ze. Ik ging op de eerste trede staan. "Goedzo," sprak ze. "Mijnheer Windesheim," sprak ze. "Ik

ken uw pijn. Het is mijn pijn. En omdat u meer informatie over mij zocht, heeft u mij gevonden. Zoals u weet ben ik een dichteres en een kunstenares, en bent u de verloren dichter. Daarom heb ik tien meestergrappen tot u gezonden, om u te testen, te begeleiden en te beschermen."

"Volgens mij heb ik er nu vijf gehad, tenzij dit de zesde is," sprak ik.

"Leer te tellen, mijnheer Windesheim," sprak ze, terwijl ze haar tong iets uitstak. "Het narretje in het bos is de eerste, de indiaanse vrouw aan het strand de tweede, de man in de piano kamer de derde, de kapitein van het schip de vierde, het eindeloze en altijd-veranderende boek de vijfde, de nar in het paleis de zesde, het boertje de zevende, Helga de achtste, de secretaresse van het toneel de negende, en ikzelf ben de tiende."

Ik keek haar verbaasd aan. "Dus ik ben al door de grappen heengekomen ?" vroeg ik. Ze knikte. "Welkom tot de laagste klas, die van de verloren dichter," sprak ze.

"Ben ik nu echt in de laagste klas terecht gekomen ?" vroeg ik wantrouwend, "want de vorige keer zei u iets soortgelijks, en toen zei Helga dat ik het nog maar voor de helft was."

"Maar nu is het echt," sprak zij die verdronken was met een glimlach.

"Ik weet het niet," sprak ik. "Straks als ik Helga weer spreek dan maakt ze er misschien weer iets anders van."

"Wie is nu de koningin ?" vroeg zij die verdronken was.

"U, dacht ik," sprak ik aarzelend, "maar ik dacht dat alle meestergrappen koninginnen waren, tenminste dat zei de nar in het paleis."

"De tien boeken van zij wiens deuren de poorten van de hel zijn ?" sprak zij die verdronken was. "Ja, natuurlijk, de grappen komen in allerlei vormen, als mijn lijfwachten, mijn maskers, mijn koningen en koninginnen, maar ik ben de

opperkoningin."

"En wie was het beest dan die u in de diepte trok ?" vroeg ik.

"Dat was ik zelf," sprak ze. "Het was een grap met een diepere betekenis."

Ik zuchtte van opluchting. "Het was dus echt allemaal maar een grap ?" vroeg ik.

Ze knikte.

"Kom uit dat boek !" werd er ineens geroepen. Het boek werd dichtgeslagen en ik werd eruit getrokken. Het boek staarde mij aan met verwilderde ogen. "Moet ik je soms verslinden ?" vroeg het boek.

"Waarom ?" vroeg ik. "Dit was toch de bedoeling ?"

"Ik vroeg je het boek te lezen !" krijste het boek. "Ik vroeg je niet het boek in te gaan !"

"Ja, maar ik werd erin getrokken door handen," sprak ik.

"Nee," krijste het boek, "je liet jezelf erin trekken."

"Echt niet, mijnheer," sprak ik. "Ik kon me er niet tegen verzetten. Het was te sterk. Ik kon er niets aan doen."

"En wie er te lang inblijft wordt verzwolgen en komt er nooit meer uit," sprak het boek woedend. "Het zou je kunnen verslinden als je langer was gebleven."

"Sorry," sprak ik. "Ik had dat niet in de gaten."

"Je hebt maar geluk," sprak het boek. "Dat was op het nippertje. Maar in ieder geval : Hier heb je je certificaat. Welkom tot de laagste klas, de klas van de verloren dichter." Er kwamen handen uit het boek die me een papier

voorhielden, een document, met daarop een rood zegel. Hierop stond de naam van de klas, en mijn naam. Ik nam het papier aan en stopte het in de binnenzak van mijn jas. Daar paste het precies in. Toen sloot ik het met de rits.

"Luister goed," sprak het boek. "Ga nu naar de eerste deur, en ga daar naar binnen. Ik ging de kamer van het boek uit en liep toen naar de eerste deur. Binnen was een lift waar Helga en het boertje ook waren. Ze glimlachten naar mij. "Welkom in de laagste klas, de klas van de verloren dichter," sprak het boertje. "Welkom in het paarse complot," sprak Helga. "Wij waren beiden van het paarse complot om jou te helpen."

Hoofdstuk 4. Nat Kruid

De liftdeur ging open, en we gingen naar binnen. Weer ging de lift diep naar beneden. Na een tijdje stapten we uit in een schemerig gangetje waar hier en daar plantenbakken stonden en waarachter een zaaltje was. Het zaaltje zat vol met personen met paarse kappen op. Wij gingen ergens dichtbij de ingang zitten, achterin de zaal. Eén van hen met de paardse kappen deed het woord : "Allemaal hartelijk welkom in het paarse complot. Eens werd u zelf geholpen en uitgered door iemand van het paarse complot, en nu bent u zelf van het paarse complot om anderen te helpen en tot een beter leven te leiden met een diepere zin." De zaal was echt vol. Er waren wel honderden met een paarse kap op. Helga en het boertje zeiden dat er wel veel meer van zulke zaaltjes waren. Dit was het gebied van de laagste klas.

Op een gang ergens in het gebouw kreeg ik een kamer. Ook het boertje en Helga hadden hier een eigen kamer. Ik was nu van het paarse complot, de laagste klas.

De volgende ochtend was er weer een bijeenkomst. Leden van het paarse complot lazen hun gedichten voor of hun verhalen. Ik las zelf wat voor uit mijn dromenjournaal, en ik vertelde wat over oude teksten die ik had ontcijferd, en over toneelstukken die ik had gespeeld toen ik nog op het toneel werkte. Ik was per slot van rekening opgeleid als toneelspeler. Van zo'n veilige afstand kon ik er wel over praten. Ze vonden het allemaal erg interessant, en de keer daarna nodigden ze mij weer uit om er wat over te vertellen. Mijn avonturen met Helga en het boertje vonden zij ook heel amusant. Zij vonden dat ik veel bruikbaar materiaal had. Ze vroegen mij zoveel mogelijk wat ik had meegemaakt op te tekenen voor het archief. Er was geen lagere klas meer te behalen, want dit was de allerlaagste klas, maar men kon hier nog wel extra strepen verdienen, de zogeheten paarse strepen. De eerste paarse streep die ik moest behalen was de streep van de meestergrap. Ik moest dus zelf een meestergrap worden. Ik moest een opleiding volgen tot meesterclown of grappenmeester.

Ik vroeg me af wat dat inhield. De lessen werden gegeven in een ander zaaltje. Achter het zaaltje waren de bloemenvelden. Vaak hielden hen met de paarse kappen optochten door deze velden. Dit ging zo langzaam mogelijk.

Ik wist niet wat het inhield, en had vele vragen. Blijkbaar hadden Helga en het boertje de paarse streep al behaald, want zij waren al meestergrappen. Zij zouden mij dus ook kunnen onderwijzen.

Op een dag werd er in een zaaltje een sprookjesfilm gedraaid genaamd Paarskapje :

Paarskapje

Moeder zei tegen Paarskapje : "Kom niet in het bos, want daar woont een leeuw."

Maar Paarskapje wilde niet luisteren. Ze ging stiekem toch naar het bos.
Aan de rand van het bos stond de leeuw.
"Zo, zo," sprak de leeuw toen Paarskapje dichterbij kwam, "dus jij hebt niet geluisterd naar de volwassenen, huh ?"
"Hoe weet u dat ?" vroeg Paarskapje.
"Leeuwen weten veel," sprak de leeuw, "maar kom maar op mijn rug, dan zal ik je laten zien hoeveel ik weet."
"Ik wilde eigenlijk gewoon het bos in," sprak Paarskapje, "en ik heb niet zoveel zin nu in malle ritjes op de rug van een leeuw."
"Malle ritjes ?" sprak de leeuw een beetje beledigd, "maar onze ritjes zijn zeer leerzaam."

"Dat kan wel wezen," sprak Paarskapje, "maar ik moet er nu door. Ga aan de kant, want ik wil het bos in."
"Het bos is van mij," sprak de leeuw. "Je bent een dom kind, en je komt er niet langs."
Het begon Paarskapje op haar zenuwen te werken, en uiteindelijk stemde ze in.
"Okay, vooruit dan maar," sprak ze tegen de leeuw. "Neem jij me maar mee, en laat me maar eens zien wat jij al allemaal weet."
De leeuw liet Paarskapje op zijn rug klimmen, en toen begon de reis.
Vliegensvlug snelde hij door het bos tot aan de rand van de zee.
"Nou, ik heb niet veel van het bos kunnen zien, want je ging veel te snel," zei Paarskapje.
"Voor kinderen is het nooit goed," bromde de leeuw.
"Kun je me nu het bos laten zien ?" vroeg Paarskapje. "En iets langzamer graag. Je was er zo doorheen, en ik heb niks maar dan ook helemaal niks kunnen zien."
"Ja, maar ik moet wel snel," zei de leeuw. "Er woont namelijk een wolf in het bos, en wij liggen elkaar niet zo. Er zou een groot gevecht om jou uitbreken."
"Ah, dus dat zit zo," sprak Paarskapje. "Laat mij dan gewoon alleen het bos in gaan, dan kan jij hier blijven, en dan kan ik alles op mijn gemak bekijken."
"Geen sprake van," sprak de leeuw. "Zoals ik al zei woont er een wolf in het midden van het bos, en die zou jou maar wat graag willen verslinden, en dan heb ik het op mijn geweten."
"Helemaal niet," sprak Paarskapje. "Ik wil het toch zelf ?"

"Ja, maar ik ben de bewaker van het bos," sprak de leeuw, "dus ik ben verantwoordelijk."
Paarskapje stapte van de leeuw af. "Nu moet het afgelopen zijn. Het bos is van niemand en van iedereen. Misschien dat hierom mijn moeder mij voor jou heeft gewaarschuwd, want je bent een echte zeurkous."
"Heus," sprak de leeuw, "het is voor je eigen bestwil." Maar Paarskapje begon al het bos in te rennen. De leeuw kwam niet achter haar aan. Hij schudde alleen zijn hoofd.
Diep in het bos bij een riviertje kwam Paarskapje de wolf tegen. De wolf stond daar stokstijf.
"Hoe maakt u het ?" vroeg Paarskapje, maar de wolf sprak niet. Verderop was een huisje. Paarskapje klopte even aan. Er werd al snel geopend en een grote vrouw met een doek om haar hoofd deed open. "Kom maar binnen," sprak ze.
"Wie bent u ?" sprak Paarskapje.
"Een doodgewone heks," sprak de vrouw. "In de stad moeten ze me niet, dus ik ben maar hier gaan wonen."
Paarskapje keek om haar heen. "Zijn die leeuw en die wolf toevallig ook van u ? Ze schijnen ruzie te hebben."
"Ja," sprak de oude vrouw. "Die spreken elkaar niet meer. Ze hebben beiden hun eigen terrein."
"Vreemd," sprak Paarskapje. "En waar gaat de ruzie over ?"
"Om jou," sprak de heks.
Paarskapje schrok. "Om mij ?"
"Ja," sprak de heks. "Ik zag in mijn kristallen bol dat er een meisje met een paars kapje om haar hoofd zou komen, en toen begonnen ze ruzie te maken over wie haar mocht opeten."
"Vreemd," sprak Paarskapje. "De leeuw was heel aardig, en de wolf zei helemaal niks. Ik leef nog steeds."
De heks keek het meisje aan met grote ogen. "Maar natuurlijk," sprak de oude vrouw, "ik zei hen dat ze jou geen haar mochten krenken. Jij zou namelijk van mij zijn."
Paarskapje schrok nu nog meer. "Eh, ik denk dat ik nu moet gaan," sprak het meisje, en rende naar de deur. Maar de deur zat op slot.
"Je kunt niet ontsnappen, kind," sprak de vrouw, "maar ik ben de kwaadste niet. Ik zal je niet opeten. Ik heb alleen een hulpje nodig."

"Ja, maar mevrouw," sprak het meisje. "Ik heb daar echt geen tijd voor. En ik moet naar school."
"Ach, dat went wel," sprak de vrouw. "Wat is nu belangrijker ? School of het helpen van een arme, oude vrouw ?"
En zo gebeurde het. De oude vrouw droeg Paarskapje karweitjes op, en die zou Paarskapje dan uitvoeren. De wolf moest ervoor zorgen dat Paarskapje niet de benen zou nemen. Paarskapje begon inderdaad snel er aan te wennen, en dacht bij zichzelf dat het toch ook wel belangrijk was om oude mensen te helpen. En ze hoefde niet meer naar school, dus eigenlijk was ze er achteraf nog wel blij om ook. De wolf deed haar verder geen kwaad, en Paarskapje begon steeds meer en meer te genieten van het wonen in het bos. De heks bleek de kwaadste niet te zijn, en ze deden vaak spelletjes.
Op een nacht kwam de leeuw haar kamertje binnen. Hij kwam naar haar bed toe en sprak : "Zie je nu wel, je bent nu in de macht van de wolf. De oude vrouw werkt voor hem, en zij moet je veel laten werken en veel laten eten zodat je taai en dik wordt, zodat hij je kan opeten."
"Leugens," sprak Paarskapje. "Het is een hartstikke aardige vrouw, en de wolf doet geen vlieg kwaad. Ik hoef helemaal niet hard te werken, en ik heb het hier erg naar mijn zin. Ook hoef ik niet naar die vervelende school, en dik ben ik niet."
De leeuw schudde zijn hoofd. "Begrijpen doe je het niet. De wolf is een levensgevaarlijke heks die spelletjes met je speelt. Het zijn twee heksen, en de wolf is de baas. Zodra je dik genoeg bent zal de wolf je opeten."
"Ik geloof je niet," sprak Paarskapje, "maar ik zal er op letten niet teveel en niet te zoet te eten. Dan zullen we zien of u de waarheid hebt gesproken."
De leeuw verdween weer, en de volgende ochtend zorgde het meisje er goed voor dat ze minder at, en vooral minder zoetigheid at. Aan tafel kreeg het meisje het toen wel te horen. De oude vrouw begon er overstuur van te raken.
"Eet eens wat meer zoet," zei de vrouw, "want zoet doet goed."
"Ik moet niets," zei het meisje. Maar de oude vrouw begon bozer en bozer te worden, vooral omdat het dag na dag gebeurde. Op een gegeven moment krijste ze : "Ik wil dat je meer zoet eet, anders zal de wolf je eten." Toen wist het meisje dat de leeuw gelijk had gehad. Ze beloofde direct dat ze meer zoet zou gaan eten, maar ze deed het niet. "Morgen zal ik het doen," sprak ze. De heks werd iets rustiger door die belofte. Midden in de nacht hoopte het meisje

dat de leeuw weer terug zou komen. Ze durfde niet zelf te ontsnappen, want de wolf hield haar goed in de gaten. Hoe de leeuw het huis en haar kamer was binnen gekomen was haar een raadsel.
Maar de leeuw kwam niet, en het meisje begon zich zorgen te maken. De volgende dag deed ze alsof ze ziek was, en wilde niet veel eten. "Toe eet wat zoet," sprak de oude vrouw, "want zoet doet je goed."
"Ik heb niet zo'n zin," sprak het meisje. "Ik voel me niet lekker."
De oude vrouw was er niet blij om, en mopperde. Alles ging gelukkig goed, maar die nacht kwam de leeuw weer niet. Nu begon het meisje zich pas echt zorgen te maken. Ze kon het zo niet lang volhouden. Toen ze weer bijna niets at en geen zoet begon de oude vrouw te krijsen. "Je kunt niet altijd ziek zijn ! Nu moet je wat zoet eten, anders zal de wolf je eten." Ze stopte een lepel in de suiker en bracht het toen naar de mond van het meisje. "Eet, en daarna zul je taartjes krijgen."

"Maar ik heb buikpijn !" riep het meisje.
"Kan me niet schelen," sprak de oude vrouw. "Als je beter wil worden dan zul je wat moeten eten. Eet of wordt gegeten." Het meisje begon te huilen. "U begrijpt er helemaal niets van," klaagde ze. "Ik begrijp alles !" tierde de oude vrouw, "maar jij begrijpt niks. Eet nu !" Het meisje duwde de lepel met suiker weg die onder haar neus was gedrukt, en pakte de suikerpot en gooide de suiker in het gezicht van de heks. "Vreet die troep zelf op !" riep Paarskapje woest, en rende naar boven naar haar kamer. De heks krijste. "Mijn ogen, mijn ogen ! Ik zal je krijgen, kreng !" bulderde de heks, en kwam met grote, zware stappen de trap op. Het meisje duwde de kast voor de deur, en keek het raam uit. Ze zag de wolf niet, dus ze zou het er op wagen. De heks begon inmiddels al op de deur te slaan. "Ik heb nog wat suiker voor je !" riep de heks. Het meisje begon het raam uit te klimmen en kwam op een schuin dakje terecht. De heks was inmiddels in haar kamer gekomen en keek uit het raam. "Grijp haar !" riep ze. Snel sprong het meisje van het schuine dakje af, en kwam in een struik terecht. Al snel was ze op de grond, en begon te rennen zonder om te kijken. "Je zult niet ver komen !" hoorde ze achter haar bulderen.
"Leeuw, leeuw ! Waar bent u ?" riep ze zo hard als ze kon. Aan het rivierje stond een bootje waar ze instapte met een lange stok, en ze begon zichzelf voort te duwen. De grote zwarte wolf was snel aan de rand van de rivier

gekomen. "Je zult niet ver komen," bulderde hij.
Aan de andere kant van de rivier stond de leeuw. "Heb je het eindelijk gemerkt !" riep hij.
Het meisje duwde het bootje voort met de stok, en zorgde dat ze in het midden bleef van de rivier. "Ik vertrouw jullie beiden niet !" riep het meisje. "Was ik maar bij moeder thuis gebleven. Jullie hebben me alleen ellende gebracht. Had ik maar naar haar geluisterd."
"Dom kind !" riep de leeuw. "Je moeder is nog wel erger dan die twee heksen bij elkaar."
Het meisje kwam verder en verder op de rivier. "Erger dan jou kan het niet wezen !" riep ze terug naar de leeuw. Vreemd genoeg volgden zowel de leeuw als de wolf haar niet meer. Het was alsof ze hier niet durfden te komen, en het meisje ging over de rivier dieper en dieper het bos in. Ze dacht na over de woorden van de leeuw. Wat als hij gelijk had ? Ze trok haar kleren uit en deed haar paarse kapje af, en stapte over de rand van de boot om zo het water in te glijden. Ze zwom en zwom, niet wetende wat ze moest doen, maar ze wilde in ieder geval niet terug naar de vrouw en de wolf. Ze dacht veel na over de leeuw, en besloot naar de andere kant van de rivier te zwemmen. De leeuw was nergens meer te bekennen. Uit pure wanhoop begon ze even later de leeuw te roepen, maar die kwam niet. Toen besloot ze helemaal terug te lopen aan de andere kant van de rivier, naar waar de leeuw was. maar toen ze aan de overkant een glimp van de wolf opving wilde ze niet meer verder. Ze begon te rennen en te rennen in het bos, roepende naar de leeuw. Ze dacht dat de leeuw haar laatste hoop was. Na een tijdje plofte ze moe in het zand, en viel in slaap.

Ze werd wakker in een huisje, in een kamertje, wat gelukkig niet het kamertje was waar ze vandaan kwam. Wel woonde er hier een andere vrouw, die iets jonger was. De vrouw liep het kamertje binnen, en ging op een stoel zitten naast haar bed. Ze rook naar bloemen. "Ik dacht : laat ik je maar meenemen," sprak de vrouw vriendelijk. "Je lag er zo vredig te slapen, maar je was in groot gevaar."
"Gevaar ?" vroeg het meisje.
"Ja," knikte de vrouw. Ze had een bloemenjurk aan. "Er woont hier veel gespuis in dit bos."

"Dat heb ik gemerkt," sprak het meisje. "Had ik maar beter naar mijn moeder geluisterd."
Even was het stil. Toen vroeg het meisje : "Van de wolf en de heks weet ik het, maar kunt u mij uitleggen over de leeuw ?" De vrouw keek haar diep in de ogen. "Ik ben de leeuw," sprak de vrouw. Het meisje schrok. "Ben ik dan nu in gevaar ?"
De vrouw glimlachte. "Nee, ik wilde je juist voor het gevaar behoeden. Ik verander soms in een leeuw, en daarom kan ik niet in de stad leven zoals je misschien wel zult begrijpen." Het meisje knikte. "En hoe kan dat ?" vroeg het meisje.
"Ik weet het niet," sprak de vrouw. "Ik ben zo geboren."
Het meisje had wat nieuwe kleren gekregen en een nieuw paars kapje, en toen bracht de vrouw haar weer naar huis. Maar daar waar vroeger de rand van het bos was en het stadje was nu ook overal bos. Het meisje begon te huilen. "Wat is er toch gebeurd ?" vroeg ze.
"Ik moet je bekennen dat ik dat ook niet weet," sprak de vrouw.
De vrouw nam het meisje toen weer mee terug naar haar huisje, en sindsdien bleef het meisje daar wonen. Nooit meer hebben ze nog iets van de wolf en de heks gehoord, en ook niet van het stadje.

Einde

Aan het einde van de film werd er door iemand met een paarse kap een uitleg gegeven : "Paars is de kleur van de slaap, en ook de leeuw wordt soms als symbool van de slaap gebruikt in de dichterskunst. Elke herinnering is een droom, en als je dan dieper wil gaan, een dieper inzicht wil krijgen, dan moet je eerst tot een diepere slaap komen, dus dieper met de lift. Dit is ook ter genezing van de herinneringen, die soms zelfs gewoon pure nachtmerries zijn. De diepere slaap lost zo heel wat op, en dan zijn soms ineens de oude dingen verdwenen of in een andere vorm gegoten."

Ik dacht over mijn eigen leven, en voelde mijzelf als Paarskapje. Mijn oude

leven was weg, en nu woonde ik met de leeuw die zorgzaam over mij was. Ik was dankbaar voor Helga en het boertje, en alle vrienden die ik hier had van het paarse complot.

Ik begon mee te lopen in de optochten door de bloemenvelden in paarse pij en met paarse kap. Ik moest leren te vertragen om tot diepere slaap te komen, om zo ook tot diepere dromen en inzichten te komen. Het was een soort meditatie-oefening. Door te vertragen ontstond er ook zoveel ruimte voor andere dingen. Ook Helga en het boertje liepen soms mee in deze optochten. Ik kon zo ontwaken uit vele nachtmerries waarin ik vastzat. Het gebeurde dus door een diepere slaap, een diepere vertraging. Ik moest mijzelf hier in disciplineren. Het was geen makkelijke oefening. Hen met de paarse pijen en kappen zongen bepaalde trage gezangen, en die moest ik ook leren.

Op een nacht werd ik geroepen door een vrouwelijke stem. Als in een trance ging ik mijn kamer uit en dwaalde door de gangen. Na een tijdje lopen, ik weet niet hoe lang, kwam ik in een ruimte aan waar pilaren stonden, als in een tempel, en ik herinnerde deze plaats. Ik zag zij die verdronken was zitten op een troon. Kinderen met grote pluimen om haar te verkoelen stonden naast haar. "Kom nabij, mijn verloren dichter," sprak ze.

"Ja, majesteit ?" sprak ik, terwijl ik dichter bij haar kwam. Ze stond op van de troon en kwam naar me toe, en gaf mij een kus op mijn voorhoofd. "Mijnheer Windesheim," sprak ze, "u komt op het juiste moment."

"Hoezo ?" sprak ik.

"Omdat ik een opdracht voor u heb," sprak ze glimlachend. Ze was in een soort nachtjapon. Ze leidde mij achter de troon waar een deur was van een zaaltje waarin een groot filmscherm stond. Op het filmscherm was een donkere vrouw te zien die tussen de waterbloemen lag. "Mijn verdrinking," sprak ze, "maar dit is slechts een symbool van het komen tot inzicht, door een diepere slaap, tot

een diepere droom."

Ik sloeg een arm om haar heen, en ze draaide zich weer naar me toe en omhelsde me.

Ze liet een volgende dia zien van een groot schip. Ook dit schip herkende ik. "Hier wil ik met jou naartoe," sprak zij, "waar ik je al eerder heb ontmoet in een droom." Ik knikte. Achter het scherm was nog een deur die naar buiten leidde. Hier kwamen we op de zeekade waaraan het schip stond. "Kom," sprak ze terwijl ze de loopbrug opliep. Ze had mijn hand vast en ik liep mee. Op het schip omhelsde ze me weer. De golven van de zee waren bijna zwart als dropsiroop. Er waren verschillende personen met paarse kappen op het schip. Zij maakten de touwen los en hesen de zeilen. We gingen de zee op. Ik was hoog vereerd dat ik met haar mocht zeilen. Ik was op haar schip. In het schip had ze een kamer waar ze me naartoe nam. Ze begon een fles te schudden. "Drink dit," sprak ze, terwijl ze wat voor me inschonk. Ik dronk wat ze me gaf, en keek naar haar. Het smaakte zoet en bitter. "Het is het water van mijn verdrinking," sprak ze.

"I... ik begrijp het niet," sprak ik.

"Je zult het begrijpen," sprak ze. Ik moest even neerliggen. Ze bracht mij naar een bed. "Het komt door het drankje," sprak ze. Het tolde in mijn hoofd.

"Waarom, waarom ?" vroeg ik. Ik had het gevoel alsof ik doodging.

"Om mij te leren kennen," sprak ze. Ze wreef wat nat kruid in mijn haar. Het rook heel scherp, naar het bos. "Dit is ter herdenking van mijn verdrinking," sprak ze. Ik werd emotioneel, en omhelsde haar. "Het is een poort," sprak ze. "Straks is het schip door de poort, en dan zijn we op de bloemenzee."

Langzaam begon ik wakker te worden op mijn eigen bed. Het was maar een droom geweest, maar wel een mooie, zoete droom. Ik keek naar het kleine lampje op mijn nachtkastje wat ik had aangeklikt. Het gaf iets licht, maar niet teveel. Ik zou er net bij kunnen lezen. Er was een gevoel van diepe vrede over me, en ik voelde me heerlijk veilig. Langzaam zonk ik weer in slaap.

De volgende ochtend vertelde ik de droom aan Helga en het boertje.

"Ze moet je wel hebben," sprak het boertje plat. Ik glimlachte. Ook Helga

glimlachte. "Weer wat voor je dromenjournaal," sprak ze. Ik vroeg me nog steeds af hoe ik nu tot een meestergrap kon worden, maar het leek wel alsof iedereen er omheen praatte, en in de klas ging het ook over alles behalve dat. Ik hield me maar vast aan de gouden wet dat alles tijd nodig had.

Het was in die dagen dat er een oorlog begon : Hen met de zwarte kappen vielen binnen. Ook dit was een vreemde verborgen en geheime samenleving waar ik niets vanaf wist. Niemand had me hier over verteld, en een grote verbazing sloeg mij. Ik wist ook niet wat ik moest doen. Het leek wel een dichterlijke oorlog. Ze kwamen om hun gedichten voor te lezen, en er werden gedichten tot hen gelezen. Het was een vreemde oorlog. De oorlog was volstrekt verbaal, volstrekt dichterlijk. Er werden geen wapens gebruikt. Het wapen was de tong. Het viel mij op hoe hoffelijk en beleefd hen met de zwarte kappen waren. Alhoewel zij ongevraagd waren binnengevallen werden zij wel uiterst gastvrij behandeld, en mochten zij hun gedichten voordragen.

We gingen allemaal naar een zaaltje waar één van hen met de zwarte kappen naar voren ging om het woord te doen. Ze waren in een grote groep gekomen. Ze zaten overal in de zaal tussen hen met de paarse kappen in. Het was een prachtig mengsel. Toen de persoon begon te spreken bleek het een vrouw te zijn. Zij vertelde over zij die was verdronken. Ook hen met de zwarte kappen vereerden haar. De vrouw vertelde hoe de open doodskist van zij die was verdronken op een boot over de zee van witte bloemen ging. Overal waren witte bloemen en zij vormden rivieren. Dit was de eerste bloemenzee.

"Oh, ziet hoe zij verdronken is,

En ziet haar open doodskist,

Hoe zij langs de witte bloemen ging,

De hemelen zich openende,

Om haar geheim te ontvangen,"

sprak de vrouw met de zwarte kap.

"Oh, een groot geheimenis is daar,

Wanneer witte zeebloemen zich openen,

En zij openen ook haar."

Achter haar was een wit scherm, waarop dia's werden vertoond.

Ik zat tussen Helga in het boertje in. Het boertje stootte mij aan en sprak dat hen met de zwarte kappen van een hele hoge paarse streep waren. Zo nu en dan vielen ze binnen om te onderwijzen. Het was een schijn-oorlog, een schijn-bezetting.

De vrouw met de zwarte kap begon te vertellen over de zee van witte bloemen, de eerste bloemenzee. "De mysterieën van zij die verdronken was," fluisterde het boertje tegen mij.

De witte bloemen waren de eersten die haar opvingen na haar verdrinking. Zij zorgden voor haar, en gaven haar inzicht. Op de dia's was haar doodskist te zien die langs de witte bloemen ging, op een boot over het water. Haar ziel gleed uit haar lichaam en stond op, om zo in het water te glijden om te zijn met de witte bloemen. De witte bloemen waren haar angsten, maar zij hielden haar veilig. Zij waren erg zorgzaam. Zij hadden alle aandacht voor haar. De koning van de witte bloemen nam haar mee tot een groot schip, het nachtschip, waarmee ze hen met de paarse kappen zou ophalen. Zij bezongen haar dood en ontwaking met trage gezangen, met diep respect en grote eerbied.

Angsten deden haar ontwaken. Zij werd gebaard door angst in het diepste van de zee. Angst was haar vader, de witte bloemenkoning. In angst ligt grote zorgzaamheid en veiligheid. Diepe ontwaking is voor hen die haar vindt. Op het nachtschip moest zij hen halen. Zo kwam zij tot de tweede bloemenzee, de zee van de rode bloemen, de zee van het lijden. Deze bloemen vertelden haar verhalen wonderschoon. Ook hier ging haar doodskist langs, op een boot, en haar ziel gleed in de diepte. Een schip van groot lijden is van hen die zijn ontwaakt, maar zij kennen het verhaal. Zijn zij niet slechts grappen ? Want alleen diepe grappen van groot inzicht komen tot de derde bloemenzee, de zee

van het gele. Gele bloemen overal, om de grap te vertellen aan hen die tot wijsheid zijn gekomen. Ook daar ging haar ziel doorheen, en zij kwam tot een paarse stad. Ja, vuile, paarse bloemen groeien aan de kusten van die stad, zwart wordende in de nacht, om schijn-oorlogen te voeren. Ja, zij dragen het educatieve zwaard. Zij zijn hen van de dichterlijke oorlogen, hen met de zwarte kappen.

Zij waren als een donderstorm. Na de voordracht die heel lang duurde moesten wij allemaal onze paarse kap opzetten om met de zwarte kappen mee te gaan naar de bloemenvelden. Ditmaal gingen we zo ver dat we helemaal bij de zee aankwamen waar het nachtschip stond. Hen met de zwarte kappen hadden nieuwe liederen gezongen, en wij mochten alleen maar luisteren. De liederen waren trage gezangen over zij die was verdronken, over haar tocht door de witte bloemenzee, en de andere bloemenzeeën. Zij zongen over de stad, de paarse, en over de oorlogen. Na het schip bezichtigd te hebben gingen we weer terug. Ik zou graag meer willen weten van het mysterie van de zwarte kappen, maar iedereen deed mysterieus. De dag erna was de groep van de zwarte kappen gehalveerd, en een week later was er nog maar één over. Deze werd als een heilige behandeld. Ook at hij met ons, en ik keek vaak naar deze persoon. Ik kon het gezicht niet zien vanwege de kap die alles verduisterde, dus ik wist niet of het een man of een vrouw was. De persoon had nog niet gesproken. Altijd was deze persoon zwijgzaam aanwezig om op ons toe te zien.

Toen ik op een dag toenadering zocht zweeg de persoon. Ik kwam er niet doorheen. Het boertje zei dat ik het de tijd moest gunnen. Ik begon er steeds meer aan gewend te raken dat deze persoon er altijd was. Het gaf ook wel een gevoel van grote veiligheid. In mijn ogen was het een soort nachtwacht, maar dan één die niet sprak. Ook 's nachts was deze persoon vaak op.

Wel begon ik de persoon na een tijdje minder te zien. Het boertje sprak dat de oorlog ten einde was gekomen.

Hoofdstuk 5. De Mist

Die nacht kon ik maar niet in slaap komen. Pas heel diep in de nacht viel ik in slaap en ik droomde over een grote donkere donderstorm in de lucht, als een wervelstorm, een reusachtige orkaan die de hele hemel openscheurde. Toen begon het te regenen en er kwamen allerlei wonderlijke bloemen op uit de grond die de steden en de hele aardbodem begonnen te vullen.

Ik werd wakker en klikte het nachtlampje aan, en keek even in het zachte, schemerige licht. Toen viel ik weer in slaap. De volgende ochtend vertelde ik zoals gewoonlijks de droom aan Helga en het boertje. "Het is een groot geheim," sprak het boertje, "en dat is nog maar het begin van de geheimen." Helga knikte. "Ja," sprak ze. "Bereid je voor op veel meer, jongen." Ik had in ieder geval veel om naar toe te werken. Ik wilde maar wat graag behoren tot hen met de zwarte kappen, maar eerst moest ik een meestergrap worden. Ik vroeg me af wat dat inhield, maar niemand zei me er veel over. Er werd enorm geheimzinnig over gedaan. Ik hield me maar vast aan de toespraak van de vrouw met de zwarte kap.

Ik dacht veel na over de bloemenzeeën, de witte, de rode en de gele. De gele zou uitlopen op een paarse stad. Op een nacht had ik weer een droom. De donderende wervelstorm die de hemel openbrak verscheen weer in de duistere nacht. En de koning van de witte bloemen daalde neer met een grote gouden staf waarmee hij iedereen sloeg, en waardoor de meest wonderlijke bloemen omhoog begonnen te kronkelen vanuit de grond. Ze grepen de mensen als wurgslangen. Het was de vader van zij die verdronken was. Toen veranderde hij in een klein narretje. Ik kende dit narretje. Het was het narretje van het bos. Ik herinnerde hoe het narretje ons had geslagen met zijn speertje. Het was de eerste grap. Het narretje kwam dichter en dichter bij me, en plotseling veranderde het in een kaart. Het was de kaart van de witte bloemenkoning. Ik greep naar de kaart en er begon een enorme sirene af te gaan die harder en

harder ging. Van schrik liet ik de kaart vallen, en toen werd het rustig. Dit leek wel op de derde grap, van de wilde man achter de piano. Die man zat toen onder de spinnenwebben. Een andere kaart schoof achter de kaart van de witte bloemenkoning vandaan. Het was de kaart van de woeste pianist. Ik durfde de kaart niet aan te raken. Ik durfde helemaal geen kaart meer aan te raken. De hel zou erdoor kunnen losbreken. Deze kaarten waren levensgevaarlijk.

"Verdien de kaarten," sprak de witte bloemenkoning op de eerste kaart. "Het zijn grote geheimen."

"Hoe kan ik ze verdienen ?" vroeg ik. Maar ik werd wakker. Weer vertelde ik de droom aan Helga en het boertje de volgende ochtend. Beiden lachten ze. "Ja, ja," zei het boertje. "Het zijn niet de makkelijksten." Helga glimlachte. "Ze zijn je aan het uitproberen," sprak ze. Ik besloot het maar rustig af te wachten. De lessen begonnen steeds saaier te worden inmiddels op het schooltje. Het ging eigenlijk nergens over. Soms viel ik in slaap in het zaaltje waar we leskregen. Wel was het verder rustgevend, en inspireerde het mij op een vreemde manier. Op een dag was er een overstroming in het gebouw. De zee was gekomen. Iedereen moest zo snel mogelijk met de lift naar boven. Het water begon al te stijgen tot mijn knieën. Ik zag Helga en het boertje de lift ingaan, en ze riepen mij ook. Ik probeerde vooruit te komen, maar het lukte niet echt. Snel was het water al tot mijn heupen gestegen. Het boertje gooide een touw wat ik greep. Zo sleurde hij mij in de lift. Hij drukte snel op een knopje waardoor de lifdeur dichtschoof, en toen gingen we naar boven. "Wat is er gebeurd ?" vroeg ik.

"Een overstroming," sprak het boertje.

"Dat moet de derde grap zijn," sprak ik, "de woeste pianist. Ik droomde over die kaart, en ik moest het verdienen. Hij veroorzaakt zulke overstromingen door zijn idiote piano spel."

"Doet het je ergens aan denken ?" vroeg het boertje.

"Ja," zei ik. "Ik heb hem op het schip ontmoet en toen begon alle ellende, totdat de kapitein mij redde."

"Nee, dat bedoel ik niet," zei het boertje. "Denk verder terug, aan de tijd waarin je toneelspeelde. Was dat niet precies hetzelfde ? Dat was ook een soort overstroming. Je hield het niet meer vol."

"Ja, je hebt gelijk," sprak ik. "Het is alsof de geschiedenis zich herhaalt."

We gingen helemaal terug tot boven de grond, want het boertje zei dat we niet onder de grond konden blijven. Onderweg stopte de lift weleens, en er begonnen steeds meer personen met zwarte kappen in te stappen. Zij begonnen allerlei vreemde codes in te typen op het knopjes systeem van de lift.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg ik aan de personen met de zwarte kappen, maar niemand zei wat. Na een tijdje sprak er één : "Een overstroming." Het leek wel alsof de lift ineens begon te schuiven in plaats van omhoog te gaan. "We gaan naar de paarse stad," sprak één van de zwarte kappen. "Alleen daar is het veilig." Ik hield mijn adem in. Blijkbaar was de lift nu in een andere tunnel terecht gekomen. Ik ging op het bankje van de lift zitten, waar Helga en het boertje ook al zaten. Het leek wel alsof we in een trein zaten, of een metro. Soms gingen we een bocht om.

Ik begon moe te worden en na een tijdje viel ik langzaam in slaap. Na een lange tijd, ik weet niet hoe lang, werd ik wakker gemaakt. Helga had me wakker gemaakt. We waren in de paarse stad aangekomen. De lift was aangekomen in een toren, en toen we uitstapten waren we in het centrum van de paarse stad. Het was heel miezerig weer. Het regende. De paarse kappen liepen voorop en wij moesten hen volgen. De lucht was erg donker, en ik zag een enorme wervelstorm in de lucht hangen. We liepen een groot kerkgebouw in waar een woeste man achter een piano zat. Hij stond op en liep naar ons toe. Even dacht ik dat het de woeste pianist van het schip was. Hij sprak erg beleefd en verwelkomde ons. Hij zat niet onder de spinnenwebben. Wel zag hij er verder uit als een woesteling die je zo kon bespringen. Hij had een woeste baard, een lap die één van zijn ogen bedekte, één tand, en een vikingshelm op. Hij leek op een piraat. Ook had hij een houten been. "Het is de woeste pianist,"

fluisterde Helga in mijn oor. "Die heeft vele gedaantes, en heeft waarschijnlijk de overstroming veroorzaakt."

Ik hoopte maar dat hij niet zou gaan piano spelen. Dat had hij waarschijnlijk al gedaan. Het kerkgebouw begon geheel vol te stromen met hen met de zwarte kappen.

Toen de zaal vol was begon de man iedereen toe te spreken. "Hartelijk welkom," sprak hij weer. "Zoals u ziet spreek ik u toe vanuit dit noodweer. Ik heb dat helaas niet kunnen tegenhouden. Ordes van de kapitein, ziet u. Er werden toen kaarten uitgedeeld en ze begonnen een vreemd spel te spelen, genaamd : "Het Paarse Complot". Natuurlijk kende ik die naam, en ik dacht ook dat ik in hetzelfde complot zat, tenzij dit iets anders was. Er werden ook dobbelstenen en pionnen bijgehaald. Iedereen werd in groepjes verdeeld. Maar de woesteling begon zich weer vreemd te gedragen. Hij rende weer naar de piano toe en begon woest te spelen. "Dat gaat niet goed," sprak het boertje. "Kom mee," terwijl hij mij en Helga het kerkgebouw uittrok. "Terug naar de lift," zei hij plat. "Dit is nog maar het begin." Ik had inmiddels mijn vingers al in mijn oren gestopt, en het ging harder en harder. "De derde grap weer !" riep ik tegen het boertje. Het was alsof ik tegen de wind in moest roepen. We renden naar het torentje toe en gingen de lift in met z'n drieën. "Het is weer zo ver," sprak Helga. "Die man leek wel dronken."

"Hartstike dronken en bezopen," sprak het boertje. "Laten we maken dat we hier wegkomen." Hij begon snel wat knopjes in te drukken, en daar ging de lift. De lift ging eerst naar beneden en toen begon de lift te schuiven. Weer had ik het gevoel alsof we in de metro zaten. De lift begon weer bochten te maken. "We moeten dit keer echt naar boven," sprak het boertje.

"Maar hopen dat er geen zwarte kappen meer instappen," sprak Helga.

"Inderdaad," sprak het boertje. "Die lui maken ons helemaal gek. Ze hebben hun kans gehad."

Maar ook op de vloer van de lift begon het al nat te worden. De lift begon te

schudden en te schudden, en ook van het plafond begon al water te druipen. "Hier ook al," zei het boertje. De lift begon toen ook helemaal vol te lopen. Snel was het al tot onze heupen gekomen, en de lift was tot stilstand gekomen.

"We gaan eraan !" riep ik.

"Rustig blijven, jongen," sprak Helga. Het boertje was op de knoppen aan het tikken, maar niets hielp. Na een tijdje was het water al tot onze nek gekomen. Plotseling ging de deur open. Daar stond de kapitein. "Als ik het niet dacht," zei ik. De kapitein trok ons uit de lift, terwijl het water ineens wat lager stond. We stonden op een soort ondergronds station. Hij begon ons mee te trekken naar een trap toe. "Dat is de vierde grap," zei ik tegen het boertje. "Die komt ons allemaal redden."

"Van wat hij zelf heeft aangericht," zei het boertje. De kapitein leidde ons de trap op en ging toen ergens een kamer binnen. Daar stond een bureau en wat stoelen. "Gaat u zitten," sprak hij.

We gingen alledrie zitten. "Waarom moet dit allemaal nou ?" vroeg ik.

"We moeten hier zo snel mogelijk weg," fluisterde het boertje.

"Maar hoe ?" fluisterde ik terug.

De kapitein was bezig zijn pijp op te steken.

"Zoveel vrienden bij elkaar," sprak de kapitein. "Laat ik duidelijk zijn : Een mens moet toch wat, nietwaar ?"

"Ja, maar waarom doet u dit allemaal," vroeg ik. "Want u bent de baas van de eerste drie grappen ? De woeste pianist zei dat het uw orders waren."

De kapitein glimlachte. "Ah, ja, de sleutel, wat als het nu de sleutel is ?"

"Tot wat ?" vroeg ik.

"De sleutel tot begrijpen," sprak de kapitein.

"Ik snap er anders niet veel van," sprak ik.

"Je kent het spel nog niet," sprak de kapitein. "In het spel gebeuren deze dingen."

"Dat lijkt dus weer op een oorlog," sprak ik.

"Een spel-oorlog, schijn-oorlog, een dichterlijke oorlog," sprak de kapitein. "Je moet leren het spel te spelen."

Ik zuchtte.

"Ik ben een spelbank," sprak de kapitein. Het boertje stond op en greep mijn arm. "Rennen," sprak hij, terwijl hij de deur losgooide. Hij trok mij mee, en ook Helga kwam mee. "Ren zo hard als je kan," sprak Helga. Ik begreep er niets van, maar deed maar wat ze zeiden. "Kom hier !" bulderde de kapitein.

"Wegwezen," zei het boertje. We renden uit het station weg en kwamen op een weiland terecht. "Maar waarom dan ?" vroeg ik. Het boertje bleef me meetrekken, en ook Helga rende mee. Achter ons hoorden we de kapitein bulderen.

"Hoe kunnen we veilig zijn tegen hem ?" vroeg ik.

"Gewoon doorrennen," zei het boertje.

We renden een bos in totdat we aankwamen bij een klein huisje waar een oud vrouwtje woonde. De vrouw liep een beetje gebogen en had een stok. Het boertje vertelde het verhaal, en we mochten binnenkomen. Het boertje scheen het oude vrouwtje te kennen. Aan de muur hingen schilderijen van het narretje, de indiaanse vrouw, de woeste pianist en de kapitein. Vier schilderijen op een rij. Dit waren de eerste vier grappen. Ik keek er indringend naar. "Het zijn niet

zulke besten," sprak het oude vrouwtje.

"Het is groot tuig," sprak het boertje. Helga knikte. We gingen om een tafel zitten. Het oude vrouwtje keek me aan. Het vrouwtje was ouder dan Helga. "Ik zou je wat willen vragen," sprak het vrouwtje. "Kun je mij vertellen hoe deze schobbejakken jouw leven hebben geterroriseerd ?" Ik knikte en begon te vertellen. Het vrouwtje luisterde aandachtig.

Aan het einde van mijn verhaal sprak ze : "U heeft het boek zonder begin en einde nodig, dat altijd veranderd."

"De vijfde grap ?" vroeg ik. Ze knikte. "Het eindeloze boek weet wel raad met hen," sprak ze.

"Waar is het boek ?" vroeg ik.

"Boven," sprak ze. "Zolang je het boek niet hebt, zullen de grappen altijd met je dollen."

"Maar eens had ik het eindeloze boek ontmoet," sprak ik.

"Dat is niet genoeg," zei het vrouwtje. "Je moet de kaart ervan verdienen."

"Hoe kan ik het verdienen ?" vroeg ik.

"Ga eerst maar naar boven," sprak ze.

Ik ging de gang op en toen de trap op. Boven was weer een gangetje, met vier deuren. Ook het vrouwtje, Helga en het boertje kwamen toen de trap op. Het vrouwtje wees de juiste deur aan en ging naar binnen. Daar zat het boek achter een bureau. Het boek rookte een pijpje. "Zaken doen ?" vroeg hij.

"Deze mijnheer wil zaken doen," sprak het vrouwtje.

"Waar gaat het over ?" vroeg hij.

"Vier grappen," sprak het vrouwtje.

"Als hij de vier grappen de baas wil zijn dan moet hij hun kaarten hebben, en daarvoor moet hij eerst mijn kaart hebben, de kaart van het eindeloze boek," sprak het boek vriendelijk. "Gaat u zitten," sprak hij tegen ons. We namen een stoel en gingen zitten. "Dus u wil de kapitein, die de baas van de drie is, een halt toeroepen ?" vroeg het boek deftig. Ik knikte. "Maar dat is een koud kunstje," sprak het boek. Maar ineens werd er woest op de deur geklopt. Het was de kapitein. Hij stormde binnen, en wilde mij grijpen. "Ho, ho," sprak het eindeloze boek, "dat gaat zomaar niet." Het eindeloze boek kwam achter zijn bureau vandaan en greep de kapitein. Maar dat liet de kapitein niet op zich zitten. Hij greep zijn sabel en reeg het boek eraan. Maar het boek begon op hem te druipen, en verslond hem zo langzaam. Na een tijdje ging het boek weer zitten. "Ziezo," sprak het boek, "zo doen we dat." Ik keek het boek verbaasd aan. "Het boek is altijd de baas van de kapitein," sprak het boek. Het boek gaf mij de kaarten van de vier grappen, en toen de kaart van het eindeloze boek.

"Hoe werkt dat precies ?" vroeg ik.

"Je moet het spel en de kaarten leren kennen," sprak het eindeloze boek. "Zo moet je een grappenmeester worden, een meester van het paarse complot."

Ik moest veel leren over het spel, maar het oude vrouwtje onderwees mij. Ook Helga en het boertje vertelden me zo nu en dan er wat over. Het eindeloze boek hield zich verder gesloten.

Het was in die dagen dat er weer een oorlog begon. Er was getrommel buiten en soms trompetgeschal. Hen met de zwarte kappen vielen binnen. Zij begonnen weer met het voorlezen van gedichten. Ik wist dat het slechts educatief was. Ze hadden een dichterlijke discipline. Ze namen ons mee naar het station waar we moesten wachten op een trein. Ze hadden ook het oude vrouwtje en het eindeloze boek meegenomen. Na een tijdje kwam er een trein aan die ons leidde naar het paarse stadje. Ze brachten ons naar het

kerkgebouw, waar we het spel moesten spelen. Dit keer moesten we meedoen, anders zou het geweld van de woeste pianist ons weer achterna komen. Gelukkig had ik nu wat kaarten, dus ik kon meedoen. Ook de anderen deden mee. Door een kaart in het spel te gooien verdiende ik er kaarten bij. Ik had het narretje van het bos op tafel gelegd, en daar werden door de anderen ook kaarten opgelegd. De kaarten werden door iemand geschud en zo ontstond er een verhaal door het neerleggen van de kaarten. Iedereen moest zo een verhaal vertellen aan de hand van de kaarten, en de kaartenlegger mocht een verhaal uitkiezen. Degene die dat verhaal had verteld won alle kaarten. Vanwege mijn ervaring met toneelspelen won ik vaak, en had na een tijdje een hele stapel kaarten. Iedereen had ook een pion op een bord, en de winnaar mocht altijd met de dobbelsteen gooien om te zien hoeveel stappen zijn of haar pion mocht zetten. Degene die het bordspel won won ook nog allerlei extra kaarten. We leerden zo creatief en verhalend om te gaan met ogenschijnlijke problemen. Omdat ik zoveel kaarten won begonnen ze me meer en meer de kaartenkoning te noemen. Na een tijdje had ik genoeg kaarten verdiend voor de eerste paarse streep, en zo werd ik beëdigd tot grappenmeester. Ik kwam erachter dat een grappenmeester een groot verhalenmeester en kaartenmeester was.

Ik was nu uitermate geïnteresseerd in hen met de zwarte kappen, en wilde alles van hen weten. Ik zou graag de hogere paarse streep willen ontvangen. Zij waren van de dichterlijke defensie, van strategie, van een gedisciplineerde, dichterlijke vechtkunst. Zij waren grote kunstenaren, zoals zij die verdronken was. Ik slenterde door de straten van het centrum van de paarse stad, samen met Helga, het boertje en een zwarte kap die ons had uitgenodigd. Het was een vrouw, en we gingen naar haar huis, naar een bovenwoning. Het was nog steeds een beetje miezerig weer. Bij haar huis aangekomen moesten we eerst een trap op, en zo kwamen we op de eerste verdieping waar zij woonde. We gingen rondom een tafel zitten in haar huiskamer, waar we even later koffie dronken. Ik wilde zoveel mogelijk te weten zien te komen over de zwarte kappen. Ik wilde hun gevechtskunst leren en mijzelf er in disciplineren. "Het idee is," sprak de vrouw met de zwarte kap, "dat zwak wint van sterk, en zacht wint van hard. De verdediger wint van de aanvaller."

"Maar u viel aan in het gebouw van de paarse kappen," sprak ik. "Zij het met gedichten, zij het zonder geweld, maar het was een aanval, geen verdediging, en even later was er een verschrikkelijke overstroming. En daarom zijn we hier. De overstromingen hebben ons hier gebracht, en jullie aanvallen op ons."

De vrouw met de zwarte kap glimlachte. "Ik kan wel zien dat je nieuw bent," sprak ze. "Je begrijpt er echt helemaal niets van." Even was het stil en ze leek me wel uit te lachen. Het lachen leek maar door te gaan, maar ik kon niet echt haar gezicht zien. Het leek alsof ze lachte, maar helemaal zeker was ik niet. Ook het boertje schoot in de lach, en toen ook Helga, maar ik kon er niet om lachen. "Heus," sprak de vrouw na een tijdje. "We zijn het wel gewend. Het komt wel vaker voor."

"Zit u me nu in de maling te nemen ?" vroeg ik. "Dus die zwarte kappen zijn er eigenlijk voor om mensen in de maling te nemen ? Want zo voelt het wel de hele tijd."

De vrouw, het boertje en Helga begonnen toen nog harder te lachen. "Jullie zijn me een stelletje," sprak ik.

"Je bent anders een grappenmaker," sprak de vrouw. "Luister : ook wij zijn van de paarse kappen, ook wij zitten in het paarse complot. Ook wij mengen ons met paarse kappen in het gebouw van de paarse kappen waar je vandaan kwam. Alleen soms hebben wij zwarte kappen op. Het was dus technisch niet eens een aanval. Het was ons eigen terrein. Daarom was het ook een schijn-oorlog. Wij verdedigden ons met gedichten, met het educatieve zwaard, tegen nieuwen zoals jij."

"Dus ik ben een bedreiging ?" vroeg ik.

"Potentieel gezien, ja," sprak de vrouw. "Je weet nergens iets van. Je zou zo alles in de war kunnen schoppen."

"Vertel me over die vechtkunst," sprak ik. "Hoe gaat dat in zijn werk. Wat zijn de technieken ?"

"Gedichten," sprak de vrouw met de zwarte kap, "de zachte woorden die alles ontwijken. Gedichten over zwakte en kwetsbaarheid, over emotie en gevoelens, maar dan in een gedetaileerde discipline. Het gaat om het detail. Tegelijkertijd is het vaag, maar er is een groot detail in vaagheid. Zij gaan hand in hand."

"Het is dus secuur, precies, en tegelijkertijd wazig en chaotisch ?" vroeg ik.

"Het is een vechtkunst," sprak ze. "Het gebruikt diverse middelen."

"Ik zou het graag willen leren," sprak ik.

"Zwakheid en zachtheid zijn wapenen," sprak ze. "Het breekt beenderen. Ook is het een oefening in stil zijn. Ook stilheid is zo'n wapen. Het moet op het juiste moment worden toegepast met dodelijke precisie."

"Interessant," sprak ik. Het was alsof er een vreemde dropsiroop langs mijn gehemelte droop. Haar woorden schenen mij leven te geven en nieuw uitzicht.

"Het indirecte wint van het directe, de omweg wint van de kortste weg," sprak de vrouw. "Het directe zal afsterven. Het is een illusie."

"Dus het directe is een schaduw van het indirecte ?" vroeg ik.

De vrouw knikte. "Het indirecte is ruimte, en het directe is kortzichtigheid, maar beiden hebben een plaats in het gedicht. Het gedicht omzeilt, maar negeert niet. Het gedicht is inclusief, niet exclusief, maar dingen worden soms tijdelijk ontweken. Het is de kunst van het ontwijken. Het maakt lijnen, kronkels en cirkels, en zo wordt alles omgevormd."

"Dat is een prachtige filosofie," sprak ik.

"Leer minder direct te zijn," sprak ze, "leer meer te draaien, bochten in te slaan, leer te bedekken, te veranderen, leer de mist kennen, leer wazig te

maken, want dat is je uitvlucht. Het is je verdediging in deze gevaarlijke realiteit."

"Ik wil zeer zeker deze bijzondere vechtkunst leren kennen," sprak ik. "Ik zou graag willen behoren tot de tweede paarse streep, die van de zwarte kappen," sprak ik.

"Maar leer minder direct te zijn, zoals ik zei," sprak de vrouw.

"Wat bedoelt u precies ?" vroeg ik.

"Ga naar een bibliotheek en lees boeken," sprak ze. "De woorden zijn jouw sieraden, en je kunt ze draaien en schakelen totdat het bij je past. Het maakt niet uit wat de woorden zijn. Maak het directe tot het indirecte, geef er een andere betekenis aan. Een woord is slechts een vat. Jij moet het vat vullen."

"Alle woorden zijn dus leeg van nature ?" vroeg ik.

"Ja," sprak de vrouw, "het zijn buizen. En nu ligt er voor jou een taak. Ga zacht met de woorden om, niet direct. Maak de juiste schakels. Het is creatief materiaal." Ze stond op en greep een boek uit de boekenkast. Het was een oorlogsboek. "Begin met dit boek," sprak ze. Dat was wel het zwaarste wat ik me kon bedenken : een oorlogsboek. "Maak er gebruik van," sprak ze, terwijl ze het aan me gaf. Ik sloeg het boek open, en ik zag alle woorden als ringetjes en schakeltjes, als puzzelstukjes. Ik moest het ontcijferen en tot goed gebruik maken. Ik herinnerde me weer dat ik oorspronkelijk opgeleid zou worden tot taalkundig detective, en dat ik als opdracht had bepaalde teksten te ontcijferen. Het was alsof ik weer een duidelijk spoor zag.

"Dit is dus je nieuwe opdracht," sprak de vrouw. We kregen alle drie een eigen kamer. In de avond begon ik het boek door te lezen in mijn kamertje, na een tijd naar de kaft te hebben gestaard. Het was een heel heftig oorlogsboek, heel bloederig. Na een tijdje gelezen te hebben ging ik slapen. Ook hier kwam toen een reusachtige overstroming. Een golf kwam door het raam heen, greep mij, en trok mij mee. Ik werd een zee in gesleurd die naar bloemen ruikte.

Plotseling was alles licht. Het was alsof ik boven de grond was, en ik zag een eiland. Met mijn bed was ik op een golf, en ik werd richting het eiland gesleurd. Ik voelde mij heel duizelig. Op het strand van het eiland stond zij die verdronken was. Mijn bed belandde aan haar voeten. Ik keek naar haar op. Ze had bloemen in haar haar, en een zachtpaarse, bijna doorzichtige jurk had ze aan. "Zo," sprak ze.

"Wat is er gebeurd ?" vroeg ik.

"De overstroming van de bloemenzee," sprak ze. Ik wist niet of ik wakker was of in slaap, maar alles rook naar bloemen.
"Mooi schoon," sprak ze, "de lucht en je verstand."

"Wat bedoelt u ?" vroeg ik. Even was het stil. Ook leek het toen alsof het eiland werd overstroomt en we verdwenen bijna in de golven. Ze riep naar me, maar haar stem begon steeds vager te worden. Een wilde golf sleurde mij mee, en na een tijdje werd ik op vast land geslingerd. Ik lag daar op een wit strand. Een indiaanse vrouw kwam naar me toe. Ze had een rieten rokje aan. Ik herkende haar. "Waren haar deuren de poorten van de hel ?" vroeg ze. "En waren haar boeken de koninginnen van de hel om je te kwellen ?" vroeg ze. "Was je maar bij moeder thuisgebleven, hè."

Ik zuchtte. Ik wist dat zij de tweede grap was. De nar in het paleis had gezegd dat het herinneringen waren die in mijn hoofd ronddwaalden als spoken, en zij hebben hun eigen kamer. "Ik ben nu ook een meestergrap," sprak ik.

"Je kent de grap niet," sprak ze, terwijl ze haar tong even uit haar mond liet uitglijden.

"Wat doe ik eraan ?" vroeg ik.

"Je kunt niets doen," sprak ze. Ze kwam dichterbij me staan. Ze stak toen haar hand uit. Toen trok ze me op en leidde mij mee. "Waar gaan we naartoe ?" vroeg ik.

"Dat zul je wel zien," sprak ze. We gingen over het strand een oerwoud in. Hier had zij ergens een hutje. Het was gemaakt van bamboe, riet en gras.

Ze begon een lied te zingen in een taal die ik niet verstond. "Waar gaat het over ?" vroeg ik. Maar zonder te antwoorden zong ze door.

"Je bent in het boek," sprak ze plotseling. "Het oorlogsboek wat je zou ontcijferen."

"Zijn we in gevaar ?" vroeg ik.

"Nee joh," zei ze. "Dit is de ontcijfering. Ik ben de ontcijfering."

"Interessant," sprak ik, "maar je bent een grap ?"

"De grap is de ontcijfering," sprak ze. "Je moet de humor ervan inzien om zo inzicht te verkrijgen."

"De humor van een oorlog ?" vroeg ik. "Is dat niet een beetje vergezocht ?"

"Het leven is een toneelstuk, en wij zijn de spelers," sprak ze. "Het is om het te verwerken."

"Jij hebt vast ook veel meegemaakt," sprak ik. Ze knikte.

"Ik heb het moeten ontcijferen," sprak ze. "Zoveel vissen in het water die herinneringen zijn."

"Jij lijkt me ook heel dichterlijk," sprak ik. Ze knikte. "Ik ben van het paarse complot, net als jij."

"Zeker van een hele hoge paarse streep," sprak ik.

Ze zweeg, en toen knikte ze. "Ik leef van de visserij, om mijn herinneringen te ontcijferen, anders zou ik gek worden."

"Ik begrijp het," sprak ik.

"De derde paarse streep is van de visserij," sprak de indiaanse vrouw. "Het zijn geschiedenis lessen. Ik ben lerares geschiedenis."

"Interessant," sprak ik. "En is dit je vakantie-huisje ?"

"Min of meer," sprak ze.

"Waar woon je ?" vroeg ik.

"In een vissersstadje," sprak ze. "Mijn pleegvader is de kapitein. Hij is ook visser."

Even schrok ik. "Maar dat is toch een verschrikkelijke man ?" vroeg ik. "Hij maakt problemen en doet dan net alsof hij de redder is, en hij valt zomaar iedereen aan."

"Welnee, joh," sprak ze. "Je moet hem een beetje kennen. Het is gewoon een grote grapjas."

"En ik neem aan dat jij het vak van hem hebt geleerd ?" vroeg ik.

Ze knikte.

"Ik zou graag geschiedenis lessen van je willen krijgen," sprak ik.

"Wat is de betaling ?" vroeg ze, terwijl ze haar tong weer iets uitstak naar me.

"Je kunt me het vak leren, en dan kan ik je helpen," sprak ik.

"Afgesproken," zei ze.

Hoofdstuk 6. De Geheimen van Kapitein Wak

Er waren allemaal kleine rode lichtjes in het vissersstadje waar ze me naartoe nam. Ze had inmiddels andere kleren aangetrokken. Ze had een kamer ergens op een bovenverdieping in het centrum ergens. We moesten een paar trappen op om daar te komen. Ze had enorm veel boekenkasten in haar appartementje. Ook haar pleegvader zou hier ergens in de buurt wonen, alhoewel hij vaak op zijn schip was. Hij was altijd veel op reis. "Lekker rustig als je pleegvader veel op reis is," sprak ik.

"Vind je ?" vroeg ze. "Hij is een systeem. Ik gebruik het voor de geschiedenis-lessen om dingen te ontcijferen."

Ik keek haar verbaasd aan. "Echt," sprak ik. "Ik zou heel graag een keer zo'n les willen bijwonen. En je werkt ook in de visserij ?"

"Half om half, als bijbaantje," sprak ze.

Het was een echt vissersdorpje. Hier woonden de vissersfamilies. Ze bleven herinneringen opvissen om er wat anders van te maken. In de haven lagen veel grote vissersschepen, en ook langs de kade stonden er veel vissersboten. In de stad waren er natuurlijk veel viswinkels en viskraampjes. Vaak was er ook een vismarkt. Maar volgens de indiaanse vrouw was het allemaal schijn. Het was een schijn-visserij. Alles draaide om het vak geschiedenis. Daarom stonden haar boekenkasten ook vol met geschiedenisboeken, en daar tussendoor stonden ook haar eigen dagboeken. "Dagboeken zijn goud waard," sprak ze.

De volgende dag nam ze mij mee naar haar lokaal waar ze lesgaf. Het was ook ergens op een bovenwoning, midden in de stad. In het lokaal hingen veel schilderijen van vissen en vissersschepen. Het waren schilderijen van de zee. Na een tijdje zat het klaslokaal vol. Ik zat achterin. Zij stond voor haar bureautje voorin en deed het woord. Ze begon met het vertellen van verhalen, en ik luisterde met open mond. Ik was met verbazing geslagen. Wat kon zij mooi vertellen. Na de verhalen besprak ze de betekenis van de verhalen, en legde verbanden met de geschiedenis. Zo was de geschiedenis gewijd aan het verhaal, en niet andersom. Iedere leerling mocht toen zijn of haar eigen verleden vertellen, en dan maakte zij er een verhaal van. Ook mochten ze dit bij elkaar doen. Ik vond het heel leerzaam. Ze was echt een heel begaafd lerares.

De tweede dag liet zij hen kaarten van hun verleden maken, en speelden ze hier een spel mee, wat wel een beetje leek op het spel van het paarse complot. Het was een kaartspel.

Die nacht had ik dromen over grote vissersschepen met veel vis, allemaal herinneringen, die verkocht werden op de vismarkten, om zo letters te worden in boeken.

De dagen daarop werkte ze in de visserij. Ik bleef thuis om wat boeken te lezen. Ook kwam ik boeken tegen die eigenlijk nergens over gingen. Eén boek ging over zoute vis. Zo was haar leven heel afwisselend.

Ook vond ik een boek over de zwarte kappen. Het stond vol met gedichten. Ik werd onderwezen door deze boeken. Ze groeiden in mijn hart. Mijn hart raakte meer en meer verzadigd. Ik voelde me op mijn gemak bij deze vrouw. We hadden beiden een grote passie voor de natuur. We groeiden naar elkaar toe, ook al was zij vaak weg, en las ik vaak boeken. Het leek wel alsof er onzichtbare banden tussen ons waren, en hoe minder we elkaar zagen, hoe sterker die band werd. Het was alsof zij tot mij sprak en mij onderwees door de boeken. Op een dag moest zij voor een langere tijd weg. Ze zou op reis gaan. Ik mocht zolang in haar huis wonen. Waar kon ik anders naartoe ? Ik hoopte maar

dat het boertje en Helga ook goed terecht waren gekomen na de overstroming.

Er was een drang in mij om te onderzoeken. Ik kon niet stil zitten. Ik las en ik las. De dagen vlogen voorbij. Op een dag kwam haar pleegvader binnen. "Is ze er niet ?" vroeg hij.

"Ze is op reis, kapitein," sprak ik. De kapitein ging zitten, en ik gaf hem wat te drinken. Hij deed verder heel aardig. "Zeg kerel," sprak hij, "weet jij van het vissersschip, het verhaal van het vissersschip ?"

"Wat bedoelt u precies ?" vroeg ik.

"Het is een lied," sprak hij, en hij begon te zingen. De man zong maar door, en hij stopte niet meer. Ook begon hij steeds harder te zingen.

"Als dat maar goed gaat," dacht ik bij mezelf. Ik begon ook piano-muziek in de verte te horen, dus ik vermoedde dat de woeste pianist ook weer in de buurt was. Plotseling stopte het, en ook de kapitein stopte met zingen.

Ik zuchtte van opluchting. "Dat had je niet gedacht, hè ?" lachte de kapitein. "Oh, het is zo'n mooi wijsje. Ik kan het wel de hele dag doorzingen."

Ik gaf hem nog wat te drinken, en hoopte maar dat hij rustig zou blijven. Na een tijdje ging hij weer weg, en ik voelde mij de gelukkigste man van de wereld.

Ik greep het boek genaamd "Zoute Vis" en begon te lezen. Het was een zwaar psychologisch boek over een man wiens vrouw ontvoerd was en in de mensenhandel terecht kwam. De man schakelde een detective in, maar die werd om het leven gebracht. Er was nog maar één ding mogelijk voor de man, en dat was zelf op onderzoek uit te gaan. Al gauw kwam hij erachter dat zijn vrouw lid was geworden van een religieuze secte. Het boek gaat over de telefoongesprekken en de brieven tussen de man en de vrouw, waarin hij vermoed dat zij gedwongen is bepaalde dingen te zeggen en te schrijven, anders zou zij het met haar leven moeten bekopen. Harde bewijzen heeft hij

hiervoor niet, en dat begint zijn leven in tweeën te scheuren. Het boek gaat over de mentale kwellingen van de man die altijd in onzekerheid en ongerustheid moet leven. Aan het einde van het boek vind hij zijn vrouw terug, maar zij is in stukjes gesneden.

Als de geschiedenis lerares terug is van haar reis spreek ik met haar over dit boek, hoe tragisch het is en verschrikkelijk, als horror. Zij vertelt me dat het metaforisch is. Ze begint me vriendelijk uit te leggen waar alles voor staat. Een man die zijn vrouw heeft verloren staat metaforisch voor een oorlogs-trauma waardoor de man als het ware psychisch verlamd is geraakt en daardoor sociale problemen heeft. Het is iets binnen de man zelf, en daardoor is er de dichterlijke vechtkunst van de zwarte kappen om hier doorheen te kunnen komen.

"Het is de staf van de witte bloemenkoning die de mens slaat," sprak ze, "oftewel het bosnarretje met het speertje, dat is hetzelfde. Zij slaan het trauma in de mens. Het is de motor van het schip. Zonder weerstand kan het schip niet varen. Het is een natuurkundige wet."

"Dat is de eerste grap," sprak ik, "en dan de derde grap maakt alles erger ?" vroeg ik. Ze knikte. "Ja, totdat de vierde grap komt, de gedwongen hulp, mijn pleegvader. Hij komt altijd zonder aankondiging met de deur in huis vallen, hè ?"

"Dat kun je wel zeggen," zei ik. "Maar jij bent toch de tweede grap ?"

"Shhh," sprak ze, terwijl ze haar tong iets liet uitglijden naar mij.

"Je bent eigenlijk heel aardig," sprak ik.

"Dat komt omdat je mij hebt leren kennen," sprak de geschiedenis lerares, "en je hebt mij leren waarderen. Ik ben de eenzaamheid."

"En dat is een grap ?" vroeg ik.

"Ja," knikte ze, "want eenzaamheid is ook een persoon. Eigenlijk is het dus onmogelijk om echt eenzaam te zijn."

Ik glimlachte. "Je bent erg wijs," sprak ik.

"Je hebt de eenzaamheid leren kennen als een vriend," sprak ze. "Je bent daarom dicht bij de zwarte kappen gekomen, want zij worden ook wel "de eenzamen" genoemd." Ik was verheugd dat ze dit zei, want dat betekende dat ik bijna de tweede paarse streep had behaald, die van de zwarte kappen. Dit was iets waar ik naar uitzag en waar ik naartoe groeide.

Ik had haar slaapkamer nog nooit gezien, en die hield ze ook altijd opgesloten, maar daar had ze nog wat extra boeken liggen. Het was een hele eer toen zij mij haar slaapkamer liet zien. Er hingen overal gordijntjes in haar kamer. Hier had zij boeken van het bosnarretje, oftewel de witte bloemenkoning, en van de woeste pianist, en haar pleegvader en zelfs een boek over haarzelf. Zij raadde mij aan om die boeken te lezen om meer grip op de zaak te krijgen. Zij gaf mij de boeken mee en ik was haar erg dankbaar daarvoor. Ik begon met het lezen van het boek over haarzelf. Het ging over een meisje dat was ontvoerd door piraten. Zij werd verschrikkelijk misbruikt en moest alles doen wat zij zeiden. Later kon zij zich uit deze levensstijl loskrijgen, en werd zij opgevangen door de kapitein die haar pleegvader werd. Zij had dus geen makkelijk leven gehad, en had daardoor sociale problemen. Maar nu was ze dan geschiedenis lerares, om herinneringen te verwerken. Daarna begon ik aan de andere boeken, eerst van de woeste pianist. Ook vertelde de geschiedenis lerares mij veel over de woeste pianist. Hij bleek in zijn jeugd eens op zijn hoofd te zijn gevallen, en sindsdien had hij zware aanvallen, die als ze begonnen steeds erger werden. Naarmate ik meer in het boek las over hem, en meer naar de geschiedenis lerares luisterde die over hem vertelde begon ik hem steeds beter te begrijpen. De geschiedenis lerares zei dat ik zonder hem de geschiedenis nooit zou kunnen begrijpen. De woeste pianist was de stuurman van het schip. Ook was het een noodbel, waarna de kapitein uitredding kon bieden. Zij waren dus beiden sleutels in de ontcijfering. De woeste pianist was de diagnose, en de kapitein het medicijn.

Blijkbaar waren er veel gevaren, anders zou de woeste pianist er niet wezen. En de woeste pianist beschermde tegen iets nog veel ergers, vertelde de geschiedenis lerares. Ik begon in te zien dat de grappen een grote functie hadden, maar dat ze geen katjes waren om zonder handschoenen op te pakken. Zij moesten met grote zorg en voorzichtigheid behandeld worden. Op zichzelf staande konden zij niet rechtstreeks vertrouwd worden. De directe weg was inderdaad zoals gezegd was een doodlopende weg. Hier was groot hoogspannings-gevaar, maar de geschiedenis lerares leek een kundig electricien. Zij leerde mij de natuurwetten van de grappen.

Ik wist dat alle grappen uit de hand zouden kunnen lopen zonder de vijfde grap, het eindeloze boek. De geschiedenis lerares sprak dat daarom dan ook het eindeloze boek vereerd werd in het vissersstadje, naast zij die verdronken was. Op het stadsplein stond een beeld van het eindeloze boek, waar mensen vaak zongen. Ook op de kade stonden veel paaltjes met stukken van het eindeloze boek op plastic bladzijdes. Vaak waren er ook verzen van het eindeloze boek gegraveerd op de stenen van de huizen, of op andere stenen door de stad heen. Ik vond dit begrijpelijk, sinds ik de noodzaak van de aanwezigheid van dit boek had ingezien. Ook de geschiedenis lerares was daarom een vereerder van het eindeloze boek.

"Wie heeft het eindeloze boek geschreven ?" vroeg ik.

"De nar," sprak ze, "de grotere nar van het paleis." Ik herinnerde me hem. We hadden elkaar heel kort ontmoet, en toen moest hij weer weg.

"Hij is de zesde grap," sprak ze vervolgens.

"En wat is precies de grap. Wat is hij precies ?" vroeg ik.

De geschiedenis lerares zweeg. Na een tijdje sprak ze : "Hij is groot. Hij is een zee, een groot geheim. Hij heeft jou hier gebracht."

"Oh, de laatste overstroming ?" vroeg ik, "die me jou weer deed ontmoeten ?"

Ze knikte. "Het is de Grote Bloemenzee, de vierde," sprak ze.

"En wat is precies de grap ?" vroeg ik.

"De grap van het misverstand en de leugen, die beiden slechts de raadselen zijn van de waarheid," sprak ze. "Het is hoe geliefden in oorlogstijd met elkaar communiceren. Ze verpakken hun boodschappen voor elkaar in raadselen, hopende dat de ander ze kan ontcijferen."

"Interessant," sprak ik. "Dus de zee brengt ook boodschappen ?"

"Natuurlijk," sprak ze. "De Grote Bloemenzee heeft het eindeloze boek geschreven waarin zich alle boodschappen bevinden, maar het is een groot labyrint. Alle boodschappen zijn zo beveiligd en zullen alleen aankomen bij de geadresseerde, en alleen door de geadresseerde begrepen worden."

"Dat klinkt als een goed systeem," sprak ik.

Het verhaal van de nar in het paleis was eigenlijk heel tragisch. Als kind werd hij opgesloten gehouden, en daarom is hij zo geworden als hij is. Hij laat zijn hart niet kennen, en moet ook altijd weg. Hij kan zich niet aarden, en daarom is hij een zee.

De geschiedenis lerares vertelde zijn geschiedenis. Het jongetje had geen speelgoed en werd mishandeld. Hij leefde in een ondergrondse tunnel. Hij was een prins waarvan de profetieën zeiden dat hij een groot medicijn zou uitvinden. Die profetieën waren geuit door een orakel. Het orakel werd verwoest en het jongetje werd door de artsen van het paleis opgesloten in een verborgen tunnel, omdat ze hem als een bedreiging zagen voor hun professie.

"Hoe is het jongetje uiteindelijk bevrijd ?" vroeg ik.

"Hij is nooit bevrijd," sprak de geschiedenis lerares. "Hij werd vergiftigd en stierf toen. Toen werd hij een spook en schreef het eindeloze boek. Hij is nu de grote bloemenzee. Hij heeft zichzelf bevrijd."

"Gelukkig maar," sprak ik.

Ze liet mij een boek zien over de grote bloemenzee. "Lees dit," sprak ze. Ik nam het boek naar mijn kamer en begon direct te lezen. Het was een heel dik boek en ik las uren en uren. Toen het jongetje een spook was geworden werd hij goed opgevangen door een piratenschip onder leiding van kapitein Wak, een vriendelijke piraten-kapitein. Het was een spookschip dat ook rebelleerde tegen de corruptie en de misdaad van de artsen. Het was hier waar het jongetje zijn medicijn ontwikkelde. Kapitein Wak leerde hem hiervoor de kunsten van het toveren. Kapitein Wak was ook de Stille Bloemenzee, een andere zee, waaruit Grote Bloemenzee voortkwam. Beide zeeën zijn grote oceanen. Er werd gezegd dat in de Stille Bloemenzee het paradijs lag, en het jongetje schreef er veel over. Als niemand anders kende hij de geheimen van kapitein Wak.

Hij had aan kapitein Wak belooft dat hij de geheimen van de Stille Zee goed zou bewaken. Hiervoor schreef hij het eindeloze boek en veranderde hij door de toverkunsten van Kapitein Wak in een bloemenzee, de Grote Bloemenzee, die om de Stille Bloemenzee heenligt. Men zegt dat de Stille Bloemenzee nog wel veel groter is dan de Grote Bloemenzee, en dat in vergelijking de Grote Bloemenzee maar een druppel is.

Het scheen dat het jongetje niet alleen het eindeloze boek had geschreven, maar ook de pleegvader van de geschiedenis lerares, oftewel de kapitein, de vierde grap, had gemaakt, als een bitter medicijn, een medicijn wat zeker niet teveel gebruikt mocht worden, alleen in hele kleine beetjes. Ik begreep daarom ook des te meer de voorzichtigheid van het boertje, want teveel van dit medicijn zou rampzalig zijn en alles alleen maar erger maken.

De kapitein was een grote en belangrijke machine op het schip, maar het was alleen voor bevoegden, hen die diep ingewijd waren in het paarse complot. Het was een zeer technisch systeem, wat het jongetje in zijn wanhoop had vervaardigd, en waar de corrupte paleis artsen altijd bang voor waren geweest. Ze vreesden dit systeem meer dan wie dan ook. Eigenlijk was het een groot

oorlogsschip, en ook de woeste pianist was een machtig en zeer gevreesd wapen. Ook dit was een creatie van het jongetje.

In de Stille Bloemenzee, ook wel de Stille Bloemen Oceaan genoemd, moesten ergens de paradijs eilanden liggen. Ook daar ging het boek over. Op de paradijs eilanden zou de inwijding tot de zwarte kappen plaatsvinden. Het leek mij een onmogelijke taak om daar te komen, en ik zag er echt tegenop, maar toen ik er met de geschiedenis lerares over sprak had zij wel een plannetje.

Het was waar dat er verschrikkelijke stormen en orkanen woedden op de Stille Bloemen Zee, zodat niemand zomaar tot de paradijs eilanden zou kunnen komen. De Stille Bloemen Oceaan was dus helemaal niet zo stil. Maar de geschiedenis lerares had wel een plannetje. Onder het huis van haar pleegvader zou zich een tunnel bevinden die helemaal doorliep onder de Grote Bloemen Zee en de Stille Bloemen Oceaan, tot onder de paradijs eilanden. Haar pleegvader was deze keer op reis, en zij had de sleutels. Het was daarom een koud kunstje onder zijn huis te komen. Er was daar een klein geheim stationnetje verbonden aan de tunnel. Met een lift gingen we daar naartoe. Haar pleegvader had een kast van een huis.

Er stond daar een vreemde machine, toen we op het stationnetje aankwamen. Deze vreemde machine zou ons door de tunnel leiden. Tot mijn grote schrik waren er ook zwarte kappen. Zij leken in oorlogs-stemming en begonnen gedichten tot ons voor te dragen. We mochten niet bij de machine komen. Ook de geschiedenis lerares begon gedichten voor te dragen en verzen op te zeggen van allerlei boeken, en van het eindeloze boek. "Laat ons erdoor," sprak zij. "Mijn pleegvader zal jullie zwaar straffen als jullie ons proberen tegen te houden."

"Straffen met gedichten ?" vroeg één van de zwarte kappen.

"Achteruit," sprak de geschiedenis lerares, terwijl ze een wapen trok. "Laat me dit niet gebruiken," sprak ze. Maar toen renden de zwarte kappen naar de vreemde machine en gingen ermee de tunnel in. "Te laat," sprak de geschiedenis lerares. "Mijn pleegvader zal ze leren." Ze pakte een notitie-blokje

en een pennetje en maakte wat notities. Er was nog ergens een kelder waar alleen zij toegang tot had. We liepen naar de kelder toe, wat meer een soort garage was. Er stond hier ook nog een enorm grote en vreemde machine. "Nu maar hopen dat ik hem aan de gang kan krijgen," sprak de geschiedenis lerares. We gingen beiden de machine in, en in de cockpit begon ze op allerlei knopjes te drukken. Na een tijdje kreeg ze hem aan de praat, en ze bleek er heel verheugd over te zijn, net als ik. Ze begon het ding uit de garage te sturen, en even later kon het ding over een schuine helling naar beneden op de rails terecht komen. "Ziezo," sprak ze, "in orde." Ik glimlachte. Ze begon nu het ding pas echt op te starten, en al snel gingen we vanuit het stationnetje de tunnel in. Gelukkig was de tunnel goed schemerig verlicht. Hier en daar waren lampjes. Er was geen overbelichting. Alles was goed verdeeld, en de lampjes waren op goede afstand van elkaar verwijderd. De vreemde machine kon hoge snelheden bereiken, en zo duurde het niet lang of we schoten er doorheen, op naar de paradijs-eilanden. Wel moesten we hiervoor vele uren door de tunnel heen, en ik hoopte maar dat er onderweg niets aan de machine zou mankeren. Ik zou niet graag vast willen zitten ergens midden in zo'n tunnel onder de oceaan. Na een tijd was ik geheel mijn besef van tijd kwijt, en ik voelde me ook anders. Ik had geen idee waar we nu waren. Alles ging gelukkig goed, en na een tijdje stapten we uit op een stationnetje onder de paradijs-eilanden. Met een lift konden we naar boven.

De geschiedenis lerares leidde mij naar een zaaltje met een voorstelling waarin de beroemde piraten-kapitein Wak zou optreden. De hele zaal zat vol met zwarte kappen. We gingen ergens achteraan zitten. Na een tijdje kwam kapitein Wak op het podium, nam zijn hoed even af en lachte breeduit. Hij begon toen honderduit over zijn avonturen te praten, wat hij allemaal had meegemaakt, maar noem het maar gerust opscheppen. Ik had nog nooit in mijn leven zo'n grote opschepper gezien. Hij gaf dat ook wel toe, maar hij zei dan dat als je ooit geconfronteerd wordt met grote opscheppers, zorg er dan voor dat je zelf de grootste opschepper bent. De verhalen haalde hij dus uit zijn zak. Het rolde gewoon zijn zakken uit, en uit zijn hoed. Daarna deed hij wat tovertruukjes. Ook wist hij veel over mensen te vertellen. Hij kon gedachten lezen en de toekomst voorspellen, als een orakel. Het werd een onvergetelijke avond. Het mooiste moment was nog dat hij aan het einde van de voorstelling

naar mij toekwam en mij verwelkomde tot de tweede paarse streep, die van de zwarte kappen. Ik was nu één van de opscheppers, sprak hij, en hij gaf mij een medaille. Ik was met mijn hoofd in de wolken.

Hoofdstuk 7. De Geluksvogel

Eén van de paradijs eilanden was genaamd "Het Eiland van de Gouden Dobbelsteen". In een bootje gingen we er naartoe. Het eiland stond vol met gebouwen en complexen die bereikt konden worden door trappen. Alles was onderverdeeld in verhogingen en verlagingen. Het hoogste deel van het eiland werd de gokstad genoemd. Het stond hier vol met gokpaleizen en andere soorten goktenten. Niets kon hier verdiend worden. Alles ging door gokken. Men zei dat een orakel mensen op die manier beloonde. Het orakel werd vereerd, en was genaamd de Gouden Dobbelsteen. Deze dobbelsteen zou alles weten, en als iemand bijvoorbeeld was bestolen of verkeerd behandeld, dan kon het in de gokstad worden gecompenseerd. De dobbelsteen zorgde er goed voor dat zij die anderen hadden afgescheept hier grote verliezen leden. Het stadje was daarom ook gevreesd door schurken, oplichters en criminelen. Toch trok het allerlei goudzoekers en geluksvogels aan omdat er zulke hoge prijzen gewonnen konden worden. Ook kapitein Wak scheen uit dit stadje te komen. Hier woonden de gouden gokkers, hen van de vierde paarse streep, een soort hoge jokers.

Ook ik wilde dit stadje bezoeken, want ik had het gevoel in bepaalde opzichten te zijn benadeeld en opgelicht in mijn leven, wat terugging tot een ver verleden. In plaats van erover te praten met een goudzoekende arts, zou ik toch liever een spelletje spelen op een goudgevende machine. En in dit stadje waren allerlei soorten gokspelletjes. Je kon het zo gek niet bedenken. Vaak

gingen de gokspelletjes ook extreem ver. Bij sommige spelletjes kon je zelfs je leven verliezen. De geschiedenis lerares raadde mij aan zo ver mogelijk van die gevaarlijke gokspelletjes vandaan te blijven. Zij zou mij wel in de stad wegwijs maken, en laten zien welke spelletjes voor mij veilig waren en medicinaal. De gokdokter was in deze stad een begrip. De gebouwen in deze stad waren de hoogsten die ik ooit had gezien. Sommigen leken wel eindeloos.

Op een zekere dag was er een grote invasie op de paradijs eilanden. Er was een groot spookschip gekomen, genaamd : 't Zalige Woord. De spoken van dit schip waren van een vreemde religieuze secte. Zij vereerden een kikker die aan een kruis hing. Deze kikker zou een ieder die in hem geloofde slapend rijk maken. Zij vielen ook het gokstadje binnen, maar zij begonnen de gevaarlijke gokspelletjes van het stadje te spelen, en velen van hen verloren het leven. Nu, als je als spook je leven verliest, dan heb je het ook goed verloren. De overgeblevenen wisten niet hoe snel ze weer zouden wegkomen op hun spookschip 't Zalige Woord. Niemand begreep overigens hoe ze met het schip door de stormen en orkanen van de Stille Bloemen Zee waren gekomen. Maar ja : Spookschepen zijn spookschepen.

Ik merkte dat het systeem niet helemaal waterdicht was. Maar ja : dat noemden ze de volmaaktheid van de onvolmaaktheid. Later bleek het een grap te zijn geweest van kapitein Wak zelf. Dat gebeurde wel vaker op twintig Augustus, de dag van de gouden jokers. Op deze feestdag hield men altijd elkaar voor de gek. Deze datum werd aangehouden als de datum waarop kapitein Wak eens bij het eiland Dakzand de artselijke vloot innam.

Vanuit het Eiland van de Gouden Dobbelsteen waren er ook gouden bruggen naar andere paradijs eilanden in de buurt. Alleen als men een reis naar zo'n eiland had gewonnen in het gokstadje kon men over de gouden brug er naartoe. Er was geen andere manier. Men kreeg toegang op zo'n brug door een klein gouden kaartje. Op dit kaartje was ook vermeld voor hoe lang het verblijf geldig was. Soms was dat heel kort, en soms lang, oplopend tot onbeperkt.

Wapengebruik ging eigenlijk precies hetzelfde. Alleen de gouden gokkers of gouden jokers waren bevoegd een wapen te hebben, en dit kon alleen maar

werken door het wapen te activeren met zulke kleine gouden kaartjes. Wapengebruik was dus verbonden aan toegang tot bepaalde eilanden. Dit was ook de reden waarom de zwarte kappen geen wapens mochten gebruiken. Zij waren pas van de tweede paarse streep, terwijl wapengebruik pas mogelijk was vanaf de vierde paarse streep. Ik besefte dat de geschiedenis lerares daarom ook minstens de vierde paarse streep had, want zij had in het stationnetje onder het huis van haar pleegvader een wapen getrokken om de zwarte kappen tot orde te roepen, tenzij ze dit onbevoegd deed. De vraag was ook natuurlijk of ze het wapen wel zou kunnen gebruiken indien nodig. Ik had het niet gezien, maar om het daadwerkelijk te kunnen gebruiken zou zij dus gouden kaartjes bij zich moeten hebben om het te kunnen activeren.

Daarom konden ook alleen hen van de gouden gokkers binnen treden in de legermacht en de politie macht. Wapengebruik was dus alleen voor diep ingewijden binnen het paarse complot.

De eilanden waar de bruggen naartoe leidden werden de boeren eilanden genoemd. Hier zouden de gokboertjes en de gouden boertjes wonen.

De geschiedenis lerares vertelde mij veel over de eilanden. Ze vertelde ook dat eens in de zoveel tijd de Rechte Bloemen Zee zou komen om alles te zuiveren door een grote overstroming. De Stille Bloemen Zee was ook slechts een druppel vergeleken met de Rechte Bloemen Zee. De Stille Bloemenzee omhulde deze zee, zoals de Grote Bloemenzee de Stille Bloemenzee omhulde. Wanneer de Rechte Bloemen Zee zou overstromen en zich zou vermengen met de Stille Bloemenzee, dan zouden ze in een onderzeeboot moeten. Op een dag was het zo ver. Overal gingen alarms af, en we moesten allemaal naar een reusachtige onderzeeboot die ergens op het eiland stond. Elk eiland had zijn eigen onderzeeboot. De geschiedenis lerares wist wel waar het was, en leidde mij naar het reusachtige schip. Iedereen stond te dringen bij het schip. In de verte waren al reusachtige golven te zien die op ons af kwamen. Er was niet veel tijd. Het schip had gelukkig meerdere ingangen, en daarom ging het in goed tempo. Toen ik in de onderzeeboot was binnengekomen keek ik mijn ogen uit. Een matroos leidde ons naar een bepaalde gang waarin we beiden een eigen kamer kregen, naast elkaar. Het waren hele gezellige kamertjes met

een bed. Ook had elke kamer zijn eigen tafel en wat stoelen.

De geschiedenis lerares nodigde mij uit in haar kamer, zodat ze verder kon vertellen. Ik luisterde aandachtig naar haar. Eigenlijk vergaten we de overstroming geheel. Alles ging tamelijk rustig en gepland. De geschiedenis lerares vertelde dat de onderzeeboot naar het Rechte Bloemenzee gebied zou gaan. De overstroming zou nogal lang duren namelijk, en het schip zou genoodzaakt zijn aan te leggen bij de natuur eilanden in dit zeegebied. Op deze eilanden zouden kannibalen wonen. Dit was voor mij de druppel die de emmer deed overlopen. Het angstzweet begon bij mij uit te breken, en ik begon echt voor de eerste keer weer terug te verlangen naar mijn baan op het toneel. Ik wilde weer toneelspeler worden, of werken in een patatkraam, of beiden, voor de afwisseling. Alles beter dan dit. De geschiedenis lerares keek mij aan en gaf mij een gouden sleutel. "Dit is een sleutel voor een magische lift in de onderzeeboot," sprak ze. "Het kan magisch terug gaan naar het verleden naar elk gewenst punt. Alleen geschiedenis leraressen hebben zo'n sleutel," sprak ze.

"Oh, weer zo'n hogere paarse streep ?" sprak ik cynisch. Ik had het helemaal gehad met deze idiote wereld van het paarse complot. Ik werd stapelgek van dit paarse complot, want het scheen allemaal tegen mij gericht te zijn. Ik greep de sleutel uit haar hand en riep woest : "En waar is die magische lift dan ? Breng me er naartoe." Ze deed de deur open en sprak : "Volg mij." Ik liep achter haar aan, en we moesten even de gang door, totdat we op een andere gang kwamen die in een bocht liep. Na een tijdje kwamen we bij de magische lift aan. "Open de deur," sprak ze. Ik stak de sleutel in het sleutelgat en draaide de deur open. Beiden gingen we naar binnen. Even toetste ze wat in op het knoppensysteem aan de wand waarboven een scherm was. Op het scherm verscheen mijn hele verleden. "Waar wil je naartoe ?" vroeg ze.

"Naar huis," sprak ik emotioneel. "Ik speel liever met kannibalen op het toneel, dan in het echt."

"Ik begrijp het," sprak de geschiedenis lerares.

"Ik moet hier echt weg," sprak ik, terwijl ik haar op haar voorhoofd kuste.

"Ik zal je missen," sprak ze.

"Wil jij niet met me mee ?" vroeg ik. "Ik zou niet graag willen dat je eindigde in de pan."

Ze schudde haar hoofd. "Ik moet hier blijven," sprak ze.

Ik was helemaal klaar met het paarse complot. Ik had het gevoel dat ik niet meer kon ademen, alsof ik verdronk.

Vlug typte de geschiedenis lerares nog wat in op het knoppenstelsel. "Ik moet nu gaan," sprak ze toen. "Alles is in orde." Toen opende ze de deur van de lift, en ging eruit, terwijl ze de deur achter haar sloot. Opeens werd het zwart voor mijn ogen, of de lift was totaal donker. Ik voelde me in een diepe slaap glijden. Ik werd wakker en keek recht in het gezicht van de secretaresse van het toneel.

"Mijnheer Windesheim, wordt het geen tijd dat u een ander beroep kiest ?" vroeg de secretaresse vriendelijk.

Ik schudde mijn hoofd : "Nee, ik houd van mijn baan bij het toneel. Voor de afwisseling heb ik misschien een bijbaantje nodig, bij een patatkraam ofzo."

"Er zijn veel mogelijkheden," sprak de secretaresse.

"Nee, nee, het is goed zo," sprak ik. De volgende dag ging ik fluitend en vol frisse moed naar het toneel. Ik was de gelukkigste mens van de wereld, een ware geluksvogel.

Einde

De Gokkoning van

Ovven

Hoofdstuk 1.

Op de kermis sloeg hij toe. Hij was een dief. Hij stal van kinderen, en hij stal soms zelfs de kinderen zelf. Hij was een kinderdief. Hij maakte hun dromen kapot.

Elwin wist hier allemaal niets van.

Het reizen door de natuur kan op een kameel. Elwin heeft dat ook weleens gedaan. Op een kameel ging hij door riviertjes, en vlaktes met wat bosjes. De zon scheen fijn, en het was een fijne dag waarop hij een reis maakte op een kameel. Hij had zijn spulletjes vastgemaakt met een riem aan de bult van de kameel, en ging er toen opzitten.

Waarom Elwin op reis ging ? Hij had gehoord dat er in de bergen ergens een hele bijzondere steen zou zijn, gemaakt door dwergen, door kabouters. Het zou een heel bijzondere droom steen zijn, die de mensen hele bijzondere dromen zou kunnen geven. Voordat Elwin op reis ging had hij daar weleens over in boeken gelezen, en zelfs een paar keer in de krant. Alles zou misschien zoveel mooier zijn als de droom steen in Ovven zou zijn.

Elwin ging helemaal alleen op de kameel. Hij wist wel waar hij ergens moest zijn, en hij had de reismap meegenomen. Daar keek hij zo nu en dan op. Hij had weleens plaatjes van de steen gezien, met daarop elfjes en kabouters die

rondom de prachtig flonkerende roze-rode steen dansten. Ook waren er op die plaatjes allemaal vlindertjes te zien.

Maar toen Elwin eindelijk aankwam bij de grot waar de steen moest wezen, werd hij tegengehouden door groene bewakers met bruine helmen en slagtanden. 'Halt,' zei één van de bewakers die zijn speer al had uitgestoken om Elwin tegen te houden. 'Wat wil je ? Niemand kan zomaar tot de droom steen komen.'

'Maar ik zag op plaatjes dat er allemaal elfjes, kabouters en vlindertjes omheen dansten,' zei Elwin.

'Niks mee te maken,' bromde de groene wachter.

'Nou, u bent ook niet echt in de stemming vandaag,' zei Elwin. 'Met al dat gesnauw.'

'Ik ben wel in de stemming,' zei de groene wachter. 'Het is mijn werk. Ik moet de droom steen met hand en tand bewaken. Alleen de koning bepaalt wie er bij de steen mag komen.'

'Zo zo,' zei Elwin die inmiddels van zijn kameel was afgestapt. 'En wie mag die koning dan wel niet wezen ?'

'Koning Kabeljauw,' zei de groene wachter mopperend. 'En maak nu dat je wegkomt.'

'Kan ik de koning niet spreken ?' vroeg Elwin. 'Ik zou graag de droom steen willen zien.'

'Daarvoor moet je bij Wat-Glim-Je-Mooi zijn, zij is een elfje met gele vleugels,' bromde de groene wachter.

De groene wachter legde Elwin even uit waar dat elfje woonde, en toen ging Elwin weer op pad. Na een tijdje kwam hij aan bij een klein bosje, aan de rand

van de bergen. Bij een huisje klopte Elwin aan. Een klein elvenmeisje deed open. Ze had lang haar en ze had een gele jurk aan. 'Hallo, Wat-Glim-Je-Mooi,' zei Elwin.
'Dank je,' zei het elvenmeisje.

'Ik dacht dat dat je naam was,' zei Elwin.
Het elvenmeisje begon te giechelen. 'Ja, dat is ook zo. Wat kom je doen ?'

'Ik zou graag koning Kabeljauw willen spreken voor het zien van de droom steen,' sprak Elwin.

'Dat is een vis met een kroontje, hier vlakbij in de rivier,' sprak het meisje. 'Ik kan je wel aan de koning voorstellen, maar dan moet je wel eerst glimmen.'

'Hoe moet ik glimmen dan ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje zuchtte. 'Jammer dat je nog niet glimt, want dan hadden we direct naar de koning gekunt. Ik zal het je wel even uitleggen : 'Je kunt alleen glimmen door de droom steen.'

'Ja, maar ik ben verboden de droom steen te zien, en daarvoor moest ik juist eerst met de koning spreken,' sprak Elwin.

'Tja,' zei het elvenmeisje, 'dan weet ik het ook niet.'

'Kan ik niet eerst de droom steen zien om te glimmen, en dan pas naar de koning gaan ?' vroeg Elwin.

'Onmogelijk,' sprak het elvenmeisje met een diepe zucht. 'Dat laat hij nooit toe. Eerst moet je glimmen, en dan kun je pas met de koning spreken, en dan pas naar de droom steen.'

'Ja, dan is het inderdaad onmogelijk,' zei Elwin. 'Ik glim niet, en mag niet bij de droom steen komen.'

'Helaas,' zei het elvenmeisje. 'Ik kan je niet helpen.'

'Wat een nare belevenis,' zei Elwin. 'Ik ben hiervoor speciaal naartoe gekomen. Ik heb een hele lange reis gemaakt, op mijn kameel, en nu dit.'

'Ik begrijp het,' zuchtte het elvenmeisje.

'Is er dan echt geen andere oplossing ?' vroeg Elwin.

Het elvenmeisje schudde haar hoofd. 'Nee, niet echt. Tenzij je ...'

Het elvenmeisje werd stil.

'Tenzij ik wat ?' vroeg Elwin.

'Laat maar zitten,' sprak het elvenmeisje. Ze ging aan een tafeltje zitten, en ging verder met haar naaiwerk.

'Wat ben je aan het maken ?' vroeg Elwin.

'Oh, iets voor de buurman,' zei het elvenmeisje.

'Maar ik zie helemaal geen ander huisje in de buurt,' sprak Elwin.
'Het is voor een mol, die net onder de grond woont, in een hol,' zei het elvenmeisje.

Elwin dacht na. Hij moest en zou bij die droom steen komen, maar die groene wachters waren natuurlijk ook een probleem. 'Zeg, wie hebben die steen eigenlijk gemaakt ?' vroeg Elwin.

'Kik en Kes,' zei het elvenmeisje.

Kik en Kes woonden helemaal aan de zee, en volgens het elvenmeisje zou dat de enige oplossing zijn, om daar naartoe te gaan. Elwin ging het huisje weer uit en klom op zijn kameel na het elvenmeisje bedankt te hebben. Het elvenmeisje

wenste Elwin een goede reis en zwaaide hem na.

Door bosjes, langs rivieren en over bergen kwam Elwin na dagen reizen eindelijk aan bij de zee waar Kik en Kes woonden. Het waren twee kabouters. Ze huppelden en dansten om een kampvuur heen. Ze leken wel broertjes, en dat waren ze ook, en zij hadden beiden de droom steen gemaakt.

De broertjes kregen al snel in de gaten dat Elwin bij hen was gekomen, en begonnen hem aan te staren. 'Goedendag,' zei Elwin, en stapte van de kameel af. Al snel begon hij het verhaal te vertellen, en de kabouters luisterden aandachtig.

Aan het einde van het verhaal sprak Kes : 'Beste Elwin, de droomsteen is eens van ons gestolen door koning Kabeljauw, oftewel de gokkoning. Het is een smerige dief, die nu door de droomsteen de dromen van kinderen probeert te stelen.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' sprak Elwin. 'Hoe doet hij dat ?'

'Nou,' zei Kes, 'heel simpel. Hij lokt de kinderen naar zijn kermis en dan laat hij ze gokken, en als ze verliezen dan steelt hij hun dromen, en als ze winnen, dan neemt hij ze met hem mee. Natuurlijk laat hij dan wel een namaak-kind achter voor de ouders.'

'Maar is hij geen vis ?' vroeg Elwin verbaasd.

'Soms,' zei Kik. 'Hij kan van gedaante veranderen. Hij is een tovenaar.'

'Wat kunnen we eraan doen ?' vroeg Elwin.

'En nog eens iets,' zei Kik, 'de droomsteen in de grot waar je naar op zoek was is namaak om bandieten te misleiden. De echte droomsteen is in het gokpaleis van koning Kabeljauw, hoog in de bergen.'

Elwin zuchtte. 'Hoe ga ik daar ooit komen ? Waar is het ?'

'Het gokpaleis is goed verborgen, maar Utsmul, onze raaf, weet wel waar het is. Niemand waagt zich verder daar. Wij hadden de moed al opgegeven, totdat jij er weer over begon,' sprak Kes.

Elwin knikte. 'Ik wil er wel naartoe. Hij zal de gestolen droomsteen vast goed verborgen houden, maar ik wil het er op wagen.'

'Wees maar voorzichtig, Elwin,' waarschuwde Kes. 'Hij is niet zomaar voor een dubbeltje te vangen. Hij is erg ervaren in het toveren.'

'Ik begrijp het. Maar iemand moet hem tegenhouden,' sprak Elwin dapper.

'Goed dan, als je er op staat,' sprak Kes, en begon op zijn vingers te fluiten. Na een tijdje kwam er een grote raaf aanvliegen. Dat moest Utsmul wezen.

'Utsmul,' sprak Kes. 'Kun jij deze jongen afzetten bij het gokpaleis van koning Kabeljauw en dan direct weer terugkomen ?'

Elwin mocht op zijn rug klimmen, en na een kort afscheid steeg de grote raaf op, en ging richting de bergen. De raaf wist precies waar het was, maar eigenlijk wilden de kabouters hem daar niet hebben. Daarom moest hij ook direct weer terugkomen.

Het gokpaleis was gemaakt van een doorzichtig gesteente en was verlicht. Elwin wist dat van hieruit de gokkoning zijn grote toverij bedreef door de droomsteen. De raaf zette hem af, en vloog direct weer weg. Elwin hield zich goed verscholen achter een heuveltje. Er waren ook wat struiken. Ook hier kon hij zich achter verschuilen, en liep zo dichter en dichter naar het gokpaleis toe. Hij hoorde harde muziek vanuit het gokpaleis komen. Het leek wel alsof er een feestje was.

Elwin zag wachten staan bij de grote poort van het gokpaleis. Daar moest hij niet zijn. Achter struikjes liep hij helemaal naar de achterkant van het gokpaleis. Ergens door een achterdeurtje van de keuken ging hij naar binnen.

Hier werkte een vrouw met een grote witte koksmuts op. 'Wat mot je !' snauwde de vrouw die aan de maalmachine stond. Elwin keek naar de plakjes ham en trok een vies gezicht. 'Wat doet u hier kan ik beter vragen,' sprak Elwin.

'Zeg, brutaal ventje,' sprak de vrouw. 'Zal ik jou eens een draai om je oren geven ?'

'Nou, dat hoeft nu ook weer niet,' zei Elwin. 'Het was gewoon een vraag.'

'Het antwoord op de vraag is : Gaat je geen klapperjanus aan, meneertje kwekgraag,' snauwde de vrouw.

'Okay, goed,' zei Elwin. 'Ik kan wel zien dat u een slecht humeur heeft. Is er soms iets gebeurd ?'

'Ophoepelen nou, ventje !' riep de vrouw die ineens stopte met de maalmachine. 'Of zou ik jou eens door de maalmachine halen, want je staat er nogal om te trappelen.'

'Nou,' zei Elwin, 'dat hoeft nu ook weer niet. Waarom doet u zo boos ? Iets verkeerds gegeten !' Nu werd de vrouw echt woedend en greep een slagersmes van de muur. 'Zeg, akelig ventje, vlegel, zal ik jou eens aan het mes rijgen ?' riep ze terwijl ze op Elwin afstapte. Elwin deed direct een stap achteruit. 'Nou, vertel op, oude heks, wat doe je daar ?' vroeg Elwin brutaal. 'U gaat me toch niet vertellen dat hier niets gebeurd is, hè ?' En toen begon Elwin het hele verhaal zonder een blad voor zijn mond te vertellen. Elwin was een openlijke en eerlijke jongen, en zei altijd alles recht voor zijn raap. De vrouw stond hem met open mond aan te kijken, terwijl het mes uit haar hand gleed. Zo slap waren haar handen geworden. Ze begon te stamelen : 'H... hoe weet jij dat allemaal ?'

'Ik heb met Kik en Kes gesproken,' sprak Elwin.

De vrouw wreef over haar kin. 'Hmmm, het is inderdaad waar dat hier een

droomsteen verborgen wordt gehouden waar toverij mee wordt bedreven. Ik ben de kokkin hier. Eens won ik een gokspelletje op de kermis, en werd ik hier mee naartoe genomen. Sindsdien moest ik hier werken.

Elwin knikte. 'Jongen, je bent in groot gevaar,' sprak de vrouw. 'Als de koning erachter komt dan ga je eraan, ik zeg het je.'

'Ik moet die steen hebben,' sprak Elwin. 'Hij is van Kik en Kes, en de gokkoning moet stoppen met het lastigvallen van kinderen.'

'Ach,' sprak de vrouw. 'Je kunt toch niet tegen hem op, maar ik wens je geluk.'

Elwin liep door de grote keuken heen, en kwam toen door een deur op de gang. Direct ging hij weer terug, want hij had wachten gezien. 'Ga de kelder maar in,' sprak de kokkin, 'want hoogstwaarschijnlijk wordt de droomsteen ergens ondergronds verborgen gehouden of op een hogere verdieping. Zoek het maar uit, want in de kelder is een lift.'

De vrouw wees op de kelderdeur ergens aan de zijkant van de keuken, en daar liep Elwin toen naartoe en ging de kelder binnen door van de trap af naar beneden te gaan. Daar stond inderdaad de lift. De lift kon zowel dieper als omhoog.

'Eerst maar eens omhoog,' zei Elwin tegen zichzelf, en drukte op een rode knop voor de hogere verdieping. Na een tijdje stapte hij uit en keek direct goed om zich heen. Hier was ook een lange gang zoals op de begane grond waar hij de wachten zag. Gelukkig zag hij nu niemand. Er waren hier een heleboel deuren. Elwin was vastbesloten de droomsteen te vinden.

'Welke deur zal ik eens nemen ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Hmmm,' zei hij, terwijl hij langs de deuren begon te lopen. Het leek maar niet op te houden. De gang was erg lang, en hij liep over een langwerpig rood tapijt. Het leek wel alsof de gang een beetje naar beneden liep, en daarna weer een beetje omhoog ging. 'Het lijkt wel alsof hier olifanten hebben gelopen,' dacht Elwin bij zichzelf. 'Het is hier een beetje ingezakt.' Ook ging de gang in een bocht, en

toen ging de gang weer verder. Er leek echt geen einde aan te komen. Aan beide kanten waren er deuren. Toen ineens ging er een deur open. 'Wie is daar !' werd er geroepen. Het gebeurde ergens achter Elwin, en hij liep weer een beetje terug. Hij wist dat hij erg voorzichtig moest zijn. Er kwam een lange man met een lange hoed uit de deur-opening. Hij had een hele deftige jas aan. 'Wat moet dat hier, ventje,' zei de lange man.

'Wie bent u eigenlijk ?' vroeg Elwin op een hele brutale manier. 'U doet zomaar de deur open en begint te roepen.'

'Ja, wat nou,' sprak de man, 'dit is mijn domein. Ik ben een kermisbaas.'

'Oh, toch niet de koning hoop ik,' sprak Elwin.

'Ach welnee, de koning is dood. Ik bedoelde deze kamer hier is mijn domein, en als ik geluid oppik vanuit mijn kamer dan wil ik graag weten wie het is,' sprak de man.

Elwin keek verbaasd. 'De koning is dood ? Dat wist ik niet. Wanneer is dat gebeurd, en is er inmiddels alweer een nieuwe koning ?'

De man keek hem met grote ogen aan. 'Eh, nee, er is geen nieuwe koning. De koning is allang dood, al wel vijfhonderd jaar.'
'Ik vraag me af of ik dan wel in het juiste paleis ben,' zei Elwin, en begon toen het verhaal over de droomsteen te vertellen.

De man begon hard te lachen. 'Ach jongen, wat zijn dat toch allemaal voor sprookjes. Er is hier geen droomsteen, en al helemaal geen gokkoning.'

Elwin wist niet of hij de man kon geloven. Het kon natuurlijk ook een valstrik zijn. Misschien had de man wel wat te verbergen, of misschien was hij de gokkoning wel.

'Eh, i... ik loop nog even verder,' zei Elwin. De man maakte even een vreemd gebaar en ging toen zijn kamer weer in. Elwin liep verder. Zou hij echt in het

verkeerde paleis zijn, of werd hij door de man bedrogen ?

'Ik ben Emiel,' hoorde hij iemand zingen. 'Erg sterk, maar een beetje fragiel, zo mooi als een bloem, niet op zoek naar roem. Ik houd mij graag stil, maar soms geef ik een gil. Soms zing ik een lied, zo verdwijnt het verdriet.' Een man met een accordeon kwam ineens door een deur de gang op. Toen hij Elwin zag schrok hij. 'Wel alle kermisklanten !' riep hij. 'Wie ben jij !'

'Ik ben Elwin, en wie ben jij ?' vroeg Elwin.

'Emiel is de naam,' sprak de man, en stak zijn hand uit. 'Laat het handenschudden maar zitten,' zei Elwin brutaal. 'Wij zijn nog geen vrienden.'

'Beleefdheidsgebaar,' sprak de man. 'Ik ben van goede wil.'

Elwin begon zijn verhaal te vertellen, maar weer kreeg hij hetzelfde antwoord dat de koning al vijfhonderd jaar dood was, en dat er hier geen droomsteen was. De man scheen ook op de kermis te werken. 'Maar de kokkin zei dat het allemaal waar was,' sprak Elwin.

De man begon te schudden van het lachen. 'De kokkin ? Dat mens is hartstikke gek,' zei de man. 'Dat mens praat met iedereen mee, en je kan haar van alles wijsmaken. Zij is degene die dit soort zotte verhalen de wereld in helpt. Ze hebben me weleens verteld dat ze vroeger van een hooiwagen is afgevallen.'

'Hmm,' zei Elwin, 'maar ook Kik en Kes zeiden dat het waar was. In feite hebben zij mij gezegd dat hier de gokkoning woont en hier de droomsteen verborgen houdt waarmee hij kinderen betovert.'

'Ach welnee,' sprak de man. 'Kik en Kes ? Ik zou niet weten wie dat zijn, maar daarvan is geen sprake. Dit soort dingen gebeuren hier niet. Dit paleis is voor een ieder die op de kermis werkt, als een soort ontmoetings-plaats. Het heeft geen koning.'

Elwin trok zijn wenkbrauwen op. 'Okay, dan zijn we uitgepraat. Ik ga het nog

even verder proberen, want ik krijg nu tegenstrijdige verhalen te horen.'

'Succes ermee, jongen,' sprak Emiel, en ging weer zijn kamer in. Elwin begon nu hard door de gang te rennen. Hij wilde weten wanneer de gang nu eens eindelijk zou ophouden, maar het leek niet op te houden. 'Is dat gebouw dan zo groot ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Van buiten leek het wel groot, maar ook weer niet zo groot, of zou het toverij zijn. Misschien ben ik al onder een betovering gekomen ?' Elwin rilde even, en rende toen verder. 'Ik ga gewoon wat deuren binnen,' zei Elwin tegen zichzelf, en trok een deur open. Weer zag hij een hele lange gang. En weer begon hij te rennen, en leek het wel alsof de vloer een beetje was ingezakt. 'Weer die olifanten,' dacht Elwin bij zichzelf, en toen ging de vloer weer een beetje opwaarts. Ook aan deze gang leek geen einde te komen. Hij ging weer een willekeurige deur naar binnen, en weer was het precies hetzelfde. Het was weer een lange, eindeloze gang. 'Ik ben goed verdwaald,' sprak Elwin tot zichzelf. 'Wat een doolhof is dit, zeg.'

Welke deur Elwin ook probeerde, het waren alleen maar gangen. Er waren hier helemaal geen kamers. Elwin begon erg moe te worden. 'Hoe kon ik ook zo dom zijn,' sprak Elwin tegen zichzelf. 'Is er iemand !' begon Elwin te roepen. Maar er was geen antwoord. Het bleef doodstil, en het leek steeds stiller te worden. Het leek wel alsof de muren en deuren hem aanstaarden. Elwin merkte dat hij niet goed kon ademen. Hij had frisse lucht nodig. 'Ik wil eruit !' riep hij. Na een tijdje stortte hij moe op de grond neer. Hij draaide zich om met zijn gezicht naar het plafond, waar hij een luik zag. Elwin kreeg weer een beetje hoop. Er hing een klein touwtje aan het luik. Maar Elwin kon er net niet bij. Toen sprong Elwin in de lucht, en greep het touwtje. Direct ging het luik open, en er gleed een trap naar beneden. Voorzichtig ging Elwin de trap op, die als een ladder was. Het was hier erg donker. Een zwart beest, als een zwarte kat, staarde naar hem. 'Wat kom je doen ?' sprak de kat.

Direct begon Elwin zijn verhaal te vertellen. De kat begon te lachen. Elwin kreeg weer hetzelfde te horen, dat er geen koning was en al helemaal geen droomsteen. 'Hoe zou jij dat weten ?' vroeg Elwin.

'Ik ken het paleis van binnenste buiten,' sprak de kat. Ik ben hier geboren en

opgegroeid.'

'Oh,' zei Elwin. 'Waarschijnlijk ben ik dan echt in het verkeerde paleis, of jullie zijn allemaal bedriegers, kermis-bedriegers, oplichters.'

'Wat maakt het uit,' sprak de kat. 'Je komt hier toch niet meer weg.'

'Waarom niet ?' vroeg Elwin. 'Wat is dat voor iets belachelijks, een paleis waar je niet meer uit weg kan.'

'Je had hier nooit moeten komen,' sprak de kat.

'Oh, nu begrijp ik het,' zei Elwin boos. 'Jij bent natuurlijk die gokkoning die het altijd maar weer op kinderen heeft gemunt.'

'Natuurlijk niet !' schreeuwde de kat plotseling. 'Ik bedoel als je hier niet bent uitgenodigd dan had je niet moeten komen. We hebben het niet zo op indringers en dieven. Die worden dan ook netjes in de val gelokt.'

'Oh, dus zo zit het !' schreeuwde Elwin woedend terug. 'Meneer de gokkoning mag de droomsteen stelen en het leven van kinderen zuur maken, en zij die daar wat aan willen doen hebben het ineens gedaan ?'

De kat begon te grijnzen. 'Kereltje, waarom zo moeilijk ? Ten eerste zoals ik al zei is er hier geen gokkoning of droomsteen, en ten tweede : Ook al ben je verkeerd ingelicht is dat nog geen goede reden om zo maar ergens in te breken en politie-agent te spelen. Daar zijn andere wegen voor. Je had het op z'n minst kunnen vragen.'

'Dat doe ik nu toch ?' zei Elwin.

'Nee,' zei de kat. 'Je had bijvoorbeeld eerst kunnen bellen of een brief kunnen schrijven.'

'Ja, zeg, doe me een lol,' zei Elwin. 'Ik had jullie telefoonnummer niet, ik wist

het adres niet, en naar mijn informatie had ik te maken met zware criminelen, dus die vlieger ging niet op.'

'Je bent een valse beschuldiger !' brulde de kat. 'Daar zijn geen bewijzen voor. Wij zijn eerlijke kermiswerkers.'

'Wat is jouw taak dan ?' vroeg Elwin.

'Simpel,' zei de kat. 'Afrekenen met kermis-dieven zoals jij.'

'Ah, dus jij bent van de kermis-beveiliging ?' zei Elwin. De kat knikte.

'Ik begrijp het,' zei Elwin, die een beetje moedeloos begon te worden. 'Ik heb een fout gemaakt, een grote fout. Ik moest in een ander paleis zijn. Ik heb de verkeerde deur genomen. Hoe kom ik eruit ?'

'Dat had ik je al gezegd,' zei de kat. 'Je komt hier niet meer uit. Vergeet het maar. Dit is je verdiende loon.'

'Maar ik had goede bedoelingen,' sprak Elwin. 'Ik wilde de kinderen helpen, en Kik en Kes, en ik wilde van de kermis weer een veilige plaats maken.'

'Jij beledigt ons beroep,' sprak de kat. 'De kermis is de meest veilige plaats in Ovven, en Kik en Kes zijn leugenkabouters, treiterkabouters, trollen.'

'Okay, okay,' zei Elwin, die wist dat hij niet zomaar van de kat zou afkomen. 'Ik zal het niet meer doen. Laat me er nu alsjeblieft uit. Hoe lang zal ik hiervoor gestrafd worden ?'

'Zoals ik al zei,' sprak de kat, 'kom je hier niet meer uit.'

'Dat is misdadig,' sprak Elwin. 'Jullie zijn criminelen.'

'Nu moet je de boel niet gaan omdraaien,' sprak de kat.

'Wat ga je met me doen ?' riep Elwin.

'Dat zul je nog wel zien,' sprak de kat. In grote woede trapte Elwin plotseling de kat van zich weg, en ging snel de ladder af, drukte de ladder terug, en gooide vliegensvlug het luik dicht. Snel trok Elwin het vloertapijt op om te zien of daar misschien ook een luik zat, en ja hoor. Elwin trok vliegensvlug het luik open, terwijl er een ladder uitschoof naar beneden. 'Ik krijg je nog wel, ellendeling !' hoorde hij de kat roepen. Elwin stoorde zich er niet aan, en ging over de ladder naar beneden. Hier was ook een gang. Dat zou de begane grond moeten zijn. Hier moest ergens de keuken zijn met de kokkin. Maar het waren weer veel gangen met allemaal deuren naar gangen, dus Elwin werd al snel duizelig. 'Je komt er toch niet meer uit !' hoorde hij de kat krijsen. Elwin werd helemaal naar van het gekrijs. 'Houd je kop !' riep Elwin. Maar het gekrijs leek alleen maar erger te worden. Elwin stopte zijn vingers in zijn oren en begon te beven. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg en zag weer een luik. Snel deed hij zijn vingers even uit zijn oren om het luik open te trekken, maar tot zijn grote schrik was daar weer alles donker. Hij hoopte maar dat hij hier geen tweede kat zou tegenkomen. Hij had zijn vingers weer in zijn oren gestopt vanwege het gekrijs, en direct toen hij over de uitgeschoven ladder de diepte was ingegaan werd hij door een hele groep zwarte katten aangevlogen.

'Nee !' jammerde Elwin, die om zich heen begon te slaan en te schoppen. 'Help !' riep hij. De katten beten hem en krabten hem. Elwin werd hoe langer hoe bozer, maar ook banger. Op de grond was alles nat. Er lag hier water en tot zijn grote schrik lag er dichtbij hem een krokodil. Elwin begon door het water te rennen, maar al gauw begon het water dieper te worden. Er stond hier een sterke stroming. Hij hoorde het water bruisen, alsof er ergens een grote waterval dichtbij was. Elwin gilde bijna van angst toen de sterke stroom hem meesleurde. 'Help !' schreeuwde hij, en toen ging hij kopje onder. Wat er toen gebeurde kon hij zich niet meer herinneren, maar hij werd even later wakker in een bed, terwijl een boerin zich over hem heenboog en bezorgd naar hem glimlachtte. 'Je bent veilig hier,' sprak de vrouw. 'Je was op een gevaarlijke plaats.'

'Waar ben ik ?' vroeg Elwin.

'Op de boerderij,' sprak de vrouw.

'Welke boerderij ? Is dit nog steeds het gokpaleis ?' vroeg Elwin.

De vrouw knikte. 'Je ging door een gat heen. Het water zoog je erdoor, en toen kwam je hier. Dit is nog een verdieping lager. Het gebeurt wel vaker. Wij zorgen voor de slachtoffers. Er gebeuren vreemde dingen op de hogere verdiepingen.'

'E... en dit is een boerderij ?' Elwin keek om zich heen, en het leek inderdaad op een boerderij. Elwin begon zijn verhaal te stotteren en kon het niet laten de boerin te vragen of het gokpaleis ook een gokkoning had en een verborgen gehouden droomsteen. De vrouw begon te lachen. 'Dus je hebt het ook gehoord ?' vroeg ze.

'Ja, van Kik en Kes,' sprak Elwin, 'en van de kokkin in de keuken.'

'Luister goed,' sprak de boerin. 'Ja, het is waar dat er een gokkoning is, en een droomsteen die hij bewaakt, maar daar mag eigenlijk niet over gesproken worden.'

'Zie, dus het is toch waar !' riep Elwin.

'Shhhh !' zei de vrouw hardop, en legde haar vinger op zijn mond. 'Mondje dicht, jongen, want we willen niet in de problemen komen.'

'Okay,' zei Elwin, 'sorry.' De vrouw glimlachtte naar hem. Elwin merkte dat hij droge kleren aanhad. Het was een pyjama. De vrouw had hem goed verzorgd. 'Weet u dan ook waar de droomsteen is ?' vroeg Elwin fluisterend. De vrouw schudde haar hoofd. 'Die wordt veel te goed verborgen gehouden,' sprak ze.

Elwin was erg moe, en viel al snel weer in slaap. Na een hele lange tijd, hij wist niet hoe lang, werd hij wakker. Het leek wel alsof hij verschillende dagen had geslapen, maar hij was ook zo moe geweest. Hij stapte uit bed, en keek rond in

de boerderij. Het was een beetje donker, dus hij deed wat lampjes aan. Hij zag de boerin niet. Even later vond hij haar slaapkamer en zag dat ze sliep. Voorzichtig liep Elwin weer terug naar zijn kamer. Over een stoel hingen wat droge kleren die hij kon aantrekken. Nadat hij dat had gedaan ging hij de gang op. De gang was heel lang, en het deed hem denken aan de gangen van de hogere verdiepingen. 'Nee, niet weer,' zuchtte hij. 'Laat ik maar weer teruggaan.' Maar hoe ver hij ook terugliep, hij kon de boerderij niet meer vinden. 'Dat moet ik weer net hebben !' sprak hij luid. Hij begon de boerin te roepen, want angst begon weer over zijn rug te glijden. Alles was doodstil. 'Wat is er, jongen ?' werd er ineens geroepen. Het was de boerin. Na een korte tijd kwam ze eraan lopen, met een glimlach. Ze nam hem bij de hand en samen liepen ze terug naar de boerderij. 'Zij die hier niet wonen verdwalen altijd,' sprak de vrouw glimlachend.

Ze gingen naar de woonkamer, en de vrouw gaf hem wat te eten en te drinken. 'Hier, je zult wel honger hebben,' sprak ze.

'Eigenlijk niet,' zei Elwin. 'Ik weet niet hoe het komt.' In ieder geval nam hij wat te drinken. De vrouw glimlachtte weer naar hem. 'Heeft u ook kinderen ?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de vrouw.

'En een boer ?' vroeg Elwin.

De vrouw schudde haar hoofd. 'Ik woon hier helemaal alleen. Toen ik een kind was won ik eens op de kermis, en toen werd ik hier mee naartoe genomen om als boerin te werken.'

'Dat moet heel eenzaam zijn,' sprak Elwin. De vrouw knikte. 'Wij zijn onder een betovering,' sprak ze. 'De gokkoning gebruikt de droomsteen voor zijn kwade doeleinden.'

'Daarom ben ik hier,' zei Elwin. 'Weet u ook wat onder deze verdieping is ?'

De vrouw schudde haar hoofd. Elwin dacht na. Hij wilde de vrouw graag helpen, maar hij wist niet hoe. Wat hij wel wist is dat de droomsteen zo snel mogelijk terugmoest naar Kik en Kes. Hij wilde het geheim kennen van het gokpaleis en de gokkoning. Hij wist dat het geen optie was om naar de hogere verdieping te gaan, want daar zouden de katten en de krokodillen hem al opwachten. Samen met de boerin wilde hij kijken of er ergens een luik zou zijn onder het vloertapijt op de gang. De boerin knikte, en nam zijn hand, stond op, en liep met hem de gang op. Met zijn voet schoof hij het vloertapijt weg, en zag inderdaad een luik. Samen maakten ze het luik open. Er kwam veel licht doorheen.

Hoofdstuk 2.

Er kwam een narretje door het luik heen naar boven. 'Bedankt,' zuchtte het narretje. 'Ik heb hier zolang opgesloten gezeten. Ik dacht dat ik er nooit meer uit zou komen.' Het mannetje was erg opgelucht. 'Wie bent u ?' vroeg Elwin.

'De naam is Rotenstein, en ik zing graag een refrein,' sprak het mannetje. Elwin keek hem verbaasd aan. 'Wat is daar beneden ?' vroeg Elwin.

'Oh, het is daar verschrikkelijk,' sprak Rotenstein. 'Allemaal krokodillen en katten, en water, veel water, en vaak donker.'

'Maar nu was het licht, en het klinkt wel een beetje als waar ik vandaan kwam,' sprak Elwin.

'Ja, licht, eens in de week ofzo, voor een paar uurtjes, veel licht,' sprak Rotenstein.

'Hoe kwam je daar ?' vroeg Elwin.

'Op de fiets,' zei het mannetje. Elwin was verbaasd. 'Daar ben je zo een keer ingefietst ?' vroeg Elwin.

'Nou, eigenlijk fietste ik gewoon eens een keer naar de kermis, won iets, en toen namen ze me op de fiets hier naartoe,' zei het mannetje.

'Wie waren dat ?' vroeg Elwin.

'Dat kan ik me niet meer herinneren,' sprak het mannetje. 'Het is al zo lang geleden, maar sindsdien moest ik nar zijn, mensen aan het lachen maken, maar dat ging niet echt goed, en toen hebben ze me hieronder gebracht.'

'Maar dat is verschrikkelijk,' zei Elwin. 'Ik denk dat we hier nu allemaal vastzitten.'

'Oh, dus jij kunt ook niet weg ?' zei het mannetje. 'En u, boerin, ook niet ?'

De boerin schudde haar hoofd. 'Allemaal vast,' sprak ze.

'Wat een waardeloze bedoening, zeg,' sprak het narretje. 'Er moet toch iets op te vinden zijn ?'

'Ja,' zei Elwin, 'en er moet hier ook nog ergens een kokkin zijn, die zit in hetzelfde probleem als ons.'

'Nou, mooi is dat,' sprak het narretje. 'Hoeveel meer zouden er hier opgesloten zitten in dit reusachtige paleis ?'

'Ik heb geen idee,' zei Elwin.

'Maar we hebben in ieder geval elkaar,' sprak het mannetje. 'Laten we dichtbij elkaar blijven.'

'Ik wil hem hier niet hebben,' zei de boerin. 'Ik vertrouw hem niet. Hij lijkt op een kermiswerker.'

Elwin keek bedenkelijk. 'Echt niet, mevrouw !' riep het narretje. 'Ik zweer u dat ik nooit zo ben geweest. Ze hebben mij dit pakje aangetrokken en ik moest gek

doen om de mensen aan het lachen te maken.'

'Ik vertrouw hem niet, Elwin,' zei de boerin. 'Ik wil weer terug. Ik voel me niet op mijn gemak.' De boerin draaide zich om en liep terug naar de woonkamer. 'Kom je, Elwin ?' zei ze nog, en toen verdween ze door de bocht van de gang. Elwin raakte in paniek, want hij wist dat hij de boerin nodig had om terug te komen in de boerderij. 'Boerin !' riep hij. Hij rende de bocht om, maar zag alleen maar een eindeloos lange gang. Elwin zuchtte, en ging weer terug naar het narretje. Hij hoopte dat de boerin snel weer zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. 'Jij gelooft me toch, hè, Elwin ?' vroeg het narretje. Elwin keek het narretje aan en knipperde even met zijn ogen. 'Ik weet het niet, narretje,' sprak Elwin. 'Ik ken je niet lang genoeg om het zeker te weten.' Het narretje keek hem strak in zijn ogen. 'Je gelooft me toch wel, hè, Elwin ? Je gelooft toch niet die praatjes van die gekke, dikke boerin ? Hé Elwin !' zei het narretje die steeds harder begon te praten, en toen zelfs vlak voor Elwin begon te roepen. De rillingen vlogen Elwin over zijn rug. Plotseling haalde het narretje vanuit het niets een knuppel te voorschijn, en sloeg Elwin op zijn hoofd. Na een tijdje werd Elwin wakker. Hij voelde een bult op zijn hoofd, en er was bloed aan zijn hand. Hij lag op het tapijt. Het luik was dicht, en er was geen narretje meer te bekennen. Trillend stond Elwin op, en begon verder te zoeken. Hij riep naar de boerin, maar tevergeefs.

Hij wist dat de gangen hier eindeloos waren. Naar boven wilde hij niet, en ook niet naar beneden. Maar als hij moest kiezen, dan toch liever naar beneden, maar eerst wilde hij wat anders proberen. Hij begon de muren te onderzoeken. Ook begon hij de deurknoppen te onderzoeken. Uiteindelijk begon hij te schreeuwen van ellende. Hij voelde zich bedrogen, en hij was bang. Hij begon geklop te horen op de vloer, en toen ook op het plafond. Het spookte hier verschrikkelijk. Dit was niet zomaar een gokpaleis, maar een spookhuis. 'Wat moeten jullie van me !' riep Elwin.

'Ik kan het niet meer verdragen,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Ik kan dit niet lang meer volhouden. Iemand moet me helpen.' Elwin begon op de muren te kloppen, om te zien of er ergens misschien zwakke plekken waren, maar voor wat ? Na een tijdje was hij zo moedeloos dat hij weer het tapijt wegschoof met

zijn voet. Er waren veel luiken onder het tapijt. Hij maakte er eentje jammerend open, niet wetende wat hij dit keer zou aantreffen. Alweer was er licht, en het narretje verscheen weer. Elwin schrok en hysterisch gooide hij het luik weer dicht. 'Dat was op het nippertje,' zuchtte Elwin, terwijl hij beefde van de schrik. 'Ik weet wel waar je bent !' krijste het narretje. 'Ik zal je wel krijgen !' Elwin begon te rennen, maar het narretje bleef krijsen. De boerin had gelijk had, maar hij wist niet of de boerin wel te vertrouwen was, want waar was ze gebleven ? Hij wenste dat hij gewoon dichtbij de boerin was gebleven. Of misschien kon hij wel niemand hier vertrouwen, en was alles één groot bedrog ? Elwin had zijn vingers in zijn oren gestopt terwijl hij bleef rennen. Hij wilde alles van zich afschudden. Alhoewel de gang eindeloos leek bleef hij toch rennen. Hij moest en zou hier doorheen komen. Hij moest een manier zien te vinden om de betovering te verbreken. Hij gooide alle deuren open aan beide kanten, en bleef allemaal gangen zien. Dit moest toch ergens een keer stoppen ?

Hij begreep nu waarom Kik en Kes niet meewilden en hem nog hadden gewaarschuwd. Oh, had hij nu maar naar hen geluisterd, maar eigenlijk wilde hij de moed nog niet opgeven. Iemand moest deze tovenaar een halt toeroepen. Alhoewel hij er aan twijfelde of hij daar wel de juiste persoon voor was. Hij begon te schelden op de vele deuren en de lange gangen, maar niets hielp. Opeens stond er een oude vrouw voor hem met een kaars. 'Geef de moed maar op, jongen,' sprak ze.

'Nooit !' riep Elwin. De vrouw leek op een oude boerin.

'U bent toch niet dezelfde boerin die ik al eerder was tegengekomen toch ?' vroeg Elwin. De vrouw schudde haar hoofd. 'Nee, Elwin, ik ben iets veel ergers.'

Elwin schrok. 'Hoe kent u mijn naam, en hoezo bent u iets veel ergers ?' Plotseling stond de vrouw in de vlammen, en donder en bliksem verscheen boven haar hoofd. 'Ik ben een heks !' krijste ze, terwijl ze geheel in een vuurvlam veranderde, en toen verdween ze. Elwin greep naar zijn hoofd en jammerde. 'Wat is er toch met mij aan de hand. Zijn dit verbeeldingen ? Word ik straks gewoon weer wakker in mijn eigen bed ? Oh, was ik maar

thuisgebleven. Ik ook altijd met mijn stomme ideeen.' Elwin begon uit pure wanhoop te springen op de vloer. Plotseling gingen alle deuren voor hem en achter hem open en door elke deur kwam er een clown met een mes uit. Allemaal begonnen ze langzaam op hem af te komen. Elwin aarzelde geen moment, schoof het tapijt met zijn voet opzij, opende vliegensvlug een luik en sprong naar binnen. 'Narretje of geen narretje,' zei hij tegen zichzelf. 'Hierboven moet ik niet meer wezen.' Alles was hier licht, en direct hoorde hij het narretje krijsen, maar hij viel dieper en dieper. 'Kom terug !' schreeuwde het narretje in de verte. Na een tijdje leek het wel alsof Elwin op een grote hoop kussens was gevallen. Alles was zo zacht hier. Hij begon zich direct een weg door de kussens te graven, nog steeds bang voor de clowns en het narretje.

Na een tijdje had hij de bodem bereikt, en baande zich een weg door de kussens heen. Hij begon steeds meer zand onder zijn voeten te voelen, en na een tijdje kwam hij aan in een woestijn. Hij kon zo eindelijk uit de hoop kussens stappen. Het was hier licht, en toch wist hij dat het slechts een verdieping was van het gokpaleis, diep onder de grond.

Er was een oase dichtbij, en verderop in de woestijn was een cafeetje. Elwin liep daar naar binnen, waar een lange cowboy, en twee kale mannen met een lange baard een spelletje met dobbelstenen deden. De cowboy hief even zijn grote hoed op, en sprak : 'Goedenavond, heer.' Ook de twee kale mannen met de lange baarden knikten naar hem. 'Wat zal het wezen, hoe kan ik je helpen ?' vroeg de lange cowboy met de grote hoed.

'Nou, als het zou kunnen,' zei Elwin, 'dan kunt u mij uitleg geven over waar ik terecht ben gekomen, en waar de gokkoning is en de droomsteen ?'

De cowboy en ook de twee kale mannen trokken hun wenkbrauwen op. 'Wat zeg je me daar ?' snauwde de cowboy. 'Alsof ik jou dat ga vertellen ! Dat is een groot geheim, en daar kun je ook beter niet over beginnen,' terwijl hij zijn twee revolvers trok. 'Ik daag je uit voor een duel !'

'Kalm maar, het is nog maar een kind,' zei één van de kale mannen, terwijl de

andere knikte. Nu werd de cowboy pas echt woedend. 'Wat heb ik daar mee te maken ? Hij heeft zijn mond over zulke dingen te houden. Dat is niet goed voor mijn zaken. Straks komt niemand hier nog.'

'Luister,' zei de andere kale man. 'Ben je nu niet een beetje aan het overdrijven ?'

De cowboy trapte de tafel om, terwijl de dobbelstenen over de grond begonnen te rollen. 'Ik daag jullie ook uit voor een duel !' brulde hij. 'Ik kom hier over een uurtje terug, en als ik jullie hier dan nog zie, dan schiet ik een grote barst in jullie !' Toen rende hij scheldend het café uit.

'Die moet even afkoelen,' zei de andere kale man weer. 'En wie ben jij ?'

'Ik ben Elwin,' sprak Elwin, en begon toen zijn hele verhaal te vertellen. De kale mannen keken hem aan in grote verbazing. 'Laten we hier eerst weggaan,' sprak één van de kale mannen, 'anders komt dat heethoofd terug, en dan hebben we goed de poppen aan het dansen.' De andere kale man knikte, en sprak : 'Het is inderdaad nogal een heethoofd.'

'Waar moeten we nu naartoe ?' vroeg Elwin.

'De woestijn in natuurlijk,' zei één van de kale mannen. 'In de oase zal hij ons ook vinden.' En daar gingen ze, dieper de woestijn in. Ze hadden volgens de kale mannen geen andere keuze, en ze hoopten dat ze hem niet hier ergens tegen zouden komen. Er waren hier veel zanderige heuveltjes. 'Vertel me eens,' sprak één van de kale mannen, 'dus jij gelooft echt dat dit slechts een verdieping is van een gokpaleis, en nog wel onder de grond ?'

Elwin knikte. 'Ja,' sprak Elwin. 'Ik heb het zelf gezien, en ik ben er geweest, en kwam toen hier terecht toen ik dieper ging.' De oude kale mannen begonnen te lachen. Ze hadden bijna geen tanden meer. 'Wat een kletspraat,' zei één van hen. Dus als we hier dieper graven dan komen we misschien in een andere verdieping van dat zogenaamde gokpaleis ?' Elwin knikte weer. 'Ja, dat denk ik wel, tenzij dit de onderste verdieping is.' De oude mannen begonnen nog

harder te bulderen van het lachen.

'Wees maar voorzichtig,' zei Elwin. 'Straks hoort de boze cowboy ons nog.'

Toen werden de oude mannen met de lange baarden wat stiller. 'Hij heeft gelijk,' zei één van hen. Toen sprak de ander : 'Jongen, kijk nu eens goed om je heen en naar boven. Lijkt dit op een verdieping van een paleis ? Zie je boven je een plafond hangen ?'

Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, maar vergeet niet dat het het gokpaleis is van een tovenaar.'

De oude mannen keken bedenkelijk. 'Hmmm, misschien heeft hij gelijk,' zei één van hen. 'Er gebeuren hier soms inderdaad vreemde dingen.'

'Ja,' zei de ander, 'en als die droomsteen echt bestaat en hier ook ergens ligt, misschien zijn er dan nog veel meer schatten.'

'Wees daar maar niet zo zeker van !' zei een stem opeens. Ze stonden ineens recht voor de lange cowboy en keken in de loop van zijn revolver. 'Ik daag jullie uit voor een duel !' riep hij weer. 'Ik doe dertig passen achteruit, en jullie doen hetzelfde, en dan zal het duel beginnen. Moge de beste winnen.'

De cowboy draaide zich om en begon de dertig passen al te maken. Hij nam lange passen. 'Kom,' fluisterde één van de oude mannen hard, en rende de andere kant op, om zo snel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke cowboy te komen. De anderen volgden hem. 'Graven nu,' zei de oude man luid, 'misschien dat de jongen gelijk heeft. We moeten van die cowboy af zien te komen. Alledrie begonnen ze haastig op dezelfde plek met hun handen te graven, en Elwin hoopte maar dat het een dunne laag zand was. Snel vonden ze een marmeren luik, en begonnen het zand ervan weg te halen zodat het geheel zichtbaar zou worden. Maar de cowboy stond al in de verte naar hen te kijken, en kwam steeds dichterbij. 'Het duel is begonnen !' riep de cowboy, en ze hoorden al schoten. Elwin's hart klopte in zijn keel. 'Sneller, sneller !' riep één van de oude mannen. Maar toen ze het luik wilde opentrekken merkten ze

dat er een groot slot opzat. Eén van de oude mannen werd in zijn arm geraakt en schreeuwde van de pijn. 'We zijn verloren !' riep de andere kale man. Elwin begon al weg te rennen, maar ineens riepen de oude mannen hem terug. 'Kom terug, kom terug. Eén van de kogels heeft het slot van het luik opengesloten !' Haastig draaide Elwin zich om, en zag hoe de oude mannen door het luik heengingen. Hij rende naar het luik toe zo hard als hij kon, maar tot zijn grote schrik zag hij toen de cowboy die bij het luik was aangekomen. 'Dat doen we dus niet,' sprak de cowboy, en maakte het luik weer dicht.

'Kom, Elwin !' werd er weer door de oude mannen geroepen, maar Elwin zat in de val. 'Ik kan niet !' riep Elwin. 'De cowboy heeft het luik dichtgegooid, en staat hier voor me !' Toen werd het heel stil. De cowboy kwam dichter en dichter bij Elwin, en Elwin wist dat rennen geen zin meer had. Elwin keek recht in de loop van de revolver die de cowboy op hem gericht hield. 'Er gaat hier niks meer gebeuren,' sprak de cowboy. 'Alleen een klein kogeltje.' Toen begon hij te lachen. 'Zeg je laatste wens maar, doe een optelsom, of zing een versje, dat kan mij niet schelen. Je laatste minuut is geslagen. Ik wacht.'

Elwin begon te beven en te trillen. 'I... ik weet het niet,' zei Elwin.

'Wat weet je niet ?' vroeg de cowboy.

'Wat ik moet zeggen,' zei Elwin.

'Goed,' zei de cowboy, 'dan doen we het zonder ...'

Maar verder kon de cowboy niet komen. Eén van de oude mannen had hem van achteren met een grote koekepan op zijn hoofd geslagen. De cowboy zakte in elkaar. 'Kom nu vlug, Elwin,' zeiden de oude mannen. 'Er is een keuken onder de woestijn. Weer gingen ze door het luik, en dit keer samen met Elwin. Toen deden ze het luik achter zich dicht. Ze hoopten nu dat de cowboy hen niet meer zou kunnen kwellen.

Het was een reusachtige ondergrondse keuken waar ze in terecht waren gekomen, maar er was niemand. 'Laten we dit gebouw onderzoeken,' zei één

van de oude mannen. Er waren hier overal pannen en potten, en er hingen overal messen en hakbijlen aan de muren. 'Het lijkt wel oorlog,' sprak één van de oude mannen. Ze gingen een deur door, en kwamen toen in een andere zaal. Er stonden een heleboel ovens en fornuizen. Ze gingen toen door een enorme metalen schuifdeur en kwamen in een grote witte eetzaal terecht waar een heleboel tafels stonden. Hier was ook niemand. Ze liepen de hele zaal door en gingen toen door een zijdeurtje, waardoor ze in een grote hal terecht kwamen. Hier was een grote trap naar boven, bekleed met rood fluwelen tapijt, en er was een lift, en nog een kleinere gang en wat deuren.

'De jongen heeft gelijk gehad,' zei één van de oude mannen. 'Waarschijnlijk heeft hij ook gelijk over de droomsteen. Die moet hier dus ergens zijn, of op een andere verdieping. Zijn verhaal klinkt aannemelijk. De andere oude man knikte.

'Die lift ga ik niet in. Dat brengt alleen maar narigheid,' sprak Elwin. Hij liep naar de kleinere gang, en sloeg daar een deur open, maar tot zijn grote schrik zag hij toen een hele lange gang die precies leek op de eindeloze gangen waar hij vandaan was gekomen. Snel gooide hij de deur dicht. 'Hier moeten we ook niet wezen,' beefde hij. Hij liep verder op het kleine gangetje en maakte geen deuren meer open. Aan het einde van het kleine gangetje was een trap naar boven. 'Laten we dit proberen,' sprak hij. De oude mannen volgden hem op de voet. Elwin was blij dat hij twee vrienden had gevonden. Op een hogere verdieping waar de trap naartoe leidde stond een deur open van een kamertje. Elwin en de oude mannen gingen er naar binnen. Elwin keek door het raam en zag allemaal woestijn. 'Hmmm, daar komen we vandaan,' sprak één van de oude mannen. Elwin knikte. 'Laten we nog verder de trap op,' sprak Elwin. Op een verdieping hoger was weer een kamer, en een badkamer. Ook was er een grote hal. Hier stonden allemaal antieke spullen, zoals planeetbollen en oude stoelen. Ook hingen er antieke koninklijke gordijnen. 'Misschien woont de gokkoning hier ?' zei één van de oude mannen.

'Ik hoop het niet, want anders zouden we in grote problemen kunnen zijn,' sprak Elwin.

'Maar dat zou ook betekenen dat we dichter bij de droomsteen zouden kunnen zijn, en dat is toch wat we willen ?' zei de andere oude man. 'Dat is waar,' zei Elwin. Ze keken door een groot raam, en zagen een herfstbos buiten, als een koninklijke tuin. Ze hoorden gebrul in de verte. Even gingen de rillingen door Elwin heen. Hij hoopte echt dat ze dit keer niet in de problemen zouden komen. De oude mannen begonnen de kamer te doorzoeken, terwijl Elwin uit het raam bleef kijken. Het was alsof hij deze plaats ergens van kende. Buiten zag hij een tuinman de bladeren bij elkaar harken. Opeens stond er een dienstmeisje in de grote deur opening. 'Ah, de gasten zijn er al,' sprak ze opgewekt. 'Hoe kan ik jullie helpen ?'

'Eh, bedankt,' sprak één van de oude mannen. 'Wij komen voor de gokkoning, Hoe laat komt hij ?'

Het dienstmeisje hief haar wenkbrauwen op en begon te lachen. 'Meneer maakt zeker een grapje. Gokkoning ? Daar heb ik nog nooit van gehoord, tenzij u de gokautomaten in de kantine bedoeld.' De oude man kreeg een rood gezicht. Elwin begon haar toen het hele verhaal uit te leggen, maar het dienstmeisje begreep er niet veel van. 'Dat klinkt als een sprookje,' sprak ze. 'Dus als ik het goed begrijp heeft u deze kamer niet gereserveerd ?'

Opeens stond er een dikke man met een sigaar en een gestreept pak in de deur opening. 'Wat moet dit hier !' bulderde hij. 'Jullie komen me niet bekend voor, en hebben geen plaats in dit sjiek hotel. Nu, wegwezen, of ik laat jullie verwijderen met de harde hand. Maak dat je wegkomt nu.'

Maar dat liet Elwin niet op zich zitten. Hij stapte op de man af en gaf hem een stomp in zijn dikke buik. 'Wie heeft jou geleerd om zo tegen ons te praten ? En jullie hebben hier gokautomaten ? Dan moet hier vast en zeker ook de gokkoning ergens zijn en de droomsteen die hij verborgen houdt.'

Ruw greep de man Elwin bij zijn arm, en begon hem door elkaar te rammelen. 'Zeg, wat is dat, ventje ? Er woont hier geen koning, en al helemaal geen gokkoning. Droomstenen komen verder alleen in jouw praatjes voor.' Toen duwde de man Elwin weg. Nu begon Elwin echt kwaad te worden. 'Maar dit is

een onderdeel van het gokpaleis !' riep Elwin boos naar de man.

'Ja ja,' lachte de man in het donkere gestreepte pak. Hij had ook een donkere hoed op, en zijn sigaar gleed bijna uit zijn mond. 'En mijn tante is een olifant, en mijn oom draagt driehonderd brillen. Zeg, kom nou, onderdeel van een gokpaleis ? Wie denk je wel niet dat je bent ? Allemaal hazentaal.' Ook de dikke man die de hotelbaas leek te zijn trok een revolver en richtte de loop op Elwin om hem onder schot te houden. 'Daar gaan we weer !' riep één van de oude kale mannen. 'Tegenwoordig wordt er bij het minste of geringste al naar een pistool gegrepen ! Belachelijk !'

'Houd je muil, ouwe,' sprak de dikke hotelbaas. 'En nu allemaal ophoepelen, want mijn pistool jeukt.' De dikke hotelbaas stond daar al rood van woede en begon al lampen kapot te schieten als waarschuwing.

Het dienstmeisje keek geschrokken. 'Weet u dat zeker dat u die dure porseleinen en kristallen antieke lampen kapot wil schieten vanwege een stel belhamels ?' riep ze.

'Ach klets niet, hoela hoep,' zei de hotelbaas. 'Dat laat ik hen allemaal betalen.'

Elwin begon de kamer uit te rennen, en de oude mannen volgden hem. 'En nu betalen voor de lampen !' gilde de hotelbaas. 'Ja !' riep het dienstmeisje. 'Het is jullie schuld !' Elwin rende de trap weer op naar een hogere verdieping. Hier waren een heleboel kamers in een cirkel waar allemaal Chinese meisjes stonden in zijden Chinese pyjama's en jurken. 'Het lijkt wel kerstfeest,' sprak één van de oude mannen. Achter zich hoorden ze schoten. Dat moest de hotelbaas zijn. 'Laten we nog hoger gaan,' zei Elwin luid tegen de oude mannen, en weer rende hij de trap op. Maar op de volgende verdieping waren de eindeloze gangen weer. 'Hier niet, hier niet !' riep Elwin. Maar ook de hotelbaas was verder de trap opgegaan, met het dienstmeisje achter hem. 'Jullie kunnen me nu niet meer ontkomen !' sprak hij gemeen. 'Hoezo niet ?' vroeg Elwin. 'Kijk eens naar al die gangen hier.' De hotelbaas begon te lachen. 'Het is mijn hotel,' zei de hotelbaas. 'Ik ken de weg. Jullie niet. Verstoppen heeft geen zin.'

'Oh, dus die eindeloze gangen zijn van jou ? Dan moet jij dus wel de gokkoning zijn !' riep Elwin. De hotelbaas kwam steeds dichter bij hem. 'Ren dan, ren,' sprak de hotelbaas. 'Als je wil leven.' De oude mannen begonnen al zo'n eindeloze gang op te rennen. 'Nee, nee, kom terug !' riep Elwin. 'Die gangen zijn eindeloos, daar kom je nooit meer weg !' Maar ze hoorden hem al niet meer, en al snel verdwenen ze in een bocht.

Elwin keek de hotelbaas recht in zijn ogen. Wat waren die ogen gemeen. 'U moet de gokkoning wel zijn,' sprak Elwin. 'Wat gaat u met mijn vrienden doen ?'

'Welke vrienden ?' lachte de hotelbaas. 'Ze bestaan niet meer.'

'Hoe weet u dat ?' vroeg Elwin.

'Omdat ze goed in de val zijn gelopen, die indringers,' sprak de hotelbaas. 'Vooruit, ren dan.'

'Ren zelf,' zei Elwin.

'Ik heb de revolver hier, en het is mijn hotel,' zei de hotelbaas.

'Ik waag me er niet meer aan,' sprak Elwin. De hotelbaas bewoog de loop van de revolver helemaal tegen Elwin's kin aan en drukte er tegen. 'De droomsteen ligt daar ergens. Waarom zou je er niet op afgaan ?' sprak de hotelbaas.

'Ik ben niet gek,' zei Elwin.

'De droomsteen wacht al op je, ventje, nou, komt er nog wat van ?' sprak de hotelbaas.

Opeens werd de hotelbaas van achteren neegeslagen met een koekepan. Het was de cowboy. 'Zo, die had je nog van mij tegoed,' sprak de cowboy. Het dienstmeisje begon gillend weg te rennen. Toen richtte de cowboy zich op

Elwin. 'Jij weer, hè ?'

Uit de zak van de hotelbaas die op de grond lag gleed een bos met sleutels. Elwin bedacht zich geen moment en greep de bos met sleutels. 'Nee !' krijste de cowboy. 'Doe die sleutels weg !' Elwin hield de bos sleutels voor de neus van de cowboy. Hij hield ze stevig vast en liet ze daar bungelen. De cowboy zakte slap in elkaar en begon te jammeren en te smeken : 'Ik smeek je, haal die ellendige dingen van me weg. Ik kan er niet tegen, ik kan er niet tegen.' Zijn handen waren slap geworden, en de koekepan en de revolver gleden eruit weg en vielen op de grond. Elwin trapte ze weg met zijn voet. Met zijn andere hand haalde hij de tweede revolver weg van de cowboy, en toen ook een mes. 'Die sleutels zijn van mij nu,' sprak Elwin. 'Nu, maak dat je wegkomt !' De cowboy kruipte één van de eindeloze gangen op en begon toen hard en gillend weg te rennen, totdat hij in een bocht verdween.

'Ziezo,' zei Elwin, maar toen hij zich omdraaide werd hij onder schot gehouden door het dienstmeisje die één van de revolvers op de grond had gegrepen. 'Terug met die sleutels,' sprak ze streng. 'Op de grond ermee.' Elwin liet van schrik de sleutels vallen. 'Handen omhoog,' sprak ze. Elwin deed zijn handen omhoog. De andere revolver en het mes schopte ze bij hem weg, en bukte toen om de sleutelbos te pakken, terwijl ze hem strak bleef aankijken en onder schot hield.

'Hier ga je zwaar voor betalen,' sprak het dienstmeisje.

'Ik weet het,' zei Elwin. 'Dat was dom van mij.'

'Een beetje heel dom,' zei het dienstmeisje. Langzaam begon de hotelbaas bij te komen. 'Hmmm, goed werk,' zei hij tegen het dienstmeisje. 'Hij is nu van ons. Misschien kunnen we hem goed gebruiken.'

Maar daar zagen ze ineens de cowboy terugkomen vanuit de eindeloze gang die met een enorme snelheid op hen afkwam. Van schrik richtte het dienstmeisje de revolver op de aanstormende cowboy, terwijl Elwin dankbaar van het moment gebruik maakte en de benen nam. Hij ging de trap af naar

beneden, en wist dat hij nu zo diep mogelijk weer moest, want boven liep het spoor dood. Hij hoorde de hotelbaas en de cowboy al op elkaar schelden, en ook het gekrijs van het dienstmeisje klonk er doorheen. Ze leken hem helemaal vergeten te zijn. In de hal naast de eetzaal zocht Elwin onder het tapijt naar een luik, maar dat scheen er niet te zijn. Hij liep toen naar de andere kant van de hal naast de eetzaal waar hij een deur opende, maar daar zag hij weer zo'n eindeloze gang. 'Dan de lift maar,' sprak Elwin tegen zichzelf en rende naar de lift. 'Dit zijn probleem-dingen,' mompelde hij. Hij drukte op een gloeiende rode knop voor een verdieping lager toen hij in de lift was.

'Ik ben benieuwd,' zei Elwin tegen zichzelf, terwijl hij rilde. Hij voelde zich niet echt goed. De lift leek maar niet te stoppen. Na een hele lange tijd, en dat leken wel uren te zijn, stopte de lift eindelijk. Maar toen Elwin uitstapte was hij weer op precies dezelfde verdieping als waar hij was ingestapt, namelijk van het hotel, in de hal dichtbij de eetzaal. Toch leek alles net iets anders. Hij stapte uit, en zag tot zijn grote schrik de hotelbaas, de cowboy en het dienstmeisje op hem afkomen. Hij wilde weer de lift instappen, maar de deur zat dicht, en hij kreeg de liftdeur met geen mogelijkheid meer open. Elwin begon op het knopje te rammen. 'Toe nou, ga open, kreng !' riep hij. Toen ineens voelde hij van achter een hand op zijn schouder. Het was de hotelbaas. Elwin kromp ineen toen hij zich omdraaide, en had erge buikpijn. Hij keek naar het dienstmeisje die breed glimlachte. Toen keek hij naar de cowboy die ook breed glimlachte, en de hotelbaas keek heel bezorgd naar hem.

'Ummm, wat is hier aan de hand ?' vroeg Elwin die er niets van begreep. Hij had eerder pistool onder zijn neus verwacht of een klap met een koekepan. 'Niets,' zei de cowboy glimlachend en vriendelijk. 'Helemaal niets. We vroegen ons af hoe het met je ging als onze gast.'

'Tttttt,' zei Elwin. 'Eerst loop je me nog achterna met een pistool en moest ik weg, en werd ik onder schot gehouden, enzovoorts, en nu zijn jullie ineens mijn vrienden ofzo ?' Elwin was heel verbaasd.

Ook de cowboy, het dienstmeisje en de hotelbaas waren heel verbaasd, en keken hem bezorgd en liefdevol aan. 'Maar jongen toch, waar haal je dat toch

allemaal vandaan ? Pistolen ? Heb je soms eng gedroomd ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse.

'I... ik weet het niet meer,' sprak Elwin, en begon het hele verhaal te vertellen. 'Oh, jij komt van boven,' zei het dienstmeisje met een aardige stem. 'Nu begrijpen wij het. Daarboven is alles omgekeerde wereld. Daar moet je ook niet komen, jongen.'

'Maar die lift dan ?' vroeg Elwin. 'Leidt die dan niet naar boven, want daar kom ik vandaan.'

'Die lift gaat alleen maar door de verdiepingen van het hotel, maar niet hoger,' sprak de cowboy. 'Jij moet van heel hoog zijn gekomen, waar je alleen maar van kan komen, maar nooit naartoe kan gaan.'

'Ik snap het niet,' zei Elwin. 'Ik kan dus nooit meer terug ?'

'Precies,' zei de hotelbaas. 'En gelukkig maar, want daar is alles omgekeerde wereld.'

'Ja maar, Kik en Kes dan ?' vroeg Elwin. 'Zij moeten hun droomsteen terugkrijgen, en er zijn zoveel kinderen door de gokkoning naar die plaats ontvoerd, en die moeten daar werken.'

'Oh,' zei de hotelbaas, 'maak je maar niet ongerust, hoor. Die zullen ook hun weg hier naartoe wel vinden.'

'Ik kan ze toch niet zomaar aan hun lot overlaten ?' vroeg Elwin. 'En waar is die droomsteen dan ?'

'Tja,' zei de cowboy. 'Dat weten we niet, en dat weet niemand, alhoewel sommigen zeggen dat deze verdieping de droomsteen is.'

'En wat is hier onder dan ?' vroeg Elwin.

'Oh, hieronder moet je ook niet wezen,' sprak het dienstmeisje vriendelijk. 'Dit hier is een verdieping uit duizenden. De rest is allemaal omgekeerde wereld. Ook wij vonden ooit onze weg naar deze plaats, en we wilden sindsdien nooit meer weg. Voor ons is dit de droomsteen.'

'Maar ik zou graag over deze plaats willen vertellen aan mijn vrienden, de kokkin, de boerin, de twee oude mannen en Kik en Kes,' sprak Elwin.

'Ze moeten daar zelf achter komen, Elwin,' sprak de cowboy. 'Iedereen moet die reis voor zichzelf maken en de juiste lessen leren en de juiste beslissingen maken.'

'Maar toch wil ik ze helpen,' sprak Elwin.

'Dat kan niet,' zei de cowboy. 'Dat is te gevaarlijk. Je wilt toch niet dat de verkeerde personen deze plaats vinden ? Het is te riskant, en daarom kan niemand ooit nog terug naar waar ze vandaan kwamen. Begrijp je dat ?'

'Ik begrijp het wel,' zei Elwin, 'maar we zitten hier toch niet opgesloten ?'

De cowboy schudde liefdevol zijn hoofd. 'Elwin, Elwin, Elwin. Jongen, het heeft niets met opgesloten te maken, maar met beveiliging. Dat is toch een goede zaak dan ?'

Elwin boog zijn hoofd. 'Maar is er dan niets wat we voor hen kunnen doen ? Helemaal niets ?'

'Helemaal niets,' sprak het dienstmeisje.

Elwin keek haar even aan en boog toen zijn hoofd weer. 'Maar Kik en Kes zullen hier nooit komen. Ze zijn veel te bang voor het gokpaleis. Ik moet ze gaan opzoeken. Ik kan het niet over mijn hart halen om hen in de steek te laten.'

'Goed,' zei de cowboy plotseling. 'Er is één manier om je vrienden te bezoeken, maar dan zullen we allemaal gaan. We zullen jou nooit in de steek laten. Jij

bent één van ons.'

Het dienstmeisje en de hotelbaas keken de cowboy verbaasd aan. 'Wat is die manier dan, cowboy ?' vroeg de hotelbaas vriendelijk en vol interesse. 'Oh,' zei de cowboy, 'ik moet gewoon even de lift anders instellen. Ik ben de mechanicus, dus dat komt wel goed. Het is voor mij een koud kunstje. Ik heb ook ooit eens het hele gokpaleis voor de gokkoning gemaakt.'

Elwin keek verbaasd. 'Dus jij hebt dit alles gemaakt ? Wacht eens even. Betekent dat dat er op deze verdieping ook een aardige gokkoning is, net zo aardig als jullie ?'

De hotelbaas begon breed te glimlachen en ook het dienstmeisje. 'Die is nog wel aardiger dan wij allemaal bij elkaar,' lachte de hotelbaas.

'Hmmm,' zei Elwin, 'dus als ik het goed begrijp heeft de cowboy alle andere verdiepingen gemaakt om alles te beveiligen tegen gespuis ?' De anderen knikten. 'Hmmm,' zei Elwin. 'Betekent dat dat de cowboy onaantastbaar is, omdat hij alles gemaakt heeft ?'

'Was dat maar zo,' sprak de cowboy. 'Ik heb alles zo lang geleden gemaakt, en er houdt zich daar zoveel verschrikkelijk tuig op, en alles slaat soms echt op hol.'

Elwin zuchtte. 'We moeten toch echt naar Kik en Kes gaan.'

'Komt voor de bakker,' zei de cowboy. 'Stap allemaal in de lift, dan stel ik hem even bij, en dan kunnen we hoger.'

'Spannend,' zei Elwin.

Toen ze allemaal in de lift waren schroefde de cowboy even een kastje open, draaide even wat hier en daar, en schroefde toen het kastje weer dicht. Toen drukte hij op een rood gloeiende knop, en daar gingen ze. De lift begon na een tijdje zwaar te piepen. Ze keken allemaal even verschrikt, behalve de cowboy,

die glimlachtte wat. 'Ach, negeer dat gepiep maar. De lift is er niet aan gewend, dus die protesteert even, maar als het goed is houdt hij zich zo wel stil, want ik heb hem nu anders ingesteld.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Elwin. Het gepiep werd alleen maar erger, zo erg dat Elwin zijn vingers in zijn oren had gestopt. En toen opeens stopte het geluid. Elwin en de anderen haalden opgelucht adem. Toen na een tijdje de liftdeur open ging keken ze recht in een eindeloze gang. 'Daar ga ik dus niet in !' riep Elwin geschrokken.

'Elwin, de maker van de eindeloze gang is hier,' zei de hotelbaas, 'dus we hebben niets te vrezen,' terwijl hij op de cowboy wees. De cowboy glimlachtte een beetje. 'Volg mij,' sprak hij. De cowboy liep de gang op, en de anderen volgden hem. 'Er zit een code in,' sprak de cowboy. 'We nemen eerst de tiende deur aan de linkerkant, en dan in de volgende gang nemen we weer de tiende deur aan de linkerkant, en in de volgende gang doen we precies hetzelfde.'

'Interessant,' zei Elwin, die alweer een beetje hoop kreeg. Ze telden tien deuren aan de linkerkant van de gang, en gingen toen door de tiende deur binnen. Toen telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Daarna telden ze op de volgende gang weer tien deuren aan de linkerkant om door de tiende deur heen te gaan. Zo kwamen ze in een kamer terecht. 'Geweldig !' riep Elwin. 'Dus alleen zij die deze code kennen hebben een kamer in het gokpaleis ?' De cowboy knikte.

'Geniaal, en zo goed tegen dieven !' lachte Elwin.

'Dat dacht je maar,' sprak de cowboy. 'Er zijn genoeg bandieten die deze code kennen, en daarom zit het gokpaleis vol met vagebonden.'

'Had ik die code maar gekend toen ik naar het gokpaleis kwam,' lachte Elwin, 'dan was het allemaal zo erg niet geweest.'

'Er zijn wel meer codes,' sprak de cowboy.

'Dat geloof ik graag,' lachte Elwin, die zich al een stuk opgeluchter voelde.

'Als je drie keer de zevende deur aan de linkerkant neemt, dan vind je daar iemand die verdwaald is in de gangen,' sprak de cowboy.

Elwin rende de kamer uit. Hij kon niet wachten om het uit te proberen, want hij wilde de oude mannen weer zien. Hij wilde ze graag verrassen. Hij rende naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer naar de zevende deur aan de linkerkant, en toen weer. Tot zijn grote verbazing kwam hij toen op een gang waar de twee oude mannen waren. Ze zaten vermoeid op de grond, en keken verbaasd en verrast op naar Elwin. 'Ik heb ze gevonden !' riep Elwin.

'Eindelijk heb je ons gevonden !' riep één van de oude mannen, en stond op om Elwin te omhelzen. Ook de andere oude man stond op en omhelsde Elwin. 'Daar zijn we blij mee,' sprak hij. 'We dachten dat we hier nooit meer uit zouden komen.' Ook de cowboy, de hotelbaas en de dienstmaagd kwamen, en Elwin begon het hele verhaal te vertellen.

'En hoe komen we uit het gokpaleis ?' vroeg één van de oude mannen.

'Simpel,' sprak de cowboy. 'Neem drie keer de derde deur aan de linkerkant, en je komt op de gang die naar de paleispoort leidt. Kom, ik zal het je laten zien.' De cowboy nam de derde deur aan de linkerkant geteld vanaf de deur waardoor ze op deze gang kwamen. De anderen volgden hem. Toen nam hij weer de derde linker deur, en toen weer. Zo kwamen ze in een grote hal terecht die naar de poort van het paleis leidde, maar er stonden wachten daar.

'Problemen,' sprak de cowboy. 'Ik ken die wachters niet.' Maar de wachten hadden hen al gezien en kwamen met speren op hen af. 'Wat moet dat daar ?' riep een wacht, die snel dichterbij kwam. 'En wie zijn jullie ?' Ze waren met z'n tweeen en ze hadden zware zwarte pakken aan, en hadden vreemde, angstaanjagende helmen op.

'Genoeg praatjes,' sprak de cowboy. 'Ik ben de maker van het gokpaleis.' Hij

boog naar de anderen toe en sprak : 'Nu zijn we in de problemen.' Elwin verstijfde van de schrik.

De wachten deden net alsof ze de cowboy niet hoorden. 'Wie zijn jullie ?' vroeg de wacht weer.

'Gaat je niks aan,' sprak de cowboy. 'Ik heb dit gokpaleis gemaakt. Nou, maak dat je wegkomt.'

De wachten begonnen te lachen en elkaar aan te stoten. 'Dat zeggen ze allemaal dat ze het paleis hebben gebouwd.' Plotseling grepen ze de cowboy vast.

'Hey, laat hem los !' riep Elwin.

'Waarom zouden we ?' zei één van de wachten. 'Hij is een onbevoegde, net zoals jullie. Dit is verboden terrein voor onbekenden.'

'Laat maar, Elwin,' sprak de cowboy. 'Ze zullen er nog wel achter komen.' De cowboy werd afgevoerd, en was al snel verdwenen met de twee wachten. 'Laten we dit spookpaleis uitgaan nu het nog kan,' sprak Elwin, en rende toen op de poort af. De anderen renden achter hem aan. Daarna stonden ze allemaal buiten. Elwin blies op zijn vingers op dezelfde manier als Kes eens deed. Niet lang daarna kwam er een grote raaf aanvliegen. Het was Utsmul. 'Fijn dat je er bent, Utsmul !' riep Elwin. 'Breng ons snel naar Kik en Kes !' Elwin en de anderen klommen op de raaf, die direct richting de zee vloog waaraan Kik en Kes woonden. Toen ze daar aankwamen waren Kik en Kes weer aan het dansen rondom een kampvuur. 'Kijk,' zei Kes tegen Kik, 'daar komt Utsmul. Hij heeft Elwin met wat anderen meegenomen.' Kik en Kes waren blij hen te zien. 'Ha, Elwin !' riep Kes, 'wat een verrassing ! We hopen dat je met goed nieuws komt. Heb je de droomsteen inmiddels gevonden ?' Elwin stapte van de vogel af, en ook de anderen. Hij liep op Kik en Kes af en omhelsde hem. Elwin begon direct het hele verhaal te vertellen.

Hoofdstuk 3.

'Dus de droomsteen is een bepaalde verdieping in het gokpaleis, en de cowboy heeft alle andere verdiepingen gemaakt om de droomsteen te beveiligen ?' vroeg Kes. Elwin knikte.

'Hmmm,' zei Kes. 'Dan is dat vast een andere soort droomsteen, want onze droomsteen is gewoon een steen, een flonkerende roze-rode steen,' terwijl hij een plaatje van de steen uit zijn broekzak haalde.

'Er loopt veel gespuis rond in het spookpaleis,' sprak Elwin. 'Misschien houden zij de steen daar wel verborgen. De cowboy had het er ook over dat er veel bandieten zijn daar.'

'Waarom heeft hij het gokpaleis dan gemaakt ?' vroeg Kek. 'Dat klinkt nogal dom.'

'Het gokpaleis zit vol met valstrikken,' sprak Elwin, 'en alles werkt daar door codes. Nu kunnen sommige bandieten misschien wat codes kennen, maar lang niet allemaal. Uiteindelijk zal het gokpaleis dus wel met hen afrekenen.'

'Dat hoop ik maar,' sprak Kes. 'Maar wat kunnen we doen om die arme cowboy te helpen, want het lijkt erop alsof hij in één van zijn eigengemaakte valstrikken is gelopen ?'

'De cowboy zal zich wel redden,' sprak de hotelbaas glimlachend en vol vertrouwen en zekerheid. 'Hij is slim genoeg om er iets voor te vinden. Hij heeft immers alles gemaakt, en waarschijnlijk test hij nu alles uit, en zal die twee vagebonden van wachten flink op hun nummer zetten.' Ook het dienstmeisje knikte glimlachend.

Plotseling zagen ze vanaf de bergen een enorm lange clown komen. Zijn benen bleven gewoon in de bergen staan, en zijn enorm lange lichaam schoof zich naar hen toe. In zijn armen droeg hij de flonkerende roze-rode droomsteen, en

de cowboy zat erop. 'Dat is de gokkoning !' riep de hotelbaas, 'de gokkoning van onze droomsteen-verdieping !' De clown zette de steen met de cowboy erop bij hen neer, en stapte toen met zijn lange benen naar hen toe, terwijl zijn benen weer kleiner werden. Hij was als elastiek. 'Hoera !' riepen Kik en Kes toen ze de droomsteen weer terughadden.

'De gokkoning heeft mij van de valse wachten bevrijd,' lachte de cowboy. Elwin maakte een buiging voor de gokkoning, en de clown nam hem in zijn armen en knuffelde hem. Elwin herkende de clown. Heel lang geleden had Elwin eens over deze clown gedroomd, die hem overal mee naar toe nam in zijn armen, en heel snel ging, van plaats naar plaats. Hij kon inderdaad heel lang worden.
'Elwin, dit is nu het geheim van de droomsteen,' sprak de cowboy glimlachend.

Einde